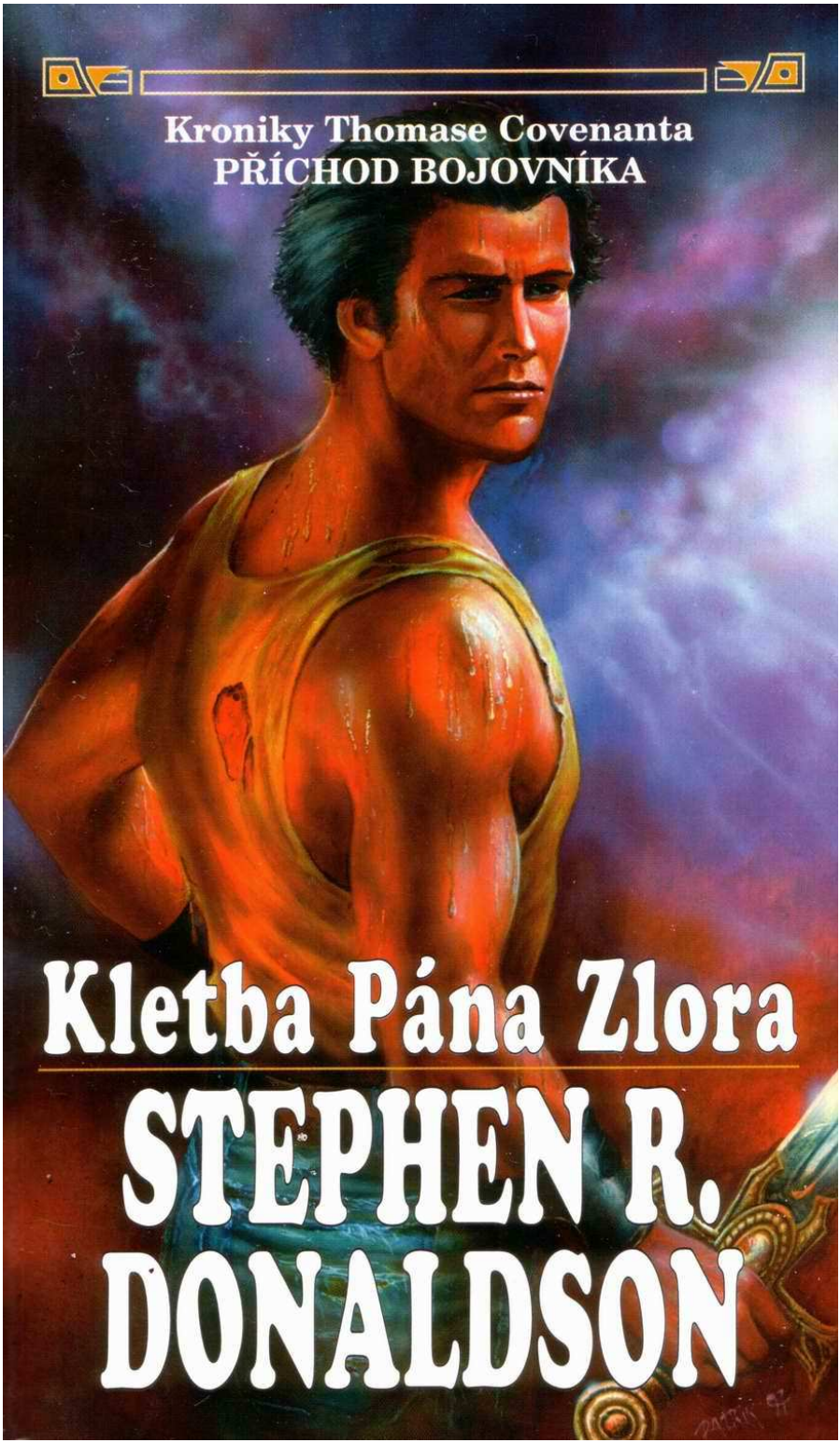

Kroniky Thomase Covenanta
PŘÍCHOD BOJOVNÍKA
Kletba Pána Zlora
STEPHEN R. DONALDSON

The Chronicles of Thomas Covenant the Unbeliever

Lord Fout's Bane

Copyright © 1977 by Stephen R. Donaldson

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever,

CLASSIC, 1997

Translation © Jiří Engliš

Cover Art © by J. P. Krásný

ISBN: 8085782952

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

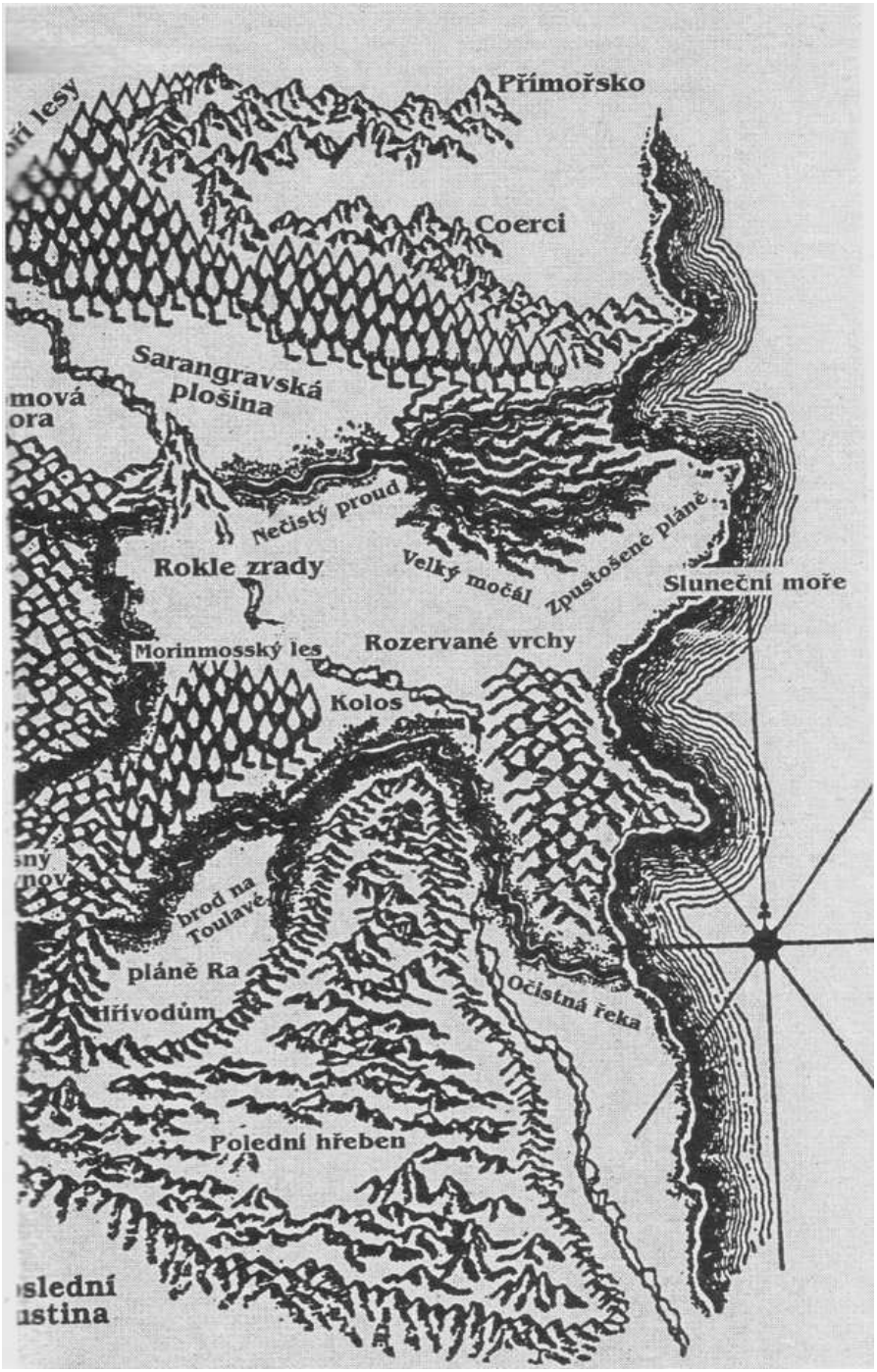
Kroniky Thomase Covenanta Nevěrce

kniha první

KLETBA PÁNA ZLORA

Stephen R. Donaldson

Vnější Země
Severní pláně
Grimedhorský les
Západní hory
Libokam
Strážní průrva
Věrogard
ř. Macrl
Bílá řeka
Hrc
Šedá řeka
Konejšivá ř.
ř. Lluraljin
ř. Rill
Libodrew
Andelainské vrchy
Nejzazší vrchy
Ústřední pláně
Rdusná hlubina
Černá řeka
Melenkurion Nebehráz
Jižní pláně
Kevinova stráň
ř. Mithil
Mithilský Skalnov
Útočiště záhuby
Zbabělcova ohrada
KONČINA
Dorindor
Corishev

Přímořsko
Coerci
Sarangravská plošina
Nečistý proud
Rokle zrady
Velký močál
Zpustošené pláně
Sluneční moře
Morinmosský les
Rozervané vrchy
Kolos
Brod na Toulavé
pláně Ra
Očistná řeka
Polední hřeben

Zlatý hoch **7**
„Nemáte naději“ **12**
Vybídnutí ke zradě **25**
Kevinova stráž **30**
Mithilský Skalnov **39**
Legenda o Bereku Púlručkovu **46**
Lena **59**
Úsvit poselství **65**
Jehannum **79**
Slavnost jara **96**
Poutníci **112**
Libokam **128**
Nešpory **142**
Rada Pánů **156**
Velká výzva **173**
Krvavý příval **185**
Ohnivý konec **198**
Pláně Ra **220**
Prsthénova volba **235**
Otázka naděje **245**
Rokle zrady **255**
Katakomby pod Hromovou horou **267**
Kiríl Threndor **281**
Volání lvů **294**
Přežití **307**

Věnováno dr. Jamesovi R. Donaldsonovi,
M. D., jehož život vyjadřoval soucit a odpovědnost
výmluvněji než jakákoliv slova.

JEDNA:

Zlatý hoch

VYŠLA z obchodu právě včas, aby spatřila, jak si její malý synek hraje na chodníku přímo v cestě šedivému vyzáblému muži, který kráčel prostředkem chodníku jako opotřebená mechanická hračka. Na okamžik jí zatrnulo u srdce. Pak skočila kupředu, popadla syna za ruku a odtáhla ho do bezpečí.

Muž prošel kolem, aniž otočil hlavu. Když se od ní jeho záda vzdalovala, zasyčela k nim: „Jděte pryč! Vypadněte! Měl byste se stydět!“

Kroky Thomase Covenanta směřovaly dál, pravidelné jako práce hodinového stroje nataženého až na doraz jen za tímto účelem. Ale sám k sobě opáčil: *Stydět? Stydět?* Tvář se mu zkřivila divokým úšklebkem. *Pozor pozor! Nečistý vyvrženec!*

Viděl ovšem lidi, které míjel, lidi, kteří ho znali a jejichž jména, domy a stisky rukou znával on – a viděl, jak ustupují stranou a ponechávají mu spoustu místa. Někteří z nich vypadali, jako když zadržují dech. Jeho vnitřní křik umlkl. Tihle lidé nepotřebovali onen starobylý výstražný rituál. Soustředil se na to, aby ovládl křečovitý škleb, jenž mu zrůznil obličej, a ponechal na mocné strojovně své vůle, aby ho nesla krok za krokem dál.

Při chůzi po sobě přejížděl sem a tam pohledem a ověřoval si, zda se na jeho oděvu neobjevují nečekané trhliny nebo vytažené nitky, kontroloval, zda nemá škrábance na rukách, ujišťoval se, zda se nic nestalo s jizvou, která se táhla od úpatí dlaně až k místu, kde mu chyběly poslední dva prsty. Téměř slyšel mluvit lékaře: „VKK, pane Covenante. Vizuální kontrola končetin. Závisí na ní váš zdravotní stav. Ty odumřelé nervy už znovu nenarostou – a vy nepoznáte, když se zraníte, pokud si nezvyknete na soustavnou kontrolu. Provádějte ji neustále – a neustále na to myslete. Příště už byste nemusel mít takové štěstí.“

VKK. Ta písmena zahrnovala celý jeho život.

Doktoři! pomyslel si sžíravě. Jenže bez nich by nemusel přežít ani do téhle chvíle. Byl tak nevšímavý k nebezpečí, jež mu hrozilo. Sebezanedbání ho klidně mohlo zabít.

Když sledoval ty vyděšené nebo přezíravé obličeje – bylo tu mnoho přezíravých obličejů, ačkoliv město bylo malé – které ho míjely, přál si, aby si mohl být jistý, že má na tváři ten správný výraz pohrdání. Avšak nervy na jeho tvářích se mu zdály být živé pouze mlhavě, třebaže ho lékaři ujišťovali, že to je jen iluze, typická pro současné stadium jeho nemoci, a tak se nikdy nemohl spolehnout na to, jaké průčelí postaví mezi sebe a svět. Nyní, když se ženy, které se kdysi

rozhodly diskutovat o jeho románu ve svých literárních klubech, od něho odvracely, jako by byl nějaký ghúl nebo zrůda z laciného horroru, pocítil náhlé a prudké bodnutí ztráty. Nevrle je však potlačil dřív, než mohlo otřást jeho rovnováhou.

Blížil se svému místu určení, cíli své demonstrace či proklamace, kterou tak sveřepě podnikl. Dva bloky před sebou viděl nápis: Bellova telefonní společnost. Šel pěšky dvě míle z farmy „Bezpečný přístav“ do města, aby zaplatil účet za telefon. Mohl samozřejmě poslat peníze poštou, ale zvykl si na něco podobného pohlížet jako na kapitulaci, jako na rezignaci před rostoucími ztrátami, které na něj doléhaly.

Zatímco byl v nemocničním ošetřování, jeho žena Joan se s ním rozvedla – sebrala jejich maličkého syna a odstěhovala se do jiného státu. Jediná věc z těch, které patřily jemu, Thomasovi Covenantovi, jíž se odvážila dotknout, bylo auto, vzala je s sebou také. Většinu svých šatů tu zanechala. Pak si jeho nejbližší sousedi, bydlící každý asi půl míle daleko, hlasitě stěžovali na jeho přítomnost mezi nimi, a když odmítl svůj majetek prodat, jeden z nich se odstěhoval do jiného okresu. Dále mu během tří týdnů po návratu domů obchod se smíšeným zbožím – právě procházel kolem něho: jeho výklady byly plné bláznivých reklam – začal dodávat zásoby až do domu, ať už si je objednal, nebo ne – a, jak se domníval Thomas Covenant, ať už byl ochoten je zaplatit, nebo ne.

Nyní kráčel kolem budovy soudu, jejíž staré šedivé sloupy se tvářily, jako by byly pyšné na své břímě spravedlnosti a zákona – budovy, v níž byl, samozřejmě v zastoupení, oderván od své rodiny. Dokonce i schody v průčelí byly vyleštěné, aby odpuzovaly poskvrnu lidské nouze, která po nich proudila nahoru i dolů a hledala nápravu. Rozvod proběhl hladce, protože žádný soucitný zákon nemohl nutit ženu, aby vychovávala své dítě ve společnosti člověka, jako byl on. Tekly tam slzy? otázal se Joaniných vzpomínek. Byla jsi statečná? Ulevilo se ti? Covenant odolával nutkání utéci před nebezpečím. Ty obří hlavy s otevřenými ústy, které zdobily vrcholy sloupů soudní budovy, se tvářily, jako by se jim zvedal žaludek a chystaly se na něj vyzvracet.

Ve městě s ne více než pěti tisíci obyvatel nebyla obchodní čtvrť příliš velká. Covenant přešel kolem obchodního domu a proskleným průčelím viděl, jak se několik děvčat ze střední školy probírá bižuterií. Opíraly se o pult v provokativních postojích a Covenantovi se mimoděk stáhlo hrdlo. Přistihl se, že cítí odpor k bokům a ňadrům těch dívek – ke křivkám, určeným pozornostem jiných mužů, ne jeho. On byl impotentní. Rozklad nervů ho připravil o sexuální schopnosti. I uvolnění libida mu bylo odepřeno, mohl spřádat svá přání až na pokraj šílenství, ale nemohl s nimi nic podniknout. Bez výstrahy mu hlavou bleskla vzpomínka na jeho ženu, která téměř přehlušila denní světlo, chodník a lidi před ním. Viděl ji v jedné z těch neprůhledných nočních košil, které jí koupil, pod jejíž tenkou tkaninou Joanina ňadra vykreslovala vyzývavé křivky. Jeho srdce vykřiklo: Joan! Jak jsi to mohla udělat? Je nemocné tělo důležitější než všechno ostatní?

Objal si rukama ramena jako škrtič a vzpomínku v sobě zadusil. Takové myšlenky jsou slabost, kterou si nemůže dovolit, musí je vykořenit. Je lepší být zahořklý, pomyslel si. Hořkost přežívá. Zdálo se, že to je jediná chuť, kterou ještě

dokáže vychutnat. Ke svému úleku zjistil, že se zastavil. Stál uprostřed chodníku se zaťatými pěstmi a třesoucími se rameny. Hrubě se opět pobídl do pohybu. Když vykročil, do někoho vrazil.

Nečistý vyvrženec!

Postřehl záblesk okru, osoba, do níž narazil, měla na sobě cosi jako špinavé hnědočervené roucho. Ale nezastavil se, aby se omluvil. Sestoupil z chodníku, aby nemusel stát tváří v tvář strachu a zhnusení onoho člověka. Za chviličku se jeho krok opět srovnal do svého prázdného, mechanického rytmu.

Nyní míjel úřadovnu Elektrické společnosti – poslední důvod, aby přišel zaplatit telefonní účet osobně. Přede dvěma měsíci poslal Elektrické společnosti šek – obnos byl malý, neboť měl malou spotřebu – a ten mu vrátili. Obálka ve skutečnosti nebyla vůbec otevřená. Připojený dopis vysvětloval, že jeho účet někdo anonymně zaplatil nejméně na rok dopředu.

Po vnitřním boji si uvědomil, že pokud tomuto trendu podlehne, nebude mít brzy vůbec důvod vycházet mezi lidi. A tak dnes kráčel dvě míle do města, aby zaplatil svůj telefonní účet osobně – aby ukázal svým spoluobčanům, že se nehodlá nechat vypovědět ze svého lidství. Ve zlosti nad svým vyvržením se snažil vzepřít se mu, snažil se uplatnit nárok na práva své obyčejné smrtelné krve.

Osobně, pomyslel si. Co když už jde příliš pozdě? Co když už účet někdo zaplatil? Kvůli čemu bude chodit osobně potom?

Ta myšlenka mu sevřela srdce. Rychle prošel svou VKK a pak obrátil pohled opět k vývěsní tabuli Bellovy telefonní společnosti o půl bloku dál. Když se sunul kupředu, vědom si tíhy, která se stavěla do cesty jeho úsilí, uvědomil si, že mu do kroku zní hlavou melodie. Pak si vybavil i slova:

Zlatý hoch má nohy z hlíny,
pomůžem mu chodit s nimi.
Postrčíme hošíka –
ty jsi ale nešika!

Kostrbaté veršíky se sarkasticky prochechtávaly skrze jeho myšlenky a jejich syrový rytmus do něj bušil jako urážka, doprovázen pomalou melodií té odrhovačky.

Napadlo ho, zda někde v mystickém nebi vesmíru nějaká otylá bohyně netočí mlýnkem jeho burleskního osudu: Postrčíme hošíka – *poťouchlý pohled* – ty jsi ale nešika! – *předstíraný ztrápený úlek.* Ach ano, zlatý hoch.

Ale nedokázal se té myšlenky zbavit ani ironií, protože kdysi býval takovým zlatým hochem. Býval šťastně ženatý. Míval syna. Plný zápalu a nevědomosti napsal román a sledoval, jak se rok drží na seznamu bestsellerů. Díky tomu měl nyní tolik peněz, kolik jen potřeboval.

Bylo by mi lépe chudému, pomyslel si, kdybych byl věděl, že píši takovou knihu.

Ale tehdy to nevěděl. Tehdy ani nevěřil, že vůbec kdy najde nakladatele, tehdy, když tu knihu psal – v době těsně poté, co se oženil s Joan. Byli spolu a nemysleli na peníze nebo na úspěch. Šlo o čistý akt tvoření, který vznítil jeho obrazotvornost,

a teplé kouzlo její hrdosti a dychtivosti ho udržovalo planoucího jako úder blesku, ne vteřiny nebo zlomky vteřin, nýbrž po pět měsíců jediného dlouhého divokého výboje energie, který jako by tvořil krajiny země z nicoty pouhou silou svého jasu – pahorky a skalní převisy, stromy ohýbané vášnivým větrem, nocí posedlí lidé, to všechno vstupovalo v bytí prostřednictvím toho bílého blesku, bijícího z hromosvodu jeho psaní do nebes. Když skončil, cítil se vyčerpaný a uspokojený, jako kdyby se láska celého života uskutečnila v jediném aktu.

Nebyl to lehký čas. Ve vnímání výšin a propastí tkvěla úzkost, která dávala každému slovu podobu zaschlé černé krve. A on nebyl člověkem, který by miloval výšiny, nespoutané city se u něj nedostavovaly snadno. Ale byl to nádherný čas. Taková míra soustředění ho zasáhla jako nejčistší věc, která se mu kdy přihodila. Majestátní fregata jeho duše se bez újmy přeplavila přes hluboký a nebezpečný oceán. Když odesílal svůj rukopis, činil tak s jakousi klidnou důvěrou.

Po ony měsíce psaní a následující měsíce čekání žili z jejích výdělků. Joan Macht Covenantová byla tichá žena, která ze své osobnosti vyjadřovala více očima a odstínem pleti než slovy. Její tělo mělo zlatý nádech, díky němuž se na pohled zdála vřelá a milá jako sylfa nebo sukuba. Nebyla však velká ani silná a Thomas Covenant pociťoval neustálý údiv nad tím, že si peníze vydělávala krocením koní.

Výraz krocení však nevystihoval její dovednost v zacházení se zvířaty. V její práci nemělo místo měření sil a nebylo vidět žádné divoce vyhazující hřebce se zpěněnými nozdrami. Covenantovi se zdálo, že Joan koně nekrotí, že je svádí. Její dotek uklidňoval jejich škubající se svaly. Její polohlasný šepot uvolňoval napětí, přítomné v postavení jejich uší. Když se jim posadila na holý hřbet, sevření jejích nohou způsobilo, že se divokost jejich živočišného strachu vytratila. A kdykoliv se jí kůň vymkl z ruky, prostě sklouzla z jeho hřbetu a nechala jej být, dokud křeč jeho divokosti nevyprchala. Potom se zvířetem začala znovu. Nakonec jej prohnala zuřivým cvalem kolem farmy, aby koni předvedla, že se může namáhat až do krajnosti, aniž se vymaní z jejího područí.

Když se na ni Covenant díval, cítil se vyděšený touto její schopností. Ani potom, co ho naučila jezdit, nedokázal překonat svůj strach z koní.

Její práce nebyla výnosná, nicméně uchránila ji a jejího manžela od hladu až do toho dne, kdy od nakladatele přišel dopis, oznamující přijetí knihy. Toho dne se Joan rozhodla, že přišel čas pořídit si dítě.

Následkem obvyklých odkladů vydání museli téměř rok žít ze zálohy na Covenantův honorář. Joan tak či onak pracovala, dokud to neohrožovalo bezpečnost počatého dítěte. Pak, když jí tělo napovědělo, že nastal čas, pracovat přestala. Od toho okamžiku se její život obrátil dovnitř a zaměřil se na úkol zabezpečení vývinu jejího dítěte s takovým soustředěním na tento jediný cíl, že její pohled navenek často zůstával prázdný, jen s nádechem očekávání.

Když se chlapec narodil, Joan oznámila, že se bude jmenovat Roger po jejím otci a otci jejího otce.

Roger! Covenant zaúpěl, zatímco se blížil ke dveřím úřadovny telefonní společnosti. To jméno se mu navíc nikdy nelíbilo. Ale dětská tvářička jeho syna, tak úhledná a krásně tvarovaná, lidská a úplná naplňovala jeho srdce bolestí lásky a

pýchy – ano, pýcha, otcův způsob sdílení mystéria. A nyní je jeho syn pryč – pryč s Joan, neznámo kde. Jak to, že je tak neschopný plakat?

V příštím okamžiku ho čísi ruka zatahala za rukáv. „Hej, pane," ozval se bojácně a naléhavě tenký hlásek. „Hej, pane." Obrátil se s výkřikem, už už se deroucím z hrdla – Nedotýkej se mě! Nečistý vyvrženec! – avšak tvář toho chlapce, který svíral jeho předloktí, ho zarazila a přiměla ho, aby se mu přestal snažit vytrhnout. Chlapec byl malý, nebylo mu víc než osm nebo devět let – zajisté příliš malý, než aby byl tak vystrašený. Tvář měl pokrytou bledými a zsinalými skvrnami způsobenými hrůzou a přemáháním, jako by ho kdosi přinutil udělat něco, co ho děsilo.

„Hej, pane," řekl tiše a prosebně. „Tady tohle. Vemte si to." Vtiskl do Covenantových necitlivých prstů kus starého papíru. „On mi řekl, abych vám to dal. Máte si to přečíst. Prosím vás, pane."

Covenantovy prsty papír mimoděk sevřely. On? pomyslel si mdle a zíral na chlapce. On?

„Támhleten." Chlapec ukázal chvějícím se prstem za sebe na chodník.

Covenant se tam podíval a o půl bloku dál spatřil starce ve špinavém okrovém rouchu. Mumlal, téměř zpíval přihlouplou, nesmyslnou melodii, měl přitom otevřená ústa, avšak nepohyboval rty ani čelistmi, aby své mumlání artikuloval. Dlouhé rozcuchané vlasy a vousy se mu třepetaly kolem hlavy v mírném větru. Tvář měl obrácenou k nebi, zdálo se, že hledí přímo do slunce. V levé ruce držel dřevěnou žebráckou misku. Pravou rukou svíral dlouhou dřevěnou hůl, na jejímž konci byla připevněna cedule s nápisem sestávajícím z jediné věty: „Mějte se na pozoru."

Mějte se na pozoru?

Po jeden podivný okamžik se Covenantovi zdálo, jako by cedule sama na něj chrlila nějakou hrozbu. Nebezpečí se prodírala skrze ni, aby na něj dosáhla, strašlivá nebezpečí k němu plula vzduchem a vydávala skřeky jako supi. A mezi nimi, hledící k němu skrze ty skřeky, byly oči – dvě oči jako jedovaté zuby, rozežrané kostižerem, smrtící. Pozorovaly ho upřeně, s chladnou a chtivou zlomyslností, jako by jen a jen on byl zdechlinou, po které ony dychtí. Nenávist z nich kapala jako jed. V tom okamžiku se zachvěl v sevření nevysvětlitelného strachu.

Mějte se na pozoru!

Ale byla to jen cedule, jen jednolitá plocha plakátu připevněného k dřevěné tyči. Covenant se otřásl a vzduch před ním zprůzračněl.

„Máte si to přečíst," opakoval chlapec znovu.

„Nedotýkej se mě," zamumlal Covenant směrem ke stisku na svém předloktí. „Jsem malomocný."

Když se však rozhlédl, chlapec už byl pryč.

DVE:

„Nemáte naději“

VE zmatku rychle přelétl pohledem ulici, ale chlapec úplně zmizel. Pak, když se obrátil zpět ke starému žebrákovi, zachytil pohledem dveře se zlatým nápisem: Bellova telefonní společnost. Ten pohled v něm vyvolal prudké vzedmutí strachu, které mu dalo zapomenout na všechno, co ho rozptylovalo. Co když… Tohle byl jeho cíl, přišel sem osobně, aby si činil nárok na své lidské právo platit vlastní účty. Ale co když…

Zachvěl se. Je malomocný, nemůže si dovolit domněnky. Mimoděk strčil ten list papíru do kapsy. S ponurou rozvahou podrobil svůj vzhled VKK. Pak se vzchopil a zamířil ke dveřím.

Muž, který pospíchal ven ze dveří, do něj málem vrazil, pak ho poznal a ucouvl s tváří náhle zešedlou obavami. Covenant se zarazil a málem nahlas vykřikl: Malomocný! Nečistý vyvrženec! Znovu se zastavil a dovolil si krátkou přestávku. Ten člověk byl Joaniným právníkem při rozvodu – malý tlustý chlapík, plný té žoviálnosti, ve které si libují právníci a ministři. Covenant tu zastávku potřeboval, aby se vzpamatoval z výrazu hrůzy v právníkově pohledu. Bezděčně cítil zahanbení, že je příčinou takového zděšení. Na okamžik si nemohl vybavit, co ho vlastně do města přivedlo.

Avšak téměř ihned začal potichu soptit. Stud a vztek se v něm neoddělitelně spojovaly. Nedovolím, aby mi tohle dělali, zuřil. Sakra! Na to nemají právo. Nedokázal však právníkův výraz tak lehce vypudit ze svých myšlenek. Jejich odpor byl hotovým faktem stejně jako lepra – imunní vůči jakýmkoliv otázkám po právu nebo spravedlnosti. A malomocný především nesmí zapomínat na smrtící skutečnost fakt.

Jak se Covenant zastavil, napadlo ho: Měl bych napsat báseň.

Toto jsou ty bledé smrti, jež lidé omylem nazývají svými životy: neboť všechny vůně zeleně i každý dech jsou jen výpary z hrobu. Těla sebou škubají jako torza loutek a peklo kráčí se smíchem…

Se smíchem – teď to dostává ten pravý význam. Plameny pekelné.

Odbyl jsem si příděl smíchu na celý život za tak krátký čas?

Cítil, že si pokládá důležitou otázku. Smál se, když mu přijali román – smál se stínům hlubokého a tichého zamyšlení, které se jako mořské proudy přelévaly v Rogerově tváři – smál se nad hotovým výtiskem své knihy – smál se, když se umístila na seznamu bestsellerů. Tisíce velkých i malých věcí ho naplňovaly

veselím. Když se ho Joan ptala, co je mu tak k smíchu, byl schopen jí odpovědět jenom to, že ho každé nadechnutí nabíjí nápady pro jeho další knihu. Jeho plíce překypovaly představivostí a energií. Uchichtával se, kdykoliv v něm bylo více radosti, než kolik se do něj vešlo.

Jenže když se román stal slavným, bylo Rogerovi šest měsíců a ještě o dalších šest měsíců později Covenant stále ještě nezačal psát nanovo. Měl příliš mnoho nápadů. Zdálo se, že si mezi nimi nedokáže vybrat.

Joan tuto neproduktivní bujnost neschvalovala. Sbalila Rogera a manžela nechala samotného v jejich nově zakoupeném domě, kde měl nově zařízenou pracovnu v malé chatě o dvou místnostech, stojící nad potokem v lese, který zabíral zadní část „Bezpečného přístavu“ – zanechala ho tam s přísným nařízením, že má začít psát, zatímco ona vezme Rogera na návštěvu k příbuzným.

To byl bod obratu, okamžik, kdy se k jeho hliněným nohám začal valit balvan – kdy s rachotivou výstrahou zahájil úder, který ho sklál stejně nemilosrdně, jako když chirurg odstraňuje sněť. Slyšel ty výstrahy, ale nevěnoval jim pozornost. Nevěděl, co znamenají.

Ne, namísto toho, aby pátral po příčině toho tichého hřmění, s lítostí a tichou úctou zamával Joan na rozloučenou. Věděl, že Joan má pravdu, že nezačne znovu psát, dokud nebude nějaký čas sám, a obdivoval její schopnost jednat, zatímco mu srdce sténalo pod strašným břemenem jejich odloučení. A tak když máváním vyprovodil její letadlo za obzor, vrátil se na farmu „Bezpečný přístav“, zavřel se v pracovně, zapnul svůj elektrický psací stroj a napsal věnování do svého dalšího románu:

„Pro Joan, která mi je ochránkyní před vším možným.“

Prsty mu nejistě klouzaly po klapkách a potřeboval tři pokusy, než se mu podařilo napsat tu větu bez překlepu. Ale nebyl dost zkušený na to, aby viděl přibližující se bouři.

Plíživé bolesti v zápěstích a kotnících si také nevšímal, nanejvýš podupával nohama, aby rozehnal led, který jako by se mu v nich usazoval. A když objevil necitlivou purpurovou skvrnu pod malíčkem pravé ruky, pustil ji z hlavy. Čtyřiadvacet hodin po Joanině odletu už byl hluboce zabrán do sestavování osnovy své knihy. Jeho fantasie mu vykreslovala kaskády obrazů. Prsty se mu smekaly a zaplétaly i při těch nejjednodušších slovech, avšak jeho obraznost pracovala jistě. Ani jedinou myšlenku nestihl věnovat hnisající rance, která se otevřela uprostřed té purpurové skvrny.

Joan přivezla Rogera po třech týdnech návštěv u rodiny. Nevšimla si ničeho až do onoho večera, kdy Roger už spal a ona seděla v objetí svého manžela. Okenice byly zavřené a dům chráněný před chladným zimním větrem, který slídil po farmě. V klidném ovzduší jejich obývacího pokoje zachytila jemný, nasládlý, nezdravý pach Covenantovy infekce.

O měsíce později, když hleděl do antiseptických stěn svého pokoje v leproserii, proklínal sám sebe, že si nedal na ruku jódovou tinkturu. Nedopalovala ho ztráta dvou prstů. Operace, při které mu amputovali část ruky, byla pouze malým symbolem úderu, který ho oderval od jeho života, vyřízl ho z jeho světa, jako by představoval nějaký zhoubný mor. A když ho pravá ruka bolela vzpomínkou na

své ztracené součásti, nebyla ta bolest ničím víc, než měla. Ne, proklínal svou nedbalost proto, že ho ošidila o jedno jediné poslední objetí s Joan.

Když ji však měl v náručí touho posledního zimního večera, takové možnosti si nevšímal. Tiskl ji k sobě, tiše mluvil o své nové knize, spokojuje se pro tu chvíli s dotekem jejího pevného těla na svém, s čistou vůní jejích vlasů a s teplem, které z ní sálalo. Její náhlá reakce ho polekala. Než si uvědomil, co ji rozrušilo, už stála a táhla ho z pohovky za sebou. Zdvihla jeho pravou ruku a držela ji mezi nimi tak, aby bylo vidět nákazu, a hlas jí sršel hněvem a starostí.

„Ach, Tome! Proč na sebe nedáváš pozor?“

Dál neváhala. Požádala jednu ze sousedek, aby pohlídala Rogera, a odvezla manžela únorovým sněhovým popraškem do nemocnice na pohotovost. Nehnula se od něj, dokud ho nepřijali na pokoj a nezařadili do rozvrhu operací.

Jako předběžná diagnóza byla stanovena gangréna.

Joan většinu následujícího dne strávila s ním v nemocnici, kromě času, kdy mu prováděli vyšetření. A dalšího rána v šest hodin Thomase Covenanta odvezli z pokoje, aby mu pravou ruku operovali. Nabyl vědomí o tři hodiny později, už opět na svém nemocničním lůžku a bez dvou prstů. Otupělost z léků mu na čas zastřela vědomí, takže Joan nepostrádal až do poledne.

Nepřišla se na něj však podívat celý den. A když vstoupila do pokoje následujícího rána, už vypadala jinak. Byla bledá, jako by se jí krev stahovala do srdce, a kosti na čele jako by jí vystouply. Tvářila se jako zvíře lapené do pasti. Ignorovala jeho vztaženou ruku. Mluvila tiše a nucené, musela vynakládat námahu, aby mu alespoň takto vyšla vstříc. Stála v pokoji co nejdál od něj, prázdným pohledem vyhlížela z okna do ulic pokrytých břečkou a pověděla mu tu novinu.

Lékaři zjistili, že má lepru.

S myslí ochromenou překvapením ze sebe vypravil: „Děláš si legraci.“

Tehdy se prudce obrátila a vykřikla: „Nehraj si tu přede mnou na hloupého! Doktor říkal, že ti to oznámí, ale já jsem řekla ne, udělám to sama. Přemýšlela jsem o tobě. Ale nedokážu… nedokážu to snést. Máš lepru! Nevíš, co to znamená? Ruce a nohy se ti zkroutí a budou ti uhnívat a obličej ti zoškliví jako houba. Oči se ti za chvíli pokryjí vředy a přestanou ti sloužit a já to nedokážu snést – a tobě to bude jedno, protože nebudeš nic cítit, sakra! A… ach Tome, Tome! Je to nakažlivé.“

„Nakažlivé?“ Zdálo se, že nechápe, co Joan říká.

„Ano!“ zasyčela. „Většinou to lidé dostanou, protože…“ na okamžik se zalykala strachem, který ji dohnal k tomu výbuchu, „protože tomu byli vystaveni jako děti. Děti jsou vnímavější než dospělí. Roger… nemůžu riskovat… musím před tím Rogera uchránit!“

Když už prchala z pokoje, odpověděl ještě: „Ano, jistě.“ Protože neměl, co jiného by řekl. Stále to nechápal. Jeho mysl byla prázdná. Až o týdny později začal vnímat, kolik z něho odvál vichr Joaniny zuřivosti. Tehdy byl jenom poděšený.

Osmačtyřicet hodin po operaci prohlásil ošetřující lékař Covenanta za schopného převozu a poslal ho do leproserie v Louisianě. Lékař, který ho vezl z letiště do leproserie, cestou nudně vykládal o různých povrchních věcech, souvisejících s malomocenstvím. Mycobacterium leprae poprvé identifikoval Armauer Hansen v roce 1874, avšak studiu bacila neustále bránil neúspěch

badatelů při dvou ze čtyř Kochových kroků při analýze: ještě nikdo nedokázal tento mikroorganismus pěstovat v umělých podmínkách a ještě nikdo neobjevil, jakým způsobem se přenáší. Ovšem jistý současný výzkum, který provádí dr. O. A. Skinsnes na Havaji, se zdá být slibný. Covenant poslouchal jen na půl ucha. Postřehl sice ve slově lepra abstraktní vibrace hrůzy, ale ty v něm nevyvolávaly žádné představy. Působily na něj jako vyhrůžky v cizím jazyce. Pominulli děsivý přízvuk, slova sama nesdělovala nic. Pozoroval lékařovu vážnou tvář stejně, jako se díval na Joaninu nesrozumitelnou zuřivost, a nijak nereagoval.

Když se však Covenant ubytoval ve svém pokoji v leproserii – v cele čtvercového půdorysu s obyčejnou bílou postelí a antiseptickými stěnami – lékař změnil téma. Nečekaně řekl: „Pane Covenante, zdá se, že nechápete, co je zde v sázce. Pojďte se mnou, chci vám něco ukázat."

Covenant ho následoval na chodbu. Zatímco jí procházeli, lékař mluvil: „Vy máte to, čemu říkáme primární případ Hansenovy choroby – vrozený případ, který zdánlivě postrádá… postrádá genealogii. Osmdesát procent případů v naší zemi tvoří lidé – imigranti a podobně – kteří byli nákaze vystaveni jako děti v cizích zemích tropického klimatu. Alespoň tak víme, kde k nemoci přišli, když už ne proč a jak.

Primární i sekundární případy ovšem sledují tentýž obecný průběh. Bývá nicméně pravidlem, že lidé postižení sekundárními případy vyrůstají v místech, kde je Hansenova choroba méně tabuizovaná. Když ji dostanou, poznají ji. A to znamená, že mají větší šanci vyhledat pomoc včas.

Chci, abyste se setkal s jiným naším pacientem. Je to jediný další primární případ, který tu momentálně máme. Býval čímsi jako poustevníkem – žil sám daleko ode všech v horách Západní Virgínie. Nevěděl, co se s ním děje, dokud se ho nepokusila vyhledat armáda – aby mu sdělili, že jeho syn padl ve válce. Když ho důstojník uviděl, zavolal veřejnou zdravotní službu a ta ho poslala k nám."

Lékař přistoupil ke dveřím, které vypadaly stejně jako dveře Covenantovy cely. Zaklepal, ale na vyzvání nečekal. Otevřel dveře, vzal Covenanta za loket a zavedl ho dovnitř.

Když Covenant přestoupil práh, na jeho čich zaútočil pronikavý zápach, jako když v latríně leží hnijící maso. Přerážel i marný pokus karbolu a různých mastí jej zakrýt. Vycházel ze scvrklé postavy, sedící v groteskní poloze na bílém lůžku.

„Dobré odpoledne," pozdravil lékař. „Tohle je Thomas Covenant. Trpí primárním případem Hansenovy choroby a podle všeho nechápe nebezpečí, ve kterém se nachází."

Pacient zvolna zdvihl ruce, jako by chtěl Covenanta obejmout.

Z jeho dlaní zbývaly oteklé pahýly, bezprsté špalky nechutného růžového masa, zbrázděného trhlinami a vředy, z nichž mezi obvazy prýštil žlutý hnis. Dlaně visely na pažích jakoby stažených obručemi, děsivě tenkých jako hůlky. A třebaže nohy zakrývalo nemocniční pyžamo, vypadaly jako zkroucené větve. Polovina jednoho chodidla byla pryč, jakoby uhryznutá, a na místě druhého se nacházela jen nezhojitelná rána.

Pak pacient otevřel ústa, aby promluvil, a Covenant zdvihl pohled k jeho obličeji. Neživé, zakalené oči tkvěly ve tváři jako krátery, z nichž se šíří erupce.

Kůže na tvářích byla růžovobílá jako kůže albína, vydouvala se a rozlévala od očí ve vlnách a kruzích, jako by byla zahřátá až k bodu tání, a tyto vlny byly hustě posety nádorovitými boulemi.

„Zabijte se," zachrčel příšerně. „Bude to lepší než tohle."

Covenant se lékaři vytrhl. Vyřítil se do chodby a obsah jeho žaludku se rozstříkl po čistých stěnách a podlaze jako urážlivá poskvrna.

Takovým způsobem se rozhodl přežít.

Thomas Covenant žil v leproserii déle než šest měsíců. Strávil ten čas bloumáním po chodbách jako užaslý přízrak, přičemž prováděl VKK a ostatní rutinu pro přežití a tupě prozíral všechny pohovory s lékaři, při nichž naslouchal přednáškám o malomocenství, léčbě a rehabilitaci. Brzy pochopil, že lékaři věří, že klíčem přístupu k lepře je psychologie pacienta. Chtěli mu poradit. Avšak on o sobě odmítal mluvit. Hluboko v jeho nitru rostlo pevné jádro nesmiřitelného vzteku. Zjistil, že díky nějakému nepěknému kousku, jejž mají na svědomí jeho nervy, ony dva ztracené prsty cítí mnohem živěji než zbytek těla – i než ostatní prsty. Palec jeho pravé ruky neustále sahal po amputovaných prstech a nemotorným, překvapeným pohybem nacházel jen jizvu po nich. Pomoc, kterou nabízeli lékaři, se zdála připomínat tentýž trik. Jejich několik sterilních obrazů naděje se ho dotýkalo jako tápání obraznosti, zbavené prstů. A tak pohovory i přednášky skončily jako dlouhé monology odborníků o problémech, před nimiž on, Thomas Covenant, stojí.

Ty řeči mu vtloukali do hlavy celé týdny, až se mu o nich začalo v noci zdát. Zpustošené hřiště jeho mysli opanovala napomenutí. Místo příběhů a vášní se mu zdály proslovy.

„Lepra," slýchal noc za nocí, ,je patrně nejnevysvětlitelnější ze všech lidských onemocnění. Je to záhada, právě tak jako je záhadou ten zvláštní, nepatrný rozdíl mezi živou a netečnou hmotou. Jistě, něco o ní víme: není smrtelná, není obvyklým způsobem nakažlivá, působí zničení nervů, v typických případech v končetinách a v oční rohovce, vytváří deformity, ponejvíce proto, že paralyzuje schopnost těla chránit samo sebe pocitem bolesti a reakcí na něj, může vyústit v naprostou nemohoucnost, extrémní deformace obličeje a končetin a slepotu, a tyto změny jsou nezvratné, protože odumřelé nervy se nedají obnovit. Také víme. že téměř ve všech případech náležitá léčba DDS – diamino–difenyl–sulfonamidem – a některými novými syntetickými antibiotiky může zastavit šíření choroby, a že jakmile se zastaví degenerace nervů, náležité léky a terapie mohou nemoc udržet pod kontrolou po zbytek pacientova života. Co nevíme, je, jak která konkrétní osoba k nemoci přijde. Kam až naše vědomosti sahají, vzniká onemocnění jakoby z ničeho a bez důvodu. A jakmile lepru jednou dostanete, nemáte naději na uzdravení."

Slova ze snu nebyla přehnaná – mohla doslovně pocházet z kteréhokoliv z desítek pohovorů či přednášek – jejich údery však vyzváněly jako krok čehosi natolik nesnesitelného, že se to ani nedá vyjádřit. Neosobní hlas lékaře pokračoval: „Za léta zkoumání jsme zjistili, že Hansenova choroba pro pacienta vytváří dva význačné problémy – navzájem související obtíže, které se u jiných nemocí nevyskytují a kvůli nimž oběť lepry trpí více psychicky než fyzicky.

První problém se týká vašich vztahů s blízkými lidmi. Na rozdíl od leukémie v dnešních dnech nebo od tuberkulózy v minulém století totiž lepra není a nikdy nebyla „poetickou nemocí“, chorobou, která by se dala romantizovat. Právě naopak. Dokonce i společnosti, které se svých nemocných štítí méně než my Američané, malomocnými pohrdají a mají z nich strach – i ti nejmilovanější je odvrhnou, protože tento vzácný bacil je nepředvídatelný a nekontrolovatelný. Lepra není smrtelná a průměrný pacient se může těšit na třicet až padesát let života s malomocenstvím. Tato skutečnost, spojená s progresivní nemohoucností, kterou s sebou nemoc přináší, dělá z malomocných pacientů ty nejzoufaleji odkázané na lidskou pomoc ze všech nemocných. Ovšem prakticky všechny společnosti odsuzují své malomocné k izolaci a beznaději – vypovídají je jako zločince, jako degenerované zrůdy, jako zrádce a lotry – vyvrhují je z lidské rasy, protože se vědě nepodařilo odhalit záhadu tohoto soužení. V zemi za zemí, v kultuře za kulturou po celém světě malomocný byl a je pokládán za ztělesnění všeho, čeho se lidé osobně i kolektivně bojí a co si oškliví.

Lidé takto reagují z několika důvodů. Za prvé proto, že nemoc má za následek ošklivost a zápach, které jsou nepopiratelně nepříjemné. A za druhé, navzdory generacím lékařského výzkumu lidé nedokáží uvěřit, že něco tak nápadného, ošklivého a záhadného není nakažlivé. Skutečnost, že nedokážeme odpovědět na otázky kolem bacila, jen posiluje jejich obavy – nemůžeme si být jistí, zda se nemoc nešíří vzduchem, potravou nebo vodou, nebo snad dokonce pouhým soucitem. Jestliže chybí jakékoliv přirozené, prokazatelné vysvětlení nemoci, lidé si ji vysvětlují po svém a špatně – jako důkaz zločinu, necudnosti nebo zvrácenosti, jako projev Božího soudu, jako strašlivé znamení psychologické, duchovní nebo morální zkaženosti nebo viny. A trvají na tom, že je nakažlivá, navzdory důkazům, že je nakažlivá jen minimálně, dokonce i pro děti. Tolik vás bude muset žít bez podpory byť třeba jen jediného člověka, který by to břímě nesl s vámi.

To je jeden z důvodů, proč u nás klademe takový důraz na osvětu, chceme vám pomoci naučit se vyrovnávat se samotou. Mnozí pacienti, kteří opustí tuto instituci, nežijí tak dlouho, jak by mohli. Pod vlivem otřesu ze svého vyloučení ze společnosti ztrácejí motivaci, začnou zanedbávat péči o sebe a pokusí se o aktivní nebo o pasivní sebevraždu, jen málo z nich se sem vrátí včas. Přežívají ti pacienti, kteří najdou někoho, kdo je ochoten jim pomoci chtít žít. Nebo najdou někde sami v sobě sílu vytrvat.

Ať už vás ovšem čeká kterákoliv vyhlídka, jedna skutečnost se nikdy nezmění: od tohoto okamžiku až do smrti je malomocenství nejvýznačnějším faktem vaší existence. Bude řídit každý jednotlivý krok vašeho života. Od chvíle, kdy se probudíte, až do okamžiku, kdy opět usnete, budete muset věnovat soustředěnou pozornost všem ostrým hranám a rohům kolem sebe. Nemůžete se tomu vyhnout. Nemůžete se snažit sami sebe uchlácholit sněním, při kterém byste svou pozornost zanedbali. Jakákoliv modřina, boule, popálenina, zlomenina, škrábnutí, záděra, odřenina nebo otlačenina vás mohou ohrozit, zmrzačit nebo rovnou zabít. A myslet na všechno to, co už nemůžete, vás dožene k zoufalství a k sebevraždě. Už jsem takové případy viděl.“

Covenantovi prudce bušilo srdce a ložní prádlo se mu lepilo na zpocené údy. Hlas jeho noční můry se neměnil – nijak se nesnažil ho vyděsit, neměl žádné potěšení z jeho strachu – avšak slova nyní kanula černá jako nenávist a za nimi zívala obrovská syrová rána prázdnoty.

„To nás přivádí ke druhému problému. Zní jednoduše, ale zjistíte, že může být ničivý. Většina lidí silně závisí na svém hmatu. Vlastně z pocitu hmatu vychází celá struktura jejich reakcí na realitu. Mohou pochybovat o svém zraku a sluchu, ale když se něčeho dotknou, vědí, že je to skutečné. Ne náhodou popisujeme své nejniternější části – emoce – v termínech spojených s hmatovým smyslem. Smutné příběhy se dotýkají našich citů. Nepříjemné situace se nás dotknou nebo nás raní. To je nevyhnutelný následek skutečnosti, že jsme biologické organismy.

Musíte s touto orientací bojovat a změnit ji. Jste inteligentní stvoření – všichni máte mozek. Používejte jej tedy. Používejte jej, abyste rozeznali hrozící nebezpečí. Používejte jej ke svému výcviku, jak zůstat naživu."

Pak se Covenant budil sám na svém lůžku, promočený potem, s vytřeštěnýma očima, rty napjaté vzlyky, které se snažily prodrat se mu zpoza zaťatých zubů. To schéma se odehrávalo sen za snem, týden za týdnem. Den po dni musel sám sebe vztekle burcovat, aby se přiměl opustit neúčinné útočiště své cely.

Jeho základní rozhodnutí však stále platilo. Setkal se s pacienty, kteří už byli v leproserii poněkolikáté – s notorickými recidivisty, kteří nedokázali vyhovět prvotnímu požadavku svých muk, požadavku, aby lpěli na životě, aniž by přitom prahli po jakékoliv odměně, která dává životu cenu. Jejich cyklicky probíhající degenerace ho poučila, že jeho noční můra obsahuje návod k přežití. Noc za nocí mu otloukala o hlavu surový a nevyhnutelný zákon malomocenství, úder za úderem mu ukazovala, že jedinou obranou proti hnisu, shnití zaživa a slepotě je naprostá oddanost tomuto zákonu. V průběhu pátého a šestého měsíce pobytu v leproserii již prováděl VKK a další rutinu s maniakální pílí. Hleděl na bílé antiseptické stěny své cely, jako by se tím chtěl zhypnotizovat. Kdesi v pozadí svého vědomí počítal hodiny mezi dávkami léků. A kdykoliv se spletl, kdykoliv vypadl ze svého obranného rytmu, proklínal se tak, že by si od něj pes kůrku nevzal.

Za sedm měsíců už byli lékaři přesvědčeni, že jeho píle není jen přechodná. Byli si jistí, že postup jeho nemoci se zastavil. Poslali ho domů.

Když se koncem léta vrátil do svého domu na farmě, myslel si, že je připravený na všechno. Obrnil se proti přerušení veškeré komunikace z Joaniny strany, proti zděšeným změnám chování svých bývalých přátel a známých – ačkoliv ho tyto projevy nepřátelství dosud naplňovaly trýznivou nevolností, zuřivostí a znechucením sebou samým. Pohled na Joaniny a Rogerovy věci v domě a opuštěné stáje, v nichž Joan kdysi mívala koně, pálily jeho bolavé srdce jako žíravina – ale už se proti tahu takových bolestí zapřel patami.

Ještě ovšem nebyl připravený, ne na všechno. Jeho odhodlaností otřásl další šok. Když se byl dvojnásobně či trojnásobně ujistil, že od Joan nedostal žádnou poštu, a když si telefonicky promluvil s advokátkou, která spravovala jeho záležitosti – i po drátech vedení slyšel pulsovat ženinu nejistotu – vydal se do své chaty v lese a posadil se tam, aby si přečetl, co ze své nové knihy zatím napsal.

Její žalostná chudost ho zděsila. Nazvat ji směšně naivní by bylo poklonou. Sotva dokázal uvěřit, že má na svědomí takový povýšený brak.

Téže noci si znovu přečetl svůj první román, z něhož se stár bestseller. Pak nesmírně opatrně v krbu rozdělal oheň a spálil román i nový rukopis. Oheň! pomyslel si. Očištění. Jestli už nenapíšu ani slovo, alespoň zbavím svůj život těchhle lží. Obraznost! Jak jsem jen mohl být tak samolibý? A když sledoval, jak se stránky rozsypávají v šedý popel, pohřbil s nimi i veškeré myšlenky na další tvorbu. Poprvé pochopil část toho, co říkali lékaři: potřeboval se zbavit své obraznosti. Nemohl si dovolit mít obraznost, vlastnost, která by mu mohla přinášet sny o Joan, o radosti, o zdraví. Kdyby se mučil nedosažitelnými touhami, ochromil by své lpění na zákoně, který mu umožňoval přežít. Obraznost by ho mohla zabít, mohla by ho zavést, svést nebo dohnat k sebevraždě: vidět věci, které nemůže mít, by ho vehnalo do beznaděje.

Když oheň vyhasl, rozdrtil popel podrážkou, jako by tím chtěl udělat nezvratnou tečku.

Následujícího rána se pustil do organizování svého nového života.

Především našel svou starou břitvu. Její dlouhá čepel z nerez oceli se ve světle zářivek v koupelně leskla jako mlsný pohled, ale on ji schválně obtáhl na řemenu, namydlil si tvář, opřel své nejisté kosti o umývadlo a přiložil si ostří na krk. Cítil ji na ohryzku jako čáru chladného ohně, jako silnou hrozbu krve, sněti a obnovené lepry. Kdyby mu prstů napůl zbavená ruka uklouzla nebo se zachvěla, následky mohly být strašlivé. Avšak on podstoupil to riziko vědomě, aby se ukáznil, uvědomil si syrové podmínky přežití a umrtvil svou vzpurnost. Zavedl si holení Dřinou jako osobní rituál, jako denní konfrontaci se svým stavem.

Z téhož důvodu u sebe začal nosit ostrý kapesní nůž. Kdykoliv cítil, že jeho ukázněnost ochabuje, kdykoliv se cítil ohrožený vzpomínkami, nadějemi nebo láskou, vytáhl nůž a zkoušel si jeho ostří na zápěstí.

Když se oholil, pustil se do úprav v domě. Pročistil v něm prostor a přestavěl nábytek tak, aby snížil na minimum nebezpečí hrozící od trčících rohů, ostrých hran a skrytých překážek, odstranil všechno, o co by mohl zakopnout, pohmoždit se nebo do čeho by mohl narazit, takže i potmě budou jeho místnosti bezpečné a bude v nich možná orientace, co nejvíce připodobnil svůj dům své cele v leproserii. Všechno, co bylo nebezpečné, naházel do pokoje pro hosty, a když s tím byl hotov, pokoj pro hosty zamkl a klíč zahodil.

A pak se vydal do chaty a zamkl ji také. Poté vytahal pojistky, aby od staré instalace nemohl vzniknout požár.

Nakonec si smyl pot z rukou. Umýval se vztekle a posedle, nemohl si pomoci – dojem fyzické nečistoty byl příliš silný.

Nečistý, malomocný vyvrženec.

Podzim strávil potácením se na okraji šílenství. Temná zuřivost v něm tepala jako matadorovo kopí, vražené mezi žebra a bezcílně ho pohánějící kupředu. Cítil nenasytnou potřebu spánku, ale nemohl jí vyhovět, protože jeho sny se měnily v hryzavé noční můry, navzdory své necitlivosti měl pocit, jako by ho něco postupně užíralo. A bdělost ho stavěla před zlomyslný a nenapravitelný paradox. Nevěřil, že by bez podpory a povzbuzení od ostatních lidí dokázal snést břímě svého zápasu s

hrůzou a smrtí, avšak právě hrůza a smrt vysvětlovaly, činily pochopitelnějším, ano téměř ospravedlňovaly postoje, které mu podporu i povzbuzení odepíraly. Jeho zápas vyrůstal ze stejných emocí, které způsobily i jeho vyvržení z lidské společnosti. Hnusilo se mu to, co by se s ním stalo, kdyby přestal bojovat. Nenáviděl sám sebe za to, že musí bojovat takovou nekonečnou válku bez vyhlídky na vítězství. Ale nedokázal nenávidět lidi, kteří způsobili, že jeho duchovní samota byla tak absolutní. Ti jenom sdíleli jeho vlastní strach.

Jediná reakce, která ho v závrati jeho dilematu uklidňovala, byla hořkost. Lpěl na svém hořkém hněvu jako na kotvě duševního zdraví, potřeboval svou zuřivost, aby přežil, aby udržel život v sevření svého škrtivého chvatu. V některých dnech nevycházel ze vzteku od slunka do slunka.

Časem však začala opadávat i zlost. Jeho vyvržení bylo součástí jeho zákona, byl to neměnný fakt, naprosto stejně skutečný a nutný jako gravitace, mor nebo nečitelnost. Kdyby se mu nepodařilo vměstnat se do formy faktů, nepodařilo by se mu přežít.

Když se rozhlédl po farmě, stromy, které oddělovaly jeho pozemek od dálnice, se zdály být tak daleko, že tu vzdálenost nemohlo nic přemostit.

Na tento rozpor neexistovala odpověď. Působil jen to, že Covenant bezmocně zatínal prsty, až se málem pořezal při holení. Bez rozčilení by nedokázal bojovat – avšak všechen jeho vztek se obracel proti němu samému. Jak míjel podzim, Covenant stále méně a méně proklínal okolnosti, které ho věznily. Procházel se lesy za „Bezpečným přístavem“ – vysoký, vyzáblý muž s přepadlýma očima, mechanickým krokem a dvěma chybějícími prsty na pravé ruce. Každý obtížnější úsek stezky, ostrý kámen nebo strmý svah mu připomínaly, že ho naživu drží opatrnost, že k tomu, aby se rozvážně, bez žalu a bezbolestně zbavil svých potíží, stačí nechat svůj dohled nad sebou ochabnout.

Dotýkat se kůry a necítit nic mu přineslo jen další obavy. Viděl zřetelně konec, který ho očekává, jeho srdce se stane stejně necitlivé jako jeho tělo a pak bude ztracen nadobro.

Naplnil ho však náhlý pocit zaměření, krystalizace, jako by byl identifikoval nepřítele, když zjistil, že za něj někdo zaplatil účet za elektřinu. Ten neočekávaný dar ho nešetrně probudil, aby si uvědomil, co se děje. Nejenom že se mu lidé z města vyhýbali, oni aktivně odtínali každou záminku, kterou mohl mít, aby šel mezi ně.

Když si to nebezpečí poprvé uvědomil, jeho bezprostřední reakcí bylo rozrazit okno a zahulákat do zimního dne: „Jen tak dál! Ksakru, já vás nepotřebuju!“ Ale problém nebyl tak jednoduchý, aby se dal odbýt furiantstvím. Když se zima rozptýlila v časném březnovém jaru, nabyl přesvědčení, že musí něco podniknout. Je člověk jako každý jiný, naživu ho drží osobní odvaha. Neměl v úmyslu ustupovat a podvolit se takové amputaci. A tak když mu přišel nejbližší účet za telefon, sebral kuráž, pečlivě se oholil, oblékl si oděv z pevné tkaniny, zašněroval si nohy do pohodlných pevných vysokých bot a vydal se na dvě míle dlouhý pochod do města, aby svůj účet zaplatil osobně.

Ten pochod ho přivedl ke dveřím Bellovy telefonní společnosti s nervozitou, která se kolem něj vznášela jako temný oblak. Chvíli před těmi dveřmi se zlaceným nápisem stál a myslel si:

Toto jsou ty bledé smrti…

a přemítal o smíchu. Pak se sebral, přitáhl k sobě dveře jako závan vichřice a kráčel k dívce za přepážkou tak, jako by ho právě vyzvala na souboj muže proti muži.

Položil ruce dlaněmi dolů na přepážku, aby se mu netřásly. Bez prodlení zuřivě procedil mezi zuby: „Jmenuji se Thomas Covenant."

Dívka měla úhledně střižené šaty a ruce zkřížila pod ňadry tak, aby co nejlépe vynikly jejich přednosti. Přiměl se vzhlédnout k její tváři. Dívala se prázdně kamsi mimo něj. Když na ní hledal nějaké známky rozechvění nebo odporu, pohlédla na něj a zeptala se: „Ano?"

„Chci zaplatit účet," řekl a myslel si: Ona to neví, ještě o tom neslyšela.

„Jistě, pane," odvětila. „Jaké máte číslo?" Pověděl jí ho a ona se odloudala do sousední místnosti, aby se podívala do kartotéky.

Napjatým očekáváním za její nepřítomnosti se mu strach rozbušil až v hrdle. Potřeboval se nějak zabavit, nějak zaměstnat pozornost. Prudce sáhl do kapsy a vytáhl list papíru, který mu podal ten chlapec. Máte si to přečíst. Rozložil list na přepážce a nahlédl do něj. Starý tisk pravil:

Skutečný člověk – skutečný všemi způsoby, které pokládáme za skutečné – se náhle octne odtržen od světa ve fyzické situaci, která podle všeho nemůže existovat: zvuky mají vůni, vůně mají barvu a hloubku, pohledy mají povrchovou strukturu, dotyky mají tón a zabarvení. Netělesný hlas ho informuje, že byl na toto místo přiveden jako představitel svého světa. Musí sám bojovat na život a na smrt proti představiteli jiného světa. Budeli poražen, zemře a jeho svět – skutečný svět – bude zničen, protože postrádá vnitřní sílu přežít.

Ten člověk odmítne věřit, že to, co mu bylo řečeno, je pravda. Tvrdí, že buď sní nebo má halucinace, a odmítá se nechat vmanévrovat do falešné pozice boje na život a na smrt tam, kde žádné „skutečné" nebezpečí neexistuje. Jeho rozhodnutí nevěřit situaci, v níž se zdánlivě nachází, je neotřesitelné, a když je člověk napaden představitelem onoho druhého světa, nebrání se.

Otázka: Je chování tohoto člověka statečné, nebo zbabělé? To je základní otázka etiky.

Etika! odfrkl potichu Covenant. Kdo, sakra, vymýšlí takovéhle nesmysly?

V příštím okamžiku se dívka vrátila s tázavým výrazem ve tváři. „Thomas Covenant? Z farmy „Bezpečný přístav"? Pane, na váš účet byla již složena částka, která pokrývá všechny platby na několik měsíců dopředu. Neposílal jste nám poslední dobou velký šek?"

Covenant se s trhnutím naklonil kupředu, jako by ho někdo praštil, a pak se chytil přepážky, nakloněný na bok jako ztroskotaná galeona. Nevědomky zmačkal papír, který držel v hrsti. Hlava se mu točila a v uších mu zněla slova: Prakticky všechny společnosti odsuzují, vypovídají, odvrhují – nemáte naději.

Soustředil pozornost na své studené nohy a bolavé kotníky, zatímco se snažil udržet vztek na uzdě. S hranou obezřelostí položil zmačkaný list na přepážku před

dívku a se snahou o konverzační tón řekl: „Víte, to není nakažlivé. Nemůžete to ode mne chytit – nemáte se čeho bát. Není to nakažlivé. Jen pro děti.“

Dívka zamrkala, jako by ji překvapilo, že byla myšlenkami jinde.

Covenant se nahrbil a dusil v hrdle hněv. Obrátil se tak důstojně, jak to jen dokázal, vypochodoval do slunečního jasu a dveře za sebou nechal bouchnout. Proklatě a zatraceně!

Očima zamlženýma vztekem se rozhlédl po ulici. Z místa, kde stál, mohl vidět celou zlověstnou délku města. Směrem k „Bezpečnému přístavu“ byly vedle sebe natěsnané malé obchůdky jako zuby vyceněné po obou stranách silnice. Na ostrém denním světle se cítil zranitelný a osamocený. Rychle zkontroloval ruce, zda na nich nemá nějaké škrábance nebo oděrky, a pak se spěšně vydal tou uličkou hanby. Kladl necitlivé nohy nejistě na chodník, jako by beton byl kluzký zoufalstvím. Věřil, že dává najevo odvahu tím, že se nedá do běhu. Za několik okamžiků se nad ním rýsovala soudní budova. Na chodníku před ní stál ten starý žebrák. Ještě se nepohnul. Stále hleděl do slunce a nesmyslně si cosi mumlal. Jeho cedule marně hlásala: Mějte se na pozoru, jako varování, které přišlo příliš pozdě.

Když se Covenant přiblížil, dolehlo na něj, jak nevhodně tam ten stařec vypadá. Žebráci, fanatici, svatí mužové a proroci apokalypsy na tuto ulici a do tohoto světla nepatřili, zamračené, přehlíživé oči z kamenných pilířů neměly žádné pochopení pro takové vytržení, patřící minulostí. A těch pár mincí, které dosud nashromáždil, nestačilo ani na jedno jídlo. Při tom pohledu Covenanta podivně bodlo u srdce dojetím. Téměř proti své vůli se před starcem zastavil.

Žebrák neučinil žádné gesto, nepřerušil svou meditaci o slunci, avšak jeho hlas se změnil a na pozadí beztvarého brumlání vyniklo jediné srozumitelné slovo: „Dej.“

Ten pokyn se zdál být adresován Covenantovi osobně. Jakoby na povel opět sklonil pohled k misce. Ale ten požadavek, ten pocit, že je k něčemu nucen, v něm opět vyvolal hněv. Nic ti nedlužím, odsekl v duchu.

Než mohl opět vykročit, stařec opět promluvil. „Varoval jsem tě.“

Toto tvrzení Covenanta neočekávaně zasáhlo jako náhlé prozření, jako intuitivní shrnutí všech jeho prožitků za uplynulý rok. Hněvem se okamžitě prodralo rozhodnutí. Se zkřivenou tváří zatápal po svém snubním prstenu.

Dosud nikdy ten prsten z bílého zlata nesundal, navzdory svému rozvodu a Joaninu mlčení nosil prsten stále na prstě. Byla to jeho vlastní ikona. Připomínala mu, kde byl a kde je nyní, připomínala mu sliby dané i porušené, ztracený společenský styk, bezmocnost – a jeho zakrnělé lidství. Nyní jej ze své levičky strhl a upustil do misky. „To stojí víc než jen pár mincí,“ řekl a toporně dupal pryč. „Počkej.“

To slovo se neslo s takovou autoritou, že se Covenant opět zastavil. Stál a mírnil svoji zuřivost, dokud neucítil mužovu ruku na svém rameni. Pak se obrátil a pohlédl do světle modrých očí, tak prázdných, jako by stále ještě studovaly tajný oheň slunce. Ze starce sálala síla.

Covenanta znepokojila náhlá nejistota, pocit blízkosti věcí, kterým nerozumí. Ale odsunul to stranou. „Nesahejte na mne. Jsem malomocný.“

Prázdný pohled si ho nevšímal, jako by neexistoval nebo jako by ty oči byly slepé, starcův hlas však byl zřetelný a pevný.

„Jsi prokletý, můj synu."

Covenant si navlhčil rty jazykem a odvětil: „Ne, stařiku. To je normální – lidé jsou takoví. Nicotní." A jako by citoval zákon lepry, řekl si: Charakteristickou vlastností života je marnost. „Takový je život. Já mám jenom míň harampádí, které by mi zakrývalo fakta, než většina lidí."

„Tak mladý – a už tak zahořklý."

Covenant již dlouho neslyšel soucitné slovo a jeho zvuk se ho ostře dotkl. Hněv zmizel a zanechal jeho hrdlo úzké a nepoddajné. „To nic, stařiku," řekl. „My jsme tenhle svět neudělali. My v něm musíme jenom žít. Všichni jsme na jedné lodi – tak nebo onak."

„Neudělali?"

Žebrák nečekal na odpověď a vrátil se k pobrukování své tajuplné melodie. Držel Covenanta, dokud se nedostal ve své písni ke zlomu. Pak se mu do hlasu vloudil nový odstín, agresivní tón, který využíval Covenantovu nečekanou zranitelnost.

„Proč nezničit sám sebe?"

V Covenantově hrudi se vzedmul pocit tlaku a sevřel mu srdce. Ty bleděmodré oči mu přinášely jakési nebezpečí. Zachvátila ho úzkost. Chtěl se odtrhnout od té staré tváře, projít svou VKK, ujistit se, že je v bezpečí. Ale nedokázal to, ten prázdný pohled ho pevně svíral. Nakonec řekl: „To by bylo příliš snadné."

Jeho odpověď se nesetkala s námitkami, avšak jeho nervozita vzrůstala. Pod nátlakem starcovy vůle stál nad propastí své budoucnosti a shlížel dolů na rozeklaná, nenasytná nebezpečí, na mnohonásobná drsná, věčná zatracení pod sebou. Rozeznal různé druhy smrti malomocného. Ale to panoráma ho uklidnilo. Bylo to jako důvěrně známý záchytný bod ve zcela neskutečné situaci, přeneslo ho to zpět na známou půdu. Zjistil, že se dokáže odpoutat od svého strachu a říci: „Poslyšte, mohu pro vás něco udělat? Jídlo? Střechu nad hlavou? Můžete mít všechno, co mám."

Jako by Covenant vyslovil nějaké důležité heslo, starcovy oči ztratily svůj nebezpečný vzhled.

„Už jste dal příliš mnoho. Takovéhle dary dárci vracím."

Napřáhl misku ke Covenantovi.

„Vezměte si prsten zpátky. Buďte věrný. Nesmíte selhat."

Rozkazovací tón byl nyní pryč. Namísto něho Covenant slyšel mírnou žádost. Zaváhal a přemítal, co mu ten stařík vlastně chce. Ale musel nějak zareagovat. Vzal prsten a nasadil si jej zpět na levou ruku. Pak řekl: „Všichni selhávají. Ale já přežiju – dokud budu moci."

Stařec sklesl, jako by právě na Covenantova ramena naložil břímě proroctví nebo příkazu. Jeho hlas zněl nyní křehce.

„Tak tomu má být."

Bez dalšího slova se obrátil a vykročil pryč. Opíral se o svou hůl jako vyčerpaný prorok, unavený vyřčenými vizemi. Hůl podivně zvonila o chodník, jako by její dřevo bylo tvrdší než beton.

Covenant hleděl za vlajícím okrovým rouchem a třepetajícími se vlasy, dokud stařík nezahnul za roh a nezmizel. Pak se otřást a začal s VKK. Pohled se mu však zastavil na snubním prstenu. Proužek z bílého zlata mu volně visel na prstě, jako by na něj byl příliš velký. Prokletý, pomyslel si. Částka byla složena. Musím něco udělat, než přede mnou zabarikádují ulice.

Chvíli zůstal stát, kde byl, a snažil se vymyslet nějaký další postup. Nepřítomně vzhlédl ke kamenným hlavám na sloupech soudní budovy. Dívaly se nedbale a na rtech měly křeč znechucení, přitesanou do neustálé hrozby, přesvědčivé, avšak navždy neuskutečněné. Ty mu vnukly nápad. Potichu je proklel a znovu vykročil. Rozhodl se navštívit svou právní zástupkyni s požadavkem, aby ona, jež měla na starosti jeho smlouvy a finanční záležitosti, našla nějaké zákonné východisko proti tomuto druhu černé charity, která ho odřezávala od města. Ať dosáhne odvolání těch plateb, myslel si. Není možné, aby někdo platil moje dluhy – bez mého souhlasu.

Advokátka měla kancelář v budově na rohu příčné ulice na druhé straně silnice. Minuta svižné chůze dovedla Covenanta na ten roh a k jediné světelné křižovatce ve městě. Cítil v sobě touhu po spěchu, aby jednal podle svého rozhodnutí dřív, než hojeno nevíra v právníky a v celou veřejnou mašinérii přesvědčí, že jeho odhodlání je pošetilé. Musel odolávat pokušení přejít na červenou.

Signály semaforu se měnily pomalu, ale konečně v jeho směru naskočila zelená. Vkročil na přechod.

Než udělal tři kroky, zaslechl sirénu. Z uličky se na hlavní ulici vyřítil policejní vůz s planoucími červenými majáčky. Smykem zabočil a zadek mu rychlostí obratu ustřelil do strany. Pak zamířil přímo na Covenantovo srdce.

Covenant se zastavil, jako by ho sevřela neviditelná pěst. Chtěl se pohnout, ale dokázal jenom zaraženě stát, lapený v pasti, a shlížet na čumák řítícího se auta. Na okamžik zaslechl zuřivé skřípění brzd. Pak se zhroutil.

Když dopadl, měl nejasný pocit, že padá příliš brzy, že ještě nebyl zasažen. Ale nemohl si pomoci, tolik se bál, bál se, aby ho auto nerozdrtilo. Po vší té sebeochraně zemřít takhle! Pak si uvědomil nesmírnou čerň, která se šířila za slunečním světlem, lesknoucími se výkladními skříněmi a kvílením pneumatik. Světlo a asfalt pod jeho hlavou jako by nebyly ničím víc než jen malbou na černém pozadí – a nyní jako by to pozadí prosvitlo, sáhlo dovnitř a stáhlo ho dolů. Čerň prozařovala sluneční světlo jako chladný paprsek noci.

Napadlo ho, že má noční můru. Absurdně uslyšel hlas starého žebráka, jak říká: Buď věrný. Nesmíš selhat.

Temnota prosakovala vším, promáčela den a jediná věc, o níž si Covenant mohl být jistý, že ji vidí, byl záblesk červeného policejního majáčku – červený šroub, horký, jasný a smrtící, který probodával jeho čelo jako oštěp.

TŘI:

Vybídnutí ke zradě

PO dobu, kterou mohl měřit pouze údery svého srdce, visel Covenant ve tmě. Červené světlo, které jako by ho probíjelo, bylo jediným pevným bodem ve vesmíru, který zdánlivě vřel kolem něj. Cítil, že by mohl spatřit mohutný pohyb nebes i země, jen kdyby věděl, kam se má dívat, avšak čerň a žhavý rudý paprsek na čele mu zabraňovaly ohlédnout se, a tak musel proudy, jež vířily kolem, minout bez povšimnutí.

Pod tlakem divokého světla cítil ve spáncích zřetelně každý úder srdce, jako by jeho život vykovávala jeho mysl, a ne srdce. Ty údery byly pomalé – příliš pomalé na velikost obav, jež cítil. Nechápal, co se to s ním děje. Ale každý úder jím otřásl, jako by cosi útočilo na samotnou strukturu jeho mozku.

Z ničeho nic se krvavý oštěp světla zamihotal a nato se rozštěpil ve dva. Pohyboval se proti tomu světlu – nebo se to světlo blížilo k němu. Ty dvě planoucí skvrny byly oči.

V příštím okamžiku uslyšel smích – vysoký, ječivý, plný triumfální radosti a staré zášti. Ten hlas krákal jako nějaký zlý kohout, ohlašující úsvit v pekle, a Covenantův tep při tom zvuku chvějivě poskočil.

„Já to udělal!“ zakdákal hlas. „Já! Já sám!“ Opět se zlomil ve smích.

Covenant byl dost blízko na to, aby ty oči nyní viděl zřetelně. Neměly žádné bělmo ani zorničky, důlky vyplňovaly rudé koule, v nichž vřelo světlo jako láva. Jejich žár byl tak blízký, že Covenanta pálilo čelo.

Pak oči zaplály a jako by zažehly vzduch kolem sebe. Vyšlehly plameny, které kolem Covenanta vyvolaly sinavý přísvit.

Zjistil, že se nachází v jeskyni hluboko ve skále. Její stěny zachycovaly a držely světlo, takže i po jediném záblehu očí zůstávala jeskyně jasná. Kámen byl hladký, avšak lomil se do mnoha nepravidelných plošek, jako by jeskyni vydlabal nějaký bludný nůž. Po obvodu jeskyně zela ve stěnách ústí chodeb. Vysoko nahoře vybíhal strop do silného svazku stalaktitů, zato podlaha byla plochá a zašlá, jako by po ní prošlo mnoho nohou. Mezi stalaktity se odrážely záblesky, takže se krápníky hemžily rudým třpytem.

Dutina byla plná čpavého zápachu: ostrého pachu, podbarveného nemocně nasládlou vůní – jako hořící síra přebíjející hnijící maso. Covenant si zakryl ústa před ním i před pohledem na tvora, jehož oči ho sledovaly.

Na nízkém pódiu zhruba uprostřed jeskyně se krčilo stvoření s dlouhými šlachovitými údy, rukama velkýma a těžkýma jako lopaty, tenkým nahrbeným trupem a hlavou jako bořicí beran. Jak se krčilo, dosahovala mu kolena téměř do

výše uší. Jednou rukou se opíralo o skálu před sebou, druhou svíralo dlouhou dřevěnou hůl s okovanými konci a složitě vyřezávanou po celé délce. Smíchem kvílející tlama byla ztuhlá v úšklebku a v rudých očích to bublalo jako magma.

„Hää! Já to udělal!“ vyjekl ten tvor znovu. „Přivolal ho. Moje moc. Zabít všechny!“ A jak jeho vysoký hlas jásal, tvor hladově slintal. „Pán Droslint! Pán! Já!“

Tvor vyskočil na nohy a poskakoval šílenou pýchou. Přikročil blíže ke své oběti a Covenant ucouvl s hnusem, který nedokázal ovládnout.

Tvor držel hůl oběma rukama v jejím středu a křičel: „Zabít tě! Vzít tvoje síla. Všechny rozdrtit! Budu Pán Droslint!“ Zdvihl hůl, jako by jí chtěl Covenanta udeřit.

Pak jeskyni zaplnil další hlas. Byl hluboký a zvučný, dostatečně mocný na to, aby bez námahy naplnil všechen vzduch, a jaksi mrtvolný, jako by mluvila propast. „Zpět, Skáloplaze!“ rozkázal. „Tato oběť je pro tebe příliš velká. Na něj si činím nárok já.“

Tvor vystrčil obličej ke stropu a vykřikl: „Můj! Moje Hůl! Ty viděl. Já ho přivolal! Ty viděl!“

Covenant pohlédl směrem, kterým se upíraly rudé oči, ale neviděl nic kromě matně kontrastujících kamenných hrotů.

„Měl jsi mou pomoc,“ připomněl hluboký hlas. „Hůl byla pro tebe příliš tvrdým oříškem. Kdybych tě nebyl naučil alespoň částečně ji používat, byl bys ji zničil v čirém vzteku. A moje pomoc má svou cenu. Jinak si dělej, co chceš. Já žádám tuto cenu. Patří mně.“

Tvorova zuřivost opadla, jako by si vzpomněl na nějakou tajnou výhodu. „Moje Hůl,“ mumlal tvor temně. „Mám ji. Ty ne v bezpečí.“

„Ty mi vyhrožuješ?“ Hluboký hlas se naježil a hrozba v něm ukrytá se projevila zřetelněji. „Dívej se a měj se na pozoru, Droslinte Skáloplaze! Tvůj osud už se nad tebou rýsuje. Hleď! Už jsem začal!“

Ozval se hluboký skřípavý zvuk, jako když se obří zuby lámou jeden o druhý, a mezi Covenanta a Droslinta vproudila mrazivá mlha, hromadila se, vířila a houstla, dokud Covenantovi zcela nezakryla výhled na Droslinta. Mlha zprvu zářila světlem žhnoucích kamenů, jak však vířila, červená vybledla ve vlhkou univerzální šeď mlh. Sprostý zápach se přetavil ve sladší vůni – růžový olej, pach pohřbů. Navzdory mlze, která ho oslepovala, Covenant cítil, že už není v Droslintově jeskyni.

Ta změna mu však nepřinesla žádnou úlevu. Zaléval ho strach a zmatek, jako by tonul v noční můře. Hlas bez těla ho děsil. Jak kolem něj plynula mlha, nohy se mu zachvěly a podklesly a on padl na kolena.

„Děláš dobře, že se ke mně modlíš,“ pravil hlas. Jeho mrtvolnost Covenanta šokovala, jako by se střetl s příšernou vraždou. „Pro člověka uprostřed zkázy svého života není jiné naděje ani pomoci. Můj nepřítel ti nepomůže. To on ti přisoudil tento osud. A když už zvolil, nedává, nýbrž bere.“ Hlasem projel syrově opovržlivý tón, který drásal Covenantovi nervy. „Ano, měl by ses ke mně modlit. Mohu tě zbavit tvého břemene. Můžeš žádat jakékoliv zdraví nebo sílu a je v mé moci ti je

dát. Neboť jsem započal útok za tohoto věku a budoucnost je moje. Už znovu neselžu.“

Covenantova mysl byla otřesená tím hlasem. Avšak nabídka zdraví jím pronikla a jeho srdce poskočilo. Zřetelně cítil bušení ve své hrudi, cítil, jak se jeho srdce namáhá pod břemenem strachu. Byl však dosud příliš ochromený, než aby mohl promluvit.

Skrze jeho mlčení hlas pokračoval: „Kevin byl pošetilec – zasvěcený smrti, senilní a bez odvahy. Všichni jsou to blázni. Pohleď, červe. Mocný Nejvyšší Pán Kevin, Lorikův syn a pravnuk Bereka Pána–Zakladatele, kterého jsem nenáviděl, stál tam, kde nyní klečíš ty, a myslel si, že mě zničí. Odhalil moje úmysly, rozpoznal do jisté míru mou velikost – a třebaže mě ten dětinský stařec usadil v Radě na dlouhá léta po svém pravém boku, aniž by tušil nebezpečí, nakonec spatřil, kdo jsem. Pak mezi námi vypukla válka, válka, která smetla západ a ohrozila samotnou Kevinovu drahocennou Citadelu. Moje pěst byla drtivější a on to věděl. Když jeho armády uvázly na mrtvém bodě a síla ho opouštěla, pohltilo ho zoufalství – a v zoufalství se stal mým. Měl za to, že mě ještě dokáže zcela zničit. A proto se se mnou střetl v oné jeskyni, ze které jsem tě vyprostil – Kiril Threndor, Srdce hromu.

Droslint Skáloplaz neví, co je to za černý kámen, na němž stojí. A to není jediná jeho nevědomost – ale své širší plány nemívám ve zvyku prozrazovat. Svým způsobem mi slouží dobře, třebaže nemá v úmyslu sloužit. Stejně tak mi posloužíš i ty a ti bázliví Páni, ať už chcete, nebo ne. Jen ať si ještě nějaký čas tápou mezi svými ubohými tajemstvíčky a nejasně se bojí, že jsem naživu. Neovládli ani sedminu umění mrtvého Kevina, a přesto se ve své pýše odvažují nazývat samy sebe přáteli Země, služebníky míru. Jsou příliš slepí, než aby vnímali svou drzost. Ale já je naučím prohlédnout. Ve skutečnosti už je pro ně příliš pozdě. Přijdou do Kiril Threndor a já je naučím věci, které jim zatemní duši. To bude příhodné. Tam mě vyhledal Kevin a ve své beznaději mě vyzval. A já jsem výzvu přijal. Ten pošetilec! Sotva dokážu mluvit skrze smích. Myslel si, že mě taková kouzla mohou rozrušit.

Avšak moc, která mě podporuje, existuje od stvoření času. Takže když mě Kevin vyzval, abychom rozpoutali síly, které obrátí Končinu a její zatracená stvoření v prach, výzvu jsem přijal. Ano, a smál jsem se, dokud se v jeho tváři před samým koncem nezračila nejistota. Ta bláhovost obrátila věk Vznešených Pánů v trosky – ale já jsem zůstal. Já! Společně jsme stáli v Kiril Threndor, slepý Kevin a já. Spolu jsme vykonali obřad znesvěcení. Ach, ten blázen! Už byl mým otrokem a nevěděl to. Pyšný na své umění nevěděl, že samotný zákon, kterému sloužil, mě chrání při takovém kataklyzmatu, ačkoliv jeho vlastní lidé a díla až na několik málo výjimek propadli smrti.

Jistě, byl jsem na čas oslaben. Tisíc let jsem se užíral svými touhami jako spráskaný pes. Za to ještě musím dostat zaplaceno – za to a za další věci, za které budu požadovat své. Ale nebyl jsem zničen. A když Droslint našel Hůl a poznal ji, ale nedokázal ji používat, chopil jsem se opět příležitosti. Budoucnost tohoto života bude patřit mně, abych jej podržel nebo zmařil podle svého přání. Takže se

ke mně modli, červe. Odmítni osud, který pro tebe připravil můj nepřítel. Nebudeš mít mnoho příležitostí litovat.“

Mlha a růžovým olejem prosycený vzduch jako by Covenanta oslabovaly, jako by mu z krve vysávaly sílu. Ale jeho srdce bilo dál a on se na ně upnul jako na obranu před strachem. Ovinul si ruce kolem prsou a schoulil se, aby našel útočiště před chladem. „Jaký osud?“ přinutil se vypravit ze sebe. Jeho hlas zněl v mlze žalostně a ztraceně.

„Chce tě proti mně postavit jako mého posledního nepřítele. Vybral tebe – tebe, červe, který máš v rukou takovou moc, jakou dosud nevládl žádný smrtelník – vybral tebe, abys mě zničil. Ale zjistíš, že nejsem snadný soupeř. Máš moc – divokou magii, která v tomto okamžiku chrání tvůj život – ale nikdy se nedozvíš, co to je. Na konci proti mně nebudeš schopen bojovat. Ne, ty jsi jen oběť jeho očekávání a já ti nemohu přinést svobodu smrti – ještě ne. Ale spolu můžeme tu sílu obrátit proti němu a zbavit Zemi jeho přítomnosti úplně.“

„A zdraví?“ Covenant bolestně vzhlížel vzhůru ze země. „Mluvil jsi o zdraví.“

„Poskytnu ti jakékoliv zdraví, které ti schází, červe. Jenom se ke mně modli, dokud jsem ještě trpělivý.“

Avšak pohrdání v tom hlase ťalo příliš hluboko. A z té rány prýštila zuřivost. Covenant začal bojovat. Pozvedl se na kolenou a pomyslel si: Ne, já nejsem červ. Se zaťatými zuby, aby přemohl své chvění, se otázal: „Kdo jsi?“

Hlas, jako by vycítil svou chybu, zazněl smířlivěji. „Mám mnoho jmen,“ oznámil. „Pro Pány z Libokamu jsem Pán Zlor Povýšenec, pro obry z Přímořská jsem Dáblomil a Dušdrtič. Ranové mě nazývají Testhén. Ve snech strážců krve mám jméno Svůdce. Ale lidé Končiny mi říkají Šedý Zabiják.“

Covenant zřetelně pravil: „Zapomeň na to.“

„Blázne!“ zaskřípěl hlas a jeho síla přitiskla Covenánta ke skále. Ležel s čelem přitisknutým ke kameni a v hrůze čekal, až ho hněv toho hlasu rozpráší. „Neřídím své činy podle tebe. A na tohle nezapomenu. Vidím, že tvou pýchu urazilo moje opovržení. Červe! Než skončím, naučím tě znát pravý význam opovržení. Ale ne teď. To odporuje mým záměrům. Brzy budu dost silný na to, abych z tebe vymáčkl tu divokou magii, a pak se na vlastní kůži přesvědčíš, že moje opovržení nemá hranic a že moje touhy jsou bezedné.

Ale už jsem ztratil dost času. Nyní k mému záměru. Dávej dobrý pozor, červe. Mám pro tebe úkol. Odneseš moje poselství do Libokamu – Radě Pánů.

Vyřiď Radě Pánů a Nejvyššímu Pánu Prothallovi, synu Dwillianovu, že nejzazší lhůta jejich panování nad Končinou je sedmkrát sedm let od dnešního dne. Dříve než se tyto dny sečtou, budu mít v rukou moc nad životem a smrtí. A jako znamení, že to, co říkám, je pravda a nic než pravda, jim řekni toto: Droslint Skáloplaz, jeskynní běs z Hromové hory, nalezl Hůl zákona, kterou před desetkrát sty lety ztratil Kevin při obřadu znesvěcení. Řekni jim, že úkolem pro jejich generaci je Hůl získat. Bez ní mi nebudou schopni vzdorovat ani sedm roků a já dosáhnu úplného vítězství o šestkrát sedm roků dříve, než bych ho dosáhl jinak.

A co se týče tebe, červe, dbej, abys s tímto poselstvím neselhal. Jestliže je nepředneseš Radě, budou všichni lidé v Končině mrtvi dříve, než uplyne deset období. Ty to nechápeš – ale já ti říkám, že Droslint Skáloplaz vlastní Hůl, a to je

vskutku důvod k hrůze. Jestliže poselství nebude vyslyšeno, Droslint bude do dvou let dosazen na trůn v Citadele Pánů. Na jeho výzvy už pochodují jeskynní běsi, a vlci a prazlochové z rasy démondů reagují na moc Hole. Ale to ještě není to nejhorší nebezpečí. Droslint ryje ještě hlouběji mezi temnými kořeny Hromové hory – Gravin Threndor, Štítu Ohnivých lvů. V hlubinách Země jsou pohřbeny kletby příliš mocné a strašlivé, než aby je dokázal ovládnout kterýkoliv smrtelník. Ty by proměnily vesmír ve věčné peklo. Ovšem právě takovou kletbu Droslint hledá. Pátrá po kameni Zlozemě. Jestliže se stane jeho pánem, nebude konce běd pro malé i velké, dokud nepadne sám čas.

Neselži s mým poselstvím, červe. Setkal ses s Droslintem. Líbilo by se ti zemřít v jeho rukou?“

Hlas se odmlčel a Covenant si zakryl hlavu pažemi a snažil se zaplašit ozvěnu Zlorových hrozeb. Je to sen, pomyslel si. Sen! Avšak oslepení mlhou působilo, že se cítil jako v pasti, uzavřený v šílenství. Zachvěl se silou své touhy po úniku a teple. „Jdi pryč! Nech mě být!“

„Ještě jedno slovo,“ pravil Zlor, „poslední varování. Nezapomínej, koho se máš nakonec bát. Dosud jsem se musel spokojit se zabíjením a mučením. Teď už jsem však vypracoval plány a začal jsem je uskutečňovat. Neoddám se odpočinku, dokud nevyhladím z Končiny naději. Měj to na paměti a propadni děsu!“

Slovo děsu viselo ještě chvíli ve vzduchu, zatímco kolem sílil skřípavý hluk, jak větší balvany drtily mezi sebou menší kameny. Ten zvuk se řítil dolů na Covenanta, pak ho minul a odezněl kamsi pryč, zanechávaje ho na kolenou s hlavou zabořenou do paží a s myslí vyprázdněnou hrůzou. Zůstal nehybný, dokud skřípění neskončilo a novým tichem nezaznělo tiché hučení větru. Pak bázlivě otevřel oči a na skále před sebou spatřil sluneční světlo.

ČTYŘI:

Kevinova stráž

NATÁHL se a dlouho tiše ležel a vychutnával sluneční teplo na svých mlhou prochlazených kostech. Vítr kolem něj hvízdal tichým jednohlasem, ale nedotýkal se ho, a brzy po Zlorově odchodu zaslechl vzdálený ptačí zpěv. Ležel bez hnutí, zhluboka dýchal a nabíral do svých údů novou sílu – vděčný za sluneční svit a za konec té noční můry.

Nakonec si však vzpomněl, že v době jeho nehody bylo přece na ulici několik lidí. Byli podivně ticho, celé město jako by ztichlo. To policejní auto ho muselo zranit hůř, než si myslel. Úzkost malomocného ho donutila prudce se zvednout na všechny čtyři.

Zjistil, že se nachází na hladké kamenné desce. Byla zhruba kruhová, o průměru asi deset stop a obkroužená tři stopy vysokou zídkou. Nad ním se klenula neporušená rozloha modré oblohy. Prostírala se od jednoho okraje zdi ke druhému, jako by deska nějakým nepředstavitelným způsobem plula po nebi.

Ne. Dech jako by se mu v hrdle změnil v písek. Kde…?

Pak se ozval udýchaný hlas: „Haló!“ Nedokázal určit, odkud hlas přichází, byl ztlumený dálkou, jako by to byla halucinace. „Haló!“

Srdce se mu začalo chvět. Co to je?

„Kevinova stráži! Potřebujete něco?“

Co to, ksakru, je?

Náhle za sebou uslyšel škrábavý zvuk. Jeho svaly sebou trhly, vrhl se ke zdi a prudce se otočil tak, aby měl krytá záda.

Naproti němu, za otevřeným prostorem za zdí, se tyčila hora. Vyrůstala ze skalních útesů na úrovni jeho hradu a končila zářivě jasným vrcholkem pokrytým sněhem vysoko nad ním. Její hrbolaté boky vyplňovaly téměř polovinu obzoru, viditelného z desky. Zpočátku měl dojem nesmírné blízkosti, ale o chviličku později si uvědomil, že skalní stěna je od něj nejméně na jedno dohození kamenem daleko.

Přímo proti hoře byla zeď přerušena výřezem. Tichý škrábavý zvuk přicházel podle všeho od tohoto průchodu.

Chtěl přelézt desku a podívat se po zdroji toho zvuku. Ale srdce mu pracovalo příliš těžce, nedokázal se pohnout. Bál se toho, co by mohl uvidět.

Zvuk se přiblížil. Než mohl cokoliv udělat, vsunula se do průchodu dívčí tvář a ramena a za kámen se zachytily ruce. Když ho spatřila, zastavila se a opětovala jeho pohled.

Dlouhé vlasy – hnědé, melírované medově zlatými záblesky – kolem ní vlály ve větru, byla silně opálená a do tmavomodré tkaniny jejích šatů byl na ramenou vetkán vzor, tvořený bílými listy. Oddechovala a byla zardělá, jako by právě dokončila dlouhý výstup, ale čelila Covenantovu pohledu s upřímným zájmem a zvědavostí. Zdálo se, že jí není víc než šestnáct. Otevřenost, s jakou ho zpytovala, jen zesílila jeho tísnivý pocit. Hleděl na ni jako by byla zjevení.

Po chvilkovém váhání vydechla: „Jsi v pořádku?“ Pak se z ní začala vzrušeně sypat slova. „Nevěděla jsem, jestli mám přijít sama, nebo jestli mám hledat pomoc. Z hor jsem zahlédla šedý mrak nad Kevinovou stráží a vypadalo to, jako by se v něm bojovalo. Viděla jsem, jak stojíš a padáš. Nevěděla jsem, co mám dělat. Pak mě napadlo, že bude lepší malá pomoc hned než velká pomoc pozdě. A tak jsem přišla.“ Zarazila se a pak se znovu otázala: „Jsi v pořádku?“

V pořádku?

Srazilo ho…!

Ruce měl pouze odřené a plné modřin, jako by jimi brzdil pád. Hlava ho trochu bolela, jak se do ní udeřil. Avšak jeho oděv nevykazoval žádné poškození, žádnou známku toho, že by Covenanta bylo srazilo auto a že by se byl kutálel po dlažbě.

Ohmatal necitlivými prsty hrudník, břicho a nohy, ale na jeho ohledávání tělo neodpovědělo žádnou ostrou bolestí. Zdálo se, že v podstatě není zraněn.

Ale to auto do něj muselo nějak narazit.

Nuže?

Zíral na dívku, jako by to slovo nemělo žádný význam.

Když mlčel, sebrala odvahu, vyšplhala průchodem nahoru a zůstala stát před ním s horou v pozadí. Viděl nyní, že má na sobě tmavomodrou řízu či dlouhou tuniku, přepásanou bílou šňůrou. Na nohou měla sandály uvázané ke kotníkům. Byla štíhlá a drobná, hezké oči měla rozšířené obavami, nejistotou a horlivostí. Udělala dva kroky směrem k němu, jako by byl zosobněným nebezpečím, a pak poklekla, aby si zblízka prohlédla jeho zděšeně nechápavý výraz.

Co to, zatraceně, má znamenat?

Opatrně, uctivě se zeptala: „Jak ti mohu pomoci? Jsi v Končině cizincem – to je vidět. Bojoval jsi s oblakem zla. Poroučej.“ Jeho mlčení jí zřejmě nahánělo strach. Sklopila oči. „Nechceš mluvit?“

Co se to se mnou děje?

V příštím okamžiku zalapala vzrušeně po dechu a v posvátné bázni ukázala na jeho pravou ruku. „Půlruček! Cožpak legendy opět ožívají?“ Tvář jí zářila úžasem. „Berek Půlruček!“ vydechla. „Je to pravda?“

Berek? Zprvu si nedokázal vzpomenout, kde to jméno už slyšel. Pak mu to došlo. Berek! V mrazivé panice si uvědomil, že noční můra ještě neskončila, že tato dívka a Pán Zlor Povýšenec jsou oba součástí téhož zážitku.

Opět spatřil, jak se za zářivou modří oblohy krčí temnota. Rýsovala se nad ním a bušila mu do hlavy jako supí křídla.

Kde…?

Neohrabaně, jako by měl klouby napůl ztuhlé strachem, se vydrápal na nohy.

Ihned se ve výhledu pod ním objevilo nezměrné panoráma a zaútočilo na jeho pohled jako dech vyrážející, děsivá rána palicí. Nacházel se na skalní plošině čtyři tisíce stop nebo i výše nad zemí. Pod jeho hradem plachtili a kroužili ptáci. Vzduch byl čistý a čirý jako křišťál a velkolepá rozloha krajiny se skrze něj zdála tak nezměřitelně obrovská, až ho bolely oči námahou, když ji chtěl přehlédnout celou. Přímo pod ním se táhly do dálky kopce, po obou stranách se k obzoru rozvinuly roviny, po levé straně se mezi kopci ve slunečním světle stříbrně třpytila řeka. Všechno zářilo jarem, jako by se to právě zrodilo z ranní rosy.

Ksakru!

Ta závratná výška ho omračovala. Supí křídla temnoty mu bušila do hlavy. Země se s ním kolébala.

Nevěděl, kde je. Tohle nikdy předtím neviděl. Jak se sem dostal? Srazilo ho policejní auto a Zlor ho sem přenesl. Zlor ho sem přenesl?

Přenesl mě sem?

Nezraněného?

V hrůze se obrátil k dívce a k hoře. Tři nejisté kroky ho přivedly k průchodu v zídce. Tam spatřil, že stojí na vrcholku tenké kamenné jehly – alespoň pět set stop dlouhé – která čněla šikmo vzhůru ze skalního základu jako namířený prst obviňující nebe. Do horní strany kamenné jehly bylo vytesáno schodiště, strmé jako žebřík.

Po jeden zoufalý okamžik si němě myslel: Musím odsud. Nic takového se neděje.

Pak se mu vrátilo vědomí šílenosti celé té situace a zasáhlo ho ze závrať působícího ovzduší jako paňáty kondora. Klopýtl, pod ním hladově zívala tlama propasti. Začal v duchu křičet:

Ne!!!

Jak přepadával kupředu, dívka ho chytila za paži a zavěsila se na něj. Smýkl sebou a dopadl na kámen uvnitř zídky, přitáhl si kolena k hrudi a rukama si zakryl hlavu.

To je šílené! vykřikl nehlasně.

Temnota se mu svíjela v lebce jako nevolnost. Před jeho duševním zrakem žhnuly vize šílenství.

Jak?

Nemožné!

Přecházel ulici. Na tom zoufale lpěl. Svítila zelená.

Kde?

Srazilo ho policejní auto.

Nemožné!

Namířilo si to přímo na něj a srazilo ho.

A nezranilo ho?

Blázním. Ztrácím rozum ztrácím rozum ztrácím rozum.

A nezranilo ho?

Noční můra. Nic takového se neděje neděje neděje.

Divokým vírem jeho strasti náhle pronikl stisk čísi ruky na jeho. Ten stisk byl pevný a naléhavý, držel ho na místě jako kotva.

Noční můra! Něco se mi zdá. Něco se mi zdá!

Ta myšlenka zaplála jeho panikou jako zjevení. Sen! Ovšemže to je sen. Zuřivě žongloval s útržky faktů a skládal je dohromady. Srazilo ho policejní auto – upadl do bezvědomí. Otřes mozku. Může být mimo několik hodin – celé dny. A zatímco je v bezvědomí, tohle se mu zdá.

Měl svoji odpověď. Lpěl na ní, jako by to byl dívčí stisk na jeho napjaté ruce. Dávala mu sílu překonat závrať a zjednodušovala jeho strach. Ale nestačila úplně. Temnota se kolem něj dál hemžila, jako by Covenant byl mršina, kterou tam Zlor pohodil.

Jak?

Kde člověk přijde k takovým snům?

Nemohl na to myslet – zbláznil by se. Prchl před tím, jako by mu to už začínalo hryzat kosti.

Nemysli na to. Nesnaž se to pochopit. Šílenství – to je jediné nebezpečí. Přežít! Dej se do pohybu. Udělej něco. Neohlížej se.

Donutil se otevřít oči, a když přivykl slunečnímu jasu, temnota ustoupila, odtáhla zpět do pozadí a stáhla se pomalu za něj, kde se vznášela, jako by čekala, až se k ní otočí tváří, aby jí padl za oběť.

Dívka klečela vedle něj. Jeho zmrzačenou ruku svírala v obou svých dlaních a v očích se jí jako slzy zračilo znepokojení. „Bereku," zamumlala bolestně, když se jejich pohledy setkaly, „ach, Bereku. Jaké zlo to na tebe útočí? Nevím, co mám dělat."

Už toho udělala dost – pomohla mu ovládnout se, odolat tlaku nebezpečných otázek, na které nedokázal odpovědět. Ale jeho prsty byly necitlivé, část jejího sevření na své ruce vůbec necítil. Toporně se posadil, třebaže se o něj z toho napětí pokoušela mdloba. „Jsem malomocný," řekl chabě. „Nedotýkej se mě."

Váhavě ho pustila, jako by si nebyla jistá, zda to, co řekl, myslí vážně, jako by si nebyla jistá, že vůbec ví, o čem Covenant mluví.

S námahou, která mu vinou jeho slabosti připadala nesmírná, stáhl ruku.

Mrzutě si začala hryzat spodní ret. Odtáhla se a opřela se o zeď na protější straně, jako by se bála, že ho urazila.

Nicméně viděl, že ji stravuje zájem o něj. Nedokázala dlouho mlčet. Za chvilku se tiše zeptala: „Je špatné se tě dotýkat? Nechtěla jsem ti ublížit. Jsi Berek Půlruček, Pán–Zakladatel. Zasáhlo tě zlo, které nevidím. Jak mohu snést, když tě vidím takhle zmučeného?"

„Jsem malomocný," opakoval a snažil se zachovat si sílu. Její výraz mu však prozradil, že to slovo pro ni nic neznamená. „Jsem nemocný – trpím jistou chorobou. Neznáš nebezpečí."

„Když se tě dotknu, budu také – 'nemocná'?"

„Kdo ví?" Pak, protože stěží dokázal uvěřit tomu, co mu zprostředkovaly jeho oči a uši, se otázal: „Ty nevíš, co je to malomocenství? Co je to lepra?"

„Ne," odpověděla a do tváře se jí vrátil někdejší údiv. „Ne." Zavrtěla hlavou a vlasy jí lehce přejely obličej. „Ale nebojím se."

„Boj se!“ zachraptěl. Dívčina nevědomost či nevinnost ho podráždila. Za jejími slovy slyšel prudce bít křídla. „To je choroba, která tě užírá. Užírá tě, dokud ti prsty na nohou a na rukou, dlaně, chodidla, ruce a nohy neuhnijí a neodpadnou. Oslepí a zohyzdí tě.“

„Dá se léčit? Třeba by Páni…“

„Není na ni žádný lék.“

Chtěl pokračovat, vyplivnout něco z té hořkosti, kterou v něm zanechal Zlor. Ale byl příliš vyčerpaný, než aby mu hněv vydržel. Potřeboval si odpočinout a přemýšlet, prozkoumat, co s sebou přináší jeho dilema.

„Tak jak ti mohu pomoci? Nevím, co mám dělat. Jsi Berek Půl…“

„Nejsem,“ vzdychl. Dívka sebou trhla a on do jejího překvapení zopakoval: „Nejsem.“

„Tak kdo tedy? Máš na ruce znamení osudu, neboť legendy říkají, že Berek Přítel Země možná opět přijde. Jsi Pán?“

Zarazil její otázky unaveným gestem. Potřeboval přemýšlet. Když však zavřel oči a opřel hlavu o zídku, cítil, jak se v něm hromadí strach. Musel zůstat v pohybu, jít kupředu – prchat stezkou, kterou mu určil sen.

Opět soustředil pohled na dívčinu tvář. Poprvé si všiml, že je hezká. Dokonce i její bázeň, způsob, jakým visela na jeho slovech, byla hezká. A nebála se malomocných.

Ještě chvilku váhal a pak oznámil: „Jsem Thomas Covenant.“

„Thomas Covenant?“ Jeho jméno znělo z jejích úst neohrabaně. „To je zvláštní jméno – zvláštní jméno, které se hodí k tvému zvláštnímu vzhledu. Thomas Covenant.“ Schýlila hlavu ke krátké úkloně.

Zvláštní, pomyslel si měkce. Ten pocit zvláštnosti byl oboustranný. Stále neměl představu, s čím se v tomto snu bude muset vyrovnat. Bude muset zjistit, kde se nachází. Následoval dívčina příkladu a zeptal se: „Kdo jsi ty?“

„Jsem Lena,“ odvětila obřadně, „dcera Atiaran. Mým otcem je Trell, gravelingas rhadhamaerlu. Náš domov je v Mithilském Skalnově. Už jsi někdy byl ve Skalnově?“

„Ne.“ Byl v pokušení se zeptat, co to Skalnov je, ale napadla ho důležitější otázka. „Kde…“ To slovo se mu zadrhlo v hrdle, jako by to byl nebezpečný ústupek temnotě. „Kde jsme?“

„Jsme na Kevinově stráži.“ Vyskočila zlehka na nohy a rozpřáhla ruce k zemi a k nebi. „Pohleď.“

Covenant sebral veškerou odvahu, obrátil se a poklekl u zídky. S hrudí opřenou o zídku se přinutil vyhlédnout přes okraj.

„Tohle je Končina,“ oznámila Lena rozzářeně, jako by ta širá země měla moc ji vzrušovat. „Prostírá se daleko mimo náš dohled na sever, východ a západ, třebaže staré písně vyprávějí, jak zde Nejvyšší Pán Kevin stál a přehlížel celou Končinu a její lid. Proto se tohle místo jmenuje Kevinova stráž. Je možné, že bys tohle nevěděl?“

Navzdory chladnému větříku se Covenant potil. Ve spáncích mu bušila závrať a jen ostrá hrana kamene, tisknoucí se mu k srdci, tu závrať udržovala v přijatelných mezích. „Nevím nic,“ zasténal do zející propasti.

Lena na něj znepokojeně pohlédla a za okamžik se opět obrátila ke Končině. Ukázala štíhlou paží k severozápadu a řekla: „Támhle je řeka Mithil. Náš Skalnov leží na jejím břehu, ale je ukrytý za touhle horou. Řeka vytéká z Poledního hřebene za námi, aby se vlila do Černé řeky. Ta tvoří severní hranici Jižních plání, kde není dobrá půda a žije tam jen málo lidí. Na Jižních pláních je jenom pět Skalnovů. Ale v těchhle kopcích, co se táhnou řadou na sever, žijí nějací Dřevnovští.

Na východ od kopců jsou pláně Ra.“ Když pokračovala, hlas jí nápadně ožil: „To je domov svobodných divokých koní, Ranyhynů, a jejich pečovatelů, Ránů. Cválají přes pláně padesát leguí a neslouží nikomu, koho si sami nevyberou.

Ach, Thomasi Covenante,“ povzdechla si, „mým snem je vidět ty koně. Většina mých lidí je příliš pohodlná – necestují a neviděli ani Dřevnov. Ale já bych si přála odejít na pláně Ra a vidět ty koně v cvalu.“

Po delší přestávce opět spustila: „Tamty hory jsou Polední hřeben. Za nimi se rozprostírají Pustiny a Sedá poušť. Tam není žádný život ani cesta, celá Končina leží na sever, na západ a na východ od nás. A my stojíme na Kevinově stráži, kde stál největší z Vznešených Pánů při poslední bitvě, než přišlo zpustošení. Naši lidé si to pamatují a vyhýbají se tomuto místu, jako by bylo prokleté. Ale moje matka Atiaran mě sem přivedla, aby mě učila o Končině. A za dva roky už budu dost stará, abych navštěvovala Radům, Dům umění a učila se mu, jako se mu učila moje matka. Víš,“ dodala pyšně, „moje matka studovala se správci umění.“ Pohlédla na Covenanta, jako by čekala, že to na něj udělá dojem. Pak však sklopila oči a zamumlala. „Ale ty jsi Pán a tyhle věci znáš. Posloucháš mě jenom proto, aby ses mohl smát mojí nevědomosti.“

Pod vlivem kouzla jejího hlasu a pod tlakem své závrati se ho zmocnilo chvilkové vidění, jak musela Končina vypadat poté, co Kevin rozpoutal obřad znesvěcení. Za zářivým ránem viděl dohola orvané kopce, rozrytou půdu, zkaženou vodu, prodírající se stružkami skrze odporné bažiny v říčním korytě a nad tím vším smutek hustého ticha – žádní ptáci, žádný hmyz, žádná zvířata, žádní lidé, nic živého, co by zašelestilo lístkem, zabzučelo, zavrčelo nebo zdvihlo jediný prst proti té pohromě. Pak mu do očí stekl pot a rozmazal mu pohled jako slzy. Odpoutal se od svého výhledu a opět si sedl se zády opřenými o zeď. „Ne,“ zašeptal k Leně a pomyslel si: Tomu ty nerozumíš. „Já už jsem si svůj smích odbyl – už dávno.“

Nyní se mu zdálo, že vidí způsob, jak se dostat kupředu, jak uniknout temnému šílenství, které se nad ním vznášelo. V té krátké vizi zpustošení našel stezku, po níž se sen ubíral. Pominul souvislosti, aby nemusel pokládat jisté otázky či na ně odpovídat, a řekl: „Musím se dostat před Radu Pánů.“

Viděl na její tváři, že by se ráda zeptala proč. Ale zdálo se, jako by cítila, zejí nepřísluší vyptávat se na jeho cíl. Jeho zmínka o Radě v jejích očích pouze potvrdila je' ho postavení. Zamířila ke schodům. „Pojď,“ řekla. ..Musíme jít do Skalnova. Tam se dá najít způsob, jak tě dostat do Libokamu.“ Tvářila se, jako by tam chtěla jít s ním.

Myšlenka na schody ho však vyděsila. Jak ten sestup zvládne? Nedokáže ani pohlédnout přes zídku bez závrati. Když Lena opakovala: „Pojď,“ zavrtěl hlavou.

Neměl odvahu. Ale musel se nějak udržet v aktivním stavu. K Lenině překvapení se zeptal: „Jak dlouhá doba uplynula od zpustošení?“

„Nevím,“ odpověděla střízlivě. „Ale lidé z Jižních plání se vrátili přes hory z holých Pustin před dvaceti generacemi. A říká se, že Nejvyšší Pán Kevin je varoval – oni včas unikli a drželi se naživu v exilu v divočině zuby nehty a pomocí umění rhadhamaerlu pět set let. To je odkaz, na který nezapomínáme. V patnácti letech každý z nás skládá přísahu míru a žijeme pro život a krásu Končiny.“

Sotva ji slyšel, nijak zvlášť ho nezajímalo, co říká. Ale potřeboval, aby ho uklidňoval zvuk jejího hlasu, zatímco v sobě bude hledat sílu. S velkou námahou si vymyslel další otázku, kterou jí mohl položit. Hluboce dýchaje sejí otázal: „Co jsi dělala v horách – jak to, že jsi byla tak vysoko, že jsi mě mohla vidět?“

„Pátrala jsem po kamenech,“ odvětila. „Učím se sum–pa–maerl. Znáš toto umění?“

„Ne,“ řekl mezi dvěma vdechy. „Pověz mi o něm.“

„Je to dovednost, kterou se učím od matčiny sestry Acence, a ta se jí vyučila u Tomala, nejlepšího mistra umění, jakého náš Skalnov pamatuje. Ten také nějaký čas studoval v Radumi. Ale sum–pa–maerl je dovednost vytvářet obrazy z kamene bez jejich pevného spojování nebo tvarování. Chodím po horách a vyhledávám tvary ve skalách a kamenech. A když objevím tvar, kterému rozumím, vezmu jej domů, najdu pro něj místo a vyvažuji jej nebo vkliňuji mezi jiné tvary, až vznikne nová forma.

Někdy, když mám velkou odvahu, vyhladím nerovnosti, aby kameny lépe přiléhaly. Tak předělávám porušená tajemství Země a dávám lidem krásu.“

Covenant neurčitě zamumlal: „To musí být těžké – vymyslet si tvar a pak hledat kameny, které mu odpovídají.“

„Tak to není. Já se dívám na kameny a hledám tvary, které v nich už jsou. Nežádám Zemi, aby mi dala koně. Dovednost spočívá v tom, aby člověk viděl, co sama Země nabízí. Možná to bude kůň.“

„Rád bych tvou práci viděl.“ Covenant nevěnoval pozornost tomu, co říká. Schody mu kynuly jako svůdná tvář zapomnětlivosti, jejímž prostřednictvím malomocní ztrácejí své sebeochranné rutiny, ruce a nohy, své životy.

Ale to se mu něco zdá. A sen se dá vydržet tak, že plynete s ním, dokud neskončí. Musí ten sestup uskutečnit, aby přežil. Ta nutnost převyšovala všechny ostatní ohledy.

Prudce a křečovitě se vydrápal na nohy. Postavil se doprostřed kruhu, ignoroval horu a nebe, ignoroval hlubinu pod sebou a důkladně se prohlédl. S chvěním prozkoumal své dosud živé nervy, zda mu nesignalizují nějaké bolesti, přejel systematicky pohledem oblek, zda v něm nejsou trhliny a vytržená očka, a prověřil své necitlivé ruce.

Ty schody musí zdolat.

Může to přežít, protože je to sen – ten ho nemůže zabít – a protože už nemůže vydržet všechnu tu temnotu, která mu bušila kolem uší.

„Teď poslouchej,“ vyštěkl na Lenu. „Musím jít první. A nedívej se na mne tak vyjeveně. Řekl jsem ti, že jsem malomocný. Mám necitlivé nohy a ruce – nemám v nich žádný cit. Nemohu se chytit. A nejsem… necítím se dobře ve výškách. Mohu

spadnout. A nechci, abys byla pode mnou. Ty…“ zarazil se a pak drsně pokračoval: „Ty ses ke mně chovala slušně a s tím už jsem se dlouho nemusel vyrovnávat.“

Při jeho tónu sebou trhla. „Proč se zlobíš? Čím jsem tě urazila?“

Tím, že jsi na mne byla hodná! odsekl v duchu. Tvář mu zešedla strachem, když se obrátil, klesl na všechny čtyři a vycouval průchodem.

V návalu vzrušení spustil se zavřenýma očima nohy na schody. Jenže ten sestup nemohl podniknout bez dívání, zvyk malomocného neustále se prohlížet a potřeba mít všechny smysly pohotově byly příliš silné. Když však oči otevřel, točila se mu z výšky hlava. A tak se vší mocí snažil udržet pohled na skále před sebou. Od prvního kroku mu bylo jasné, že největší nebezpečí spočívá v necitlivosti nohou. Necitlivé ruce způsobovaly, že se při každém záchytu cítil nejistě, a než urazil padesát stop, svíral boční hrany schodů tak pevně, že ho začala chytat křeč do ramenou. Ale své ruce viděl, viděl, že spočívají na skále, že bolest v zápěstích a loktech není klam. Že má nohu na schodu však dokázal poznat pouze tehdy, když v kotníku cítil tlak své váhy. Při každém kroku dolů se spouštěl jen podle odhadu. Když pocítil neočekávané pnutí v noze, musel se zachytit pažemi a položit na neviděný schod větší plochu chodidla. Snažil se vykopávat nohama dopředu, aby mu trhnutí při nárazu prozradilo, že prsty na nohou nahmátl okraj dalšího schodu, když se však netrefil, otloukal si holeně a kolena o rohy kamene a ta ostrá bolest mu vždycky málem podrazila nohy.

Slézal dolů schod za schodem, zíral na své ruce, zatímco mu do očí stékal pot, a proklínal osud, který ho zbavil dvou prstů – o dva prsty méně, aby se zachránil, kdyby ho nohy zradily. Navíc bez poloviny jedné ruky měl pocit, že jeho sevření na pravé straně je slabší než na levé a že ho vlastní váha stahuje nalevo ze schodů. Stále hmatal nohama napravo, aby to vyrovnal, a stále na té straně šlapal do prázdna vedle schodů.

Nemohl si ani otřít pot z očí. Pálil ho až k oslepnutí, ale Covenant se bál pustit jednou rukou, aby si otřel čelo, bál se dokonce zatřást hlavou, protože by mohl ztratit rovnováhu. V zádech a ramenou ho mučily křeče. Musel skřípat zuby, aby nezačal křičet o pomoc.

Lena, jako by cítila jeho nesnáze, zavolala: „Polovina cesty!“

Lezl dál dolů, krok za krokem.

Bezmocně ucítil, že zrychluje. Svaly mu povolovaly – ta námaha byla pro kolena a lokty příliš veliká – as každým krokem stále méně a méně vládl svému sestupu. Donutil se zastavit a odpočívat, ačkoliv hrůza v něm ječela, aby šel dál, aby už to měl za sebou. V jednom zběsilém okamžiku ho napadlo, že by se měl prostě obrátit a skočit a doufat, že je dost blízko na to, aby přistál na svahu hory a přežil. Pak zaslechl zvuk Leniných nohou, přibližujících se k jeho hlavě. Zachtělo se mu vztáhnout ruce, sevřít jí kotníky a donutit ji, aby ho zachránila. Avšak i tato naděje mu připadala marná, a tak visel, kde byl, a třásl se.

Dech mu drsně chřestil mezi zaťatými zuby a téměř nerozuměl Leninu volání: „Thomasi Covenante! Buď silný! Už zbývá jenom padesát kroků!“

Se zachvěním, které ho málem odtrhlo od skály, vyrazil znovu dolů.

Poslední kroky proběhly v křiklavém chaosu křečí a oslepení potem – a pak byl náhle dole, ležel na plošině u základny Stráže a lapal po dechu při protestech svých končetin. Na dlouhou chvíli si zakryl obličej a naslouchal, jak si vzduch razí cestu do plic a zase ven jako vzlyky – naslouchal, až se ten zvuk utišil a Covenant mohl opět dýchat klidněji.

Když posléze vzhlédl, spatřil modré nebe, dlouhý černý prst Kevinovy stráže, ukazující na polední slunce, tyčící se svah hory a Lenu, která se nad ním skláněla tak nízko, že mu její vlasy téměř hladily tvář.

PĚT:

Mithilský Skalnov

COVENANT se cítil podivně očištěný, jako by byl prošel Božím soudem, jako by přežil rituální zkoušku závratí. Měl schody za sebou. S úlevou se ho zmocnila i jistota, že nalezl správnou odpověď na onu konkrétní hrozbu šílenství, na onu potřebu reálného a srozumitelného vysvětlení své situace, která ho zaplavila na Kevinově stráži. Vzhlédl k zářivému nebi a to bylo čisté, neposkvrněné mrchožrouty.

Jdi kupředu, řekl si. Nemysli na to. Prostě přežij.

A když to domyslel, vzhlédl do Leniných měkkých hnědých očí a zjistil, že se dívka usmívá.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„V pořádku?“ opakoval. „To není tak jednoduché.“ Přimělo ho to posadit se. Prohlédl si ruce a objevil na spodních částech dlaní a na koncích prstů krev. Kůži na dlaních měl odřenou, a když si ohmatal kolena, holeně a lokty, bolestivě ho pálily.

Ignoroval bolest ve svalech a postavil se. „Leno, tohle je důležité,“ řekl. „Musím si očistit ruce.“

Vstala také, ale on viděl, že mu nerozumí. „Podívej!“ zamával rukama před jejíma očima. „Jsem malomocný. Tohle necítím. Necítím bolest.“ Když se dál tvářila zmateně, pokračoval: „Takhle jsem přišel o prsty. Zranil jsem se, do rány se mi dostala infekce a museli mi kus ruky odříznout. Musím sehnat nějaké mýdlo a vodu.“

Dotkla se jizvy na jeho pravé ruce a zeptala se: „Tohle dělá ta nemoc?“

„Ano!“

„Na cestě do Skalnova je potok,“ pravila Lena, „a poblíž něj i bolehlína.“

„Tak jdeme.“ Covenant ji příkře postrčil, aby ho vedla. Na jeho pobídku přikývla a hned se vydala dolů po stezce.

Ta se vinula od základny Kevinovy stráže po římse ve strmém svahu hory až do kamenité rokle. Neohrabaně, protože mu svaly svazovala ztuhlost, následoval Covenant Lenu roklí, pak za ní opatrně sestoupil po hrubě přitesaných schodech po straně ostrého zářezu, který se směrem k hoře dále větvil. Když se octli na dně zářezu, pokračovali v cestě tudy, po štěrku, který dno pokrýval, zatímco se jim nad hlavou tenčil proužek nebe a stěny zářezu se svíraly. Obklopil je hustý vlhký pach

a chladné stíny se prohloubily, až byla Lenina tunika v šeru před Covenantem vidět jen nezřetelně. Pak se zářez ostře stočil doleva a bez výstrahy se otevřel do malého jasného údolí, jehož středem zurčel potok a po jehož okrajích se nad trávu zdvíhaly vysoké borovice.

„Jsme tady," oznámila Lena se šťastným úsměvem. „Co by tě mohlo lépe vyléčit než tohle?"

Covenant se přestal rozhlížet a vykročil dál do údolí. Nebylo delší než padesát yardů a na jeho protějším konci se potok opět stáčel doleva a mizel mezi dvěma strmými stěnami. V této malé prolákline uvnitř nesmírnosti horského masivu, oddělené od ohromující krajiny pod Kevinovou stráží, byla země příjemně zelená a prosluněná a vzduch byl čerstvý a zároveň teplý – prosycený vůní borovic a jara. Když Covenant vdechoval atmosféru toho místa, cítil, jak ho v hrudi bolí důvěrně známým sevřením jeho nemoci.

Aby ulevil tlaku v prsou, šel dál. Tráva pod jeho nohama byla tak hustá a pružná, že ji cítil prostřednictvím napjatých šlach v kolenou a lýtkách. Zdálo se mu, jako by ho poháněla k potoku, aby si vyčistil rány.

Voda byla jistě studená, ale to ho nezajímalo. Jeho ruce byly příliš necitlivé, než aby zaregistroval chlad nějak rychle. Dřepl si na plochém kamenu u potoka, ponořil ruce

do proudu a začal si je mnout o sebe. Na zápěstích ucítil chlad bezprostředně, ale prsty vnímal vodu jen matně, a nepůsobilo mu žádnou bolest, když své škrábance a odřeniny vší silou drhnul.

Jen okrajově si uvědomoval, že Lena poodešla proti proudu potoka a zjevně cosi hledá, ale byl příliš zaměstnaný, než aby se zajímal, co tam dělá. Po intenzivním drhnutí nechal ruce odpočinout a vyhrnul si rukávy, aby si zkontroloval lokty. Byly zarudlé a bolavé, ale kůže nebyla porušená.

Když si vyhrnul nohavice, zjistil, že holeně a kolena má otlučená více. Modřiny už tmavly a zanedlouho budou prakticky černé, ale pevná látka kalhot vydržela a i zde zůstala kůže neporušená. Podlitiny pro něj byly svým způsobem stejně nebezpečné jako otevřené rány, ale bez příslušných léků je nemohl ošetřit. Přinutil se potlačit úzkost a obrátil pozornost zpět k rukám.

Z prstů a dlaní mu stále prýštila krev, a když ji omyl, viděl hluboko v některých škrábancích vytrvávající černá zrnka. Než se však dal znovu do umývání, Lena se vrátila. V hrsti obou rukou držela hroudu hustého hnědého bláta. „To je bolehlína," řekla uctivě, jako by mluvila o něčem vzácném a mocném. „Musíš si ji přiložit na všechny rány."

„Bláto?" Zachvěl se s opatrností malomocného. „Potřebuji mýdlo, ne další špínu."

„To je bolehlína," opakovala Lena. „Ta léčí." Přistoupila blíž a přistrčila mu hroudu pod nos. Připadalo mu, že v ní vidí droboučké záblesky zlata.

Tupě na tu hmotu zíral, zděšený představou, že by si měl do ran vtírat bláto.

„Musíš ji použít," naléhala. „Já vím, co to je, nerozumíš tomu? To je bolehlína. Poslouchej. Mým otcem je Trell, gravelingas rhadhamaerlu. Pracuje s gravelem, s ohnivými kameny, a léčení ponechává léčitelům. Ale je rhadhamaerl. Rozumí

horninám a půdám. A naučil mě postarat se o sebe, když je třeba. Naučil mě znaky a místa výskytu bolehlíny. To je léčivá zemina. Musíš ji použít.“

Bláto? zíral. Do mých ran? Chceš mě zmrzačit?

Než ji mohl zarazit, Lena si před ním klekla a pleskla mu plnou hrst bláta na holé koleno. Tím si uvolnila jednu ruku, kterou mu hnědý jíl rozetřela po holeni. Pak se zbytkem učinila totéž na jeho druhé noze. Přilehlý jíl jako by se začal třpytit zlatem intenzivněji, jasněji.

Vlhká zemina byla chladivá a tišivá a zdálo se, že mu jemně lne k nohám a vstřebává bolest z jeho podlitin. Zblízka ji pozoroval. Úleva, která se mu rozlila kostmi, mu přinesla potěšení, jaké dosud nepoznal. Omámeně napřáhl ruce před Lenu a dovolil jí, aby mu rozetřela bolehlínu přes všechny škrábance a odřeniny.

Do loktů a zápěstí se mu ihned začala šířit úleva. A dlaně ho začaly podivně lehounce svědit, jako by bolehlína pronikla ranami do nervů a pokoušela se je znovu probudit. Podobné svědění ho zachvacovalo i na chodidlech. Hleděl na to třpytivé bláto s jakousi bázní v očích.

Jíl rychle uschl, jeho třpyt se rozplynul v hnědi. Lena mu jej během několika okamžiků oddrolila z nohou. A tu spatřil, že modřiny už jsou téměř pryč – byly v posledním, světle žlutém stadiu hojení. Ponořil ruce do potoka, omyl z nich jíl a pohlédl na své prsty. Rány byly zacelené. Dlaně byly také zahojené a odřeniny na předloktích zmizely úplně. Byl tak omráčený, že chvíli dokázal pouze zírat na své ruce s jedinou myšlenkou v hlavě: Sakra. Sakra a zatraceně. Co se to se mnou děje?

Po dlouhém mlčení zašeptal: „To není možné!“ Lena se v odpověď široce zazubila. „Co je tu k smíchu?“

Pokoušejíc se napodobit jeho tón, řekla: „Potřebuji mýdlo, ne další špínu.“ Pak se nahlas zasmála a v očích jí zazářily potměšilé jiskřičky.

Covenant však byl příliš překvapený, než aby ho to rozptýlilo. „Myslím to vážně. Jak je tohle možné?“

Lena sklopila oči a klidně odvětila: „V Zemi je moc – moc a život. To musíš vědět. Moje matka Atiaran říká, že takové věci, jako je bolehlína, takové síly a tajemství jsou v celé Zemi – ale my jsme k nim slepí, protože se nedokážeme dostatečně vcítit do Země a jeden do druhého.“ „Ony existují… i jiné takovéhle věci?“ „Mnoho. Ale já jich znám jenom málo. Když cestuješ k Radě, možná, že tě Páni naučí všechno. Ale pojď,“ lehce vyskočila na nohy, „tady je další. Máš hlad?“

Jako by čekal na její otázku, přepadl Covenanta pocit prázdna v žaludku. Jak je to dlouho, co naposledy jedl? Spustil nohavice, shrnul si rukávy a vydrápal se na nohy. Jeho údiv posílilo zjištění, že ho téměř přešly všechny bolesti ve svalech. Nevěřícně vrtěl hlavou a kráčel za Lenou k jedné straně údolí.

Zastavila se ve stínu stromů u sukovitého, do pasu vysokého keře. Jeho listy byly střídavé a ostnité jako u cesmíny, ale byl plný malých nazelenalých květů a pod některými listy se ukrývaly husté hrozny modrozelených plodů, velkých jako borůvky.

„Tohle je aliantha,“ vysvětlila Lena. „Říkáme jim pokladinky.“ Utrhla hrozen, snědla čtyři nebo pět bobulek, vyplivla semínka do dlaně a odhodila je za sebe. „Říká se, že člověk může přejít Končinu po délce i napříč a živit se přitom jen

pokladinkami a vrátit se domů silnější a lépe živený než dřív. Jsou velkým darem Země. Kvetou a zrají ve všech obdobích. Není v Končině místa, kde by nerostly – snad kromě východní části, Zpustošených plání. A jsou nejodolnější ze všech rostoucích věcí – jako poslední hynou a jako první opět raší. To všechno mi moje matka prozradila jako součást nauky našeho lidu. Jez," vybídla Covenanta a podala mu hrozen bobulek, „jez a semínka rozhazuj po Zemi, aby aliantha mohla vzkvétat."

Covenant však neučinil žádný pohyb, aby si ovoce vzal. Byl zcela ponořen v údivu, v nezodpověditelných otázkách o podivné moci této Končiny. Na chvíli zapomněl na nebezpečí.

Lena si všimla jeho do neurčitá upřeného pohledu, vzala jednu bobulku a vstrčila mu ji do úst. Reflexivně prokousl slupku a ústa mu okamžitě naplnila příjemná sladká chuť připomínající broskev, mírně přichucenou solí a citrónem. V příštím okamžiku se už nenasytně cpal a na vyplivování semínek si vzpomněl jen tu a tam.

Jedl, dokud na keři něco zbývalo, a pak se rozhlédl po dalším. Avšak Lena mu položila ruku na paži, aby ho zarazila. „Pokladinky jsou hutné jídlo," řekla. „Nepotřebuješ jich sníst mnoho. A chutnají lépe, když je jíš pomalu."

Ale Covenant měl stále hlad. Nevzpomínal si, že by někdy byl toužil po jídle tak, jako nyní toužil po tom ovoci – jeho pocity, doprovázející přijímání potravy, ještě nikdy nebyly tak živé, tak nutkavé. Vytrhl paži Leně ze sevření, jako by ji chtěl uhodit, a pak se náhle zarazil.

Co je tohle? Co se děje?

Než mohl tu otázku sledovat dál, uvědomil si jiný pocit – neodolatelnou ospalost. V jediném okamžiku přešel téměř bez mezistupňů od hladu k mohutnému zívnutí, při kterém se mu zdálo, že se skácí únavou. Snažil se otočit a klopýtl.

Lena se ozvala: „Tohle způsobuje bolehlína, ale nečekala jsem to. Když jsou rány velmi těžké, bolehlína přivodí spánek, aby se urychlilo uzdravování. Ale škrábance na rukách nejsou vážné. Máš nějaká zranění, která jsi mi neukázal?"

Ano, pomyslel si při dalším zívnutí. Jsem smrtelně nemocný.

Usnul dřív, než dopadl na trávu.

První věc, kterou si uvědomil, když se začal zvolna probouzet, byla Lenina pevná stehna, na nichž spočívala jeho hlava. Postupně si uvědomoval i další věci – stín stromu, okrášlený třpytem zapadajícího slunce, vůni borovic, šepot větru, trávu, na které měkce leželo jeho tělo, nepravidelné lechtání, jež se chvílemi jako atavismus zmocňovalo jeho dlaní – ale teplé spočinutí jeho tváře na Lenině klíně se mu zdálo nejdůležitější. Chvilku měl jediné přání sevřít Lenu pažemi a zabořit jí obličej do klína celý, ale odolal mu, aby mohl naslouchat její písni.

Tichým a poněkud naivním tónem zpívala:

Je něco krásného,
co roste v duši hledícího
jako květina:
křehká –
neboť mnoho je ran,

jež mohou zachvátit krásu
nebo hledícího –
a nesmrtelná –
neboť krása může zemřít,
hledící může zemřít,
i svět může zemřít,
ale duše, v niž roste květ,
přežívá.

Její hlas ho zahalil příjemným kouzlem, o kterém si přál, aby neskončilo. Po odmlce, plné vůně borovic a ševelícího vánku, tiše řekl: „To se mi líbí."

„Opravdu? To jsem ráda. To složil Tomal, mistr umění, k tanci, když se ženil s Imoiran, dcerou Moiran. Ale krása písně bývá ve zpěvu a já nejsem dobrá zpěvačka. Možná, že dnes večer bude moje matka Atiaran zpívat Skalnovu. Pak uslyšíš opravdovou píseň."

Covenant neodpověděl. Tiše ležel a přál si jen, aby mohl spočívat na své podušce tak dlouho, jak to jen půjde. Svěděni v dlaních jako by ho ponoukalo Lenu obejmout a on ležel, těšil se z té touhy a přemítal, kde vezme odvahu.

Pak začala znovu zpívat. Melodie mu zněla povědomě a slyšel za ní ruch temných křídel. Náhle si uvědomil, že se to velice podobá melodii „Zlatého hocha".

Kráčel po chodníku ke kancelářím telefonní společnosti – Bellovy telefonní společnosti, ten název byl vyveden zlatými písmeny na dveřích – aby osobně zaplatil účet.

Vytrhl se Leně z klína a vyskočil na nohy. Zrak mu zakalila mlha zuřivosti. „Co to je za píseň?" vyhrkl zastřeně.

Lena polekaně odpověděla: „To není žádná píseň. Jenom jsem se pokoušela složit melodii. Je to špatné?"

Tón jejího hlasu ho uklidnil – zněl tak opuštěně, tak zoufale z jeho náhlého hněvu. Nedostávalo se mu slov a mlha pominula. Nemám právo, pomyslel si. Nemám právo si na ní vylévat zlost. Napřáhl ruce a pomohl jí vstát. Pokusil se o úsměv, ale strnulá tvář mu dovolila jen úšklebek. „Kam jdeme teď?"

Z očí se jí pomalu vytratil ublížený výraz. „Jsi zvláštní, Thomasi Covenante," řekla.

Zahořkle odpověděl: „Nevěděl jsem, že je to se mnou tak zlé."

Chvilku stáli proti sobě a dívali se jeden druhému do očí. Pak ho překvapila, když se začervenala a pustila jeho ruce. V jejím hlase se ozvalo nové vzrušení, když říkala: „Půjdeme do Skalnova. Moje matka a můj otec se budou divit, až tě uvidí." Vesele se obrátila a rozběhla se údolím.

Běžela pružně, lehce a půvabně a Covenant ji sledoval a přemítal o zvláštních nových pocitech, které se v něm vzdouvaly. Měl neočekávaný pocit, že tato Končina by mu mohla nabídnout nějaké kouzlo, kterým by mohl odčarovat svou impotenci, jakési znovuzrození, kterého by se mohl přidržet i poté, co znovu nabude vědomí a Končina a všechno její šílené příslušenství se rozplynou v malarickém ovzduší polozapomenutého snu. Taková naděje nevyžadovala, aby

Končina byla skutečná, fyzicky reálná a nezávislá na jeho bezvědomém, nekontrolovaném snění. Ne, lepra je nevyléčitelná nemoc, a jestli nezemře následkem nehody, bude muset s touto skutečností žít. Avšak sen může vyléčit jiná soužení. Mohl by. Vydal se za Lenou svižným krokem a s dychtivostí v žilách. Slunce už bylo dost nízko na obloze na to, aby se dolní polovina údolí ponořila do stínu. Lenu videí před sebou, jak ho gestem přivolává, a kráčel k ní podél potoka, vychutnávaje přitom pružnost trávníku pod nohama. Cítil se nějak větší než předtím, jako by ho bolehlína ovlivnila i jinak, než že pouze uzdravila jeho škrábance a odřeniny. Jak se k Leně blížil, poprvé si všiml některých detailů – jemnosti jejích malých uší, když si shrnula vlasy za ně – způsobu, jakým měkká látka její řízy přiléhala na její ňadra a boky –jejího útlého pasu. Při pohledu na ni svěděni v jeho dlaních sílilo.

Usmála se na něj a pak ho vedla podél potoka ven z údolí. Procházeli nerovnou soutěskou mezi strmými skalními stěnami, které se nad nimi vypínaly stále výš, až tenoučká štěrbina, jíž se k nim dralo nebe, byla stovky stop vysoko. Cesta byla kamenitá a Covenant neustále sledoval své nohy, aby udržel rovnováhu. Ta námaha působila, že se soutěska zdála nekonečná, nicméně po několika stech yardech on i Lena došli k puklině, která se svažovala směrem doprava od potoka. Vešli do ní. Brzy se její dno vyrovnalo a pak se postupně opět dlouho svažovalo, ale puklina sama byla tak křivolaká, že Covenant neviděl, kam míří.

Konečně se puklina naposledy zatočila a skončila a přivedla Lenu a Covenanta na svah hory vysoko nad údolím řeky. Dívali se přímo na západ do klesajícího slunce. Řeka přitékala z hor po jejich levé straně a mířila do rovin po jejich pravici. Do údolí vybíhal postranní hřeben hory, aby se brzy ztratil v severních pláních.

„To je Mithil," oznámila Lena. „A támhle je Mithilský Skalnov." Covenant spatřil malý shluk chatrčí severním směrem, na východním břehu řeky. „Není to daleko," pokračovala Lena, „ale stezka vede nahoru údolím a pak se vrací k řece. Až dojdeme do Skalnova, bude už slunce pod obzorem. Pojď."

Covenant se opět chviličku necítil dobře, když shlížel dolů se svahu – stále ještě více než dva tisíce stop nad údolím – ale ovládl se a následoval Lenu k jihu. Úbočí se stávalo stále povlovnějším a stezka se zanedlouho vinula po travnatých stráních, mezi strohými kamennými pilíři, skrze prohlubně, strže a bludiště zřícených balvanů. A jak stezka klesala, vzduch hutněl, tichl a ztrácel křišťálovou průhlednost. Vůně se pomalu měnily a zelenaly, borovice a osika ustoupily zemitému pachu zatravněné země. Covenant cítil, že žije každým stupněm té změny, každým odstínem klesající výšky. Díky ostražitému vzrušení mu sestup uběhl rychle. Než byl připraven na to, že opustí hory, stezka se zatočila dolů po dlouhém svahu kopce, dospěla k řece a obrátila se podél ní k severu.

V místě, kde se stezka poprvé přiblížila k vodě, byl Mithil úzký a prudký a šplouchavě si pro sebe brebentil hlasem plným ozvěn a šepotů. Jak se však řeka blížila k rovině, její tok se rozšiřoval a zpomaloval a nabyl filosofičtějšího, tichého, mumlavého zvuku. Jeho hlas brzy přestal zaplňovat vzduch a řeka sama sobě klidně vyprávěla dlouhou pověst, zatímco se valila na své pouti k moři.

Covenant si pod kouzlem řeky zvolna začal uvědomovat uklidňující hmatatelnost Končiny. Nebyla to nehmotná snová krajina, byla konkrétní a

přístupná ověřování. Byla to ovšem iluze – kousek, který mu vyvedla jeho zubožená a postižená mysl. Ale bylo to zvláštním způsobem útěšné. Zdálo se, že to slibuje, že nekráčí vstříc horroru a chaosu – že tato Končina je soudržná, zvladatelná, že když pronikne do jejích zákonů, do jejích neobvyklých daností, bude schopen bez úhony projít stezkou svého snu a udržet si přitom duševní zdraví. Tyto myšlenky způsobily, že jak tak kráčel za Leniným pružným zadečkem a vlnící se výzvou boků, cítil se téměř směle.

Zatímco Covenant šel, ponořen do svých nikoli běžných pocitů, údolí Mithilu se propadalo do stínu. Slunce se schovalo za hory na západě, a ačkoliv na vzdálených pláních dosud zářilo světlo, v údolí houstl tenoučký závoj tmy. Covenant sledoval, jak se okraj stínu vzpíná po svahu hory po jeho pravici a šplhá vzhůru jako příliv na pobřeží dne. V tom šeru cítil, jak se k němu kradmo plíží nebezpečí, třebaže nevěděl jaké.

Pak padl soumrak i na poslední horský hřeben a svit na pláních začal pohasínat.

Lena se zastavila, dotkla se Covenantovy paže a ukázala před sebe. „Podívej," řekla, „támhle je Mithilský Skalnov."

Stáli na vrcholu dlouhého povlovného kopce, na jehož úpatí se kupily budovy vesnice. Covenant viděl domky docela zřetelně, třebaže v některých oknech již matně plála světélka. S výjimkou velkého otevřeného kruhu uprostřed vesnice vyhlížel Skalnov stejně chaoticky, jako by před nedávném spadl z hory. Tento dojem však popíral hladký lesk kamenných zdí a plochých střech. A když se Covenant podíval důkladněji, všiml si, že Skalnov ve skutečnosti není neuspořádaný. Všechny stavby směřovaly průčelím ke středu.

Všechny byly pouze přízemní a všechny kamenné, s kamennými deskami sloužícími jako střechy, podstatně se však lišily velikostí a tvarem – některé byly kruhové, jiné čtvercové nebo obdélníkové a další pak natolik nepravidelné odshora až dolů, že vypadaly spíše jako vydlabané balvany než jako budovy.

Když Lénas Covenantem vykročili dolů ke Skalnovu, Lena řekla: „Žije zde pětkrát sto lidí z Jižních plání – rhadhamaerlové, ovčáci, pastýři dobytka, farmáři a řemeslníci. Ale jediná moje matka Atiaran byla v Radumi." Ukázala rukou a dodala: „Moje rodina žije támhle – nejblíž k řece."

Po okraji Skalnova kráčeli ona i Covenant k jejímu domovu.

ŠEST:

Legenda o Bereku Púlručkovu

ŠERO nad údolím houstlo. Ptáci se usazovali na noc ve větvích stromů na úpatí hor. Chvíli energicky zpívali a pokřikovali na sebe, avšak hluk, který tropili, se brzy utišil a přešel v klidné, spokojené štěbetání. Když Lena a Covenant procházeli kolem prvních domů Skalnova, opět zaslechli, jak si řeka sama pro sebe v dálce medituje. Lena mlčela, jako by se jí zmocnilo nějaké vzrušení nebo napětí, a Covenant byl příliš zabrán do zvuků soumraku, které se ozývaly kolem něj, než aby cokoliv říkal. Nastupující noc se zdála být plná tichých společenství – léků proti osamělosti temnoty. Tak došli tiše k Leninu domu.

Byla to obdélníková stavba, větší než většina ostatních ve Skalnově, avšak s tímtéž hladkým leskem na stěnách. Z oken vyzařovalo teplé žluté světlo. Když se Lena s Covenantem blížili, za jedním oknem prošla velká postava a zamířila do vzdálenější místnosti.

Na rohu se Lena zastavila, vzala Covenanta za ruku a stiskla mu ji, než ho zavedla ke dveřím.

Vchod byl zakrytý těžkým závěsem. Odhrnula jej a vtáhla Covenanta do domu. Tam se zastavila. Covenant se rychle rozhlédl kolem sebe a zjistil, že místnost, do které vešli, se táhne napříč celým domem, avšak v každé boční stěně jsou dva vchody, také zakryté závěsem. Uprostřed místnosti stál kamenný stůl s lavicemi, ke kterému se mohlo vejít šest nebo osm lidí, ale místnost byla dost veliká, takže jí stůl nedominoval.

Kolem dokola celé místnosti byly do kamenných stěn vytesány police plné kamenných džbánů a nádob, z nichž některé zjevně sloužily k vaření a podávání potravy, jiné však tu byly připraveny k účelům, které Covenant nedokázal odhadnout. U stěn stálo několik kamenných stolic. A místnost zalévalo teplé žluté světlo, které se lesklo na hladkém povrchu a odráželo se od nezvyklých barev a struktur kamene.

Světlo vycházelo z ohňů v několika kamenných nádobách, pojedná v každém rohu místnosti a zbývající uprostřed stolu, postrádalo však mihotání a zášlehy plamenů – světlo bylo stejně nehybné jako jeho kamenné stojany. Spolu se světlem se kolem šířila i lehká vůně, připomínající čerstvě rozrytou zemi.

Po krátkém rozhlédnutí přitáhl Covenantovu pozornost protější konec místnosti. Na kamenné desce u stěny tam stála velká žulová nádoba o poloviční

výšce člověka. A nad nádobou stál mohutný muž, pevný jako balvan a tyčící se jako pilíř, a upřeně hleděl na její obsah. Stál k Leně a Covenantovi zády a zdálo se, že si jejich přítomnost neuvědomuje. Měl na sobě krátkou hnědou kazajku a hnědé kalhoty, ale vzor z listů, vetkaný do látky na jeho ramenou, byl stejný, jaký měla Lena. Pod kazajkou se mu nadouvaly a napínaly mohutné svaly, jak nádobou otáčel. Ta vypadala jako nesmírně těžká, avšak Covenant napůl očekával, že ji muž zdvihne nad hlavu, aby její obsah vylil.

Nad nádobou ležel stín, do kterého jas místnosti nepronikl, a muž nějakou dobu do té tmy hleděl, zatímco dál otáčel nádobou. Pak začal zpívat. Zpíval příliš tiše, než aby Covenant rozeznal slova, ale jak poslouchal, cítil v tom zvuku cosi jako zaklínání, jako by obsah nádoby měl nějakou moc. Chvíli se nic nedělo. Pak stín začal blednout. Covenant si nejprve myslel, že se změnilo světlo v místnosti, avšak brzy postřehl nové osvětlení vycházející z nádoby. Záře narůstala a sílila, až nakonec svítila tak jasně, že ostatní světla vedle ní pohasla a zmatněla.

Se závěrečným zamumláním se muž napřímil a obrátil. V novém jasu vyhlížel ještě vyšší a mohutnější než předtím, jako by jeho údy, ramena i klenutý hrudník nasávaly ze světla vzrůst a sílu, čelo mu plálo horkem, sálajícím z nádoby. Když spatřil Covenanta, překvapeně sebou trhl. Do očí se mu vloudil nejistý pohled a pravou rukou se dotkl svého hustého nazrzlého vousu. Pak napřáhl ruku dlaní ke Covenantovi a řekl Leně: „Nu, dcero, přivádíš hosta. Ale mám na paměti, že naše pohostinnost je dnes ve tvé péči.“ Zvláštní síla, kterou vyzařoval před chvílí, mu v hlase nezazněla. Mluvil jako člověk, který není zvyklý mnoho rozmlouvat s lidmi. Třebaže však jednal se svou dcerou stroze, zdálo se, že je v zásadě klidný. „Víš, že jsem na dnešek slíbil ještě další gravel, žhnoucí štěrk, a tvá matka Atiaran pomáhá přivést na svět další dítě Odoně, ženě Murrinově. Taková pohostinnost hosta urazí – když není hotové žádné jídlo, které by přivítalo konec dne.“ Nicméně zatímco káral Lenu, jeho oči si opatrně prohlížely Covenanta.

Lena sklonila hlavu a Covenant najisto cítil, že se snaží kvůli otci tvářit zahanbeně. Ale o chviličku později už prolétla místností a velkého muže objala. Mírně se usmál do její vzhůru obrácené tváře. Pak se obrátila ke Covenantovi a oznámila: „Trelle, můj otče, přivádím do Skalnova cizince. Našla jsem ho na Kevinově stráži.“ Oči jí živě zářily, ačkoliv se snažila udržet formální tón hlasu.

„Tak,“ odpověděl Trell. „Cizince – to vidím. A zajímalo by mě, jaká záležitost ho přivedla na takové prokleté místo.“

„Bojoval s šedým mrakem,“ odvětila Lena.

Covenant při pohledu na toho drsného, bodrého muže, jehož svalnatá paže spočívala s takovou pevnou laskavostí na Lenině rameni, očekával, že se ten člověk nad takovou absurdní představou dá do smíchu – člověk bojující s mrakem. Trellovu přítomnost vnímal jako cosi zemitého, jako projev nevyrušitelného klidu, zdravého rozumu, který odkazoval noční můru Zlorova zjevení do její náležité nereálnosti. Takže ho vyvedlo z míry, když slyšel, jak se Trell naprosto vážně ptá: „Kdo zvítězil?“

Ta otázka Covenanta donutila, aby si našel novou půdu pod nohama. Nebyl připravený se vracet ke vzpomínce na Pána Zlora – ale zároveň nejasně cítil, že by Trellovi lhát neměl. Zjistil, že mu vyschlo v hrdle, a neobratně ze sebe vypravil:

„Přežil jsem to.“
Trell chvilku neřekl nic, ale z toho mlčení Covenant vycítil, že jeho odpověď zvýšila mužův neklid. Trellovi zatékaly oči stranou a opět se vrátily, když řekl: „Aha. A jak se jmenuješ, cizince?“

Lena se na Covenanta bez váhání usmála a odpověděla za něj: „Thomas Covenant. Covenant z Kevinovy stráže.“

„Copak to, děvče?“ otázal se Trell. „Jsi snad prorok, abys mluvila za někoho vyššího, než jsi sama?“ Pak se obrátil ke Covenantovi: „Nuže, Thomasi Covenante z Kevinovy stráže – máš i jiná jména?“

Covenant už se chystal odpovědět záporně, když tu si všiml dychtivého zájmu o tuto otázku v Leniných očích. Zaváhal. V náhlém prozření si uvědomil, že je pro ni stejně vzrušující, jako by skutečně byl Berek Půlruček – že její touha po tajemstvích a silách, vševědoucích Pánech a bitvách v oblacích, jeho cizota a nevysvětlitelné zjevení se na Kevinově stráži z něj pro ni dělá zosobnění velkých událostí z hrdinské minulosti. Poselství, které vysílal její pohled, bylo náhle zcela zřejmé, ve svém zvědavě napjatém očekávání se Lena zachytila naděje, že sejí odhalí, že jí poskytne letmý pohled na své vznešené povolání, aby uspokojil její mládí a nevědomost.

Ta myšlenka ho naplnila zvláštním rozechvěním. Nebyl na takový obdiv zvyklý, dával mu neznámý pocit možnosti a naděje. Rychle pátral v paměti po nějakém zvučně znějícím titulu, kterým by se obdařil, nějakém přízvisku, které by potěšilo Lenu, aniž by poskytlo Trellovi zavádějící představu. Pak mu bleskla hlavou inspirace. „Thomas Covenant,“ pravil, jako by čelil výzvě, „Nevěrec.“

Okamžitě cítil, že tím jménem se zavázal k něčemu víc, než si dokázal v přítomné době představit. Měl pocit, že se tím činem dopustil troufalosti, avšak Lena ho odměnila zářícím pohledem, zatímco Trell přijal jeho prohlášení vážně. „Dobrá, Thomasi Covenante,“ odvětil, ‚jsi vítán v Mithilském Skalnově. Přijmi, prosím, pohostinnost tohoto domu. Já nyní musím odejít, abych se ujal gravelu, jak jsem slíbil. Moje žena Atiaran se možná brzy vrátí. A když Lenu popoženeš, možná si vzpomene, že by ti měla nabídnout osvěžení, zatímco budu pryč.“

Zatímco Trell mluvil, obrátil se zpět ke své kamenné nádobě. Ovinul kolem ní paže a zdvihl ji z podstavce. Zamířil s nádobou ke dveřím a ve vlasech a vousech se mu odrážely rudozlaté plameny. Lena ho předběhla, aby mu podržela závěs, a Trell byl v okamžiku pryč. Covenant letmo zahlédl obsah nádoby. Byla plná malých oblázků či jemného štěrku, který jako by hořel.

„Krucinál,“ zašeptal Covenant. „Jak je ta věc těžká?“

„Samotnou nádobu nezvednou ani tři muži,“ odvětila Lena pyšně. „Ale když gravel hoří, zvedne ji můj otec snadno. Je gravelingas rhadhamaerlu, hluboce obeznámený s uměním kamene.“

Covenant chvilku hleděl za Trellem, ohromený jeho silou.

Pak se Lena ozvala: „Nyní ti nesmím zapomenout nabídnout osvěžení. Chceš se umýt nebo vykoupat? Máš žízeň? Máme dobré jarní víno.“

Její hlas opět vyvolal jiskření v Covenantových nervech. Jeho instinktivní nevíra v Trellovu moc se rozptýlila s poznáním, že má svou vlastní moc. Tento svět ho přijímá, přisuzuje mu důležitost. Lidé jako Trell a Lena jsou ochotní ho

brát tak vážně, jak chce. Jediné, co musí udělat, je sledovat stezku svého snu do Libokamu – ať už je to cokoliv. Cítil při té vyhlídce závrať. Na okamžitý popud se rozhodl, že se své důležitosti nebude bránit, že šijí bude užívat, dokud trvá.

Aby zakryl nával svých nových emocí, řekl Leně, že by se chtěl umýt. Zavedla ho za závěs do další místnosti, kde z výpusti ve stěně neustále proudila voda. Kamenné šoupátko usměrňovalo vodu buď do umyvadla, nebo do velké vany, kteréžto předměty byly oba vyrobeny z kamene. Lena mu ukázala jemný písek, který měl použít jako mýdlo, a nechala ho o samotě. Voda byla studená, avšak Covenant do ní ponořil ruce a hlavu s pocitem, který se blížil nadšení.

Když byl hotov, rozhlédl se po ručníku, ale žádný nenašel. Zkusmo podržel ruku nad žhnoucí nádobou, která místnost osvětlovala. Teplo žlutého světla mu rychle osušilo prsty, a tak se nad nádobu nahnul, otíral si rukama vodu z obličeje i z krku a zanedlouho měl suché dokonce i vlasy. Silou zvyku provedl VKK, zkoumaje téměř neviditelné stopy v místech, kde měl poškrábané ruce. Pak odsunul závěs a vešel zpátky do střední místnosti.

Zjistil, že je tam s Lenou^další žena. Když se vracel, slyšel, jak s ní Lena mluví: „Říká, že o nás nic neví.“ Pak na něj ta druhá žena pohlédla a on ihned uhodl, že to je Atiaran. Vzor z listů na ramenou jejího dlouhého hnědého roucha byl patrně čímsi jako rodinným emblémem, ani nepotřeboval podobné náznaky, aby viděl dlouholetou důvěrnost ve způsobu, jakým se starší žena dotýkala Lenina ramene, nebo podobnost jejich držení těla. Avšak zatímco Lena byla svěží a štíhlých linií a působila dojmem neporušené novosti, Atiaran se jevila jako složitá, téměř sama sobě protikladná. Svou měkkou, plnou postavu nesla, jako by to byla překážka mocné síle jejích zkušeností, jako by ve svém těle žila na základě dávného a obtížného příměří. I její tvář nesla známky takového příměří, čelo měla předčasně zbrázděné a její hluboké, velké oči jako by se obracely dovnitř na jakési únavné bojiště pochybností a nejistých smírů. Covenant nabyl dojmu podmračeného znepokojení – výsledek vědění a obav, větších, než si jiní lidé uvědomovali – a nepřítomnou krásu, která by jí zpříjemnila tvář, jen kdyby se usmála.

Po krátkém zaváhání si starší žena položila ruku na srdce a vztáhla ji ke Covenantovi jako předtím Trell. „Buď zdráv, hoste, a vítej. Jsem Atiaran, žena Trellova. Už jsem mluvila s Trellem i se svou dcerou Lenou – nemusíš se mi představovat, Thomasi Covenante. Měj v našem domě pohodlí.“

Covenant si vzpomněl na své dobré mravy – a na své nové odhodlání – a odvětil: „Jsem poctěn.“

Atiaran se mírně uklonila. „Přijetí toho, co je nabízeno, ctí dárce. A zdvořilost je vždycky vítána.“ Pak jako by opět zaváhala, nejistá, jak má pokračovat. Covenant pozoroval, jak sejí do očí vracejí staré konflikty, a napadlo ho, že by ten pohled měl výjimečnou sílu, kdyby nebyl tak zaměřen dovnitř. Rozhodla se však brzy a pravila: „Není zvykem našeho lidu obtěžovat hosta důležitými otázkami před jídlem. Ale jídlo ještě není připraveno…“ střelila pohledem po Leně, „a ty jsi pro mne cizí, Thomasi Covenante, cizí a zneklidňující. Promluvím si s tebou, jestli smím, než Lena připraví jídlo, které máme. Zdá se, že neseš důležité břímě, které by nemělo čekat.“

Covenant nezávazně pokrčil rameny. Při pomyšlení na její otázky pocítil hryzení úzkosti a vzchopil se, aby se pokusil je zodpovědět a neztratit přitom svou novou rovnováhu.

Mezitím začala Lena pobíhat po místnosti. Sebrala talíře a mísy z polic, rozložila je po stole a dala se do přípravy jídla na kamenné desce, zahřívané zespodu přenosnou podložkou s gravelem. Při svém pobíhání často obracela pohled ke Covenantovi, ale ten si toho pokaždé nevšiml. Atiaran si vynutila jeho pozornost.

Zprvu nejistě zamumlala: „Sotva vím, kde začít. Už je tomu tak dávno a já jsem se naučila tak málo z toho, co znají Páni. Ale to, co vím, musí stačit. Nikdo zde mě nemůže zastoupit.“ Napřímila ramena. „Smím vidět tvé ruce?“

Covenant si vzpomněl na první Leninu reakci, když jej spatřila, a zdvihl pravou ruku.

Atiaran obešla stůl, až byla tak blízko, že by se ho mohla dotknout, ale neučinila to. Místo toho si prohlížela jeho tvář. „Půlruček. Je to tak, jak říkal Trell. A někteří říkají, že Berek Přítel Země, Udatné srdce a Pán Zakladatel se vrátí do Končiny, až bude zapotřebí. Znáš tyhle věci?“

Covenant mrzutě odpověděl: „Ne.“

Atiaran ho s pohledem stále upřeným do jeho obličeje vyzvala: „Tvá druhá ruka?“

Zmateně zdvihl levičku. Atiaran k ní sklonila zrak.

Když ji uviděla, zalapala po dechu, kousla se do rtu a ustoupila. Na okamžik se zdála být nevýslovně zděšená. Ale ovládla se a jen s nepatrným zachvěním hlasu se zeptala: „Z jakého kovu je ten prsten?“

„Cože? Tenhle?“ Její reakce Covenanta polekala a ve svém překvapení před sebou uviděl prolínající se obrazy Joan, jak říká: Tímto prstenem se za tebe vdávám, a starého žebráka v okrovém rouchu, přizvukujícího: Buď věrný, buď věrný. Temnota mu opět hrozila. Slyšel sám sebe, jak odpovídá, jako by to byl někdo jiný, někdo, kdo nemá nic společného s leprou a s rozvodem: „To je bílé zlato.“

Atiaran zaúpěla a přitiskla si ruce na spánky, jako by trpěla bolestmi. Opět se však ovládla a do očí jí vstoupila zasmušilá odvaha. „Já jediná,“ pravila, Já jediná v Mithilském Skalnově znám význam té věci. Ani Trell nevlastní tuto vědomost. A já znám příliš málo. Odpověz, Thomasi Covenante – je to pravda?“

Měl jsem jej zahodit, zavrčel v duchu hořce. Malomocný nemá právo být sentimentální.

Atiaranina prudkost však přitáhla jeho pozornost opět k ní. Měl z ní dojem, že o tom, co se s ním děje, ví ona víc než on sám – že se přesunul do světa, který nějakým nejasným, zlověstným způsobem byl na jeho příchod připraven. Jeho starý hněv opět vzplál. „Jistěže je to pravda,“ odsekl. „Co se to s tebou děje? Vždyť je to jenom prsten.“

„Je to bílé zlato.“ Atiaranina odpověď zněla tak zoufale, jako by ji právě oloupili.

„No a co?“ Nedokázal pochopit, co ženu tak rozrušilo. „To vůbec nic neznamená. Joan…“ Joan je měla raději než žluté zlato. Ale nezabránilo jí to v rozvodu.

„Je to bílé zlato,“ opakovala Atiaran. „Páni zpívají prastarou píseň, která se týká nositele bílého zlata. Pamatuji si z ní jen kousek, nuže tedy:

A ten, kdo třímá divokou magii bílého zlata,
je sám sobě protimluvem –
neboť je všechno i nic,
hrdina i pošetilec,
silný i bezmocný –
a jediným slovem pravdy nebo zrady
spasí, nebo zatratí Zemi,
protože je šílený i zdravého rozumu,
chladný i vášnivý,
ztracený i nalezený.

Znáš tu píseň, Covenante? V Končině není žádné bílé zlato. V Zemi se zlato nikdy nenašlo, třebaže se říká, že o něm Berek věděl á složil písně. Ty jsi přišel odjinud. Jaký strašlivý cíl tě sem přivádí?“

Covenant cítil, jak ho žena propátrává očima a hledá nějaký kaz, nějakou faleš, která by vyvrátila její strach. Náhle ztuhl. Máš moc, řekl Povýšenec, divokou magii… Nikdy se nedozvíš, co to je. Představa, že jeho snubní prsten je nějaký druh talismanu, mu zvedla žaludek jako vůně růžového oleje. Zmocnila se ho neodolatelná touha křičet: Nic z toho se neděje! Ale znal jen jedinou reakci, která mohla k něčemu vést: nemysli na to, následuj stezku, přežij. Postavil se Atiaran jejím vlastním způsobem. „Všechny cíle jsou strašlivé. Nesu poselství Radě Pánů.“

„Jaké poselství?“ otázala se.

Po kratičkém zaváhání procedil mezi zuby: „Šedý zabiják se vrátil.“

Když Lena uslyšela, jak Covenant vyslovuje to jméno, upustila kamennou mísu, kterou nesla, a vrhla se matce do náruče. Covenant zůstal zachmuřeně hledět na rozbitou mísu. Tekutina, která v ní byla, se leskla na kamenné podlaze. Pak slyšel, jak Atiaran v hrůze vydechuje: „Jak to víš?“ Pohlédl opět na ni a spatřil obě ženy, jak se navzájem svírají jako děti, ohrožené démonem ze svých nejhorších snů. Nečistý malomocný vyvrženec! pomyslel si kysele. Jak je však sledoval, zdálo se, že Atiaran získává na odhodlanosti. Zdvihla bradu a její výrazný pohled ztvrdl. Přes všechen strach to byla silná žena, která chlácholila své dítě – a sbírala odvahu, aby se postavila nebezpečí. Znovu se zeptala: „Jak to víš?“

Cítil se před ní malý. Odpověděl: „Setkal jsem se s ním na Kevinově stráži.“

„Ach, běda!“ vykřikla a přivinula si Lenu blíž. „Běda mladým tohoto světa! Leží na nich tíže zkázy Končiny. Celé generace zahynou v agónii a těm, kteří přežijí, zůstane jen válka, hrůza a bolest! Běda, Leno, má dcero. Narodila ses do zlé doby a nenajdeš klidu ani pokoje, až nastane boj. Ach, Leno, Leno.“

Její hoře se dotklo jakéhosi nechráněného místečka v Covenantovi a tomu se zúžilo hrdlo. Její hlas zaplnil jeho vlastní představu zpustošení Končiny

žalozpěvem, jaký dosud neslyšel. Poprvé cítil, že Končina obsahuje něco drahocenného, co se nacházelo v nebezpečí, že bude ztraceno.

Tato kombinace soucitu a hněvu jeho nervy ještě více napjala. Vibrovaly vyšším tónem a on se chvěl. Když pohlédl na Lenu, postřehl, že přes její paniku v ní narostla nová bázeň před ním. Nevědomá nabídka v jejích očích plála ještě znepokojivěji než kdy jindy.

Zůstal v klidu, dokud se Atiaran a Lena nepustily. Pak se zeptal: „Co o tom všem víš? O tom, co se se mnou děje?“

Než mohla Atiaran odpovědět, zavolal před domem hlas: „Buď zdráva, Atiaran, dcero Tiaran. Trell gravelingas nám řekl, že jsi pro dnešek skončila svou práci. Pojď á zpívej Skalnovu.“

Atiaran stála chviličku tiše a jako by se scvrkávala do sebe. Pak si povzdechla: „Ach, práce mého života teprve začala,“ a obrátila se ke dveřím. Odhrnula závěs a řekla do noci: „Ještě jsme nejedli. Přijdu později. Ale po shromáždění musím mluvit s Kruhem starších.“

„Vyřídíme jim to,“ odpověděl hlas.

„Dobrá,“ pravila Atiaran. Ale nevrátila se ke Covenantovi, nýbrž zůstala u vchodu a chvíli vyhlížela do tmy. Když konečně spustila závěs a obrátila se k němu, měla vlhké oči, jejichž pohled zprvu považoval za výraz porážky. Pak si však uvědomil, že je to jen vzpomínka na porážku. „Ne, Thomasi Covenante,“ pravila smutně, „neznám nic z tvého osudu. Snad kdybych byla zůstala v Radumi déle – kdybych byla měla sílu. Ale dosáhla jsem tam svých mezí a vrátila jsem se domů. Znám část starého umění, o kterém Mithilský Skalnov nemá ani tušení, ale to je příliš málo. Všechno, na co si v souvislosti s tebou vzpomínám, jsou zmínky o divoké magii, která zničí mír.

V každém kameni spočívá divoká magie, kterou rozpoutá nebo ovládne bílé zlato… ale význam oněch veršů ani směřování těchto časů neznám. Tím větší jsou důvody, abych tě předvedla před Radu.“ Pak mu pohlédla zpříma do tváře a dodala: „Otevřeně ti říkám, Thomasi Covenante –jestli jsi přišel zradit Končinu, jen Páni mohou doufat, že tě zastaví.“

Zradit? To byla další nová myšlenka. Uplynula chvilka, než si uvědomil, co Atiaran naznačuje. Než se však mohl ohradit, Lena se ozvala za něj: „Matko! Bojoval přece s šedým oblakem na Kevinově stráži. Viděla jsem to. Jak o něm můžeš pochybovat?“ Její obhajoba zchladila jeho ostrou reakci. Aniž by to Lena měla v úmyslu, postavila ho do nesprávného světla. Nešel tak daleko, aby s Pánem Zlorem bojoval.

Trellův návrat zabránil Atiaranině odpovědi. Velký muž se ve dveřích na okamžik zastavil a hleděl kamsi mezi Atiaran, Lenu a Covenanta. Náhle řekl: „Tak. Přišly na nás zlé časy.“

„Ano, Trelle, můj muži,“ zamumlala Atiaran. „Zlé časy.“

Pak jeho oči postřehly kamenné střepy na podlaze. „Vskutku zlé časy,“ vyslovil mírné pokárání, „když se kamenné nádobí rozbije a jeho kusy zůstanou ležet, aby byly rozšlapány na prach.“

Tentokrát se Lena doopravdy zastyděla. „Promiň, otče,“ pípla. „Vyděsila jsem se.“

„Nevadí," přistoupil k ní Trell a své velké ruce jí lehce a láskyplně položil na ramena. „Některé rány se dají vyléčit. Dnes se cítím silný."

Nato Atiaran na Trella vděčně pohlédla, jako by právě vykonal nějaký hrdinský čin.

Na Covenantův nechápavý pohled pak řekla: „Posaď se, hosti. Jídlo bude brzy hotové. Pojď, Leno." Obě se začaly činit u kamenného sporáku.

Covenant se díval, jak se Trell pustil do sbírání kusů rozbité nádoby. Gravelingasův hlas tiše zvučel zpěvem jakési prastaré podzemní písně. Něžně odnesl střepy na stůl a položil je vedle lampy. Pak se posadil. Covenant seděl vedle něj a přemítal, co se asi bude dít.

Trell za pobrukování své dutě znějící písně mezi sevřenými zuby začal střepy přikládat k sobě, jako by to byla skládačka. Kus za kusem přikládal na místo a každý držel tam, kde jej Trell zanechal, bez jakéhokoliv lepidla, kterého by si Covenant všiml. Trell pracoval pečlivě, jemně se dotýkal každého úlomku, avšak nádoba pod jeho rukama rychle rostla, kousky k sobě dokonale přiléhaly a jenom síť jemných černých čar vyznačovala místa zlomu. Brzy byly všechny střepy na svém místě.

Pak Trellův hluboký tón dostal nový spád. Začal nádobu hladit prsty, a kdekoliv se jí dotkl, černé praskliny zmizely, jako by je vymazal. Zvolna věnoval svou péči každému palci nádoby. Když skončil s vnějším povrchem, pustil se do vnitřku. Posléze nádobu zdvihl a dotýkal se spodku jejího dna. Podržel nádobu v prstech obou rukou a systematicky jí otáčel, aby se ujistil, že nic nepřehlédl. Pak přestal zpívat, nádobu jemně položil a spustil ruce. Nádoba byla celá a pevná, jako by se nebyla nikdy rozbila.

Covenant odtrhl svůj pohled plný bázně od nádoby a podíval se Trellovi do tváře. Gravelingas byl přepadlý námahou a jeho napjaté líce brázdily stružky slz. „Oprava je těžší než rozbití," zamumlal. „Nemohu to dělat každý den." Unaveně složil ruce na stole a hlavu si položil na ně.

Atiaran si stoupla za svého manžela, masírovala mu mohutné svaly na ramenou a na krku a její oči byly plné pýchy a lásky. Cosi v jejím výrazu způsobilo, že Covenant pocítil, že on sám přichází z velice ubohého světa, kde nikdo neumí léčit kamenné hrnce ani se o to nestará. Snažil se přesvědčit sám sebe, že sní, ale nešlo to. Po mlčenlivé přestávce, plné úcty k Trellovu činu, začala Lena chystat na stůl. Brzy přinesla Atiaran mísy s jídlem od kamenného sporáku. Když bylo všechno nachystáno, Trell zdvihl hlavu a unaveně se zvedl. Spolu s Atiaran a Lenou zůstal stát u stolu. Atiaran Covenantovi sdělila: „Náš lid má ve zvyku před jídlem povstat na výraz naší úcty k Zemi, z níž pochází život, potrava a síla." Covenant tedy také vstal, ale cítil se neohrabaně a nemístně. Trell, Atiaran a Lena zavřeli oči a na chvilku sklonili hlavy. Pak se posadili. Když je na lavici následoval i Covenant, začali podávat jídlo kolem dokola.

Bylo to hojné jídlo: studené solené hovězí plovoucí v kouřící omáčce, divoká rýže, sušená jablka, černý chléb a sýr, a Covenant dostal velký džbánek nápoje, kterému Lena říkala jarní víno. Tento nápoj byl průzračný a lehký jako voda a nezřetelně voněl alianthon, chutnal však jako jemné pivo zbavené vší hořkosti. Covenant jej do sebe obrátil notné množství, než si uvědomil, že dodává stále

ostřejší vibrace jeho už tak napjatým nervům. Začal se cítit stísněně. Byl plný neobvyklého duševního přetlaku. Brzy se nemohl dočkat konce jídla, aby mohl vyběhnout z domu a uvolnit se na nočním vzduchu.

Lenina rodina však jedla pomalu a jako by nad nimi visel nějaký příkrov. Večeřeli tak uvážlivě, jako by toto jídlo vyznačovalo konec jejich vzájemného štěstí. V tom tichu si Covenant uvědomil, že to je důsledek jeho přítomnosti. Měl z toho divný pocit.

Aby jej zahnal, pokusil se získat další vědomosti o své nové situaci. „Chtěl bych se na něco zeptat," řekl toporně. Gestem zahrnul celý Skalnov. „Není tu žádné dřevo. Po celém údolí jsou spousty stromů, ale nevidím, že byste používali nějaké dřevo. Jsou ty stromy posvátné nebo něco takového?"

Po chvilce Atiaran odpověděla: „Posvátné? To slovo znám, ale jeho význam je mi nejasný. V Zemi, ve stromech, v řekách, v půdě a kameni je moc, kterou ctíme za život, jejž dává. Proto skládáme přísahu míru. Na to se ptáš? Dřevo pak nepoužíváme proto, že umění dřeva, lillianrill,je pro nás ztraceno a my jsme se nesnažili je znovu získat. Během exilu našeho lidu v dobách, kdy na Končině leželo zpustošení, bylo ztraceno mnoho drahocenných věcí. Náš lid se v horách Poledního hřebenu a v Pustinách přidržel umění rhadhamaerlu a to nám umožnilo přetrvat. Umění dřeva se nám nezdálo pomáhat a bylo zapomenuto. Nyní, po našem návratu do Končiny, nám umění kamene stačí. Lillianrill si však podrželi jiní. Viděla jsem Vyšný Dřevnov v horách daleko na sever a východ od nás a je to krásné místo –jeho lid rozumí dřevu a prosperuje. Mezi Skalnovem a Dřevnovem dochází k obchodům, ale dřevo a kámen nejsou nikdy jejich předmětem."

Když umlkla, pocítil Covenant, že ticho se změnilo. Až za chvilku si však byl zcela jistý, že slyší vzdálený šum hlasů. Zakrátko to potvrdila i Atiaran svou poznámkou adresovanou Trellovi: „Ach, shromáždění. Slíbila jsem, že dnes večer zazpívám."

Ona i Trell vstali a on řekl: „Tak. A pak si promluvíš s Kruhem starších. Já se ujmu nějakých příprav na zítřek. Pohleď." ukázal na stůl, „zítra bude krásný den – na srdci kamene není žádný stín."

Téměř proti své vůli se Covenant podíval na místo, na které Trell ukazoval. Ale nespatřil nic.

Atiaran si všimla jeho nechápavého pohledu a pravila laskavě: „Nemusíš být překvapen, Thomasi Covenante. Nikdo jiný než rhadhamaerl nedokáže předpovídat počasí podle takových kamenů. Nyní pojď se mnou, jestli chceš, a já zazpívám legendu o Bereku Půlručkovi." Při řeči vzala se stolu nádobu s gravelem, aby si jí posvítila na cestu. „Leno, umyješ nádobí?"

Covenant vstal. Pohlédl na Lenu a viděl, jak se jí tvář stáhla výrazem nešťastné poslušnosti, očividně chtěla jít s nimi. Trell však její výraz také postřehl a řekl: „Doprovoď našeho hosta, Leno, má dcero. Já nebudu mít tolik práce, abych se o nádobí nemohl postarat."

Lena se ihned rozzářila radostí a vrhla se otci kolem krku. Na okamžik jí objetí vrátil a pak ji postavil zpět na podlahu. Urovnala si řízu, snažíc se tvářit z ničeno nic upejpavě, a stoupla si po bok matce.

Atiaran poznamenala: „Trelle, ty to děvče naučíš myslet si, že je královna.“ Ale vzala Lenu za ruku, aby dala najevo, že se nezlobí, a prošly spolu závěsem. Covenant se vydal hned za nimi a vyšel z domu do hvězdné noci s pocitem ulehčení. Pod širým nebem měl víc prostoru k tomu, aby si srovnal myšlenky.

Potřeboval to. Nechápal, nedokázal si vysvětlit své narůstající vzrušení. Jarní víno, které vypil, jako by soustředilo jeho energii, skotačilo mu v žilách jako bláznivý satyr. Cítil se nevysvětlitelně ztýraný představami, jako by byl spíš obětí než původcem svého snu. Bílé zlato! Vyprskl do tmy mezi domy. Divoká magie! Myslí si snad, že jsem choromyslný?

Možná, že je choromyslný. Možná právě v tomto okamžiku bloudí svým šílenstvím a mučí se falešnými hoři a žádostmi, jimiž ho podvádí nějaká iluze. Takové věci se malomocným stávají.

Nejsem! málem vykřikl nahlas. Znám rozdíl – vím, že se mi to zdá.

Zuřivě zaťal prsty, avšak zhluboka nasál do plic chladný vzduch a všechno to odsunul za sebe. Ví, jak má přežít sen. Jediným nebezpečím je šílenství.

Když společně kráčeli mezi domy, otřela se Lenina hladká paže o jeho. Při tom doteku měl pocit, že má kůži v jednom ohni.

Šum lidských hlasů rychle sílil. Brzy Lena, Atiaran a Covenant došli do ústředního kruhu, do shromáždění Skalnova.

Kruh osvětlovaly tucty nádob s gravelem, které lidé drželi, a v tom světle viděl Covenant zřetelně kolem sebe. Muži, ženy i děti obklopovali obvod kruhu. Covenant odhadoval, že Atiaranin zpěv si přišel poslechnout prakticky celý Skalnov. Většina lidí byla menších než on – a podstatně menších než Trell – a měli tmavé vlasy, hnědé nebo černé, opět na rozdíl od Trella. Ale byli podsaditá a měli široká ramena, a dokonce i ženy a děti působily dojmem fyzické síly, staletí práce s kamenem je jejich práci přizpůsobila. Covenant před nimi cítil stejný neurčitý strach, jaký měl z Trella. Vypadali příliš silní a on neměl nic, co by ho ochránilo, kdyby se obrátili proti němu, než svou cizost.

Byli zabráni do vzájemného hovoru a zjevně čekali na Atiaran. Nedávali nijak najevo, že by si Covenanta všimli. Protože nechtěl přitahovat pozornost, zůstal vzadu na vnějším okraji shromážděného zástupu. Lena zůstala s ním. Atiaran jí podala nádobu s gravelem a prošla zástupem doprostřed kruhu.

Když Covenant přehlédl shromáždění, obrátil pozornost k Leně. Stála po jeho pravém boku, temeno její hlavy jen o palec nebo o dva převyšovalo jeho rameno a u pasu držela nádobu s gravelem, takže světlo zdůrazňovalo její ňadra. Očividně si toho efektu nebyla vědoma, avšak on jej intenzivně vnímal a dlaně ho opět zasvrběly dychtivou a strašlivou touhou dotknout se jí. Jako by cítila jeho myšlenky, vzhlédla k němu se slavnostním laskavým výrazem ve tváři, který způsobil, že Covenant ucítil srdce až v krku, jako by bylo příliš velké na prostor, jejž mu vymezovala žebra. Neohrabaně odvrátil pohled a hleděl do kruhu, aniž cokoliv viděl. Když se po ní opět pokradmu ohlédl, viděl, že dělá právě to, co on – předstírá, že se dívá jinam. Zaťal zuby a přinutil se čekat, až se něco stane.

Shromáždění se brzy utišilo. Atiaran uprostřed prázdného kruhu vystoupila na nízkou kamennou plošinu. Úklonou hlavy pozdravila shromáždění a to jí

odpovědělo mlčenlivým pozdvižením nádob s gravelem. Světla jako by se soustředila na ni a vytvářela na všech stranách její polostíny.

Když nádoby klesly a poslední vlnka rozruchu ve shromáždění utichla, Atiaran začala: „Cítím se dnešní noci jako stařena – moje paměť jako by byla zahalená a nepamatuji si celou píseň, kterou bych ráda zazpívala. Ale zazpívám, co si pamatuji, a povím vám příběh, jako jsem jej vyprávěla již dříve, abych se s vámi podělila o tu trochu umění, kterou vlastním.“ Po těchto slovech proběhl shromážděním tichý smích – veselá pocta Atiaraninym vyšším znalostem. Ona sama však zůstala stát tiše, se skloněnou hlavou, aby zakryla strach, který jí vědění přinášelo, dokud se lidé opět neutišili. Pak zdvihla oči a oznámila: „Zazpívám legendu o Bereku Půlruckovi.“

Po poslední odmlce pak vložila píseň do vstřícného ticha jako neopracovaný vzácný drahokam.

Lidé odcházejí jako stíny oblak v trávě,
když v boji svůj život položí.
Krvavý žal slzy Země rozmnoží
ve válce, jež lidské touhy zmaří dravě.
Strašlivého vzhledu, síly nevšední,
po kolena v krvi Berek nepřátele seče,
potravou je činí svého meče,
ač již ze všech strážců krásy zůstal poslední.
Poslední, kdo pachuť porážky má poznat proklatou,
poslední, kdo zoufalství má splatit krutou daň –
komu osud určil, že má v boji ztratit zbraň
a z místa bitvy prchnout s dlaní zpola uťatou.
Po Končiny pláních reka stíhali,
vpřed jej štval jásot věrolomných
nad poraženým sokem, až na Hromovou
horu dospěl klopýtavým krokem,
kde na úbočí s pláčem klesl na skály.
Bereku! Příteli! To sama Země zazní,
svou pomoc skýtá k vítězství nad všemi
v odpověď na jeho volání.
Svou mocí, Bereku, pomoz zhojit Zemi.
Končinu zbav bolu, smrti, běd a strázní.

Ta píseň Covenanta rozechvěla, jako by skrývala zjeve které by měl být schopen vnímat. Atiaranin hlas ho vskutku okouzlil. Její zpěv nedoprovázely žádné nástroje, ale nedokončila první verš, věděl, že nic takového nepotřebuje. Čistá nit její melodie byla ozdobena neočekávanými ozvuky, naznačenými akordy a ozvěnami tichých hlasů, takže se při každém crescendu zdálo, že se z Atiaran už už stanou tři nebo čtyři zpěváci, zpívající vícehlasně.

Píseň začala v mollové tónině, která samu gravelem zezlátlou, hvězdami posetou noc rozechvěla žalozpěvem, vanul jí černý vítr ztráty, v němž jako by věci,

které Skalnov chránil a jimž se zasvětil, zablikaly a zmizely. Jak Covenant naslouchal, cítil, že celé shromáždění pláče s tou písní a jako jeden muž mlčenlivě křičí v němém bolu, zachváceno všeobjímající mocí pěvkyně.

Avšak zármutek v tom hlase nezůstal dlouho. Po odmlce, která se vtiskla do noci jako odhalení pravdy, Atiaran nasadila k vznosnému refrénu – *„Bereku! Příteli!“* – a ta změna ji vynesla do vysoké durové modulace, která by byla krkolomná pro jakýkoliv hlas méně nabitý přesvědčením a méně sytý než její. Cit, který se zmocňoval shromáždění, zůstal, avšak v jediném okamžiku se ze žalu obrodil v radost a vděčnost. A když Atiaran vytryskl z hrdla poslední dlouhý a vysoký tón jako pozdrav horám a hvězdám, lidé pozdvihli své nádoby s gravelem a vydali ozvěnou výkřik:

„Bereku! Příteli Země! Buď zdráv!“

Pak zvolna spustili svá světla a začali se tlačit kupředu, blíž k Atiaran, aby si poslechli její příběh. Všeobecný impuls byl tak prostý a tak silný, že i Covenant udělal několik kroků, než se vzpamatoval. Zprudka se rozhlédl kolem sebe – zaostřil pohled na lehce se mihotající hvězdy, vnímal pronikavou vůni gravelu. Jednotná reakce Skalnova ho vyděsila, nemohl si dovolit se jí poddávat. Chtěl se obrátit a odejít, ale potřeboval slyšet Berekův příběh, a tak zůstal na místě.

Jakmile se lidé utišili, Atiaran spustila.

„Stalo se za dávných dní, že vypukla velká válka, za onoho věku, který vyznačuje začátek paměti lidstva – dříve než se zrodili Vznešení Páni, než přes Sluneční moře přišli obři, aby s námi utvořili spojenectví skalních bratří a sester – v časech před přísahou míru, před zpustošením a před posledním bojem Nejvyššího Pána Kevina. Byly to časy, kdy zlochové, kteří zplodili démondy, byli vysokou a vznešenou rasou a jeskynní běsi tavili a kuli nádherné kovy, aby jimi v otevřeném přátelství obchodovali se všemi lidmi Končiny. V oné době byla Končina jediným velkým národem, nad kterým panovali král a královna. Byl to zdatný pár, bohatý láskou a ctí, a mnoho let vládl v míru společně a nerozdílně.

Po nějaké době se však králova srdce zmocnil stín. Ochutnal moc nad životem a smrtí těch, kdo mu sloužili, a naučil se po ní toužit. Absolutní moc se pro něho stala potřebou stejně nezbytnou jako jídlo. Noci trávil temným hledáním ještě větší moci a ve dne si ji zkoušel, a jak ho chtíč po ní stále více ovládal, stával se král žádostivější moci a krutější.

Královna hleděla na svého manžela a zděsila se. Nepřála si ničeho víc, než aby se vrátilo zdraví a vzájemná důvěra uplynulých let. Žádná její prosba, žádné přesvědčování ani žádná moc však nedokázaly zlomit sevření krutosti, které připravilo krále o důstojnost. Nakonec, když viděla, že dobro v Končině najisto zahyne, jestliže jejího manžela něco nezastaví, rozešla se s ním a postavila se proti jeho moci silou.

To znamenalo válku v Končině. Mnozí, kdo na sobě pocítili královu těžkou ruku, se postavili za královnu. A připojili se k ní i mnozí ti, kdo nesnášeli vraždu a milovali život. Nejvýznamnějším z nich byl Berek – nejsilnější a nejmoudřejší z královniných šampiónů. Na Končině však ležel strach z krále a celá města povstávala, aby bojovala na jeho straně a zabíjela na obranu svého vlastního otroctví.

Po Končině povstal boj a nějaký čas se zdálo, že královna zvítězí. Její hrdinové měli pádnou ruku, ale nikdo nebyl mocnější než Berek, o kterém se říkalo, že se může rovnat kterémukoliv králi. Jak však zuřil boj, padl na zástupy šedivý mrak z východu. Obráncům královny zeslábló srdce a opustila je síla. Její nepřátelé však v tom stínu nalezli sílu šílenství. Zapomněli na lidskost – sekali a šlapali, drásali rukama, kousali, mrzačili a poskvrňovali, dokud jejich šedý příval hrdiny zcela nezaplavil a Berekovi druzi jeden po druhém nepropadli zoufalství a smrti. A tak boj pokračoval, až z protivníků šedého stínu zbýval naživu jediný Berek.

Ten však bojoval dál, nedbaje svého osudu a množství nepřátel, a lidé padali mrtví pod jeho mečem jako podzimní listí ve vichřici. Nakonec sám král, plný hrůzy a šílenství stínu, Bereka vyzval a utkali se spolu. Berekovy údery byly pádné, avšak stín srážel jeho čepel stranou. Souboj byl tedy vyrovnaný až do chvíle, kdy jeden úder královy sekery rozťal Berekovi dlaň vpůli. Berekův meč spadl na zem a Berek se rozhlédl kolem – a spatřil stín a uzřel všechny své druhy mrtvé. Vzkřikl mohutným hlasem zoufalství, obrátil se a prchal z místa bitvy.

A tak běžel, štván smrtí a pronásledován vzpomínkou na stín. Tři dny běžel, nezastavil se a neodpočinul si, a tři dny šly za ním královy oddíly jako šelma dychtící po krvi. Na konci se silami a v krajním zoufalství dorazil k Hromové hoře. Vystoupil po kamenitém svahu, klesl na velký balvan a rozplakal se, řka: 'Běda Zemi. Jsme ztraceni a nemáme žádného přítele, který by nás vykoupil. Z Končiny se úplně ztratí krása.'

Avšak skála, na které ležel, odvětila: 'Je zde přítel pro srdce, které dostatečně oplývá moudrostí, aby to vidělo.'

'Kameny nejsou mí přátelé,' vykřikl Berek. 'Pohleď, moji nepřátelé cválají Končinou a žádný otřes jim nevytrhne zemi zpod jejich znesvěcujících nohou.'

'To je možné,' pravila skála. 'Jsou živí stejně jako ty a potřebují zemi, na které by stáli. Přesto nalezneš v Zemi přítele, když odpřisáhneš, že zasvětíš svou duši jejímu uzdravení.'

Tehdy se Berek na skále postavil a spatřil své nepřátele blízko za sebou. Složil přísahu, kterou zpečetil krví ze své zraněné ruky. Země odpověděla zahřměním, z výšin hory vyšli obrovští kamenní Ohniví lvi a pohltili všechno, co jim stálo v cestě. Král i všechno jeho vojsko zahynuli a jediný Berek stál nad tou zkázou na svém balvanu jako loď na moři. Když běsnění pominulo, vzdal Berek hold Ivům z Hromové hory a slíbil Zemi úctu, jednotu a službu za sebe i za všechny generace, které po něm budou v Končině následovat. Vládna první mocí Země, vyrobil ze dřeva Jediného stromu Hůl zákona a začal s ní uzdravovat Zemi. Když se naplnil čas, dostal Berek Půlruček jméno Udatné srdce a stal se Pánem Zakladatelem, prvním ze Vznešených Pánů. Ti, kdo sledují jeho cestu, vzkvétali v Končině po dva tisíce let.“

Když Atiaran skončila, rozhostilo se ve shromáždění na dlouhou chvíli ticho. Pak se všichni Skalnovští, jako by jejich srdce bila jediným rytmem, začali valit kupředu a vztahovat ruce, aby jí dotekem vyjádřili uznání. Rozpřáhla náruč, aby objala tolik ze svých přátel, kolik dokázala, a ti, kteří na ni nedosáhli, se objímali navzájem a sdíleli tak jednotu své společné reakce.

SEDM:

Lena

SÁM uprostřed noci – sám, protože nedokázal sdílet spontánní popud Skalnovských se objímat – se Covenant náhle cítil jako v pasti, jakoby čímsi ohrožený. Tlak temnoty mu sevřel plíce, zdálo se mu, že nemá dost vzduchu. Zmocnila se ho klaustrofobie malomocného, strach malomocného ze zástupů, z nepředvídatelného chování. Berek! vyrazil ze sebe sžíravě dech. Ti lidé ho chtějí mít za hrdinu. S upjatou a nesouhlasnou prudkostí se odvrátil od shromáždění a nadmíru vztekle se plížil mezi domy pryč, jako by ho Skalnovští smrtelně urazili.

Berek! Hruď se mu při tom pomyšlení dmula. Divoká magie! To je směšné. Nevědí ti lidé, že je malomocný? Nic u něj nebylo nepravděpodobnější než ten druh hrdinství, jaký viděli v Bereku Půlručkovi.

Jenže Pán Zlor řekl: Chce tě proti mně postavit jako mého posledního nepřítele. Vybral tebe, abys mě zničil.

Ve svíravé hrůze postřehl konec, ke kterému ho může vést stezka snu, viděl sám sebe, jak je bez možnosti uniknout vtažen do konfrontace s Povýšencem.

Byl v pasti. Nemůže si samozřejmě hrát na hrdinu v jakési snové válce. Natolik se nemohl zapomenout, zapomnětlivost znamenala sebevraždu. Avšak nemůže tomu snu uniknout jinak, než že jím projde, nemůže se vrátit do reality, pokud se neprobudí. Věděl, co se s ním stane, když bude nehybně stát a snažit se zůstat při zdravém rozumu. Už v této vzdálenosti od světel shromáždění cítil, jak do něho širokými křídly buší temná noc, která se v kruzích snáší z nebe na jeho hlavu.

Kymácivě zpomalil, doklopýtal ke zdi, aby se o ni opřel, a přitiskl si ruce na čelo.

Nemohu – supěl. Všechny jeho naděje, že by tato Končina mohla odčarovat jeho bezmoc, nějak vyléčit jeho bolavé srdce, se rozpadly v prach. Nemohu jít dál. Nemohu se zastavit. Co se to se mnou děje?

Znenadání za sebou uslyšel přibližující se kroky. Napřímil se a spatřil, jak k němu pospíchá Lena. Jak se její nádoba s gravelem při chůzi komíhala, vrhala kolem její postavy bláznivé stíny. Udělala ještě několik kroků, zpomalila, pak se zastavila a podržela nádobu tak, aby na něj dobře viděla. „Thomasi Covenante?“ zeptala se ho zkusmo. „Není ti dobře?“

„Ne," utrhl se na ni. „Není mi dobře. Nic nejde dobře od té doby…" slova se mu na okamžik zadrhla v hrdle, „od té doby, co jsem se rozvedl." Upřeně na ni hleděl, vyzývaje ji, aby se zeptala, co to znamená rozvést se.

Držela světlo tak, že její tvář zůstávala povětšině v temnotě, nemohl vidět, jak přijala jeho výbuch. Zdálo se však, že ji vede jakýsi vnitřní smysl. Když promluvila, neprohlubovala jeho bolest krutými otázkami nebo soustrastí. Tiše řekla: „Znám místo, kde budeš moci být sám." Prudce přikývl. Ano! Cítil, že jeho napjaté nervy už už povolují. Hrdlo měl naběhlé vztekem. Nechtěl, aby někdo viděl, co se s ním děje.

Lena se jemně dotkla jeho paže a vedla ho ze Skalnova k řece. V matném svitu hvězd došli na břeh Mithilu a pak se vydali po proudu. Po půl míli dorazili ke starému kamennému mostu, který se černě leskl, jak se odrážel od vody, jako by se tu právě vynořil Covenantovi k službám. Sugestivita té představy ho zastavila. Most vnímal jako jakýsi práh, v temných kopcích na druhém břehu řeky jakoby na něj čekal rozhodující přelom. Zprudka se zeptal: „Kam jdeme?" Přepadl ho strach, že když přejde ten most, nepozná po návratu sám sebe.

„Na druhou stranu," pravila Lena. „Tam můžeš být sám. Naši lidé nepřecházejí Mithil často – říká se, že západní hory nejsou přátelské, že zlo Útočiště záhuby, které leží za nimi, pokřivilo jejich ducha. Ale já jsem prochodila celou západní část údolí, když jsem hledala kameny pro obrazy suru–pa–maerl, a nedošla jsem žádné úhony. Poblíž je místo, kde tě nebude nikdo vyrušovat."

Pro svůj věkovitý vzhled připadal most Covenantovu oku nedůvěryhodný. Maltou nevyplněné spáry se mu zdály vymleté, jako by držely pohromadě pouze díky nejasným, zrádným, hvězdami vrhaným stínům. Když na most vstoupil, očekával, že se mu smekne noha, že se kameny začnou chvět. Ale most byl pevný. Na vrcholku klenutého oblouku se Covenant zastavil a nahnul se přes nízkou boční zídku, aby se podíval dolů na řeku.

Černá voda pod ním plynula a mumlala si svou dlouhou modlitbu za své rozhřešení v moři. A on do ní hleděl, jako by hledal odvahu. Nemohl by jednoduše ignorovat věci, které ho ohrožují, ignorovat nemožnosti a šílenosti, jimž ve své situaci čelí – vrátit se do Skalnova a vesele předstírat, že je znovuzrozený Berek Půlruček?

Nemohl. Je malomocný, byly některé lži, které by nedokázal vyslovit.

Ostře se v něm vzedmula nevolnost a on zjistil, že buší pěstmi do zdi. Prudce zdvihl ruce, aby se podíval, zda se nezranil, avšak matné hvězdy mu neukázaly nic.

Zašklebil se a vyrazil za Lenou po západním břehu Mithilu.

Brzy dorazili ke svému cíli. Lena vedla Covenanta kus cesty přímo na západ, pak do strmého kopce doprava a zase dolů rozeklanou strží k řece. Opatrně si hledali cestu po nerovném dnu strže, jako by balancovali na rozbitém kýlu lodi, jejíž roztříštěný trup se vypínal po obou stranách a zužoval obzor. Na boku trčelo několik stromů jako stěžňové zápory a u řeky spočíval vrak na pruhu hladkého písku, který' se svažoval k plochému kamennému výběžku, vyčnívajícímu do řeky. Proud Mithilu si u této skály stěžoval na krátké zúžení koryta a jeho hučení znělo strží jako hlas mořského větru, kvílejícího mezi žebry vraku na útesu.

Lena se zastavila na písčitém povrchu. Poklekla, vyhrabala v písku mělkou prohlubeň a vyprázdnila do ní svou nádobu s gravelem. Ohnivé kameny vydávaly z otevřené jamky více světla, takže se dno strže zalilo žlutým přísvitem a zakrátko Covenant ucítil i klidné teplo gravelu. Žár kamenů mu připomněl, že noc je chladná, taková, v jaké je příjemné sedět u ohně. Přidřepl ke gravelu se zachvěním, které jako by bylo posledním ostrým záchvěvem hrozící hysterie.

Když Lena uložila gravel do písku, zamířila k řece. Na výběžek, kde se zastavila, světlo sotva dosahovalo a její postava byla temná, nicméně Covenant viděl, že zdvihla tvář k nebesům.

Zahleděl se stejným směrem jako ona, vzhůru k černé tváři hor, a spatřil, že vychází měsíc. Stříbrný svit zastínil hvězdy na okraji skály a prohloubil stíny v údolí, stín se však brzy stáhl do strže a měsíční světlo dopadlo na řeku a dodalo jí vzhledu starého stříbra. A když se zpoza hor vyhoupl úplněk, ozářil Lenu a zahalil její hlavu a ramena bělostným oparem jako polibkem. Stála tiše u řeky, hlavu zdviženou k měsíci, a Covenant ji pozoroval s jakousi chmurnou žárlivostí, jako by se okázale předváděla na stráni, která patřila jemu.

Když konečně měsíční světlo dopadlo do východní části údolí za řekou, Lena sklonila hlavu a vrátila se k hromádce gravelu. Aniž by pohlédla Covenantovi do očí, tiše se zeptala: „Mám odejít?“

Covenanta svrběly dlaně, jako by ji chtěl udeřit za pouhý návrh, že by zde mohla zůstat. Zároveň se však bál noci, nechtěl jí čelit sám. Nemotorně se vydrápal na nohy a udělal několik kroků směrem od ní. Zamračil se na rozbitý trup strže a snažil se, aby jeho hlas zněl neutrálně. „Co chceš?“ otázal se.

Když přišla její odpověď, byla klidná a jistá. „Chci o tobě vědět víc.“

Trhl sebou a stáhl hlavu mezi ramena, jako by ho zasáhly pařáty ze vzduchu. Pak se opět prudce napřímil.

„Ptej se.“

„Jsi ženatý?“

Na ta slova se k ní obrátil, jako by ho byla bodla do zad. Před prudkostí jeho pohledu a před jeho vyceněnými zuby ucouvla, sklopila oči a odvrátila hlavu. Když uviděl její nejistotu, cítil, že ho jeho tvář opět zradila. Nechtěl tak zuřivě křivit obličej. Chtěl se ovládat, nedávat tomu takovýhle průchod – ne před ní. Ona však násobila jeho tíseň víc než cokoliv, s čím se dosud setkal. Se snahou o sebeovládání odsekl: „Ano. Ne. Na tom nezáleží. Proč se ptáš?“

Lena před jeho upřeným pohledem klesla do písku, posadila se s nohama pod sebou u gravelu a úkosem ho pozorovala zpod obočí. Když nic neříkala, začal rázovat sem a tam po písčitém pruhu. Uprostřed pohybu se odvrátil a prudce zatáhl za svůj snubní prsten.

Po chvíli Lena odpověděla tónem, který naznačoval bezvýznamnost: „Jeden muž si mě chce vzít za ženu. Je to Triock, Thulerův syn. I když ještě nejsem ve věku, aby se o mne ucházel, až přijde čas, nevyberu si jinak. Ale kdybych měla ten věk nyní, nevdala bych se za něj. Ach ano, svým způsobem je to dobrý člověk – dobrý pastevec, statečný při ochraně svého dobytka. A je větší než většina ostatních. Ale na světě je příliš mnoho divů, příliš mnoho sil, které je možné poznat, a krásy, kterou lze sdílet a vytvářet – a neviděla jsem Ranyhyny. Nemohu

se provdat za pastevce, který nemá jiná přání než mít za ženu suru– pa–maerl. Raději bych odešla do Radumi jako kdysi moje matka Atiaran a vytrvala bych a nezaváhala bych, ať by mě umění vystavilo jakékoliv zkoušce, dokud bych se nestala Paní. Říká se, že se takové věci mohou stát. Co si myslíš ty?“

Covenant ji sotva vnímal. Vybíjel své rozrušení přecházením po písku, rozzuřený a zasažený vzpomínkou na Joan. Lena a stříbrná noc v Končině pozbyly vedle jeho ztracené lásky významu. Prázdnota jeho snu se náhle stala před jeho vnitřním zrakem zřejmou jako pustina za oponou, kterou někdo zdvihl, jako nová obměna bezútěšnosti malomocenství. Tohle není skutečnost – jsou to muka, která si působí sám svou podvědomou, nedobrovolnou vzpourou proti své chorobě a své ztrátě. V duchu zasténal: Způsobuje to mé vyvržení z lidského středu? Je izolace takovým šokem? Zatraceně! Nic víc nepotřebuji. Cítil, že mu neschází mnoho k tomu, aby začal ječet. Ve snaze se ovládnout se ztěžka posadil do písku zády k Leně a objal si rukama kolena, jak nejpevněji dokázal. Nevšímaje si nejistoty svého hlasu se zeptal: „Jak se vdávají a žení tví lidé?“

Prostým tónem odpověděla: „Když si muž a žena jeden druhého vyberou, je to jednoduché. Jestliže se spřátelí a chtějí se vzít, oznámí to Kruhu starších. A starší se po jednu sezónu ujišťují, že přátelství těch dvou je opravdové, bez skrývané žárlivosti nebo nesplněných slibů, které by mohly narušovat běh jejich života v pozdějších letech. Pak se celý Skalnov shromáždí ve středu osady a starší vezmou ty dva za ruce a ptají se: 'Přejete si sdílet svůj život v radosti i starosti, v práci i odpočinku, v míru i v boji, abyste obnovili Zemi?'

A ti dva odpovědí: 'Spojením svých životů v jeden jsme se rozhodli sdílet službu Zemi i její požehnání.“'

Na okamžik se její hvězdami osvětlený hlas uctivě odmlčel. Pak pokračovala: „Skalnovští sborem zvolají: 'Dobrá tedy! Nechť je s vámi život, radost i síla, dokud vaše léta trvají!' Zbytek dne se stráví v zábavě a novomanželé učí lidi nové hry, tance a písně, takže se obnoví štěstí ve Skalnově a neztratí se jednota a radost v Končině.“

Před dalším pokračováním opět nakrátko umlkla. „Svatba mé matky Atiaran a mého otce Trella byla významným dnem. Starší, kteří nás vyučují, o něm mnohokrát mluvili. Každého dne v období ujištění vystupoval Trell do hor, hledal zapomenuté stezky a ztracené jeskyně, skryté vodopády a nově otevřené pukliny, aby nalezl orcrest – drahocenný a mnoho mocí mající kámen. Neboť v té době postihlo Jižní pláně sucho a život Skalnova ochromoval hladomor.

V předvečer svatby našel svůj poklad – kus orcrestu, menší než pěst. A v době radosti, když pronesli obřadné věty, on a moje matka Atiaran zachránili Skalnov. Zatímco ona zpívala vroucnou modlitbu k Zemi – píseň, kterou v Radumi znají, ale mezi lidmi byla dlouho zapomenutá – on vzal orcrest do ruky a silou svého stisku jej rozdrtil. Když se kámen rozpadl na prach, mezi horami zaduněl hrom, třebaže na obloze nebylo ani mráčku, a z prachu v jeho ruce vyšlehl blesk. Modré nebe okamžitě zčernalo bouřkovými oblaky a začalo pršet. A tak skončil hladomor a Skalnovští se usmívali vstříc nadcházejícím dnům jako znovuzrození.“

Ačkoliv Covenant své nohy svíral vší silou, nedokázal ovládnout svůj závratný vztek. Joan! Lenin příběh ho zasáhl jako výsměch jeho vlastním bolestem a selháním.

Nemohu…

Na okamžik se mu rozechvěla brada námahou, s níž se snažil promluvit. Pak vyskočil a vrhl se k řece. Když tu krátkou vzdálenost přeběhl, sehnul se a chňapl po kameni v písku. Skočil na výběžek a vší mocí svého těla mrštil kamenem do vody.

Nemohu…!

Odpovědělo mu tiché šplouchnutí, avšak ten zvuk ihned odumřel v bezohledném nářku řeky a zčeřené vlnky odnesla hladina.

Covenant zprvu tiše oslovil řeku: „Věnoval jsem Joan jako svatební dar pár jezdeckých bot.“ Pak divoce zamával pěstmi a vykřikl: „Jezdecké boty! Překvapuje tě snad moje impotence?!“

Nechápající Lena nepozorovaně vstala a zamířila ke Covenantovi s jednou rukou pozdviženou, jako by chtěla pohlazením po zádech uchlácholit jeho zuřivost. Zastavila se však několik kroků za ním a hledala ta správná slova. Po chvilce zašeptala: „Co se stalo s tvou ženou?“

Covenantova ramena sebou zaškubala. Zastřeně řekl: „Je pryč.“

„Jak zemřela?“

„Nezemřela ona, ale já. Opustila mě, Rozvedla se. Skončila to. Když jsem ji potřeboval.“

Lena se rozhořčeně podivila: „Proč by se něco takového mělo stát, dokud existuje život?“

„Já nejsem živý.“ Slyšel, jak se mu do hlasu vkrádá vztek. „Jsem malomocný. Nečistý vyvrženec. Malomocní jsou oškliví a špinaví. A odporní.“

Jeho slova ji naplnila hrůzou a protestem. „Jak je to možné?“ zakvílela. „Ty nejsi… odporný. Co je to za svět, který se opovažuje takhle k tobě chovat?“

Svaly v ramenou mu škubaly ještě výše, jako by rukama svíral hrdlo nějakého démona, který jej trýznil. „To je opravdový svět. Realita. Skutečnost. Taková věc, která té zabije, když v ni nevěříš.“ S odmítavým mávnutím ruky směrem k řece zasípěl: „Tohle je noční můra.“

Lena vzplála náhlou odvahou. „Tomu nevěřím. Možná tvůj svět… ale Končina… Končina je skutečná.“

Covenantova záda se náhle uklidnila a on s nepřirozeným klidem pravil: „Snažíš se mě dohnat k šílenství?“

Jeho zlověstný tón ji polekal. Zamrazilo ji. Její odvaha poklesla, cítila, jako by se řeka a strž svíraly kolem ní jako čelisti pasti. Pak se Covenant obrátil a bolestivě ji udeřil naplocho do tváře.

Síla té rány ji odhodila o několik klopýtavých kroků zpět do světla gravelu. Prudce vykročil za ní s tváří zkřivenou v divokém úšklebku. Když zase získala rovnováhu, stačil jí jediný zřetelný, vyděšený pohled na něj, aby dospěla k přesvědčení, že ji chce zabít. Ta myšlenka ji ochromila. Stála němě a bezmocně, zatímco se k ní blížil.

Sáhl po ní, sevřel rukama předek její řízy a roztrhl tkaninu jako závoj. Nedokázala se ani pohnout. Chviličku na ni hleděl, na její vztyčená dokonalá ňadra a krátkou spodní košilku, s výrazem chmurného triumfu v očích, jako by byl právě odhalil nějaké nečisté spiknutí. Pak jí sevřel levičkou ramena, pravičkou jí. strhl košilku, a když ji takhle obnažil, povalil ji do písku.

Teď se chtěla bránit, ale končetiny jí vypověděly službu, byla úzkostí zcela bezmocná.

O chvíli později jí na hruď dopadlo břemeno jeho váhy a klín jí probodl divoký bílý oheň, který prolomil její mlčení a donutil ji vykřiknout. Avšak už když křičela, věděla, že je pro ni příliš pozdě. Bylo jí vyrváno něco, co její lid pokládal za dar.

Covenant se však necítil jako obdarovaný. Vyvrcholení ho zaplavilo, jako kdyby se byl zřítil do Mithilu, tvořeného roztavenou zuřivostí. Málem Omdlel, jak se dusil hněvem. Pak jako by čas nevšímavě míjel kolem něj a on tiše ležel několik chvil, které, pokud šlo o něj, mohly být i hodinami – hodinami, během nichž se svět mohl zhroutit, aniž by si toho všiml.

Konečně si uvědomil měkkost Lenina těla pod sebou a ucítil nepatrné záškuby jejích vzlyků. S námahou se zvedl a postavil se. Když na ni pohlédl, spatřil ve světle gravelu krev na jejích stehnech. Znenadání ho začala obcházet závrať a hlava se mu zatočila, jako by se díval do propasti. Obrátil se a nejistou, šouravou chůzí spěchal k řece, plácl sebou na skálu a vyzvracel snad celé své vnitřnosti do vody. A Mithil jeho zvratky zahladil tak čistě, jako by se nebylo vůbec nic stalo.

Ležel nehybně na skále, neboť ho přemohlo vyčerpání zjitřených nervů. Neslyšel Lenu vstávat, sbírat cáry oblečení, mluvit, ani škrábat se pryč z rozeklané strže. Neslyšel nic kromě dlouhého nářku řeky – neviděl nic kromě popela své vyhořelé vášně – necítil nic kromě vlhkosti kamene na svých lících, jež byla jako slzy.

OSM:

Úsvit poselství

TVRDOST kamene pomalu probrala Thomase Covenanta ze snů o těsných objetích. Chvíli se nechal unášet narůstajícím přívalem svítání, obklopený na svém asketicky prostém lůžku zkoumavou meditací řeky, čerstvými vůněmi dne a krouživými výkřiky ptáků, kteří vzlétli na oblohu. Když se mu vrátilo vědomí sebe sama, cítil mír a harmonii se svým okolím, dokonce i nekompromisní tvrdost kamene se mu zdála tvořit náležitou součást celého rána.

První vzpomínka na uplynulou noc patřila orgasmu, srdcervoucímu, úlevnému uvolnění a tak drahocennému uspokojení, že by byl ochotně zaprodal duši, aby mohl takové věci prožívat ve svém skutečném životě. Po dlouhou, šťastnou chvíli znovu prožíval ten pocit. Pak si vzpomněl, že aby jej dosáhl, ublížil Leně.

Lena!

Překulil se a v matném svítání se posadil. Slunce ještě nevystoupilo nad hory, ale z rovin se do údolí odráželo dost světla na to, aby viděl, že Lena je pryč.

Svůj oheň nechala planout v písku rokliny nad ním. Vydrápal se na nohy a prozkoumal strž i oba břehy Mithilu, zda nezachytí nějaké známky její přítomnosti – nebo, jak mu sugerovala jeho obraznost, přítomnosti Skalnovských, dychtících po pomstě. Srdce mu poplašeně bušilo, tyhle lidi, tvrdé jako skála, nebudou zajímat jeho vysvětlení nebo omluvy. Pátral po nějakých projevech pronásledování jako psanec.

Ale jitro bylo klidné, jako by se v něm nevyskytovali žádní lidé, žádné zločiny nebo touha po trestu. Covenantova panika postupně zeslábla. Ještě se naposledy rozhlédl kolem a začal se připravovat na to, co ho teď čekalo.

Věděl, že by měl ihned vyrazit podél řeky do relativního bezpečí rovin. Ale byl malomocný a nemohl se osamoceně vydat na cestu jen tak. Musel se připravit.

Na Lenu nemyslel, instinktivně věděl, že si nemůže dovolit na ni myslet. Porušil její důvěru, porušil důvěru Skalnova, ve své zuřivosti zašel uplynulé noci tak daleko, jak jen mohl. Nyní to byla minulost, nezměnitelná – a iluzorní, stejně jako celý ten sen. S rozechvělým úsilím to odsunul stranou. Téměř náhodou odhalil na Kevinově stráži odpověď na celé toto šílenství: jít stále kupředu, nemyslet na to, přežít. Tato odpověď byla nyní ještě nezbytnější. Jeho „berekovský“ strach z minulého večera se nyní zdál poměrně nedůležitý. Jeho podobnost s legendárním

hrdinou je pouhou součástí jeho snu, nikoliv podloženou skutečností nebo požadavkem. Odsunul to stranou také. Záměrně se důkladně prohlédl.

Když se ujistil, že nemá žádná utajená zranění ani žádné nebezpečné zarudlé skvrny, došel až na špici výběžku. Stále se chvěl. Potřeboval se víc ovládat, méně si věci připouštět, ruce se mu třásly, jako by se nemohly uklidnit bez obvyklého rituálu holení. Avšak kapesní nůž, který u sebe měl, se k holení nehodil. Za chvilku se zhluboka nadechl, opřel se rukama o okraj kamene a v šatech seskočil do řeky, aby se vykoupal.

Proud se do něj svádivě opřel a nabízel mu, aby s ním pod modrým nebem plul vstříc jarnímu dni. Ale voda byla příliš studená, Covenant vydržel její chlad jenom tak dlouho, aby se ponořil a chviličku se cákal v proudu. Pak se vytáhl zpět na kámen, postavil se a otřel si vodu z tváře. Voda z vlasů mu stále crčela do očí, takže mu na chvilku zastřela výhled na Atiaran, stojící na písku vedle gravelu. Pozorovala ho vážným, pevným pohledem.

Mokrý Covenant ztuhl, jako by byl přistižen při nějakém nekalém skutku. Chvíli se s Atiaran vzájemně měřili pohledy přes skálu a písek. Když promluvila, v duchu se přikrčil, neboť očekával, že mu bude spílat, obviňovat ho a svolávat na něj kletby. Ona však řekla pouze: „Pojď ke gravelu. Musíš se osušit.“

Prozkoumal její tón překvapeně a s maximálně nastraženými smysly, ale neslyšel v něm nic kromě rozhodnosti a klidného smutku. Náhle mu došlo, že Atiaran neví, co se stalo její dceři.

Zhluboka se nadechl, aby ovládl bušení srdce, popošel kupředu a nachýlil se nad gravelem. Myslí se mu o překot hnaly nepravděpodobné dohady, týkající se Atiaranina postoje, nicméně zůstal potichu, nastavoval tvář teplu a doufal, že Atiaran řekne něco, z čeho by vyplynulo, jak si na tom u ní stojí.

Téměř bezprostředně Atiaran řekla: „Věděla jsem, kde tě najdu. Než jsem se vrátila po rozmluvě s Kruhem starších, Lena řekla Trellovi, že jsi tady.“

Umlkla a Covenant se donutil k otázce: „On ji viděl?“

Věděl, že ta otázka je podezřelá. Avšak Atiaran prostě odvětila: „Ne. Šla přespat k přítelkyni. Jenom svůj vzkaz zavolala, když míjela náš dům.“

Několik dlouhých okamžiků seděl Covenant nehybně a bez hlásku, užaslý nad tím, co vyplývalo z Lenina činu. Jenom zavolala zvenčí! Nejprve se mu hlava zatočila pocitem úlevy. Je v bezpečí – alespoň dočasně. Svou nesdílností.mu Lena poskytla drahocenný čas. Lidé téhle Končiny jsou samozřejmě připraveni přinášet oběti…

V dalším okamžiku si uvědomil, že se neobětovala kvůli němu. Nedokázal si představit, že by se starala o jeho osobní bezpečnost. Ne, rozhodla se ho krýt, protože je berekovská postava, posel, který nese zprávu Pánům. Nechtěla, aby se jeho úkolu postavila do cesty překážka v podobě odplaty Skalnova. To byl její přínos k obraně Končiny před Pánem Zlorem, Šedým zabijákem.

Byl to hrdinský přínos. Navzdory svému strachu a snaze se ovládnout chápal, jak se Lena musela násilím přemáhat kvůli jeho poselství. Zdálo se mu, že ji vidí, jak se nahá v pusté noci choulí za skálou na úpatí hor, aby se poprvé za svůj mladý život vyhýbala otevřené náruči své komunity – jak o samotě snáší bolest a hanbu

svého zmučeného těla, aby se on za to nemusel zodpovídat. Na mysli mu tanula nechtěná vzpomínka na krev na jejích stehnech.

Nahrbil ramena, aby tu myšlenku zaplašil. Se zaťatými zuby vydechl: Musím se dostat k Radě.

Když se opět vzpamatoval, chmurně se zeptal: „Co říkali starší?“

„Neměli toho mnoho, co by řekli,“ odvětila jednotvárným hlasem. „Pověděla jsem jim, co o tobě vím – a o nebezpečí, které hrozí Končině. Shodli se, že tě musím odvést k Citadele Pánů. Proto jsem nyní přišla za tebou. Pohleď,“ ukázala na dva rance, které jí ležely u nohou, ‚já jsem připravena. Můj manžel Trell mi dal své požehnání. Rve mi srdce, že musím odejít, aniž bych se rozloučila se svou dcerou Lenou, ale čas naléhá. Neřekl jsi mi o svém poselství všechno, ale přesto cítím, že od nynějška je každý odklad nebezpečný. Starší budou nyní rozmýšlet o obraně plání. My musíme jít.“

Covenant jí pohlédl do očí a tentokrát porozuměl smutnému odhodlání, které v nich nalezl. Atiaran měla strach a nevěřila, že se dožije návratu ke své rodině. Pocítil k ní náhlý soucit. Aniž by si plně uvědomoval, co říká, pokusil se ji uklidnit. „Věci nejsou tak zlé, jak by mohly být. Nějaký jeskynní běs našel Hůl zákona a z toho, co jsem pochytil, bych řekl, že vlastně doopravdy neví, jak ji má používat. Páni mu ji musí nějak sebrat.“

Jeho pokus se však nevydařil. Atiaran ztuhla a prohlásila: „Pak tedy život Končiny závisí na naší rychlosti. Běda, že nemůžeme hledat pomoc u Ranyhynů. Ale Ranové mají malé pochopení pro záležitosti Končiny a na žádném Ranyhynovi nikdo kromě Pánů a strážců krve nejel od počátku věků. Musíme jít pěšky, Thomasi Covenante, a Libokam je vzdálen tři sta leguí. Jsou tvé šaty suché? Musíme se vydat na cestu.“

Covenant byl připraven, musel se odsud dostat. Vyhrabal se na nohy a řekl: „Prima. Tak jdeme.“

Avšak pohled, který na něj Atiaran vrhla, byl poněkud nerozhodný. Tiše, jako by zklamala sama sebe, se otázala: „Máš důvěru v mé vedení, Thomasi Covenante? Neznáš mě. Selhala jsem v Radumi.“

Její tón jako by naznačoval ne to, že by byla nespolehlivá, nýbrž to, že on má právo ji soudit. Ale on nebyl v situaci, kdy by mohl kohokoliv soudit. „Věřím ti,“ řekl chraptivě. „Proč by ne? Ty sama jsi říkala…“ zakoktal se a pak zarputile vyhrkl: „Ty sama jsi přece říkala, že jsem přišel, abych Končinu spasil, nebo zatratil.“

„To je pravda,“ odpověděla prostě. „Ale nemáš pach služebníka Šedého zabijáka. Mé srdce mi říká, že je osudem Končiny vložit v tebe důvěru, ať už to povede k dobru, nebo ke zlu.“

„Tak pojďme.“ Vzal ranec, který mu Atiaran podala, a vsunul paže do popruhů. Než si však Atiaran navlékla svůj, poklekla do písku ke gravelu. Začala přejíždět rukama nad ohnivými kameny a tiše pobrukovat – tichou melodii, která z jejích úst zněla neohrabaně, jako by na ni nebyla zvyklá – a žluté světlo pod jejími gesty pohaslo. Za chvíli nabyly kameny bledé šedi oblázků, jako by je uspala, a jejich teplo se rozptýlilo. Když byly chladné, posbírala je do jejich nádoby a uložila ji do rance.

Ten pohled připomněl Covenantovi všechno, co ještě o svém snu nevěděl. Když se Atiaran postavila, oslovil ji: „Potřebuji ještě jednu věc. Chci, abys mi vyprávěla – abys mi řekla všechno o Radumi a o Pánech a o všem, co by mě mohlo zajímat.“ Pak, protože jí nemohl uvést pravý důvod pro svou žádost, nepřesvědčivě dodal: „Ukrátí to čas.“

S posměšným pohledem si navlékla ranec na záda. „Jsi zvláštní, Thomasi Covenante. Řekla bych, že příliš dychtíš znát mou nevědomost. Ale řeknu ti, co vím – třebaže nebýt tvého odění a řeči, nebyla bych přesvědčena, že jsi v Končině úplným cizincem. Teď pojď. Podél cesty, která nás čeká dnes ráno, roste spousta pokladinek. Ty nám poslouží jako snídaně. Jídlo, které neseme s sebou, musíme šetřit pro všechny případy na cestu.“

Covenant přikývl a vydal se za ní vzhůru strží. Ulevilo se mu, že už je zase v pohybu, a cesta rychle ubíhala. Brzy byli zpět u řeky a blížili se k mostu.

Atiaran vešla přímo na most, avšak na vrcholu jeho oblouku se zastavila. Když ji Covenant o chvilku později došel, ukázala přes Mithil na sever ke vzdáleným rovinám. „Říkám ti otevřeně, Thomasi Covenante,“ pravila, „že nemám v úmyslu jít do Citadely Pánů přímou cestou. Citadela je na severozápad odsud, tři sta leguí daleko, když oko přímo hledí přes Ústřední pláně Končiny. Ve Skalnově a v Dřevnově žije mnoho lidí a může být, že bychom našli pomoc i cestu, která by nás zavedla tam, kam musíme dojít. Ale nemůžeme doufat, že bychom mohli využít koní. Ti jsou v Končině vzácní a zná je jen málo lidí kromě těch, kdo žijí v Libokamu.

Mám tedy za to, že bychom mohli ušetřit čas, když půjdeme na sever, překročíme Mithil tam, kde se stáčí k východu, do Andelainu, kde krásné vrchy jsou výkvětem vší krásy Země. Tam dojdeme ke Konejšivé řece a snad najdeme člun, který nás odveze proti proudu toho milého toku kolem západního kraje Věrogardu, kde střeží sliby Pánů, do samotného velkého Libokamu, do Citadely Pánů. Proudy Konejšivé žehnají všem poutníkům, a jestliže u ní najdeme dopravu, naše cesta skončí dříve. Budeme však muset projít pouhých padesát leguí od Hromové hory – Gravin Threndor.“ Když vyslovila to prastaré jméno, jako by se jí zachvěl hlas. „Hůl zákona musela být nalezena tam, nebo nikde. Nerada procházím tak blízko kolem zlého držitele takové moci, jak leží Andelain.“

Na okamžik zaváhala a pak pokračovala: „Kdyby zkažený jeskynní běs dostal prsten, který nosíš, nastaly by nekonečné strasti – zlé bytosti rychle rozpoutávají takové síly, jako je divoká magie. A i kdyby jeskynní běsové neuměli s prstenem zacházet, bojím se, že pod Hromovou horou dosud žijí prazlochové. To jsou stvoření znalá umění a bílé zlato by jim neodolalo.

Čas na nás však naléhavě tlačí a my jej musíme ušetřit, kde to jen půjde. A v této roční době je tu ještě jeden důvod, proč si máme hledat cestu Andelainem – pokud si pospíšíme. Ale o tom bych neměla mluvit. Uvidíš sám a zaraduješ se, jestli nás cestou nepotká nic zlého.“

Upřela oči na Covenanta a napřela všechnu svou vnitřní sílu proti němu, takže cítil, stejně jako předešlého večera, že ta žena pátrá po jeho slabostech. Obával se, že mu v tváři objeví jeho noční skutek, a musel se přemáhat, aby sejí díval do očí, dokud neřekla: „Nyní mi pověz, Thomasi Covenante, půjdeš, kam tě povedu?“

S pocitem studu i úlevy odpověděl: „Dejme se na cestu. Jsem připraven.“

„To je dobře.“ Přikývla a opět vykročila k východnímu břehu. Covenant však ještě chvíli strávil pohledem na řeku. Její tichý nářek byl plný ozvěn, které jako by s jasnou ironií kvílely: Překvapuje tě snad moje impotence? Tvář mu potemněla mráčkem neklidu, ale ovládl se, přejel prsty svůj prsten a vykročil za Atiaran zanechávaje Mithil, aby plynul dál svou cestou jako řeka zapomnění na hranici smrti.

Když se slunce vyšplhalo nad východní hory, Atiaran a Covenant kráčeli na sever po proudu řeky k otevřené rovině. Zprvu cestovali mlčky. Covenant podnikal krátké nájezdy do kopců napravo, aby nasbíral alianthu. Zjistil, že její pikantní broskvová chuť je stejně lahodná jako předtím, jemná esence v jejich šťávě dráždila hlad i chuť. Neotrhával z každého keře všechny bobule – musel se od Atiaraniny přísně kupředu směřující trasy mnohokrát odchýlit, aby nasbíral dost jídla na nasycení – a důsledně roztrušoval semínka, jak ho to Lena naučila. Pak musel vždy klusat, aby Atiaran dohnal. Takovým způsobem urazili necelou legui, a když skončil s jídlem, údolí bylo o poznání širší. Naposledy si odskočil stranou – tentokrát k řece, aby se napil – a pospíšil za Atiaran, aby zaujal místo po jejím boku.

Něco v jejím výrazu jako by ho žádalo, aby mlčel, a tak odvedl svou pozornost od nutkání promluvit k rutině pro přežití. Pak se snažil nasadit stejný mechanický krok, který ho zavedl tak daleko od farmy „Bezpečný přístav“. Atiaran se podle všeho smířila s představou třísetmílové cesty, ale on ne. Cítil, že bude potřebovat celou svou obratnost malomocného, aby dokázal jít třeba jen jediný den, aniž by se zranil. Při té rytmické chůzi se snažil potlačovat svou revoltu proti situaci, ve které se octl.

Věděl, že nakonec bude muset Atiaran to zvláštní nebezpečí, které mu hrozí, objasnit. Mohl by potřebovat její pomoc nebo přinejmenším pochopení. Ale teď ne – teď ještě ne. Neovládal se dostatečně.

Atiaran však za chvíli změnila směr a zamířila šikmo od řeky, vzhůru k úpatí hor na severovýchodě. Kopce v takové blízkosti hor byly strmé a spletité a zdálo se, že Atiaran nesleduje žádnou stezku. Covenant se za ní škrábal vzhůru po nerovných kamenitých svazích a opět vrávoral dolů po jiných, ačkoliv přirozené utváření krajiny se neustále snažilo obrátit jejich kroky k západu. Po stranách krku ho začalo bolet od tíhy rance a pod lopatkami mu v zádech škubalo, jako by ho začínaly chytat křeče. Brzy těžce oddechoval a drtil mezi zuby nelichotivé poznámky o bláznivé Atiaranině volbě směru.

Asi v půli dopoledne udělala Atiaran přestávku na odpočinek při sestupu z vysokého kopce. Zůstala stát, zatímco Covenant, kterému se svaly třásly námahou, se složil na zem vedle ní a ztěžka oddechoval. Když se trochu vzpamatoval, vypravil ze sebe: „Proč ty kopce neobejdeme k severu a potom na východ? Ušetřili bychom si tím všechny ty výškové rozdíly.“

„Dva důvody,“ pravila stručně. „Před námi leží dlouhá úžlabina, která se táhne mezi kopci – dá se tudy jít snadno, takže ušetříme čas. Na druhou stranu…“ odmlčela se a rozhlédla se kolem, „můžeme zase nějaký ztratit. Už od mostu mám obavy, že nás někdo sleduje.“

„Sleduje?“ vyhrkl Covenant. „Kdo?“

„Nevím. Možná se po kraji už potulují zvědové Šedého zabijáka. Říká se, že jeho nejvyšší služebníci, Běsi, nemohou zemřít, dokud on žije. Nemají vlastní těla a jejich duchové putují, dokud nenajdou živé bytosti, které by mohli ovládnout. Objevují se tedy ve zvířecí i lidské podobě, podle toho, co jim příležitost nabídne, a rozvracejí život v Končině. Doufám však, že těmito kopci nás nikdo sledovat nebude. Už sis odpočinul? Musíme jít.“

Upravila si řízu pod popruhy rance a opět vykročila dolů po svahu. O chvilku později za ní se sténáním vyrazil i Covenant.

Po zbytek dopoledne se musel přemáhat tváří v tvář vyčerpání. Nohy mu zdřevěněly námahou a tíha na zádech jako by mu brala dech, takže sípal, jako by se dusil. Nebyl v nejlepší kondici pro takové vypětí, nejistě se potácel a klopýtal nahoru a dolů po kopcích. Čas od času ho jenom vysoké boty a pevné kalhoty zachránily před poraněním. Naproti tomu Atiaran před ním kráčela lehce, málokdy udělala zbytečný pohyb nebo špatně došlápla a pohled na ni ho táhl kupředu.

Konečně odbočila dolů do dlouhé úžlabiny, která se táhla na sever, kam až dohlédl, zařízнutá do kopců. Jejím středem protékal malý potůček, u kterého se zastavili, aby se napili, omyli si tváře a odpočinuli si. Tentokrát si oba sňali rance a klesli na zem. Covenant se položil na záda, zavřel oči a těžce sténal.

Na chvíli se prostě uvolnil a naslouchal svému chraplavému dechu, až se ztišil a on přes něj uslyšel tiché svištění větru. Pak otevřel oči, aby si prohlédl své okolí.

Zjistil, že hledí vzhůru do výše čtyř tisíc stop na Kevinovu stráž.

Ten pohled ho zaskočil, posadil se, aby se podíval lépe. Stráž se nacházela přímo na jihovýchod od něj a čněla z průčelí skály do nebe jako obviňující prst. Z té dálky vypadal kámen černě a nebezpečně a jakoby visel nad úžlabinou. kterou budou on a Atiaran procházet. Připomnělo mu to Povýšence a temnotu.

„Ano,“ ozvala se Atiaran, „to je Kevinova stráž. Tam stál Kevin Zmařitel, Nejvyšší Pán a držitel Hole, přímý potomek Bereka Půlručka, při svém posledním boji s Šedým zabijákem. Říká se, že právě tam poznal porážku a šílené hoře. V černotě, která ovládla jeho srdce, on – nejmocnější bojovník všech věků Končiny – on, sám Nejvyšší Pán Kevin, přísežný Přítel Země, přivolal znesvěcení, konec všech věcí v Končině na mnoho generací. Není dobrým znamením osudu, že jsi tam byl.“

Když promluvila, Covenant se k ní otočil a spatřil, že se dívá ne na skálu, nýbrž do svého nitra, jako by uvažovala, jak hrozně by na Kevinově místě selhala ona. Pak se náhle vzchopila a vstala. „To se ale nedá nic dělat,“ prohlásila. „Naše cesta leží ve stínu Stráže po mnoho leguí. Nyní musíme jít dál.“ Když Covenant zaúpěl, řekla velitelským tónem: „Pojď. Nesmíme jít pomalu, protože bychom nakonec mohli přijít pozdě. Cesta teď bude snazší. A jestli to pomůže tvým krokům, budu ti vyprávět o Končině.“

Covenant se natáhl pro svůj ranec a zeptal se: „Ještě nás sledují?“

„Nevím. Nepostřehla jsem žádný náznak. Ale mé srdce je plné obav. Cítím na naší dnešní cestě něco zlého.“

Covenant si navlékl ranec a kymácivě se zvedl. Jeho srdce bylo také plné obav, ale z jiných příčin. Zde, pod Kevinovou stráží, zněl hukot větru jako šum

vzdálených supích křídel. Urovnal si popruhy na otlačených ramenou, sehnul se pod zátěží a vykročil s Atiaran po dně úžlabiny.

Zářez byl povětšině přímý a měl hladké dno, třebaže nebyl nikde širší než patnáct stop. Přesto tu bylo vedle úzkého potůčku místo, aby Atiaran a Covenant mohli jít vedle sebe. Zatímco šli á zastavovali se u každého keříku řídce rostoucí alianthy, aby utrhli a snědli několik bobulí, Atiaran povšechně vyplňovala rozsáhlá bílá místa v Covenantových znalostech o Končině.

„Je těžké vědět, jak o tom vlastně mluvit," začala. „Všechno je součástí všeho a každá otázka, kterou dokáži zodpovědět, přináší tři další, na které odpovědět nedokáži. Mé znalosti se omezují na to, co jsem se rychle naučila v prvních letech v Radumi. Ale řeknu ti, co budu moci.

Synem Bereka Udatného srdce byl Damelon Přítel obrů a jeho synem byl Loric Zlobijce, který' zastavil zkaženost démondů a učinil je neškodnými." Její hlas při řeči nabral spád, který Covenantovi připomněl její zpěv. Atiaran neodříkávala suchá fakta, ona vyprávěla příběh, který pro ni a pro Končinu byl svrchovaně důležitý. „A Kevin, kterého více ze soucitu s jeho zoufalstvím než z odsouzení nazýváme Zmařitelem, byl synem Lorikovým a zaujal po něm postavení Nejvyššího Pána, když mu Loric postoupil Hůl. Tisíc let stál Kevin v čele Rady, rozšířil přátelství Pánů se Zemí nade vší do té doby v Končině známou míru a byl nesmírně ctěn.

V prvních letech byl stejně moudrý jako mocný a znalý. Když postřehl první náznaky toho, že prastarý stín ožívá, pohlédl daleko do možností, které skýtala budoucnost, a to, co spatřil, mu zavdalo příčinu ke strachu. Proto shromáždil všechno své umění do sedmi oddílů…

Oddílů sedm umění dávného,

jež ochranu skýtá Končině… a ukryl je, aby jeho znalosti nevymizely z Končiny ani tehdy, kdyby Vznešení Páni padli.

Po mnoho, mnoho let žila Končina v míru. V té době však povstal Šedý zabiják pod maskou přítele. Kevinův zrak byl oblouzen a on přijal svého nepřítele jako Pána a druha. Proto pak Páni i jejich dílo zmizeli ze Země.

Avšak poté, co Kevinova chyba přivodila porážku a zpustošení, co na Končině po mnoho generací spočívala kletba a co se Končina opět začala uzdravovat, povolala lidi, kteří žili ve skrytu v Pustinách a v Půlnočních stěnách. Ti se zvolna navraceli. Jak ubíhaly roky a jejich domovy a vesnice byly lépe zajištěny, někteří lidé cestovali a prohledávali Končinu, aby pátrali po polozapomenutých legendách. A když konečně zdolali Obří lesy, přišli do staré země Přímořská a zjistili, že obři, skalní bratři lidí z Končiny, přežili obřad znesvěcení.

Existuje mnoho písní, starých i nových, které velebí věrnost obrů – z dobrého důvodu. Když se obři dozvěděli, že se do končiny vrátili lidé, vydali se na dalekou cestu přes celou Končinu do každého nového Skalnova a Dřevnova, učili lidi příběhu o Kevinově porážce a obnovovali dávné skalní bratrství mezi lidmi. Vzali s sebou ty lidi, kteří se rozhodli jít s nimi, a zakončili svou cestu v Libokamu, nestárnoucím opevněném městě, které vytesali ze skal hory pro Nejvyššího Pána Damelona jako zástavu pouta mezi nimi.

V Libokamu předali obři shromážděným lidem dar. Zjevili jim první oddíl, základní shrnutí začátků Kevinova umění. Neboť Kevin jim jej svěřil před svým posledním bojem. A lidé přijali tento oddíl, zasvětili se moci a kráse Končiny a přísahali Zemi přátelství a věrnost.

A ještě jednu věc přísahali – mír. Přísahali, že budou zachovávat klid, aby Končinu uchránili ničivých emocí jako byly ty, které dohnaly Kevina k šílenství. Neboť všem shromážděným bylo jasné, že moc je strašlivá věc a že chuť moci otupuje vidění moudrosti. Když spatřili první oddíl, obávali se nového znesvěcení. Proto přísahali, že ovládnou umění, aby mohli uzdravit Končinu – a že ovládnou samy sebe, aby neupadli v hněv a zoufalství, které Kevina učinily nejhorším nepřítelem sebe sama.

Tyto přísahy byly předneseny všem lidem v Končině a všichni lidé je složili. Potom několik lidí, kteří byli v Libokamu vybráni pro ten významný úkol, přenesli první oddíl do Kurash Plenethor, Skály boje, kde došlo při posledním boji k největším škodám. Pojmenovali tu zemi Věrogard na znamení svého slibu uzdravování a založili tam Radům – místo, kde se lidé učí, snaží se znovu objevit vědomosti a moc Vznešených Pánů a cvičit se v přísaze míru.“

Atiaran umlkla a ona i Covenant kráčeli dál úžlabinou v tichu, narušovaném jenom zurčením potůčku a občasným křikem ptáků. Covenant zjistil, že mu její příběh pomáhá udržovat krok. Díky němu trochu zapomněl na sebe i na bolest otlačených ramenou i nohou. A její hlas jako by mu dodával sílu, její příběh byl jako slib, že žádné síly, vydané ve službách Končině, nepřijdou nazmar.

Po nějakém čase ji pobídl, aby pokračovala. „Můžeš mi něco říci o Radumi?“

Hořká prudkost její odpovědi ho překvapila. „Připomínáš mi, že jsem ze všech lidí nejméně hodná mluvit o takových věcech? Vyčítáš mi to, Thomasi Covenante, Nevěrče a nositeli bílého zlata?“

Dokázal na ni jenom tupě hledět, neschopný změřit roky zápasu, které naplňovaly její velké oči.

„Nepotřebuji, abys mi to připomínal.“

O chvíli později však zase zamířila kupředu s pohledem upřeným do dálky, k severu. „Nyní ve mně skutečně probouzíš hanbu,“ řekla. „Snadno se mě dotkne, že celý svět zná to, co já sama vím tak dobře. Jako žena obtížená vinou nedokážu věřit v nevinnost druhých, Promiň mi to, prosím – zasloužíš si lepší zacházení.“

Než mohl odpovědět, promluvila dál: „Radům popíši takto. Stojí u Věrogardu v Údolí dvou řek a je to studijní společenství lidí. Na toto místo odcházejí všichni, kdo chtějí, a zasvěcují se zde přátelství se Zemí a umění Vznešených Pánů.

Toto umění je hluboké a navzdory všem rokům úsilí, které mu byly věnovány, dosud neovládnuté. Hlavním problémem je překlad, neboť jazyk Vznešených Pánů nebyl stejný jako náš a slova, která jsou na jednom místě jednoduchá, na jiném působí potíže. A po překladu je třeba umění vyložit a naučit se dovednostem nutným k jeho používání. Když jsem…“ lehce se zajíkla, „když jsem tam studovala, správci umění, kteří mě učili, říkali, že celá Radům ještě nepronikla ani pod povrch Kevinových rozsáhlých znalostí. A tyto znalosti jsou pouhou sedminou celku, prvního oddílu ze sedmi.“

Covenant v jejích slovech zaslechl neuvědomělou ozvěnu Zlorova opovržení, což ho přimělo, aby jí naslouchal stále pozorněji.

„Nejsnadněji," pokračovala, „se dalo přeložit válečné umění, znalost boje a obrany. Ta však vyžaduje velkou obratnost. Proto se jedna část Radumi zabývá výhradně těmi, kteří si přejí následovat meč a připojit se k Válečnictvu Citadely Pánů. V naší době však nejsou žádné války, a když jsem pobývala v Radumi, válečníci čítali sotva dva tisíce mužů a žen.

Hlavní práce Radumi je věnována vyučování a zkoumání jazyka a znalostí moci Země. Noví žáci se nejprve učí dějinám Končiny, modlitbám, písním a legendám – všemu, co nyní víme o Vznešených Pánech a jejich zápasech s Šedým zabijákem. Ti, kteří toto ovládnou, se stávají správci umění. Vyučují druhé nebo pátrají po nových znalostech a moci v prvním oddíle. Cena za takové postavení je vysoká – Kevinovo umění vyžaduje takovou čistotu, odhodlání, přehled a odvahu, že jsou někteří," pravila, jako by se rozhodla nešetřit vlastní city, „kteří požadavky na ně kladené nesplní. Já jsem selhala, když to, co jsem se naučila, otřáslo mým srdcem – když mi správci umění jen maličko dali nahlédnout do zloby Šedého zabijáka. Nedokázala jsem to snést, a tak jsem porušila svou oddanost a vrátila jsem se do Mithilského Skalnova, abych to málo, co znám, využila pro svůj lid. A nyní, když jsem už tolik zapomněla, na mne dolehla tato zkouška."

Hluboce vzdychla, jako by se těžko smiřovala s osudem. „Ale na tom nezáleží. Ti, kdo v Radumi následují a ovládnou meč i hůl, kdo si vysloužíí místo ve Válečnictvu i mezi správci umění a neodvrátí se, aby v odloučení následovali osobní sny, jak činí Nespoutaní, tato statečná srdce se nazývají Pány a připojují se k Radě, která řídí uzdravování a ochranu Končiny. Ze svého počtu volí Nejvyššího Pána, který všechny zastupuje, jak vyžaduje umění:

A jeden Nejvyšší Pán, aby třímal zákon
a podržel nezkažené jádro moci Země.

V době mého studia v Radumi byl Nejvyšším Pánem Variol, manžel Tamaranthy a syn Pentilův. Ale byl starý, dokonce i na Pána, a ti žijí déle než jiní lidé –jenže náš Skalnov neměl zprávy z Libokamu nebo z Radumi už mnoho let. Nevím, kdo nyní vede Radu."

Covenant bezmyšlenkovitě vyhrkl: „Prothall, syn Dwillianův."

„Ach!" zalapala po dechu Atiaran. „Ten mě zná. Jako správce umění mě učil první modlitby. Vzpomene si, že jsem selhala, a neuvěří mému poslání." Bolestně zavrtěla hlavou. Po chvilce, když jí to došlo, dodala: „A ty to víš. Víš všechno. Proč se snažíš zahanbovat neúplnost mého vědění? To není pěkné."

„Zatraceně!" vybuchl Covenant. Její výčitka ho nečekaně rozčilila. „Všichni v celé téhle záležitosti, ty a…" ale nedokázal se přimět, aby vyslovil Lenino jméno, „a všichni ostatní mě pořád obviňujete, že jsem nějaký utajený odborník. Říkám ti, že nevím vůbec nic, co mi někdo neobjasní. Já nejsem ten váš zatracený Berek."

Atiaran na něj vrhla pohled plný skepse – plod dlouhých a nevybíravých pochybností o sobě samé – a on v odpověď pocítil nutkání nějak to dokázat. Zastavil se a přes tíhu svého rance se napřímil. „Toto je poselství Pána Zlora Povýšence: 'Vyřiď Radě Pánů a Nejvyššímu Pánu Prothallovi, synu Dwillianovu,

že nejzazší lhůta jejich panování nad Končinou je sedmkrát sedm let od dnešního dne. Dříve, než se tyto dny sečtou, budu mít v rukou moc nad životem a smrtí…',„

Náhle se zarazil. Slova se zdála poletovat úžlabinou jako krkavci a on ucítil horkou, malomocnou hanbu ve tvářích, jako by byl ten den poskvrnil. Na okamžik je obklopilo naprosté ticho – ptáci zmlkli, jako by byli sraženi z oblohy, a potůček jako by ztuhl. V poledním horku měl tělo pokryté kluzkým potem.

Po tu chvilku na něj Atiaran zírala s otevřenými ústy. Pak vykřikla: „Melenkurion abathal Nevyslovuj to, dokud nemusíš! Nemohu nás ochránit před takovými zly.“

Ticho se zachvělo a pominulo, potůček začal zase kolotat a ptáci se jim míhali nad hlavami. Covenant si otřel čelo nejistou rukou. „Tak se ke mně přestaň chovat, jako bych byl něco, co nejsem.“

„Jak bych mohla?“ odvětila těžce. „Jsi pro mne uzavřen, Thomasi Covenante. Nevidím tě.“

Vyslovila slovo nevidím, jako by znamenalo něco, co nechápal. „Jak to, že mě nevidíš?“ vyzvídal kysele. „Stojím přece přímo před tebou.“

„Jsi pro mne uzavřen,“ opakovala. „Nevím, zda jsi dobrý nebo špatný.“

Nejistě zamrkal a pak si uvědomil, že mu nevědomky poskytla příležitost, aby jí pověděl o své lepře. Chopil se té příležitosti, byl na to nyní dostatečně rozzlobený. Pustil z hlavy svou nechápavost a odsekl: „Ovšemže špatný. Jsem malomocný.“

Na to Atiaran zaúpěla, jako by se právě přiznal ke zločinu. „Pak běda Končině, neboť máš divokou magii a můžeš nás všechny zničit.“

„Nechtěla bys toho nechat?“ Zaskřípěl zuby a zamával levičkou, zaťatou v pěst. „Je to jenom prsten. Který mi má připomínat všechno, bez čeho musím žít. Nemá víc… divoké magie… než kus kamene.“

„Země je zdrojem vší síly,“ zašeptala Atiaran.

Covenant se s vynaložením velké námahy ovládl, aby na ni nevykřičel všechnu svou bezmoc. Nemluvila s ním, nýbrž mluvila, jako by jeho slova znamenala něco, co neměl v úmyslu. „Moment,“ řekl. „Něco si musíme vysvětlit. Před chvilkou jsem řekl, že jsem špatný. Jsem nemocný. Co to pro tebe znamená? Neznáte snad ve vašem světě nemoci?“

Její rty neslyšně ztvárnily slovo nemoci. Pak se jí tvář stáhla náhlým strachem a její pohled vystřelil přes Covenantovo levé rameno.

Obrátil se, aby se podíval, co ji vyděsilo. Nic za sebou nespatřil, když však propátrával západní okraj úžlabiny, zaslechl škrábavý zvuk. Do úžlabiny padaly oblázky a úlomky břidlice.

„Pronásledovatelé!“ vykřikla Atiaran. „Utíkej! Utíkej!“ Její naléhavý tón ho pobídl. Obrátil se a běžel za ní úžlabinou tak rychle, jak jen dokázal.

Na chvíli zapomněl na svou slabost, na váhu rance, na horko. Dupal za Atiaraninými míhajícími se patami, jako by už pronásledovatele slyšel nad sebou na okraji úžlabiny. Ale brzy mu vyčerpání začalo trhat plíce a začal ztrácet rovnováhu. Když klopýtl, jeho křehké tělo málem dopadlo na zem.

Atiaran křičela: „Utíkej!“, avšak on se zastavil a obrátil, aby pronásledovatelům čelil.

Přes okraj úžlabiny se skokem přehoupla postava a dopadla vedle něj. Covenant uhnul a napřáhl ruce, aby se chránil.

Jak útočník Covenanta míjel, zasáhl hřbety jeho prstů nožem. Pak dopadl na zem, překulil se a vyskočil na nohy, zády k východní stěně zářezu, a výhružně mával nožem před sebou.

Ve slunečním světle jako by Covenant viděl všechno zřetelněji a ostřeji. Viděl nerovnosti stěny a stíny, táhnoucí se pod nimi jako škleb.

Útočníkem byl jakýsi pevně stavěný mladík s tmavými vlasy – beze vší pochyby ze Skalnova, ačkoliv byl vyšší než většina ostatních Skalnovských. Mladíkův nůž byl z kamene a do ramen jeho tuniky byly vetkány znaky jeho rodiny, vzor podobný zkříženým bleskům. Vztek a nenávist mu křivily rysy, jako by mu měla každým okamžikem puknout hlava. „Běse!“ zaječel. „Násilníku!“

Blížil se a mával čepelí. Covenant musel ustoupit, až se octl v potoce, po kotníky ve studené vodě.

Atiaran běžela k nim, třebaže byla příliš daleko, než aby mohla přímo zasáhnout.

Ze hřbetů prstů se mu řinula krev. V ranách mu pulsovalo a stejně tak v konečcích prstů.

Zaslechl Atiaranin velitelský výkřik: „Triocku!“ Nůž švihl blíž. Viděl jej tak jasně, jako by jej měl vyleptán do sítnice.

V konečcích prstů mu pulsovalo. Mladík se chystal ke smrtícímu úderu. Atiaran znovu vykřikla: „Triocku! Zbláznil ses? Složil jsi přísahu míru!“

V konečcích prstů?

Pozdvihl prudce ruku a zadíval se na ni. Ale pohled mu znenadání zastírala posvátná hrůza. Nedokázal pochopit, co se děje.

To je nemožné, vydechl naprosto užasle. Nemožné.

Necitlivé, leprou prolezlé prsty mu hořely bolestí.

Atiaran se k oběma mužům přiblížila, zastavila se a shodila svůj ranec na zem. Její přítomnost jako by Triockovi působila strašlivé zábrany, divoce se zmítal na místě, kde stál. Procedil mezi zuby, jako by se dusil hněvem: „Zabij ho! Zuřivce!“

„Zakazuji to!“ vykřikla Atiaran. Síla jejího rozkazu zasáhla Triocka jako fyzický úder. Zavrávoral o krok nazpět, pak pohodil hlavou a vydal chraptivé zavrčení zklamání a vzteku.

Její hlas ten zvuk ostře uťal. „Věrnost je povinná. Složil jsi přísahu. Chceš snad zatratit Končinu?“

Triock se zachvěl. Jediným křečovitým pohybem švihl nožem do země, až se mu zabořil u nohou až po střenku. Prudce se napřímil a zasyčel k Atiaran: „Znásilnil Lenu. Minulou noc.“

Covenant nedokázal chápat situaci. Bolest byla nádherným pocitem, na který jeho prsty už zapomněly, neměl na to žádnou jinou odpověď než: Nemožné. Nemožné. Krev, rudou a lidskou, nechával bez povšimnutí stékat po

zápěstí.

Tvář mu zkroutila křeč. Ve vzduchu kolem něj zhoustla temnota, ovzduší v úžlabině jako by bylo plné bijících křídel a pařátů, které se mu míhaly před obličejem. Zasténal: „Nemožné.“

Atiaran a Triock však byli zaujati jeden druhým, jejich oči se Covenantovi vyhýbaly, jako by byl morová skvrna. Když Triockova slova pronikla k Atiaran, klesla na kolena, zakryla si tvář rukama a padla čelem na zem. Ramena se jí otřásala, jako by vzlykala, ačkoliv nevydala ani hlásku, a on do jejích muk hořce promluvil: „Našel jsem ji v kopcích, když se dnešní slunce poprvé dotklo rovin. Znáš mou lásku k ní. Díval jsem se na ni při shromáždění a nebyl jsem šťastný z toho, jak ji tento krutý cizinec obloudil. Svíralo mi srdce, že by ji mohl tolik zaujmout člověk, jehož kroky a cesty nikdo ani nemůže znát. A tak jsem se pozdě večer vyptával tvého muže Trella a dozvěděl jsem se, že řekla, že má v úmyslu přespat u přítelkyně – u Terass, dcery Annorie. Pak jsem se vyptával Terass – a ona o Lenině záměru nevěděla nic. Tehdy na mne dolehl stín strachu – neboť kdy kdokoliv z lidí lže? Strávil jsem celou noc jejím hledáním. A s prvním světlem jsem ji našel, zakrvácenou a s roztrhanou řízou. Snažila se přede mnou prchnout, ale byla slabá chladem, bolestí a žalem a za okamžik mi ležela v náručí a řekla mi, co… co jí tenhle Běs udělal.

Pak jsem ji odvedl k jejímu otci Trellovi. Zatímco on se o ni staral, odešel jsem, abych toho cizince zabil. Když jsem vás zahlédl, sledoval jsem vás, protože jsem věřil, že můj cíl je i tvým – že jsi ho zavedla do kopců, abys ho zničila. Ale ty jsi ho chtěla zachránit – jeho, který znásilnil tvou dceru Lenu! Jakým způsobem uplatil tvé srdce? Ty zakazuješ? Atiaran, ženo Trellova! Ona byla natolik krásné dítě, aby muž plakal radostí, když ji spatřil – a byla zlomena bezohledně a bez souhlasu. Odpověz mi. Co s námi mají přísahy společného?“

Divoké, zuřivé víření temných křídel tisklo Covenanta stále více k zemi, až byl nakonec schoulený v potoce. Hlavou se mu míhaly představy – vzpomínky na leproserii, na lékaře, jak říkají: Nemáte naději. Srazilo ho policejní auto. Šel do města, aby zaplatil svůj telefonní účet – aby zaplatil svůj telefonní účet osobně. Hlasem, přiškrceným hrůzou, zamumlal: „To se nemůže stát.“

Atiaran zvolna zvedla hlavu a rozpřáhla paže, jako by nastavovala hruď nějakému úderu z nebe. Tvář měla bolestně zbrázděnou a její oči jako temné číše zármutku hleděly dovnitř na její těžce zkoušenou duši. „Trelle, pomoz mi,“ vydechla slabě. Pak její hlas nabral na síle a trýzeň v něm vyjádřená dávala tušit velikost její bolesti. „Běda! Běda mladým tohoto světa! Proč se břemeno nenávisti ke zlu tak těžce nese? Ach, Leno, má dcero! Chápu, co jsi udělala. Rozumím tomu. Je to statečný čin, hodný chvály a hrdosti! Odpusť mi, že při této zkoušce nemohu být s tebou.“

Za chvíli však její pohled opět začal vnímat okolí. Nejistě vstala, potácivě zůstala chvilku stát a posléze chraptivě řekla: „Věrnost je povinností. Zakazuji ti tvou pomstu.“

„Odejde tedy bez trestu?“ namítl Triock.

„Končina je v nebezpečí,“ odpověděla Atiaran. „Ať ho potrestají Páni.“ Hlas jí zostřila příchuť krve. „Ti budou vědět, co si mají myslet o cizinci, který napadá nevinné.“

Pak se vrátila její slabost. „Ta věc je větší než já. Triocku, pamatuj na svou přísahu.“ Sevřela si řízu na ramenou a zaťala prsty do vzoru listů tak, jako by chtěla zadržet svůj žal.

Triock se obrátil ke Covenantovi. V mladíkově obličeji bylo něco zlomeného – podlomená nebo ztracená schopnost se radovat, být spokojený. Zavrčel se silou klatby: „Znám tě, Nevěrče. Ještě se setkáme.“ Pak se náhle vydal pryč. Zrychloval, až nakonec běžel, vydupávaje své výčitky do tvrdého dna úžlabiny. Za chvilku doběhl k místu, kde se západní stěna svažovala mírněji, a pak vyběhl z úžlabiny do kopců a zmizel z dohledu.

„Nemožné,“ zamumlal Covenant. „To se nemůže stát. Nervy neregenerují.“ Avšak prsty ho bolely, jako by je bolest drtila. V Končině nervy zjevně regenerují. Chtěl zaječet proti temnotě a hrůze, avšak zdálo se, že ztratil veškerou kontrolu nad svým hrdlem, hlasem i sám nad sebou.

Odkudsi z dálky, kterou ještě zvětšil odpor nebo lítost, se ozvala Atiaran: „Proměnil jsi mé srdce v pustinu.“

„Nervy neregenerují.“ Covenantovi se svíralo hrdlo, jako by chtěl vykřiknout a nemohl. „Neregenerují.“

„Osvobozuje tě to?“ otázala se tiše a hořce. „Ospravedlňuje to tvůj zločin?“

„Zločin?“ Uslyšel to slovo jako úder nože mezi bitím křídel. „Zločin?“ Krev mu tekla z ran jako normálnímu člověku, avšak její proud neustále slábl. V náhlém impulsu se vzpamatoval a nešťastně vykřikl: „To bolí!“

Zvuk vlastního zakvílení jím trhl a odrazil vířící temnotu o krok zpět. Bolest! Ta nemožnost zacelila jeho vnitřní rozpor. Bolest je vlastní zdravým lidem, lidem, jejichž nervy jsou živé.

A to se nemůže stát. To samozřejmě nejde. To je důkaz – to dokazuje, že tohle všechno je sen.

Současně pocítil nutkání k pláči. Ale je malomocný a příliš mnoho času strávil tím, že se učil, jak takové citové výlevy potlačit. Malomocní si nemohou dovolit žal. S horečným třesem strčil pořezanou ruku do potoka.

„Bolest jako bolest,“ řekla příkře Atiaran. „Co pro mne znamená tvoje bolest? Spáchal jsi černý skutek, Nevěrče – násilný a krutý, bez slitování a soucitu. Způsobil jsi mi bolest, kterou nesmyje žádná krev ani čas. A má dcera Lena…! Ach, modlím se, aby tě Páni potrestali – potrestali!“

Proudící voda byla studená a čirá. Za chvilku ho prsty začaly brnět chladem a bolest vystřelovala přes kotníky do zápěstí. Z jeho ran se řinuly po proudu červené stužky, avšak studená voda krvácení brzy zastavila. Když sledoval, jak proud vyplachuje jeho zranění, jeho žal a strach se změnily v hněv. Protože jeho jediným společníkem byla Atiaran, zavrčel na ni: „Proč bych tam měl chodit? Ty záležitosti se mě netýkají – o vaši nádhernou Končinu se nestarám ani za mák.“

„U sedmi!“ Atiaranin tvrdý tón jako by tesal slova přímo ze vzduchu. „Půjdeš do Libokamu, i kdybych tě tam měla dovléci.“

Covenant zdvihl ruku, aby šiji prohlédl. Triockův nůž ji rozťal hladce jako břitva, rány neměly žádné roztřepené okraje, v nichž by se hromadila nečistota nebo které by ztěžovaly hojení. U dvou prstů však rána pronikla až na kost a dosud odtud prosakovala krev. Vstal. Poprvé od okamžiku, kdy na něj Triock zaútočil, pohlédl na Atiaran.

Stála několik kroků od něj s rukama přitisknutýma k srdci, jako by ji jeho tep zraňoval. Dívala se na něj s odporem a tvář měla napjatou náznaky prudké, hrubé

síly. Viděl, že je skutečně připravená ho v případě nutnosti dostat do Libokamu,i násilím. Zahanbovala ho a rozdmýchávala jeho zlost. Útočně před ní zamával svým zraněním. „Potřebuji obvaz.“

Její pohled na okamžik nabyl na pronikavosti, jako by se na něj chtěla vrhnout. Ale pak se ovládla a spokla svou hrdost. Přikročila ke svému ranci, otevřela jej a vyňala pruh bílého plátna, ze kterého utrhla kus vhodné délky a vrátila se ke Covenantovi. Opatrně ho uchopila za ruku, prozkoumala rány, schválila jejich stav pokývnutím hlavy a pak mu měkkou látku pevně ovázala kolem prstů. „Nemám žádnou bolehlínu,“ prohlásila, „a nemohu ztrácet čas jejím hledáním. Ale rána vypadá dobře a zahojí se čistě.“

Když byla hotová, vrátila se ke svému ranci. Hodila si jej na ramena a řekla: „Pojď. Ztratili jsme dost času.“ Bez jediného pohledu na Covenanta se vydala úžlabinou dál.

Ten ještě chviličku zůstal stát a vychutnával bolest ve svých prstech. Zranění žhnulo, jako by ostří stále bylo v ráně. Už na to však měl odpověď. Temnota poněkud ustoupila a Covenant se na sebe dokázal podívat bez paniky. Přesto měl stále strach. Zdá se mu o zdravých nervech, dosud si neuvědomil, že je tak blízko kolapsu. Bezmocného a ležícího někde v bezvědomí se ho zmocňuje krize – krize jeho schopnosti přežít. Přestát ji si vyžádá každičký kousíček ukázněnosti nebo nesmiřitelnosti, který dokáže sebrat.

Veden náhlým popudem se sehnul a pravou rukou se pokusil vytáhnout ze země Triockův nůž. Když zatáhl za střenku vzhůru, vyklouzla mu z neúplného sevření, avšak když jí začal viklat sem a tam, podařilo se mu zbraň vytáhnout. Celý nůž byl vyrobený z jediného plochého odštěpku kamene, vyhlazený, s rukojetí omotanou koženým řemínkem kvůli bezpečnému uchopení a s ostřím, které se zdálo být dost ostré na to, aby se s ním dalo oholit. Vyzkoušel je na svém levém předloktí a zjistil, že odstraňuje chloupky tak snadno, jako by čepel byla namazaná.

Zasunul si nůž za opasek. Pak si nadhodil ranec na ramenou výš a vyrazil za Atiaran.

DEVĚT:

Jehannum

DŘÍVE než minulo odpoledne, upadl Covenant do jakéhosi tupého, hypnotického pulsu bolesti. Popruhy rance mu omezovaly krevní oběh v pažích, což znásobovalo bolest v pořezané ruce, od mokrých ponožek se mu začaly dělat puchýře, na něž byly jeho prsty u nohou ostře a nemožně citlivé, svaly měl únavou jako z olova. Atiaran však stále neúprosně kráčela úžlabinou před ním a on ji následoval, jako by ho k tomu nutila její vůle. Vyčerpáním přestal vnímat okolí, ztratil přehled o čase, pocit pohybu, pocit všeho kromě bolesti. Sotva věděl, že usnul, a pocítil cizí, neosobní překvapení, když ho vzbudilo zatřesení.

Zjistil, že je soumrak a on leží na dně úžlabiny. Když ho Atiaran vzburcovala, podala mu misku horkého masového vývaru. Jako v mátohách jej spolykal. Když byla miska prázdná, podala mu velkou láhev jarního vína. Tu vypil také.

Jarní víno jako by z jeho žaludku vztahovalo dlouhé konejšivé prsty, které hladily a uvolňovaly každý z jeho rozbolavělých svalů a povolovaly je tak dlouho, až cítil, že už nevydrží déle sedět. Urovnal si ranec jako polštář a lehl si, aby znovu usnul. Poslední, co zahlédl, než se mu zavřely oči, byla Atiaran, sedící ve stínu na opačné straně nádoby s gravelem, s tváří neústupně obrácenou k severu.

Nový den se rozbřeskl jasným, chladným a čerstvým ránem. Když se tma ztrácela z nebe, Atiaran se konečně podařilo Covenanta probudit. Rozlámaně se posadil a promnul si obličej, jako by mu během noci znecitlivěl. Chvilku trvalo, než si vzpomněl na nově nabytou citlivost svých nervů, pak ohýbal ruce a hleděl na ně, jako by je dosud nikdy neviděl. Byly živé, živé.

Odhrnul pokrývku, aby si odkryl nohy. Když jimi v botách pohnul, puchýře ostře odpověděly bolestí. Prsty na nohou měl stejně živé jako prsty na rukou.

V útrobách měl nepříjemný pocit. Se zasténáním se otázal sám sebe: Jak dlouho ještě –jak dlouho to ještě takhle půjde dál? Necítil se na to, že by vydržel o mnoho víc.

Pak si vzpomněl, že když se předešlého večera ukládal ke spánku, neměl pokrývku. Atiaran ho musela přikrýt.

Trhl sebou a vyhnul se jejímu pohledu tím, že se zdřevěněle odšoural k potoku, aby si omyl tvář. Kde našla odvahu dělat pro něj takové věci? Když si cákal studenou vodu na krk a na tváře, uvědomil si, že z ní má zase strach.

Nejednala však, jako by pro něj znamenala hrozbu. Nakrmila ho, zkontrolovala mu obvaz na poraněné ruce, sbalila tábor, jako by Covenant byl břemeno, na které si už zvykla. Jenom kruhy pod očima a chmurně sevřená ústa dávaly najevo, jak se ovládá.

Když byla nachystaná k odchodu, Covenant provedl rozvážnou VKK, pak si vnutil popruhy svého rance na ramena a šel za ní úžlabinou, jako by její záda byla rozkazem, kterému se nedokázal vzepřít.

Než den uplynul, byl na její záda expertem. Ta záda nikdy neuzavírala kompromisy, nikdy nepřipouštěla pochybnosti o své autoritě, nikdy nenabídla ani pouhý soucit. Třebaže jemu se napínaly svaly, až byly k nerozeznání od kosti – třebaže jeho nutila bolestivá křeč v ramenou hrbit se pod svým rancem jako mrzák – třebaže přibývající legue ničily jeho rozbolavělé nohy, až se belhal jako člověk napadený supy –její záda ho poháněla jako ultimátum: jdi dál, nebo se zblázni, nedovolím žádnou jinou alternativu. A on jí nedokázal odepřít. Kráčela před ním jako postava z noční můry a on ji následoval, jako by vlastnila klíč k jeho existenci.

Před polednem došli na konec úžlabiny a octli se na vřesem porostlém svahu téměř přesně na sever od zachmuřeného prstu Kevinovy stráže. Na západě bylo vidět Jižní pláně, a jakmile úžlabina skončila, potok se obrátil k nim a zamířil ke vzdálenému soutoku s Mithilem. Atiaran však Covenanta vedla stále k severu a proplétala se po útržcích stezek a přes nedotčené lučiny, které ohraničovaly kopce napravo od nich.

Směrem na západ se táhly travnaté rovinaté pláně protkané kapradím, které mělo na slunci načervenalou barvu. Na východě se zdvíhaly klidné kopce, o několik set stop převyšující trasu, kterou podél jejich svahů zvolila Atiaran. V této střední poloze se střídal vřes se širokými pruhy modré trávy. Na svazích se vyskytovaly květiny a motýli kolem hustých porostů akácií a shluků vyšších stromů – dubů a platanů, několika jilmů a jakýchsi stromů se zlatavými listy – Atiaran je nazývala „zlatany“ – které vypadaly jako javory. Všechny barvy – barvy stromů, vřesu a kapradí, alianthy, květin i nekonečného azurového nebe – se chvěly dychtivostí jara, bujným a rozjařeným znovuzrozením světa.

Covenant však neměl sílu, aby se takovými věcmi zabýval. Byl slepý a hluchý vyčerpáním, bolestí a nepochopením. Plahočil se tím odpolednem na Atiaranin příkaz jako trestanec.

Konečně den skončil. Covenant otupěle provrávoral poslední legui, ačkoliv tentokrát neusnul vestoje jako předešlého dne, a když Atiaran zastavila a shodila na zem svůj ranec, zřítil se do trávy jako podťatý strom. Jeho přepínané svaly však sebou poškubávaly, jako by byly zděšené, nedokázal je udržet v klidu, aniž by je napínal. Když už jej takto přepadl neklid, pomohl Atiaran a vybalil přikrývky, zatímco ona vařila večeři. Během jídla slunce zapadlo za horizontem rovin, vrhajíc pruhy stínů a světle růžové barvy do travnatých plání, a když vyšly hvězdy, Covenant si lehl, díval se na ně a pokoušel se uvolnit za pomoci jarního vína.

Konečně upadl do spánku. Ale dřímal neklidně. Zdálo se mu, že se hodinu za hodinou plahočí pouští a jakýsi sardonický hlas ho přitom vybízí, aby se těšil z

čerstvé trávy. To se nutkavě opakovalo stále dokola, až cítil, že přetéká hněvem. Když ho probudilo svítání, přijal je, jako by bylo urážkou jeho duševního zdraví.

Zjistil, že nohy se mu už otužují a pořezaná ruka se prakticky úplně zahojila. Zřetelná bolest ustávala. Jeho nervy však nebyly méně živé. Cítil ponožky na prstech u nohou, cítil vánek na prstech ruky. Bezprostřednost těchto nevysvětlitelných pocitů ho začala rozčilovat. Byly to důkazy zdraví, vitality – celistvosti, bez níž byl nucen strávit dlouhé, trpké měsíce svého života – a zdálo se, že ho zaplavují děsivými důsledky. Zdálo se, že popírají skutečnost jeho choroby.

To však bylo nemožné. Jedno, nebo druhé, oddechoval prudce. Ne oboje. Buď jsem malomocný, nebo ne. Buď se se mnou Joan rozvedla, nebo nikdy neexistovala. Žádná střední cesta není.

S úsilím, které ho přimělo zaskřípět zuby, se přesvědčoval: Jsem malomocný. Tohle se mi jenom zdá. Taková je skutečnost.

Opačná možnost byla nesnesitelná. Jestliže se mu to zdá, může být stále ještě schopen zachránit si duševní zdraví, přežít, vytrvat. Kdyby však Končina byla skutečná, reálná – ach, potom by dlouhá muka jeho malomocenství byla jenom snem a byl by už zcela beznadějně šílený.

Jakákoliv jiná víra byla lepší než tohle. Lepší bojovat za duševní zdraví, které mohl alespoň rozeznat, než se podrobit „zdraví“, které přesahuje všechna vysvětlení.

Přežvykoval chrupavky takových myšlenek po celé legue, zatímco se plahočil za Atiaran, avšak každý argument ho přiváděl zpět k témuž východisku. Záhada jeho lepry byla jediná záhada, kterou mohl snést, kterou mohl přijmout jako fakt. Určovala jeho odpověď na každou jinou otázku po tom, co je skutečnost.

Byla příčinou toho, že kráčel za Atiaraninými zády, jako by byl připraven ji napadnout při jakékoliv provokaci.

Přesto však ze svého dilematu vytěžil alespoň nějaký užitek. Bezprostřední přítomnost a hmatatelnost problému vybudovaly jakousi zeď mezi ním a konkrétními obavami a činy, které ho ohrožovaly dříve. Jisté vzpomínky na násilí a krev se nevracely. A bez hanby, která by zasazovala ostruhy Covenantovu hněvu, zůstával tento hněv zvladatelný, diskrétní. Nedoháněl ho k tomu, aby se bouřil proti Atiaraninu nekompromisnímu vedení.

Její vzpřímená neústupná postava neztratila svou naléhavost ani během třetího dne. Vlekla ho nahoru a dolů po svazích, napříč úzkými údolími a kolem houštin na

západním okraji kopců, navzdory jeho hněvem kypící mysli a vzpírajícímu se tělu. Brzy odpoledne se však náhle zastavila a rozhlédla se kolem sebe, jako by zaslechla vzdálený výkřik hrůzy. Její neočekávaná úzkost Covenanta polekala, ale než se jí mohl zeptat, co se děje, opět vyrazila zachmuřeně kupředu.

O nějakou dobu později se scéna opakovala. Tentokrát Covenant postřehl, že Atiaran nasává vzduch, jako by vítr přinášel zbloudilý pach zla. Začenichal také, ale necítil nic. „Co se děje?“ zeptal se. „Zase nás někdo sleduje?“

Ani na něj nepohlédla. „Kdyby tu tak byl Trell,“ vydechla nespokojeně. „Ten by snad věděl, proč je Končina tak neklidná.“ Bez dalšího objasnění se znovu spěšně obrátila k severu.

Toho večera udělala zastávku dříve než obvykle. Pozdě odpoledne si Covenant všiml, že Atiaran něco hledá, nějaké znamení na trávě nebo na stromech, ale neřekla na vysvětlenou nic, a tak mohl jenom přihlížet a jít za ní. Pak bez varování zabočila prudce doprava do mělkého údolí mezi dvěma kopci. Museli projít po samém jeho okraji, aby se vyhnuli velké ploše ostružin, které pokrývaly větší část dna údolí, po několika stech metrech došli k divokému, hustému houští na severním kopci. Atiaran procházela kolem houštiny a zničehonic v ní neočekávaně zmizela.

Covenant s přihlouplým údivem došel k místu, kde se ztratila. Tam postřehl nezřetelnou stezku vedoucí do houštiny. Musel se po ní šinout bokem kolem několika stromů, ale po dvaceti stopách se octl v otevřeném prostoru, který připomínal pokoj vyrostlý uprostřed lesů.

Světlo se sem prodíralo stěnami, jež byly tvořeny mladými stromky, rostoucími, blízko sebe kolem zhruba obdélníkového půdorysu. Šelestivě jimi povíval mírný vánek, avšak propletené větve a listí tvořily hustou střechu sítě. Ta byla dost velká pro tři nebo čtyři lidi a podél každé stěny se táhly travnaté náspy jako lůžka. V jednom rohu stál větší strom s vykotlaným kmenem. Do dutiny byly zabudovány police zaplněné hrnci a láhvemi ze dřeva i z kamene. Celé to místo vyhlíželo nesmírně pohostinně a pohodlně.

Zatímco se Covenant rozhlížel kolem, Atiaran položila svůj ranec na jedno z lůžek a stroze oznámila: „Tohle je útulna.“ Když k ní obrátil tvář plnou otázek, povzdechla si a dodala: „Místo, kde si poutníci mohou odpočinout. Je tu jídlo, nápoje a nocleh pro každého, kdo tudy prochází.“

Odvrátila se, aby prozkoumala obsah polic, a její činorodost donutila Covenanta, aby se zdržel otázek až do doby, kdy snad bude přístupnější. Zatímco doplňovala zásoby ve svém ranci a připravovala jídlo, on seděl a přemítal a došel k závěru, že se jen těžko dá předpokládat, že vůči němu Atiaran někdy bude přístupnější, nicméně neměl náladu setrvávat v nevědomosti. A tak když se najedli a Atiaran se uložila na noc, oslovilji, jak nejlaskavěji dokázal: „Pověz mi o tomhle místě víc. Možná, že to budu někdy potřebovat.“

Nechala tvář odvrácenou a chvíli ležela v houstnoucí tmě tiše. Zdálo se, že sbírá odvahu, a když nakonec promluvila, vzdychla jenom: „Ptej se.“

Její váhání způsobilo, že mluvil stroze: „Existuje hodně takovýchhle míst?“

„Jejich mnoho po celé Končině.“

„Proč? Kdo je zřizuje?“

„K jejich vzniku dali popud Páni. Libokam je pouze jedno místo a lidé žijí na mnoha jiných místech – proto Páni hledali způsob, jak pomoci poutníkům, aby lidé mohli chodit do Libokamu i jeden k druhému snadněji.“

„No a kdo se o ně stará? Je tu čerstvé jídlo.“

Atiaran opět vzdychla, jako by jí hovořit s ním dělalo potíže. Noc se prohloubila, viděl z Atiaran pouhý stín, když unaveně vysvětlovala: „Mezi potomky démondů, kteří přežili zpustošení, byli někteří, kteří vzpomínali na Lorika Zlobijce s vděčností. Postavili se proti prazlochům a požádali Pány, aby jim přidělili nějakou službu, kterou by vykonávali, aby napravili hříchy svých příbuzných. Tato stvoření, cestlenové, pečují o cestovní útulny – pěstují stromy a

obstarávají jídlo a nápoje. Pouto mezi lidmi a cestleny je však křehké a žádného z nich neuvidíš. Slouží ze svých vlastních důvodů, ne proto, že by pocestné milovali – vykonávají jednoduché úkoly, aby vykoupili zlo své mocné nauky.“

Tma v komoře byla nyní úplná. Covenantovi se přes jeho podráždění začaly zavírat oči. Položil už jenom jednu otázku: „Jak jsi tohle místo našla? Máš nějakou mapu?“

„Žádná mapa neexistuje. Útulna je požehnání, které pocestný přijímá, kdekoliv je najde – příznak zdraví a pohostinnosti Končiny. Můžeš ji najít, když ji budeš potřebovat. Cestlenové zanechávají v okolním kraji znamení.“

Covenant měl za to, že v jejím hlase zaslechl tón porozumění, který soupeřil s její váhavostí. To mu připomnělo její trvalé břemeno vnitřního rozporu –její pocit osobní slabosti v době, kdy byla Končina v krajní nouzi, její touhu potrestat ho a ochránit ho zároveň. Na tyhle věci však brzy zapomněl, když jeho snění zaplnily představy útulen. Ukolébán vůní svěží trávy, na které ležel, se lehce ponořil do spánku.

V noci se změnilo počasí. Pošmourné ráno přilétlo s těžkými mraky na ostrém severáku a Covenant je přivítal mohutným zamračením, až mu čelo málem zmizelo. Probudil se dřív, než na něj Atiaran zavolala. Třebaže v bezpečí útulny spal hluboce, cítil se unavený, jako by celou noc křičel sám na sebe.

Zatímco Atiaran chystala snídani, vytáhl Triockův nůž, pak prohledal police a našel mísu na vodu a malé zrcadlo. Neobjevil žádné mýdlo – cestlenové zřejmě spoléhali na stejný jemný písek, jaký sám Covenant použil v Atiaranině domě. A tak se odhodlal oholit bez pěny. Triockův nůž mu připadal neohrabaný a Covenant nedokázal setřást strašidelné představy, že si s ním prořízne krk.

Aby nabral odvahu, prohlédl se v zrcátku. Vlasy měl divoce rozcuchané, se svým strništěm na tvářích vypadal jako divoký prorok. Rty měl tenké a stažené jako kamenná ústa orákula a propadlé oči měl zarudlé. K úplnosti chyběl už jenom nádech šílenství. V duchu zamumlal: Všechno v pravý čas, a přiložil si nůž k tváři.

K jeho překvapení klouzal nůž po pokožce hladce a odřezával vousy, aniž by bylo třeba je škrábat opakovaně. Zakrátko se oholil, v porovnání s předchozím stavem docela přiměřeně, a neporanil se. Sardonickým kývnutím schválil svůj vzhled, strčil nůž do rance a pustil se do snídaně.

Brzy byli on i Atiaran připraveni opustit útulnu. Pokynula mu, aby šel napřed, udělal tedy několik kroků po stezce a pak se zastavil, aby se podíval, co chce Atiaran dělat. Když vyšel ze síně, zdvihla hlavu k listnatému stropu a tiše řekla: „Vzdáváme díky za útulnu. Tento dar nás poctil a jeho přijetím zase my vzdáváme poctu dárci. Odcházíme v míru.“ Pak následovala Covenanta ven z houštiny. Když vyšli do otevřeného údolí, uviděli, že se nad nimi hromadí temné mraky, přicházející od severu. Atiaran napjatě pohlédla na nebe a vtáhla vzduch, zdálo se, že ji přicházející déšť rozrušil. Její reakce způsobila, že Covenantovi začaly kupící se bouřkové mraky připadat zlověstné, a když se Atiaran vydala přímo dolů údolím, aby pokračovala v cestě na sever, pospíšil za ní a zavolal: „Co se děje?“

„Zlo stíhá zlo,“ odvětila. „Necítíš to? Končina je neklidná.“

„Co ji trápí?“

„Nevím," zamumlala tak tiše, že ji sotva slyšel. „Ve vzduchu se vznáší stín. A ten déšť…! Ach, Končino!"

„Co je špatného na dešti? U vás snad na jaře neprší?"

„Ne od severu," odpověděla přes rameno. „Jaro v Končině postupuje od jihovýchodu. Ne, tenhle déšť přichází přímo od Gravin Threndor. Ten jeskynní běs, který má ve své nehodné moci Hůl, zkouší svou moc – já to cítím. Jdeme příliš pozdě."

Odhodlaně vykročila do spárů větru a Covenant se jí úporně držel. Když mu na čelo dopadly první kapky, zeptal se: „Opravdu ta Hůl ovládá počasí?"

„Vznešení Páni ji takovým způsobem nepoužívali – nepřáli si zasahovat do Končiny násilím. Ale kdo může říci, co taková moc dokáže?"

Pak je bouře zasáhla naplno. Vítr hnal déšť k jihu, jako by jím nebe záměrně šlehalo je i všechny ostatní bezbranné živé tvory. Svahy byly brzy divoce promáčené. Vítr zmítal stromy, ohýbal a trhal trávu, odvál z kopců denní světlo a pohřbil zemi v nepřirozené noci. Atiaran a Covenant byli ve chvilce promočení naskrz a lapali pod tím přívalem po dechu. Udržovali směr tím, že kráčeli přímo proti zuřícímu větru, ale terén kolem sebe neviděli, potáceli se dolů nerovnými svahy, bezmocně procházeli potoky, kde jim voda dosahovala po kyčle, prodírali se přímo za nosem houštinami, prodírali se proti větru, jako by to byl bodavý proud předpeklí, pekelná propast, nemilosrdně se řítící odnikud nikam. Atiaran se však drala vzpřímeně kupředu, na nic se neohlížejíc, a strach, že ji ztratí, nutil Covenanta potácet sejí v patách.

Ale rychle se ho zmocňovala únava. S nadlidským úsilím, od kterého ho rozbolelo v hrudi, Atiaran dohnal, chytil ji za rameno a zakřičel jí do ucha: „Stát! Musíme zastavit!"

„Ne!" vykřikla v odpověď. „Jdeme příliš pozdě! Neodvážím se!"

Její hlas k němu skrze vytí větru sotva dolehl. Chtěla se mu vytrhnout, ale on ji chytil za řízu pevněji a hulákal: „Nemáme na vybranou! Takhle nás to zabije!" Déšť do nich brutálně bušil, na okamžik ji málem pustil. Popadl ji druhou rukou za druhé rameno a přitáhl její proudy vody zalitou tvář blíž ke své. „Nějaký úkryt!" křičel. „Musíme zastavit!"

Pod přívalem vody se tvářila omámeně, když odpovídala: „Nikdy! Není čas!" Napřela celou váhu těla, aby se mu vytrhla, a on ztratil rovnováhu a upadl na zem. Než se vzpamatoval, popadla ho za pravou ruku a začala ho vléci trávou a hlínou přes odpor bouře jako neskladné břemeno. Táhla ho tak zoufale, že ho odvlekla několik yardů, než se dokázal vzchopit a najít půdu pod nohama.

Když se vzchopil, pustila ho a odpoutala se od něj. Zařval: „My se, sakra, zastavíme!" a skočil po ní. Ona se však jeho sevření vyhnula a potácivě před ním utíkala do zuřící bouře.

Klopýtal za ní. Několik dlouhých chvil klouzal a prodíral se bušícím deštěm za jejími unikajícími zády se zuřivou touhou ji chytit. Nějaký vnitřní zdroj však galvanizoval její sílu natolik, že sejí nemohl rovnat, brzy polevil v tempu. Déšť ho brzdil, jako by se snažil běžet pod valící se vlnou.

Pak mu zlomyslný smyk podtrhl nohy a Covenant přistál pod svahem s obličejem plným bláta. Když zase skrze déšť a hlínu pohlédl nahoru, Atiaran již zmizela v temné bouři, jako by z něj měla hrůzu, jako by se děsila jeho doteku.

Když se Covenant drápal na nohy, zařval k rozbouřeným mrakům: „Zatraceně! Tohle mi nedělejte!“

Právě v tom okamžiku, kdy jeho vztek vrcholil, explodoval vedle něj mohutný bílý zášleh. Cítil, že levou ruku mu zasáhl výboj blesku.

Úder ho odhodil na svah napravo. Po několik nekonečných chvil ležel omámený, vědom si pouze síly detonace a palčivé bolesti v ruce. Jeho snubní prsten jako by byl žhavý. Když se však zotavil natolik, aby na něj pohlédl, neviděl na svých prstech žádné stopy a bolest utichla ještě v době, kdy hledal její zdroj.

Zavrtěl hlavou a posadil se. Nikde kolem něj nebyly žádné stopy po úderu blesku. Matně si uvědomoval, že se něco změnilo, ale ve svém zmatku nedokázal určit, co to je.

Namáhavě se postavil. Za pouhou chvilku spatřil Atiaran, která ležela na svahu dvacet yardů před ním. Hlava se mu točila zmatkem, ale vykročil směrem k ní a soustředil se na to, aby udržel rovnováhu. Ležela na zádech bez zjevného zranění, a když se blížil, dívala se na něj. Jakmile k ní došel, udiveně se ozvala: „Co jsi udělal?“

Zvuk jejího hlasu mu pomohl soustředit pozornost. Dokázal bez zajíkání odpovědět: „Já? Nic jsem neudělal.“

Atiaran pomalu vstala. Postavila se proti němu, vážně a nejistě si ho prohlížela a řekla: „Něco nám pomohlo. Podívej, bouře polevuje. A změnil se vítr – nyní vane, jak by měl. Gravin Threndor nás už neohrožuje. Buď Zemi chvála, Nevěrče, jestli jsi to nezpůsobil ty.“

„Samozřejmě, že jsem to nezpůsobil,“ zamumlal Covenant. „Já neovládám počasí.“ V jeho hlase nebyla žádná drsnost. Byl překvapen, že nedokázal sám poznat, že se bouře mění.

Atiaran mluvila čistou pravdu. Vítr se obrátil a podstatně zeslábl. Déšť padal dál, ale už ne prudce, nyní to byl dobrý, poctivý jarní déšť.

Covenant opět zavrtěl hlavou. Cítil se podivně neschopný tomu rozumět. Když však Atiaran tiše řekla: „Půjdeme?“, uslyšel v jejím hlase tón nechtěného respektu. Zdálo se, že Atiaran věří, že Covenant ve skutečnosti s bouří něco provedl.

Tupě zamumlal: „Jistě,“ a opět za ní vykročil kupředu.

Po zbytek dne pochodovali v dešti. Covenantova duševní otupělost přetrvávala a jediné vnější vjemy, které k němu pronikly, byly mokro a chlad. Většina toho dne uplynula mimo jeho vědomí v jediném dlouhém a promáčeném vzdorování chladu. Až k večeru se sebral natolik, aby ho potěšilo, když Atiaran našla útulnu, a pečlivě si prohlédl tělo, aby zjistil možná skrytá zranění, zatímco se mu šaty sušily nad gravelem. Stále se však cítil omámen z toho, co se stalo. Nedokázal setřást zvláštní dojem, že ona podivná síla, která zkrotila zuřivost bouře, změnila i jeho.

Příští den se zrodil jasný, suchý a nádherný a Covenant a Atiaran odešli z útulny časně za nového jarního úsvitu. Po vypětí předchozího dne byl Covenant ostře vnímavý vůči čerstvému vzduchu, třpytu rosy v trávě, lesku vřesu a pronikavé vůni pokladinek. Končina ho zasáhla, jako by si byl dosud nevšiml její

krásy. Její vitalita se zdála být pro jeho smysly podivně hmatatelná. Cítil, že vidí, jak jaro oplodňuje stromy, trávu a květiny, slyšel nadšení ve zpěvu ptáků a vnímal novost poupat a čistotu vzduchu.

Pak se Atiaran náhle zastavila a rozhlédla kolem sebe. Když zkoumala vánek, rysy jí stáhl výraz znechucení a znepokojení. Točila hlavou sem a tam, jako by se snažila najít zdroj nějaké hrozby.

Covenant ji napodobil, a když to udělal, proběhlo jím vzrušené poznání. Byl by sám mohl říci, že ve vzduchuje skutečně něco špatného, něco zkaženého. Nepocházelo to z nejbližšího okolí – vůně stromů, trávníku a květin po dešti byly takové, jaké měly být – ale číhalo to v dálce za těmito vůněmi jako něco neklidného, něco nemístného a nepřirozeného. Instinktivně pochopil, že to je pach zla – pach úkladné choroby.

O chvilku později změnil vítr směr, pach zmizel. Zvýšil však Covenantovu vnímavost, kontrast oživil jeho smysl pro živost krajiny v jeho okolí. Intuitivním vhledem pochopil změnu, která se odehrála v něm či která ho ovlivnila zvenčí. Jistým způsobem ho zcela zmátlo, že jeho smysly nabyly nové dimenze. Pohlédl na trávu, vdechl její svěžest – a viděl její zeleň, její kypící život. Když přejel očima na blízkou alianthu, získal dojem síly a zdraví, který ho ohromil.

Myšlenky se mu motaly a tápaly a pak se náhle vyjasnily v obraze zdraví. Viděl zdraví, cítil přirozenou kondici a vitalitu, slyšel skutečné bujení jara. Zdraví kolem něj bylo tak živé, jako by se duch života Končiny vtělil v hmatatelnou podobu. Bylo to, jako by bez výstrahy vstoupil do zcela jiného vesmíru. I Atiaran – která na jeho vytržení hleděla se zmateným překvapením – byla viditelně zdravá, třebaže jí život komplikoval neklid, únava, bolest a odhodlanost.

Zatraceně, zamumlal si v duchu. Je pro ni moje lepra také tak zjevná? Tak proč nechápe…? Odvrátil se od jejího pohledu a hledal nějaký způsob, jak vyzkoušet její i svůj zrak. Po chvilce postřehl pod vrcholem kopce zlatan, který podle všeho nebyl v pořádku. V každém ohledu, který dokázal určit, se strom zdál být normálně zdravý, a přece v Covenantovi na pohled vzbuzoval pocit jakési vnitřní hniloby či nečekaně vystřelující bolesti. Ukázal na něj a zeptal se Atiaran, co vidí. Suše odvětila: „Nepatřím k lillianrill, nicméně vidím, že ten zlatan umírá. Nějaká sněť zasáhla jeho srdce. Ty jsi takové věci předtím neviděl?“

Zavrtěl hlavou.

„Jak potom ten svět, ze kterého jsi přišel, žije?“ Očividně byla zděšená představou místa, kde by nebylo viditelné zdraví.

Odbyl její otázku pokrčením ramen. Chtěl ji vyzvat, zjistit, co vidí v něm. Ale pak si vzpomněl, jak řekla: Jsi pro mne uzavřen. Nyní její poznámku pochopil a porozumění mu přineslo pocit úlevy. Soukromí jeho nemoci bylo nedotčené a bezpečné. Pobídl ji opět k severu, a když se za okamžik vydala na cestu, následoval ji s potěšením. Při pohledu na tolik zdraví nadlouho zapomněl sám na sebe.

Jak se den skláněl přes odpoledne k soumraku a rychle nastupující noci, postupně si zvykl na to, že vidí zdraví za barvami a tvary, na které padl jeho zrak. Ještě dvakrát zachytil čichem prchavý zápach špatnosti, avšak nepostřehl jej nikde

v okolí potoka, u kterého se Atiaran rozhodla utábořit. Měl za to, že v jeho nepřítomnosti bude spát klidně.

Z růžového, vyrovnaného a krásného snu se však nějakým způsobem stala noční můra, v níž ze sebe duchové strhávali těla a odhalovali svou ošklivou, shnilou a zlou podstatu. Byl rád, když se probudil, dokonce natolik rád, že risknul oholit se bez pomoci zrcadla.

Šestého dne nabyl zápach zla na vytrvalosti a sílil, jak se Covenant a Atiaran propracovávali podél kopců na sever. V půli dopoledne jim zmáčela oděv krátká jarní přeháňka, avšak zápach ze vzduchu nespláchla. Ten pach Covenanta zneklidňoval a zvyšoval jeho úzkost, až se mu zdálo, že mu na srdce míří hrozivá chladná čepel.

Stále jej nedokázal zařadit ani určit, odkud přichází. Tvořil nádech na pozadí vůně trávy, ostré vůně kapradí a alianthy, na pozadí půvabu živých kopců jako pach hnijící mrtvoly těsně za dosahem čichu.

Nakonec už to nedokázal snášet mlčky. Dohonil Atiaran a zeptal sejí: „Cítíš to?“

Aniž by mu věnovala jediný pohled, těžce odvětila: ..Ano, Nevěrče. Cítím to. Zcela zřetelně.“

„Co to znamená?“

„Znamená to, že kráčíme do nebezpečí. Nečekal jsi to snad?“

Covenant v duchu zaklel a přeformuloval otázku. „Ale odkud to přichází? Co je příčinou?“

„Jak to mám vědět?“ opáčila. „Nejsem věštkyně.“

Covenant se na poslední chvíli zarazil, aby vztekle neodsekl. S námahou udržoval jakous takous rozvahu. „Co to tedyye?“

„Je to vražda,“ odpověděla Atiaran bezbarvě a zrychlila krok, aby se od něj odpoutala. Nežádej po mně, abych zapomněla, jako by mu naznačovala její záda a Covenant dopáleně dupal za nimi. Chladná úzkost mu těsněji sevřela srdce.

V půli odpoledne cítil, jak se jeho vnímání zla zostřuje téměř s každým krokem. Těkal očima z kopce na kopec, jako by čekal, že každým okamžikem zahlédne zdroj toho pachu. Dutiny ho už od neustálého čichání bolely. Ale nebylo vidět nic, jenom Atiaranina trasa, která se vinula roklemi, údolími, přes brody a výběžky kopců, jenom zdravé stromy, houštiny, květiny, zelená tráva, ozdoby pozemského jara, a v tom všem sílící hrozba něčeho zlého ve vzduchu. Byla to vážná hrozba a on nejasně cítil, že její příčina bude stát za pláč.

Ten pocit nějaký čas sílii, aniž by k něčemu došlo. Ale pak náhlá změna v napětí Atiaraninych zad Covenanta varovala, aby se připravil, už několik prchavých okamžiků předtím, než na něj zasyčela, že se má zastavit. Právě obešla úbočí kopce natolik, aby viděla do rokliny za ním. Na okamžik ztuhla, mírně se přikrčila a hleděla do údolíčka. Pak se rozběhla dolů.

Covenant ihned vyběhl za ní. Třemi kroky dosáhl místa, kde předtím stála. Pod ním na dně rokliny trčel osamělý remízek jako ostrůvek na rozlehlé pasece. Neviděl nic závadného. Avšak jeho čich mu naléhavě tvrdil opak a Atiaran se řítila přímo k houštině. Vysprintoval za ní.

Zastavila se těsně před východním okrajem remízku. Horečně se chvěla a rozhlížela se kolem sebe s výrazem hrůzy a nenávisti, jako by chtěla vejít do houští a neměla k tomu odvahu. Pak zděšeně vykřikla: „Cestlen? Melenkurion! Ach, u sedmi, jaká špatnost!“

Když ji Covenant dostihl, hleděla v němém výkřiku na stromy. Ruce měla přitisknuté na ústa a ramena se jí třásla.

Hned jak Covenant zblízka obhlédl remízek, spatřil

úzkou cestičku, která do něj vedla. Impulsivně se vrhl kupředu mezi stromy. Po pěti krocích se octl na otevřeném prostranství připomínajícím ostatní útulny, které viděl. Tato síň byla kulatá, avšak byly tu stejné stěny tvořené stromy, stejná střecha z proplétajících se větví, lůžka i police.

Stěny však byly postříkané krví a uprostřed ležela na zemi jakási postava.

Covenant zalapal po dechu, když si uvědomil, že ta postava není lidská.

Celkový dojem ovšem byl lidský, třebaže trup byl nepřiměřeně dlouhý a končetiny krátké a všechny stejné délky, což naznačovalo, že tvor mohl stát vzpřímeně i běhat po všech čtyřech. Tvář však byla pro Covenanta naprosto cizí. Dlouhý ohebný krk přidržoval u těla hlavu bez vlasů, na níž seděly vysoko posazené špičaté uši, ústa byla tak tenká, jako by byla pouze prořízнuta do masa. Bytost neměla žádné oči. Střed obličeje zabíraly dvě zející nosní dírky obklopené silnou, masitou blánou. Jiné rysy hlava nenesla.

Hrudí bytosti byl prohnán dlouhý železný bodec, který ji přibodl k zemi.

Síň byla tak ohavně cítit násilím, že Covenantovi po několika nadechnutích připadalo, že se dusí. Zatoužil uprchnout. Je malomocný, i mrtvé věci mu jsou nebezpečné. Ale donutil se zůstat stát, aby si poopravil jeden dojem. Při prvním pohledu na to stvoření ho napadlo, že Končina byla zbavena něčeho hnusného. Když se však obrnil a zkoumal věc dál, jeho oči a nos mu názor opravily. Zlo, které útočilo na jeho smysly, nevycházelo z onoho tvora, nýbrž ze zabíjení – z onoho bodce. Tělo působilo dojmem zpustošeného zdraví, bylo přirozené, správné – náležitá součást života Končiny.

Covenant si zakryl ústa před zápachem zločinu, obrátil se a prchl.

Když vyběhl do denního světla, spatřil, že Atiaran už míří pryč k severu a je téměř venku z rokliny. Nepotřeboval žádnou pobídku, aby si za ní pospíšil, jeho jedinou touhou bylo, aby ho od znesvěcené útulny dělila co největší vzdálenost. Hnal se za ní, jako by mu po patách chňapaly čísi tesáky.

Po zbytek dne nacházel v překonávání legue za leguí úlevu. Jak spěšně pokračovali v cestě, ostří nepřirozeného pachu se zvolna otupovalo. Ale jeho intenzita neklesala pod určitou úroveň. Když únava a tma donutily jeho a Atiaran zastavit na noc, cítil najisto, že před nimi stále je jakýsi neklid – že se cestlenův vrah neviděné pohybuje kdesi severně od nich. Atiaran byla podle všeho přesvědčená o tomtéž, otázala se ho, zda umí zacházet s nožem, který měl u sebe.

Když se mu spánek nějakou chvíli vyhýbal, přiměl se zeptat sejí: „Neměli jsme… to pohřbít?“

Přes tlumené světlo gravelu ze svého zastíněného lože odpověděla: „Nebyli by nám vděční, že se do toho pleteme. Postarají se o to po svém. Ale bojím se, že by mohli přerušit své pouto s Pány – kvůli tomu.“

Při té myšlence přejel Covenanta mráz, který si nedokázal vysvětlit, a půl noci probděl pod chladným výsměchem hvězd.

Příští den s sebou přinesl malé příděly potravy. Atiaran měla v úmyslu doplnit zásoby předchozího dne v útulně, a tak jí nyní nezbývalo už žádné jarní víno a jen málo chleba a ostatních hutných poživatin. V nebezpečí hladu nebyli – podél jejich cesty rostlo množství pokladinek. Ale museli vyrazit bez teplého jídla, které by je vzpružilo po chladné a nepohodlné noci. A museli cestovat stejným směrem, kterým se ubíral cestlenův vrah. Covenant se přistihl, že do ranního úsvitu vykračuje vztekle, jako by cítil, že ta vražda byla určena jemu. Poprvé za několik dní si dovolil myšlenku na Droslinta a Pána Zlora. Věděl, že oba by byli schopni zabít cestlena, a to i zcela bezdůvodně. A přinejmenším Povýšenec mohl snadno vědět, kde se Covenant nachází.

Den však uběhl bez rušivých příhod. Nejasný vytrvalý neklid ve vzduchu nesílil a aliantha rostla hojně. Jak míjely legue, Covenantův hněv ztrácel ostří. Uklidnil se rozjímáním o zdraví, jež viděl kolem sebe, prohlížel si s nezmenšeným údivem stromy – majestátní duby a důstojné jilmy, vstřícně rozpřaženou náruč zlatanů, jemný filigrán mimóz, k světu se mající semenáčky akácií – a chladné věkovité obrysy kopců, ležících na pozvolna stoupajících západních rovinách jako podřimující hlavy. Takové věci v něm probouzely nový smysl pro tep života i odpočinek v okolí, pro vzlínající mízu a pro klidnou horninu Končiny. Špinavá stopa smrti se vedle toho zdála jak malicherná – bezvýznamná ve srovnání s bohatou a nesmírnou vitalitou kopců – tak mrzká, jako krutost spáchaná na dítěti.

Příštího rána Atiaran změnila směr poněkud k východu, takže ona a Covenant stoupali výš a výš do samého srdce pahorkatiny. Nešli rovně, ale drželi se přednostně těch údolí, která vedla alespoň přibližně k severu. A když bylo slunce dost nízko na to, aby se východní svahy pokryly stíny, poutníci se octli na dohled od Vyšného Dřevnova.

Jak se k němu blížili přes širokou holinu, měl Covenant na vesnici na stromě dobrý výhled už z dálky. Odhadl, že strom je skoro čtyři sta stop vysoký a kmen u země že má v průměru dobrých třicet. Kmen byl až do výše čtyřiceti nebo padesáti stop zcela holý a pak se náhle vodorovně od kmene začaly rozkládat mohutné větve, které vytvářely obrys polovičního oválu se zploštělým vrcholkem. Celý strom byl tak hustě porostlý větvemi a listím, že většina vesnice zůstávala skryta, Covenant však postřehl několik žebříků mezi větvemi a podél kmene a měl za to, že v některých hustých shlucích větvi rozeznává tvary obydlí. Pokud se mezi listím pohybovali nějací lidé, byli tak dobře maskovaní, že je nedokázal rozeznat.

„Tohle je Vyšný Dřevnov,“ oznámila Atiaran, „domov lidu lillianrill, jako je Mithilský Skalnov domovem lidu rhadhamaerl. Jednou jsem tu již byla, když jsem se vracela z Radumi. Dřevnovští jsou půvabní lidé, třebaže nerozumím jejich umění dřeva. Poskytnou nám odpočinek a potravu a možná i pomoc. Říká se: 'K rhadhamaerlu si jdi pro pravdu a k lillianrillu pro radu.' A já radu nutně potřebuji. Pojď.“

Vedla Covenanta přes holinu k patě velkého stromu. Museli kmen, pokrytý hrubou kůrou, obejít k severozápadu a tam našli velký přirozený otvor ve vykotlaném kmeni. Vnitřek dutiny nebyl hluboký, byl jenom tak velký, aby se do něj vešlo točité schodiště. Nad první silnou větví byl druhý otvor, od kterého vedly vzhůru žebříky.

Ten pohled Covenanta rozechvěl jeho dávným strachem z výšek, téměř zapomenutým po oné zkoušce ohněm na schodech Kevinovy stráže. Netoužil šplhat po těch žebrících.

Ukázalo se však, že nebude muset. Otvor v kmeni byl .zavřen těžkou dřevěnou mříží a nebyl tu nikdo, kdo by ji otevřel. Vlastně celé to místo vypadalo příliš klidně a temně na lidské obydlí. Soumrak houstl, avšak stíny nad jejich hlavami neprosvěcovaly žádné odlesky světel a ticho nerušilo žádné svolávání rodin k večeři.

Covenant pohlédl na Atiaran a spatřil, že je zmatená. Položila ruce na břevna mříže a řekla: „Tohle není dobré, Thomasi Covenante. Když jsem sem přišla poprvé, byly na pasece děti, na schodišti lidé a ve vchodu nebyla žádná mříž. Něco je tu špatně. A přece necítím žádné velké zlo. Není tu o nic víc zla než kdekoliv jinde na naší dosavadní cestě."

Ustoupila od mříže, zdvihla hlavu a zavolala: „Buď pozdraven, Vyšný Dřevnove! Jsme poutníci, lidé z Končiny! Naše cesta je dlouhá a naše budoucnost temná! Co se s vámi stalo?" Když se neozvalo žádné zavolání v odpověď, podrážděně pokračovala: „Už jsem tu kdysi byla! V těch dnech se říkávalo, že pohostinnost Dřevnovských nemá sobě rovné! Je toto vaše přátelství ke Končině?"

Náhle za sebou zaslechli několikanásobný tichý zvuk, jak někdo dopadl na zem. Obrátili se a zjistili, že jsou obklíčeni sedmi nebo osmi muži svírajícími hladké dřevěné dýky. Atiaran i Covenant instinktivně ucouvli. Muži k nim pokročili blíž a jeden z nich řekl: „Význam přátelství se s časem mění. Viděli jsme temnotu a slyšeli temné zvěsti. Chceme mít u cizinců jistotu."

V rukou muže, který promluvil, zaplála pochodeň. V její záři si Covenant mohl poprvé prohlédnout Dřevnovské. Všichni byli vysocí, štíhlí a pružní, s jemnými vlasy a světlýma očima. Byli oblečeni v pláštích lesních barev, jejichž tkanina jako by jim lnula k údům, snad proto, aby se nezachytávala větví. Každý z mužů svíral zahrocenou dýku z leštěného dřeva, která se ve světle pochodně matně leskla.

Covenant byl na rozpacích, avšak Atiaran si přitáhla řízu těsněji k tělu a odvětila s přísnou hrdostí: „Pak tedy mějte svou jistotu. Jsem Atiaran, žena Trellova, z Mithilského Skalnova. Tohle je Thomas Covenant, Nevěrec a nositel poselství k Pánům. Přicházíme v přátelství a nouzi a hledáme bezpečí a pomoc. Nevěděla jsem, že je vaším obyčejem brát cizince do zajetí."

Muž, který držel pochodeň, pokročil kupředu a vážně se uklonil. „Až budeme mít jistotu, požádáme vás o prominutí. Zatím však musíte jít se mnou na místo, kde vás čeká zkouška. Viděli jsme podivná znamení a další vidíme nyní." Kývl hlavou ke Covenantovi. „Nechceme se dopustit žádného omylu ani svou důvěřivostí, ani pochybnostmi. Doprovodíte mě?"

„Dobrá," vzdychla Atiaran. „Ale ve Skálnově by s vámi takhle nezacházeli."

Muž odpověděl: „Ať Skalnovští ochutnají naše potíže, než začnou pohrdat naší opatrností. Nyní pojďte za mnou.“ Vykročil, aby otevřel mříž.

Ten příkaz Covenanta vyplašil. Nebyl připravený potmě šplhat po vysokém stromě. Bylo by to dost zlé i za světla, kdy by viděl, co dělá, ale samotné pomyšlení, že má podstoupit takové riziko v noci, mu rozbušilo krev ve spáncích. Odstoupil od Atiaran a prohlásil hlasem, ve kterém nedokázal potlačit chvění: „Ani náhodou.“

Než mohl zareagovat, dva z mužů ho popadli za ruce. Snažil se jim vykroutit, ale drželi ho pevně a zvedli mu ruce tak, aby na ně dopadalo světlo pochodně. Dřevnovští chvíli zkameněle zírali na jeho ruce – na prsten na levičce a na jizvu na pravičce –jako by byl nějaký druh ghúla. Pak muž s pochodní vyštěkl: „Odveďte ho nahoru.“

„Ne!“ vykřikl Covenant. „Vy to nechápete. Nesnáším výšky. Spadnu.“ Když ho vlekli k mříži, zařval: „Sakra! Snažíte se mě zabít?“

Jeho věznitelé se na chvilku zastavili. Uslyšel sérii výkřiků, avšak ve svém zmatku a děsu jim nerozuměl. Pak vůdce řekl: „Jestli neumíš dobře šplhat, nebudeš muset.“

V příštím okamžiku spadl vedle Covenanta konec lana. Dva další muži ho k němu ihned přivázali za zápěstí. Než si uvědomil, co se s ním děje, lano se napjalo. Táhli ho vzhůru jako bezmocný pytel.

Měl za to, že zaslechl Atiaranin nesouhlasný výkřik, ale nebyl si tím jistý. V duchu řval: K čertu se vším!, napínal ramena, aby jim ulevil, a zuřivě upíral zrak do temnoty. Neviděl nikoho tahat za lano – v odlesku světlaje vzdalující se pochodně se zdálo, že se lano táhne vzhůru až do vesmírné propasti – a to jeho obavy zdvojnásobovalo.

Pak světlo pod ním zmizelo.

V příštím okamžiku mu tiché zašustění listí prozradilo, že se octl na úrovni spodních větví. V horním otvoru stromového schodiště zahlédl žlutou záři. Avšak lano ho táhlo vzhůru do výšin vesnice.

Díky svým vlastním pohybům se lehce pohupoval, takže v nepravidelných intervalech šustil o listy. To však byl jeho jediný kontakt se stromem. Neviděl žádná světla, neslyšel žádné hlasy, temně černé mohutné větve ho hladce míjely, jako by byl tažen do nebe.

V ramenou mu brzy ostře tepala bolest a paže mu zdřevěněly. S hlavou zvrácenou vzhůru zíral do neosvětlené hrůzy a kňučel, jako by se topil. Krucinál! Áááá!

Pak se jeho pohyb bez výstrahy zastavil. Než se dokázal vzchopit, zaplála pochodeň a on zjistil, že se nachází na stejně úrovni se třemi muži, kteří stáli na vodorovné silné větvi. V tom náhlém osvětlení vypadali stejně jako ti, kdo ho zajali, ale jeden z nich měl kolem hlavy tenký olistěný věnec. Druzí dva si Covenanta chviličku měřili, pak natáhli ruce, popadli ho za košili a přitáhli k větvi. Když se nohama dotkl pevné větve, lano povolilo a paže mu klesly.

Zápěstí měl stále svázaná, avšak pokusil se zachytit jednoho z mužů, aby nespadl s větve dolů. Paže měl ztuhlé, nedokázal jimi pohnout. Tma dole se po něm natahovala jako hladová šelma. Zalapal po dechu, vrhl se k mužům a snažil se

je přimět, aby ho zachránili. Hrubě se ho chopili. Odmítl nést vlastní váhu a donutil je tak, aby ho napůl odnesli, napůl odvlekli po větvi, až dorazili k širokému otvoru v kmeni. Střed kmene byl vydlabán tak, aby za otvorem tvořil velkou síň, a Covenant dopadl ztěžka na podlahu a chvěl se úlevou.

Nakrátko kolem něj zavládl ruch jakési činnosti. Nevěnoval tomu pozornost, nechal oči zavřené a soustředil se na pevnost tvrdého dřeva podlahy a na bolest, kterou mu působila krev, vracející se do rukou. Mravenčení bylo mučivé, ale vydržel je se zarputilým mlčením. Brzy ho ruce začaly svědit a prsty se zdály být oteklé a horké. Ohnul je, až připomínaly paňáty, a mezi zuby si mumlal do prudkého rytmu svého srdce: Zatraceně! Zatraceně!

Otevřel oči.

Ležel na vyhlazeném dřevě uprostřed myriád letokruhů kmene stromu. Ty věkovité kruhy jako by z něj činily střed celé místnosti, připadal si, jako by ležel na terči. Paže měl nepřirozeně neohebné, ale přiměl je, aby ho nadzdvihly do sedu. Pak pohlédl na své ruce. Zápěstí měl odřená od zařezávajícího se lana, ale krev mu netekla.

Mizerové!

Zdvihl hlavu a zamračeně se rozhlédl kolem sebe.

Místnost měla asi dvacet stop v průměru a zdálo se, že zabírá celý vnitřní průměr kmene. Jediný otvor zde byl ten, kterým vpadl dovnitř, a za ním byla venku vidět tma, místnost však byla jasně osvětlena pochodněmi, upevněnými na stěnách – pochodněmi, jež hořely bez dýmu a zdálo se, že neubývají. Vyhlazené stěny se leskly, jako by byly vyleštěné, zatímco vysoký strop tvořilo hrubé, nedotčené dřevo.

Kolem Covenanta stálo v dutině pět Dřevnovských – tři muži, včetně toho s olistěným věncem, a dvě ženy. Všichni na sobě měli podobné pláště, které přiléhaly k jejich postavám a lišily se jen barvami, a všichni byli vyšší než Covenant. Jejich výška mu připadala hrozivá, a tak zvolna vstal a sňal ranec z ramen.

O chvíli později vešel do síně muž, jenž předtím vedl ty, kdo Covenanta na zemi zajali, následován Atiaran. Zdálo se, že jí nijak neublížili, byla však unavená a deprimovaná, jako by šplhání a nedůvěra vyčerpaly její sílu. Když spatřila Covenanta, postavila se vedle něj.

Jedna z žen se otázala: „Jenom dva, Soranale?“

„Ano,“ odpověděl Atiaranin strážce. „Sledovali jsme je, a když přecházeli jih holiny, nebyl nablízku nikdo jiný. Ani naši zvědové nehlásili žádné jiné cizince v kopcích.“

„Zvědové?“ podivila se Atiaran. „Nevěděla jsem, že mezi lidmi Končiny jsou zapotřebí zvědové.“

Žena postoupila o krok kupředu a odpověděla: ..Atiaran, Trellova ženo, známe lidi z Mithilského Skalnova od svého návratu do Končiny na počátku nového věku. A jsou mezi námi ti, kdo pamatují tvou návštěvu zde. Známe své přátele a cenu přátelství.“

„Čím jsme si tedy zasloužili takové zacházení?“ namítla Atiaran. „Přišli jsme hledat přátele.“

Žena neodpověděla na Atiaraninu otázku přímo. ..Protože jsme všichni lidé Končiny," pravila, „a protože nebezpečí, jež hrozí nám, hrozí všem, pokusím se otupit osten naší nezdvořilosti vysvětlením našich činů. My, kteří jsme se shromáždili v tomto srdci dřeva, jsme heerové Vyšného Dřevnova, vůdci našeho lidu. Já jsem Llaura, dcera Annamarova. Zde…" ukázala postupně na každého pokynutím hlavy, ,je Omoumil, dcera Mournil, Soranal, syn Thillerův, Padrias, syn Millův, Malliner, syn Veinninův a Baradakas, drewor lillianrillu." Posledně jmenovaným byl onen muž s olistěným věncem. „Rozhodli jsme se k nedůvěře a uvedeme vám své důvody. Vidím, že jste netrpěliví." Hlas jí zdrsněl náznakem hořkosti. „Dobrá, nebudu vás unavovat celým vyprávěním o ničivém větru, který se nad námi občas přežene od Gravin Threndor. Nebudu popisovat zuřivé bouře ani vám neukáži tělo ptáka se třemi křídly, který zemřel na vrcholku našeho Dřevnova, ani rozebírat pravdivost pověstí o vraždě, které se donesly k našemu sluchu. U sedmi! Jsou písně hněvu, které je třeba zazpívat – ale nebuduje zpívat nyní. Řeknu vám tohle: Všichni služebníci Šedého zabijáka nejsou mrtvi. Jsme přesvědčeni, že mezi námi byl Běs."

To jméno vyvolalo pocit nebezpečí, který Covenanta přiměl rozhlédnout se spěšně kolem sebe, aby určil jeho zdroj. Na okamžik nerozuměl. Ale pak si všiml, jak Atiaran při Llaurině slovech ztuhla – viděl, jak se jí svaly na čelisti svírají, a ucítil v ní vzrůstající strach, ačkoliv nic neříkala – a pochopil, Dřevnovští se obávali, že on a Atiaran mohou být Běsi.

Bez přemýšlení odsekl: „To je směšné."

Heerové si ho nevšímali. Po krátké přestávce Soranal navázal na Llaurino vysvětlení. „Přede dvěma dny, za vysokého odpoledního slunce, kdy se naši lidé zaměstnávali svými pracemi a řemesly a děti si hrály v horních větvích Stromu, přibyl do Vyšného Dřevnova cizinec. Dva dny předtím poslední zlá bouře od Hromové hory náhle utichla a změnila se v dobro – a toho dne, kdy přišel cizinec, byla naše srdce naplněna radostí v domnění, že bitva, o níž jsme nevěděli, přinesla vítězství Končině. Vypadal jako obyvatel Skalnova a řekl, že se jmenuje Jehannum. Přivítali jsme ho s pohostinností, která je radostí pro Končinu. Neviděli jsme žádný důvod o něm pochybovat, třebaže před ním naše děti utíkaly s nezvyklým strachem a křikem. Naneštěstí pro nás – mladí viděli zřetelněji než staří.

Procházel mezi námi s temnými narážkami a popichováním a prohnaně zesměšňoval naše řemesla a zvyky. A my jsme mu nedokázali odpovědět. Ale byli jsme pamětlivi míru a pojeden den jsme nic neučinili.

Po této době se Jehannumovy narážky obrátily v otevřené předpovědi zkázy. A tak jsme ho nakonec zavolali sem, do dřevoradní síně, na shromáždění heerů. Vyslechli jsme slova, která se rozhodl pronést, slova plná posměchu a očerňování Končiny. Pak naše oči pohlédly hlouběji a my jsme mu nabídli zkoušku lomillialorem."

„Znáš Vznešené dřevo, lomillialor – ne, Atiaran?" promluvil poprvé Baradakas. „Je v mnohém podobný orcrestu v rhadhamaerlu. Je to potomek Jediného stromu, z něhož byla vyrobena sama Hůl zákona."

„Neměli jsme však příležitost zkoušku provést," pokračoval ve vyprávění Soranal. „Když Jehannum spatřil Vznešené dřevo, uskočil a utekl. Pronásledovali jsme ho, ale zaskočil nás – byli jsme příliš naplněni klidem, nepřipravení na takové zlo – a jeho hbitost byla mnohem větší než naše. Unikl nám a vydal se na východ."

Vzdychl a dokončil: „V tom jednom dni, který od té doby uplynul, jsme se začali znovu učit obraně Končiny."

Po chvilce Atiaran tiše pravila: „Vyslechla jsem vás. Promiňte mi můj hněv – mluvila jsem ve spěchu a nevědomosti. Nyní však jistě vidíte, že nejsme přáteli Šedého zabijáka."

„Vidíme v tobě mnoho, Atiaran, ženo Trellova," ozvala se Llaura s pohledem ostře upřeným na skalnovskou ženu, „mnoho starostí a mnoho odvahy. Ale tvůj společník je pro nás uzavřen. Možná, že bude třeba tohoto Thomase Covenanta uvěznit."

„Melenkurion!" zasyčela Atiaran. „Neodvažujte se! Nevíte snad? Nepodívali jste se na něj?"

Na ta slova proběhlo mezi heery úlevné mumlání, mumlání, které ještě zdůraznilo jejich napětí. Soranal přistoupil k Atiaran, napřáhl pravou ruku dlaní kupředu v gestu uvítání a řekl: „Viděli jsme – viděli a slyšeli. Věříme ti, Atiaran, ženo Trellova. Pronesla jsi jméno, které by žádný Běs nevyslovil, aby zachránil svého společníka." Uchopil ji za paži a odtáhl ji od Covenanta z prostředku místnosti.

Bez ní po boku se Covenant náhle cítil odkrytý a zranitelný. Poprvé pocítil, do jaké míry se stal závislým na její přítomnosti a vedení, když už ne podpoře. Nebyl však v takovém rozpoložení, aby přijímal hrozby pasivně. Přikrčil se, připravený uskočit kterýmkoliv směrem, očima rvchle těkal po tvářích, které na něj hleděly od lesknoucích se stěn síně.

„Jehannum předpověděl mnoho věcí," ozvala se Llaura, „ale o jedné byste měli zvlášť vědět. Řekl, že kopci od jihu k nám kráčí velké zlo, které na sebe vzalo podobu Bereka Půlručka. A zde…" ukázala bledou rukou na Covenanta a hlas jí zpřísněl a zesílil. „Zde je naprostý cizinec v Končině– bez poloviny pravé dlaně a na levé ruce s prstenem z bílého zlata. Nade vší pochybnost nese poselství Pánům – poselství zkázy!"

Atiaran s prosebnou prudkostí opáčila: „Nesuďte předčasně. Pamatujte na přísahu. Nejste Páni. Temná slova mohou být varováním právě tak jako proroctvím. Chcete věřit slovu Běsa?"

Baradakas lehce pokrčil rameny. „Nesoudíme poselství. Naše zkouška je určena člověku." Sáhl za sebe a zdvihl hladkou dřevěnou hůlku, tři stopy dlouhou, z níž byla oloupána kůra. Jemně a uctivěji držel uprostřed délky. „Tohle je lomillialor" A když vyslovil ten název, čisté dřevo se zatřpytilo, jako by bylo ovlhlé rosou.

Co to, sakra, je? Covenant se snažil uklidnit mysl, aby čelil tomu, co má přijít, ať je to cokoliv.

Dreworův příští pohyb ho však překvapil. Baradakas švihl hůlkou a hodil ji Nevěrci.

Ten ucukl stranou a sáhl po lomillialoru pravou rukou. Neměl však dost prstů na to, aby hůlku rychle sevřel, vyklouzla mu a dopadla na podlahu s dřevěným třeskem, který se v tichu síně zdál být nepřirozeně hlasitý.

Na okamžik všichni zůstali potichu, ztuhlí, než vstřebali význam toho, co viděli. Potom heerové jednohlasně vyslovili svůj rozsudek s konečností ortelu smrti.

„Vznešené dřevo ho odmítá. Je v Končině zlem.“

DESET:

Slavnost jara

JEDNÍM plynulým pohybem Baradakas vytáhl zpod pláště kyj, zdvihl jej a vrhl se ke Covenantovi.

Covenant se instinktivně bránil. Než se k němu drewor dostal, sehnul se a levou rukou chňapl po lomillialorove hůlce. Když Baradakas zamířil kyjem na jeho hlavu, Covenant ho švihl hůlkou do paže.

Kyj se ve sprše bílých jisker rozlétl v třísky. Baradakas odlétl nazpět, jako by ho odhodil výbuch.

Síla toho úderu vibrovala Covenantovou rukou až k lokti a prsty mu na okamžik znecitlivěly. Hůlka mu začala klouzat z ruky. Zíral na ni s otevřenými ústy a myslel si: Co to, sakra…?

Pak ho však uklidnil němý úžas heerů a zhroucená dreworova postava. Tak zkoušet mě chtěli? zasípěl v duchu. Mizerové. Vzal hůlku do pravé ruky a držel ji uprostřed tak, jako předtím Baradakas. Třpytící se dřevo se zdálo kluzké, působilo dojmem, že se mu vysmekává, že se vymaňuje z jeho sevření, ačkoliv se hůlka ve skutečnosti nepohybovala. Pak se rozhlédl po heerech a vložil do svého pohledu všechen vztek, který v něm roznítilo jejich zacházení s ním. „No tak, chcete mi snad někdo ještě jednou říci, že mě ta věc odmítá?“

Soranal a Llaura stáli každý po jednom boku Atiaran a Malliner na opačné straně u stěny. Omournil a Padrias se skláněli nad ležícím dreworem. Jak je Covenant přejížděl pohledem, Atiaran mu zachmuřeně pohlédla do tváře. „Za starého věku,“ ozvala se, „když Nejvyšší Pán Kevin uvěřil Šedému zabijákovi, dal mu neocenitelné dary, orcrest a lomillialor. Pověst říká, že o ně brzy přišel – ale dokud je Šedý zabiják vlastnil, neodmítaly ho. Zloba může nosit převlek pravdy. Možná, že divoká magie překonává pravdu.“

Tak ti velice děkuji! zamračil se na ni Covenant. O co se to snažíš?

Llaura bezvýrazným hlasem odpověděla: „Tak praví pověst. Ale my jsme pouze Dřevnovští – nikoliv Páni. Takové věci nás převyšují. Kam až sahá paměť našeho lidu, nikdy nebyl drewor lillianrillu při zkoušce pravdy sražen k zemi. Jakže zní píseň? – 'spasí, nebo zatratí Zemi'. Modleme se, abychom za svou nedůvěru nedošli zatracení.“ Napřáhla nejistě ruku ke Covenantovi v pozdravném

gestu a řekla: „Buď zdráv, Nevěrče. Odpusť nám naše pochybnosti a vítej ve Vyšném Dřevnově.“

Covenant stál proti ní a jeho rty se připravovaly k hořkému odseknutí. Když jí však pohlédl do očí, zjistil, že v nich vidí upřímnost. Ten pohled utopil jeho prudkost v rozpacích. Š rozpornými pocity zamumlal: „Zapomeňte na to.“

Llaura i Soronal se uklonili, jako by byl jejich omluvu přijal. Pak obrátili pozornost k Baradakasovi, který se omámeně zvedal na nohy. Rukama si otíral tvář, jako by ji měl pokrytou pavučinami, nicméně ujistil Omournil a Padriase, že mu nic není. Se směsí obdivu a hrůzy v očích také Covenanta pozdravil.

Covenant odpověděl nepřívětivým pokývnutím hlavy. Nečekal, až ho drewor vyzve – sám podal lomillialor Baradakasovi a byl rád, že se toho zneklidňujícího, nejistého doteku zbavil.

Baradakas přijal hůlku a křivě se na ni usmál, jako by byla svědkem jeho porážky. Pak ji zasunul zpět pod plášť. Přenesl svůj úsměv na Covenanta a pravil: „Nevěrče, naší přítomnosti zde již není zapotřebí. Ještě jsi nejedl a těžce na tobě spočívá únava z vašeho putování. Přijmeš pohostinství mého domu?“

To pozvání Covenanta překvapilo, na okamžik zaváhal a snažil se rozhodnout, zda může, nebo nemůže dreworovi

věřit. Baradakas se zdál být klidný a nikoliv nepřátelský, avšak jeho úsměv byl mnohoznačnější než Llaurina omluva. Pak však Covenant dospěl k závěru, že pokud jde o otázky důvěry, bude bezpečnější se samotným Báradakasem než se všemi heery najednou. Škrobeně prohlásil: „Prokazuješ mi čest.“

Drewor se uklonil. „Přijetím daru poctíváš dárce.“ Ohlédl se po ostatních Dřevnovských, a když přikývli na souhlas, otočil se a vyšel ze síně.

Covenant se podíval na Atiaran, ale ta už tiše rozmlouvala se Soranalem. Bez dalších odkladů vyšel ven, na širokou větev za Baradakasem.

Noc nad velkým stromem byla nyní posetá světly – ohni domácností Dřevnovských. Ty osvětlovaly hluboko dolů propast, která zela mezi větvemi, ale na zem jejich světlo nedosáhlo. Covenant se mimoděk zachytil Baradakasova ramene.

„Není to daleko,“ pravil drewor tiše. „Jenom o jednu větev výš. Půjdu za tebou – nespadneš.“

Covenant sevřel příčle žebříku, drtě přitom mezi zuby kletby. Chtěl to vzdát, vrátit se do pevné dřevoradní síně, ale hrdost a zlost mu v tom zabránily. A příčle připadaly jeho prstům bezpečné, téměř přilnavé. Když mu Baradakas položil povzbudivě ruku na záda, vydal se nemotorně nahoru.

Jak Baradakas sliboval, na další větev to nebylo daleko. Covenant stál záhy na jiné široké větvi, která se několik kroků od kmene rozdvojovala a ve vzniklé vidlici se uhnízdil dreworův dům. Covenant, svíraje Baradakasovo rameno jako oporu, dosáhl vchodu a překročil práh, jako by ho dovnitř vehnal závan úlevy.

Octl se v úhledném obydlí o dvou místnostech, zcela vytvořeném z větví stromu. Propletené větve tvořily část podlahy i všechny stěny, včetně příčky mezi oběma místnostmi. Strop pak vytvářela klenba z tenkých větviček a listí. Podél jedné stěny první místnosti vrůstaly dovnitř široké dřevěné výstupky jako křesla a naproti nim visela palanda. Místo dýchalo teplou, čistou atmosférou a navozovalo

představu oddanosti umění, což Covenant shledal poněkud zneklidňujícím – jako připomínku, že drewor může být nebezpečný.

Zatímco si Covenant prohlížel místnost, Baradakas upevnil pochodně na všechny vnější stěny a zažehl je tak, že třel jejich konce rukama a tiše cosi mumlal. Pak chvilku prohledával zadní místnost a vrátil se s podnosem naloženým plátky chleba a sýra, velkým hroznem vína a dřevěným džbánem. Mezi obě křesla přisunul malý třínohý stolek, podnos na něj položil a pokynul Covenantovi, aby se posadil.

Při pohledu na jídlo Covenant zjistil, že má hlad, poslední dva dny nejedl kromě alianthy nic. Přihlížel, jak se Baradakas na okamžik nad jídlem uklání. Pak se posadil. Podle příkladu svého hostitele si udělal sendviče ze sýra a hroznového vína mezi krajíci čerstvého chleba a velkoryse si přihýbal ze džbánu s jarním vínem. Během prvního náporu jídla neřekl nic, neboť věnoval pozornost potravě.

Nezapomněl však, kdo je jeho hostitelem a co se mezi nimi odehrálo.

Baradakas ponechal Covenantovi jarní víno a sklidil zbytek potravin. Když je uskladnil v zadní místnosti a vrátil se, pravil: „Nu, Nevěrče. Jakým jiným způsobem ještě mohu přispět k tvému pohodlí?“

Covenant se zhluboka napil jarního vína a odpověděl tak nedbale, jak to jen dokázal: „Odpověz mi. Chystal ses mi rozbít hlavu – tam dole. A vypadalo to, jako bys dostal pěknou šupu od toho… od toho Vznešeného dřeva. Proč jsi mě sem pozval?“

Baradakas chvíli váhal, jako by uvažoval, kolik toho říci. Pak sáhl do zadní místnosti, vytáhl hladkou hůl téměř šest stop dlouhou a posadil se na lůžko naproti Covenantovi. Při řeči začal bílé dřevo hole leštit měkkým hadříkem. „Je pro to mnoho důvodů, Thomasi Covenante. Potřebuješ někde spát a můj domov je blíže dřevoradní síni než kterýkoliv jiný – pro někoho, kdo nemá rád výšky. A ani moje, ani tvoje přítomnost není nutná při jednání o radách a pomoci, které je třeba této noci uskutečnit. Atiaran zná Končinu – promluví o všem, co je třeba o vaší cestě říci. A jak Soranal, tak Llaurajsou jí schopni poskytnout jakoukoliv pomoc, o jakou může požádat.“

Jak se Covenant díval přes místnost na dreworovy pracující ruce a do jeho světlých, pronikavých očí, zmocnil se ho zvláštní pocit, že zkouška pokračuje – že střet s lomillialorem byl teprve začátkem Baradakova zkoumání. Avšak jarní víno uvolnilo jeho strach a napětí, neměl obavy. Klidně Baradakase vybídl: „Pověz mi víc.“

„Také jsem měl v úmyslu vyjádřit nabídkou pohostinství svou omluvu. Chystal jsem se ti ublížit a toto mé porušení přísahy míru vyžaduje nápravu. Kdyby se ukázalo, že jsi služebníkem Šedého zabijáka, bylo by stačilo tě zajmout. A tvá smrt by Pány zbavila možnosti prozkoumat tě. V tomto ohledu jsem tedy pochybil. A o to víc mě zasáhlo, když jsi pozdvihl lomillialor a jeho oheň mě udeřil. Doufám, že svou pošetilost alespoň zčásti odčiním.“

Covenant poznal, že drewor mluví upřímně, avšak jeho pocit, že je zkoušen, nezmizel, ba spíše se ještě prohloubil. Díval se svému hostiteli do očí a poznamenal: „Stále jsi neodpověděl na moji otázku.“

Baradakas bez známek překvapení opáčil: „Jsou ještě jiné důvody? Co ve mně vidíš?“

„Pořád mě zkoušíš,“ zavrčel Covenant.

Drewor zvolna přikývl. „Možná. Možná ano.“ Vstal, opřel hůl jedním koncem o podlahu a věnoval lesku hole poslední dotek hadříku. Pak řekl: „Pohleď, Thomasi Covenante – vyrobil jsem pro tebe hůl. Když jsem s ní začal, věřil jsem, že ji dělám pro sebe. Nyní však vím, že tomu tak není. Vezmi si ji. Může ti posloužit, až pomoc i rada selžou.“ Na Covenantův krátký tázavý pohled odpověděl: „Ne, tohle není Vznešené dřevo. Ale přesto je dobré. Dovol mi, abych ti ji věnoval.“

Covenant zavrtěl hlavou. „Dokonči svou zkoušku.“

Baradakas znenadání pozdvihl hůl a tvrdě udeřil do dřeva pod svýma nohama. Celá větev se na okamžik zatřásla, jako by se zvedla vichřice, menší větve zapraštěly a obydlí se zazmítalo jako tříska na rozbouřených vlnách. Covenant se lekl, že strom padá, a v obavách se chytil svého křesla. Ten nápor však téměř ihned ustal. Baradakas pozvedl ke Covenantovi své bledé oči a zašeptal: „Nuže, slyš mě, Nevěrče. Žádná zkouška pravdy není větší než ten, kdo ji dává. A já jsem cítil tvou sílu. Kam až paměť lillianrillu sahá, žádný drewor nebyl nikdy zasažen Vznešeným dřevem. My jsme přátelé Jediného stromu, ne jeho nepřátelé. Ale ve srovnání s tebou jsem slabý jako dítě. Nemohu si na tobě vynutit pravdu. Navzdory všem mým zkouškám bys mohl být sám Šedý zabiják, který přišel, aby všechen život Končiny obrátil v popel.“

Covenant, podrážděný takovým nápadem, odsekl: „To je směšné.“

Baradakas přistoupil blíž a zaměřil svůj pátravý pohled hluboko do Covenantových očí. Covenant se schoulil, cítil, jak drewor prozkoumává ty části jeho osobnosti, které chtěl Covenant chránit, podržet skryté. Co se mnou ten mizera Zlor má společného? žaloval hořce. Já jsem si vůbec nevybral být jeho poslíčkem.

Náhle se Baradakasovi rozšířily oči a on couvl prudce přes místnost, jako by viděl něco ohromujícího. Zarazil se o lůžkOj chvíli na něm zůstal sedět a pozoroval, jak se mu chvějí ruce, jimiž svíral hůl. Pak opatrně řekl: „Pravda. Jednoho dne možná budu dost moudrý, abych věděl, na co se mohu spolehnout. Nyní potřebuji čas, abych porozuměl. Věřím ti, příteli. Při poslední zkoušce nás neopustíš, abychom zemřeli. Zde.“ Opět nabídl hůl Covenantovi. „Nepřijmeš můj dar?“

Covenant neodpověděl hned. Také se třásl a musel se zatnout, než dokázal říci, aniž se mu chvěl hlas: „Proč? Z jakého důvodu mi věříš?“

Dreworovy oči se zaleskly, jako by měl slzy na krajíčku, ale usmíval se, když řekl: „Jsi člověk, který zná hodnotu krásy.“

Covenant po té odpovědi chvíli jen zíral a pak odvrátil pohled. Přepadla ho naprostá hanba, cítil se tváří v tvář Baradakasově důvěře nečistý a poskvrněný. Ale pak se obrnil. Jdi dál. Přežij. Co s tím má co dělat důvěra? Příkře vztáhl ruce a přijal hůl.

Byla na dotek čistá, jako by byla opracována z toho nejzdravějšího dřeva s nejláskyplnější oddaností. Uchopil ji a prohlédl si ji, jako by mu mohla poskytnout nevinnost, již postrádal.

O málo později ho překvapilo vlastní mohutné zívnutí. Nevšiml si dosud, že je tak unavený. Pokoušel se svou únavu potlačit, ale jeho úsilí vyústilo jenom v další zívnutí.

Baradakas zareagoval laskavým úsměvem. Vstal z lůžka a pokynem pobídl Covenanta, ať si lehne.

Covenant neměl v úmyslu jít spát, avšak jakmile se octl ve vodorovné poloze, všechno jarní víno, které vypil, jako by se mu nahrnulo do hlavy a on se cítil být unášen vánkem, jenž rozechvťval vysoké stromy. Brzy tvrdě usnul.

Spal dobře a rušila ho pouze vzpomínka na dreworovy pronikavé, tázavé oči a pocit, že mu lomillialor klouže mezi prsty bez ohledu na to, jak pevně jej svírá. Když se příštího rána probudil, paže ho bolely, jako by celou noc zápasil s andělem.

Když otevřel oči, zjistil, že Atiaran sedí na druhé straně místnosti a čeká. Jakmile si všimla, že je vzhůru, vstala a přistoupila k němu. „Pojď, Thomasi Covenante," řekla. „Už jsme promeškali dnešní rozbřesk."

Covenant ji chvíli pozoroval. Na tváři její usadil prohlubující se stín únavy a on si domyslel, že strávila velkou část noci rozhovorem s heery. Zdálo se však, že ji nějak utěšilo to, co slyšela, a její pohled téměř optimisticky zářil. Možná, že nyní získala jakousi naději.

Covenant byl srozuměn se vším, co by mohlo zmírnit její nepřátelský postoj vůči němu, a sklouzl z lůžka, jako by sdílel její optimismus. Navzdory bolavým pažím se cítil pozoruhodně osvěžen, jako by prostředí Dřevnova vynaložilo svou pohostinnost a blahodárnost na to, aby mu pomohlo si odpočinout. Rychle si umyl tvář, osušil se hustým ručníkem z listí, pak zkontroloval, zda nemá nějaká zranění, a upravil si oděv. Na trojnohém stolku ležel jakýsi bochánek, a když si Covenant ulomil kus k snídani, zjistil, že je udělán z chleba a masa, pečených dohromady. Žvýkaje přistoupil k jednomu z oken, aby se podíval ven.

Atiaran se k němu připojila a spolu hleděli mezi větvemi k severu. Ve velké dálce spatřili řeku, plynoucí téměř přesně k východu, a za ní kopce, které se táhly až k obzoru. Avšak tyto severní kopce oddělovalo od těch, kterými poutníci až dosud procházeli už od Mithilského Skalnova, ještě něco jiného než řeka. Zdálo se, že se kraj za řekou vlní v ranním svitu slunce, jako by tichá země plynula nad mělčinami –jako by tajemná skála Končiny čeřila povrch země a odhalovala se jen těm, kdo v ní dovedou číst. Covenant cítil, že ze svého výhodného postavení ve výši Dřevnova vidí něco, co převyšuje dokonce i jeho nové vjemy.

„Tam," promluvila Atiaran tiše, jako by mluvila o posvátném místě, „tam je Andelain. Drewor si svůj dům vybral dobře, aby měl takový výhled. Mithil zde teče na východ, než se obrátí zase k severu směrem ke Gravin Threndor a ke Konejšivé řece. A za ním jsou Andelainské vrchy, srdce uzdravující bohatství Končiny. Ach, Covenante, pohled na ně mi dodává odvahu. A Soranal mi popsal cestu, která nám snad umožní splnit můj nejodvážnější sen. Se štěstím a při

rychlém tempu můžeme uvidět to, co mnoho z mých pošetilostí obrátí v moudrost. Musíme jít. Jsi připravený?“

Ne, pomyslel si Covenant. Ne šplhat po tomhle stromě. Ale přikývl. Atiaran mu přinesla ranec, a zatímco vyšla z dreworova domu na širokou větev, natáhl si popruhy na ramena, nevšímaje si bolesti v pažích. Pak uchopil hůl, kterou mu věnoval Baradakas, a vzchopil se, aby riskoval krk při sestupu z Dřevnova.

Kmen byl pouhé tři nebo čtyři kroky daleko, ale výška dvou set stop had zemí ho zmrazila a přiměla k tomu, že v obavách zaváhal a jeho odhodlání začaly nahlodávat první záchvěvy závrati. Jak tam však stál u vchodu do dreworova obydlí, zaslechl výskání mladých hlasů a spatřil, jak ve větvích nad ním skotačí děti. Některé z nich se navzájem honily a při honičce skákaly z větve na větev tak bezstarostně, jako by jim nehrozil žádný pád.

V dalším okamžiku seskočily přímo před Covenanta dvě děti, chlapec a děvče, z větve, která se nacházela téměř o dvacet stop výše. Děvče honilo chlapce, avšak ten se vyhnul jejímu doteku a střelhbitě se mihl kolem Covenanta, aby se za ním ukryl. Ze svého úkrytu na ni vesele pokřikoval: „Jsem v bezpečí! Hoň si jiného! Já jsem v bezpečí!“„

Covenant bez přemýšlení přisvědčil: „Je v bezpečí.“

Děvče se usmálo, podniklo předstíraný výpad kupředu a skočilo pryč za kýmsi jiným. Chlapec se ihned vrhl ke kmeni a vyšplhal po žebříku na hřiště ve vyšších patrech.

Covenant se zhluboka nadechl, uchopil hůl napříč jako provazolezec a vykročil z vchodu. S velkým úsilím se nejistě došoural k relativnímu bezpečí kmene.

Potom už se cítil lépe. Když prostrčil hůl mezi popruhy svého rance, mohl uchopit žebřík oběma rukama a bezpečný dotek příčlí ho uklidnil. Než urazil polovinu vzdálenosti, už mu srdce tak divoce nebušilo a dokázal svému sevření věřit natolik, aby se rozhlížel kolem sebe po obydlích i lidech, které míjel.

Konečně dospěl do nejnižších větví a následoval Atiaran po schodech na zem. Tam stáli shromáždění heerové, aby se s nimi rozloučili. Když Covenant spatřil Baradakase, pozdvihl hůl ve svých rukách, aby dal najevo, že ji nezapomněl, a v odpověď na dreworův úsměv se vesele zašklebil.

„Nuže, nositelé poselství,“ pravila Llaura po chvilkovém mlčení, „řekli jste nám, že osud Končiny leží ve vašich rukou, a my tomu věříme. Trápí nás, že vám nemůžeme to břímě ulehčit – ale soudíme, že v této záležitosti nemůže nikdo zaujmout vaše místo. Poskytli jsme vám tu trochu pomoci, kterou jsme mohli. Nyní nám zbývá jenom bránit své domovy a modlit se za vás. Přejeme vám hodně zdaru kvůli celé Končině. A kvůli vám samým na vás naléháme, abyste byli včas na slavnosti. Ta přináší velká znamení naděje pro každého, kdo sejí účastní.

Atiaran, ženo Trellova, jdi v míru a věrnosti. Zapamatuj si cestu, kterou ti Soranal popsal, a neuhýbej stranou.

Thomasi Covenante, Nevěrče a cizince v naší Končině – buď věrný. Vzpomeň si na dreworskou hůl v hodině temnoty. Nyní jděte svou cestou.“

Atiaran odpověděla obřadně, jako by završovala nějaký rituál. „Odcházíme, ale Vyšný Dřevnov nám zůstane v paměti jako domov i místo pomoci a naděje.“ Uklonila se, dotkla se dlaněmi čela a pak široce rozpřáhla paže. Covenant ji nejistě

napodobil. Heerové opětovali gesto otevřeného srdce na rozloučenou s obřadnou uvážlivostí. Pak Atiaran vykročila k severu a Covenant pochodoval za ní jako list, unášený vlnou v brázdě její rozhodnosti.

Ani jeden z nich se neohlédl. Odpočinek a obnovení sil v krásné stromové vesnici jim dodaly čilosti a pobídly je k cestě kupředu. Oba svými rozdílnými způsoby dychtili po Andelainu a věděli, že Jehannum odešel z Vyšného Dřevnova na východ, nikoliv na sever. Spěchali kupředu mezi stále houstnoucími kopci a dosáhli břehu Mithilu brzy odpoledne.

Přebrodili se přes širokou mělčinu. Než Atiaran vstoupila do vody, zula si sandály a jakýsi polovědomý impuls přiměl Covenanta, aby si zul boty, stáhl ponožky a vyhrnul nohavice. Když ucítil první bujné vůně vrchů, pochopil, že je třeba, aby přebrodil Mithil naboso, aby byl připravený – že omytí nohou v proudu je nezbytné pro přeměnu jeho těla v živější podstatu Andelainu. A když vstoupil na severní břeh, zjistil, že pod nohama cítí tepat jeho život, nyní i jeho chodidla byla citlivá vůči zdraví Končiny.

Ono silné vnímání vrchů pod nohama se mu tak líbilo, že se mu nechtělo znovu nazouvat boty, ale odepřel si to potěšení, aby dokázal udržet krok s Atiaran. Následoval ji po cestě, kterou jí popsal Soranal – snadná cesta středem Andelainu – kráčel a obdivoval změnu, která se se zemí udala, když překročili řeku.

Vnímal tu změnu zřetelně, ovšem zdálo se mu, že ji tvoří něco víc než jen souhrn viditelných detailů. Stromy byly všeobecně vyšší a rozložitější než jejich jižní příbuzní, hojná a bujná aliantha místy pokrývala svou zelení celé stráně, výšiny i údolí hýřily silně vonící trávou, květy se kývaly ve vánku tak spontánně, jako by před pouhými několika okamžiky vesele a bouřlivě vyrašily z půdy, malá lesní zvířátka – králíci, veverky, jezevci a další – skotačila kolem a jen matně se rozpomínala na to, že by vlastně měla mít před člověkem strach. Skutečný rozdíl však byl transcendentní. Andelainské vrchy poskytovaly všem Covenantovým smyslům čistší a,silnější dojem zdraví než cokoliv jiného, co dosud spatřil. Zdejší aura řádnosti byla tak silná, až začal litovat, že náleží do světa, kde zdraví je nehmatatelné, neurčité a rozlišitelné pouze podle svých vnějších projevů. Chvíli přemítal, jak dokáže snést návrat, jak dokáže snést probuzení. Avšak krása Andelainu ho brzy přiměla na takové věci zapomenout. Byl to nebezpečný půvab – ne proto, že by byl zrádný nebo škodlivý, nýbrž proto, že dokázal člověka svést. Dávno už byla zapomenuta nemoc, VKK, Povýšenec, hněv, všechno upadlo v zapomnění a ztratilo se v proudu zdraví přelévajícího se z jednoho místa na druhé.

Covenanta uchváceného vrchy, uzavřeného v takové hmatatelné a konkrétní živosti země stále více a více překvapovalo, že se zde Atiaran nechce zdržet. Jak procházeli tou nádhernou krajinou a pronikali legui za leguí hlouběji do Andelainu, chtělo se mu zastavit se u každého nového objevu, u každého nového údolí, aleje nebo doliny, aby vychutnal, co vidí – aby to uchopil zrakem na tak dlouho, než se to stane jeho součástí, nesmazatelnou a zajištěnou proti jakékoliv budoucí ztrátě. Atiaran však pospíchala dál – vstávala brzy, zastavovala málo a spěchala dlouho do noci. Oči upírala do dálky před sebe a únava sídlící hluboko pod jejími rysy jako by nebyla schopná se prodrat na povrch. Dokonce i tyto vrchy pro ni bledly před tím, co si slibovala od záhadné „slavnosti“. Covenant neměl na vybranou a

musel se přinutit jít za ní, její vůle nepřipouštěla žádný odklad. Druhá noc od odchodu z Vyšného Dřevnova byla tak jasná a průzračná, že nemuseli se západem slunce zastavovat a Atiaran pokračovala v chůzi až téměř do půlnoci. Po večeři se Covenant na chvíli posadil a díval se na nebe a na dráždivé hvězdy. Ubývající půlměsíc stál vysoko na obloze a jeho bílý srpek sesílal dolů pouhý odlesk oné tajemné záře, která osvětlovala jeho první noc v Končině. Bezděčně poznamenal: „Měsíc bude za pár dní v novu."

Nato na něj Atiaran ostře pohlédla, jako by ho podezřívala, že odhalil nějaké její tajemství. Ale neřekla nic a on nevěděl, zda reagovala na vzpomínku nebo na budoucí očekávání.

Následující den začal stejně nádherně jako ten předcházející. Sluneční svit proměnil v drahokamy rosu, která se rozzářila jako diamanty v trávě a listí, vzduch, čerstvý jako prvotní dech Země, přinášel mezi vrchy ostrou vůni alianthy a modřínů, zlatanů a pivoněk. Covenant to sledoval s jakýmsi blaženým pocitem v srdci a spokojeně kráčel za Atiaran k severu. Brzy odpoledne se však stalo něco, co zkalilo všechnu jeho radost, co ho zasáhlo až do morku kostí. Když kráčel po přirozené uličce mezi zalesněnými kopci s krásným pocitem jarní trávy pod nohama, bez výstrahy šlápl na kus trávníku, který v něm vzbudil pocit stejného nebezpečí jako jáma plná pohyblivého písku.

Instinktivně se stáhl a couvl o tři kroky. Pocit ohrožení okamžitě zmizel. Stále jej však cítil v nervech od chodidla po celé délce nohy.

Byl tak překvapený, tak zaražený, že ho ani nenapadlo zavolat na Atiaran. Namísto toho se opatrně přiblížil k místu, kde cítil nebezpečí, a zkusmo se jej dotkl špičkou nohy. Tentokrát však necítil nic, jenom bujnou trávu Andelainu. Sehnul se a rukama přejížděl po trávě všemi směry v rozsahu asi jednoho yardu. Avšak to, co způsobilo onen pocit špatnosti, už bylo pryč a Covenant po chvíli zmatku vyrazil opět kupředu. Zpočátku na každém kroku váhal a čekal další výboj. Avšak země se zdála být plná téže čisté rezonující vitality jako předtím. Nakrátko se dal do klusu, aby dohonil Atiaran.

K večeru ucítil bodnutí zla znovu, jako by byl šlápl do kyseliny. Tentokrát zareagoval divokým odskokem, vrhl se kupředu, jako by těsně vedle něj uhodil blesk, a z úst se mu vydralo zaječení dřív, než je mohl zadržet. Atiaran k němu přiběhla zpátky a našla ho, jak ohmatává trávu a plnými hrstmi uraženě trhá její stébla.

„Tady," drtil mezi zuby a bušil do drnů pěstí. „Sakra! Tady to bylo!"

Atiaran nechápavě zamrkala. Covenant vyskočil na nohy a obviňujícím gestem ukázal prstem na zem. „Necítila jsi to? Bylo to tady. Zatraceně!" Prst se mu třásl. „Jak jsi to mohla přehlédnout?"

„Nic jsem necítila," opáčila klidně.

Otřásl se a spustil ruku. „Cítil jsem to, jako by… jako bych šlápl na pohyblivý písek… nebo do kyseliny… nebo…" vzpomněl si za zavražděného cestlena, Jako vraždu."

Atiaran zvolna poklekla vedle místa, na které ukazoval. Chviličku si je prohlížela a pak se jej dotkla rukama. Když opět vstala, prohlásila: „Nic necítím…"

„Už je to pryč,“ skočil jí do řeči.

„…ale já nemám hmat rhadhamaerlu“ pokračovala. „Už jsi to cítil někdy dříve?“

„Jednou. Před pár hodinami.“

„Ach,“ povzdechla si, „kdybych tak byla Paní a věděla, co mám dělat. Hluboko v Zemi musí být činné nějaké zlo – skutečně velké zlo, když ani Andelainské vrchy nejsou úplně bezpečné. Ale to zlo je ještě nové nebo plaché. Nezůstává. Musíme doufat, že je předhoníme. Ach, slabosti! Naše rychlost s každým uplynulým dnem dostačuje méně a méně.“

Přitáhla si řízu těsněji k tělu a vykročila večerem pryč. Putovali bez zastávky, dokud noc kolem nich nezhoustla a blednoucí měsíc nestál vysoko na své dráze mezi hvězdami.

Dalšího dne Covenant cítil křeče zla v trávě častěji. Dvakrát dopoledne a čtyřikrát během odpoledne a večera ucukl prudce jednou nebo druhou nohou z trávníku a v době, kdy Atiaran zastavila na noc, jeho nervy od nohou až po kořeny zubů byly podrážděné a bolavé. Intenzivně cítil, že taková bolavá místa jsou urážkou, ba dokonce zradou Andelainu, kde každý jiný dotek, obrys či barevný odstín nebe, stromu, trávy či kopce oplývaly bohatstvím. Tyto nápory, bodáni a vystřelující bolesti způsobily, že se mimoděk choval ostražitě k půdě samé, jako by byly zpochybněny samotné základy Země.

Pátého dne po odchodu z Vyšného Dřevnova cítil zlo v trávě ještě častěji, jeho útoky nabývaly na intenzitě. Krátce po poledni narazil na místo, kde zlo nezmizelo hned po prvním doteku. Když na ně znovu položil nohu, ucítil chvění, jako by šlápl na bolavé místo země. Od těch vibrací mu brzy zdřevěněla noha a čelisti ho rozbolely, jak zatínal zuby, ale necouvl. Zavolal Atiaran, klekl si do trávy a dotkl se té bolavé země rukama.

Ke svému překvapení necítil nic.

Atiaran také prozkoumala povrch a pak si ho změřila hněvivým pohledem. Také necítila nic.

Když však ohmatával to místo nohou, zjistil, že bolest tam stále je. Drásala mu mozek, vyrazila mu pot na čele a vynutila mu z hrdla zavrčení. Když mu bolest vystřelila do kostí a nohy se zmocnila chladná necitlivost, sehnul se a přejel rukou pod podrážkou. Ale rukama stále necítil nic, na nebezpečí byly citlivé pouze jeho nohy.

Veden náhlým popudem odhodil jednu botu, strhl si ponožku a položil na to zlé místo bosou nohu. Výsledek byl ještě překvapivější. Bolest cítil, když byl obutý, ale ne když byl bosý. A přece byly jeho vjemy naprosto zřetelné, to špatné vyvěralo ze země, nikoliv z bot.

Než se mohl zarazit, strhl i druhou botu a ponožku a zahodil je. Pak ztěžka dosedl do trávy a sevřel si oběma rukama hlavu, v níž mu prudce bušilo.

„Nemám pro tebe sandály,“ prohlásila Atiaran odměřeně. „Obutí budeš potřebovat, než naše cesta dosáhne

konce.“

Covenant ji sotva slyšel. Zřetelně cítil, že poznal nebezpečí, že určil hrozbu, která ho už celé dny zavádí na špatnou cestu, aniž si to uvědomoval.

Takhle na to jdeš, Zlore? zavrčel v duchu. Nejdřív oživnou moje nervy. Pak mě Andelain přiměje zapomenout… Pak zahodím boty. Je to tak? Zbavit mě postupně jedné mé ochrany po druhé, takže nebudu schopný se bránit? Takhle mě chceš zničit?

„Musíme jít," upozornila ho Atiaran. „Rozhodni se, co uděláš."

Rozhodnout se? Zatraceně! Covenant prudce vstal. Vztekle procedil mezi zuby: „To není tak jednoduché." Pak šel sebrat boty a ponožky.

Přežít.

Zašněroval si nohy do bot, jako by to byl nějaký druh brnění.

Po zbytek dne uhýbal před každým náznakem bolesti v zemi a následoval Atiaran zachmuřeně, s odhodlaným výrazem v očích a bojoval proti bodavému zlu, aby si uchoval svou svrchovanost, svůj pocit sebe sama. K večeru se zdálo, že se jeho snaha setkala s úspěchem. Po jednom zvlášť zuřivém útoku zla pozdě odpoledne bodavé bolesti ustaly. Nevěděl, zda se ještě vrátí nebo ne, alespoň na chvíli však měl od nich pokoj.

Tato noc byla temná, protože bylo zataženo, a Atiaran byla nucena utábořit se dříve než obvykle. Přesto si ona i Covenant odpočinuli málo. Mírný, avšak vytrvalý déšť jim promáčel přikrývky, budil je po většinu noci a nutil je choulit se hlouběji do stínu převislé vrby, aby se před ním trochu skryli.

Příští ráno – šesté ráno jejich cesty od Vyšného Dřevnova – se rozbřesklo jasné a plné andelainské rozjařenosti. Atiaran je přivítala spěchem a očekáváním, které se projevovaly v každém jejím pohybu, a způsob, jakým Covenanta poháněla, jako by vyjadřoval více přátelství, více družnosti než cokoliv z jejích skutků od počátku jejich společné cesty. Její touha po rychlosti byla nakažlivá, Covenant byl rád, zejí propadl i on, protože ho zachránila od myšlenek na možnost dalších útoků zla. Na cestu se vydali poklusem.

Den byl jako stvořený pro cestování. Vzduch byl chladný, slunce jasné a povzbudivé, cesta je vedla přímým směrem bez výškových rozdílů, pružná tráva je vymršťovala při každém kroku kupředu. A nakažlivá horlivost Atiaran ho pobízela, aby za ní klusal legui za leguí. Kolem poledne zvolnila krok, aby se najedli pokladinek rostoucích podél cesty, ale i potom vykračovala pěkně zčerstva, a jak se blížil večer, nasadila opět poklus.

Potom je nevyznačená cesta, kterou jí Dřevnovští popsali, přivedla na konec širokého údolí. Po krátké zastávce, během které si ověřovala orientaci, zamířila vzhůru po dlouhém, pozvolném svahu, který se, jak se zdálo, táhl daleko k východu. Zvolila přímý směr, který je vedl přímo mezi dva stejně vyhlížející zlatany sto yardů nad údolím,' a Covenant za ní bez jakýchkoliv otázek namáhavě klusal do kopce. Byl příliš unavený a scházel mu dech, než aby se na něco vyptával.

A tak stoupali po svahu – Atiaran klusala vzhůru se vztyčenou hlavou a vlajícími vlasy, jako by před sebou viděla hvězdnou bránu nebeskou, a Covenant se vyčerpaně plahočil za ní. Za jejich zády zapadlo slunce v hustém oparu, jako by vydalo dlouho potlačovaný vzdech. A svah před nimi jako by se vypínal až do nebe.

Covenanta ohromilo, když Atiaran dorazila na vrchol kopce, prudce se zastavila, chytila ho za ramena, zavířila s ním dokola a radostně vykřikla: „Jsme zde! Jsme tu včas!“

Ztratil rovnováhu a upadl na trávník. Chvilku ležel, těžce oddechoval a neměl ani tolik energie, aby se na ni díval. Ona si ho však nevšímala. Upírala pohled dolů po východním svahu kopce a volala hlasem, kterému scházel dech únavou, vzrušením i úctou: „Banas Nimoram! Ach, radostné srdce! Radostné srdce Andelainu. Dožila jsem se toho času.“

Covenant, upoutaný kouzlem jejího hlasu, se vydrápal na nohy a pohlédl stejným směrem jako ona, jako by očekával, že uvidí vtělení samotné duše Andelainu.

V prvním záchvatu zklamání se nedokázal zdržet zakvílení. Neviděl nic, co by opravňovalo Atiaranino vytržení, nic, co by bylo zdravější či krásnější než myriády míst Andelainu, kolem kterých prošla nevšímavě. Pod ním se tráva propadala do hladké, široké mísovité prohlubně, zasazené do pahorků jako šálek pro noční nebe. Obrysy prohlubně byly po západu slunce nezřetelné, avšak světlo hvězd stačilo, aby se dalo rozeznat, že tam nejsou žádné stromy, žádné keře, nic, co by narušovalo hladkost prohlubně. Vypadala tak pravidelně, jako by travnatý povrch byl vyleštěn pískem. Této noci se hvězdy zdály být obzvlášť veselé, jako by je temnota měsíce povzbudila k novému jasu. Avšak Covenant cítil, že takové věci nestačí odměnit jeho až do kostí vlezlou Únavu.

Atiaran si ovšem jeho zaténání povšimla. Vzala ho za paži, řekla: „Ještě mě neodsuzuj,“ a odvedla ho o kus dál dopředu. Pod větvemi posledního stromu nad okrajem prohlubně shodila svůj ranec, posadila se a opřela se zády o kmen tak, aby viděla dolů. Když Covenant následoval jejího příkladu, pravila tiše: „Ovládni své rozzuřené srdce, Nevěrče. Jsme zde včas. Tohle je Banas Nimoram, nový měsíc o prostřední jarní noci. Během mé generace dosud nenastala taková noc, čas takové vzácnosti a krásy. Neměř Končinu svými měřítky. Počkej. Tohle je Banas Nimoram, slavnost jara – nejskvělejší obřad ze všech pokladů Země. Jestliže nezkalíš vzduch svým hněvem, uvidíme tanec andelainských bludiček.“ Jak mluvila, její hlas zněl bohatě a harmonicky, jako by zpívala, a Covenant pocítil sílu toho, co slibovala, třebaže tomu nerozuměl. Na otázky nebyla vhodná doba, takže se usadil a čekal na slíbenou návštěvu.

Čekání nebylo nikterak nepříjemné. Nejprve mu Atiaran podala chléb a zbytek svého jarního vína a jídlo a pití mu ulehčilo únavu. Pak, jak noc houstla, zjistil, že vzduch, který k nim stoupá z prohlubně, má osvěžující účinek. Když jej zhluboka nabral do plic, zdálo se, jako by odvíval jeho starosti a obavy, vytěsňoval z něj všechno kromě sebe sama a uváděl ho do stavu klidného očekávání. Covenant se v jemném vánku uvolnil a opřel se o strom pohodlněji. Atiaranino rameno se teple dotýkalo jeho, jako by mu byla odpustila. Noc houstla, hvězdy zářily v očekávání a vánek jako by smetal pavučiny a prach z Covenantova srdce – a tak čekání nebylo obtížné.

Jako záblesk náhlého odhodlání se v dálce objevilo první mihotavé světélko, které upoutalo jeho pozornost k okolní noci. Covenant přes prohlubeň spatřil jakoby plamen svíčky – droboučký v té dálce, a přesto živý a plápolající oranžově

a žlutě, jako by Covenant držel svíčku v rukou. Cítil zvláštní jistotu, že na vzdálenosti nezáleží, kdyby se ten plamen nacházel před ním v trávě, nebyl by větší než jeho dlaň.

Když se bludička objevila, Atiaranin dech jí dychtivě zasyčel mezi zuby a Covenant se vsedě napřímil, aby se lépe soustředil.

Plamen se zřetelnými krouživými pohyby snášel do prohlubně. Ještě nebyl ani v půli cesty k jejímu dnu, když se na severním okraji objevil druhý plamen. Pak dovnitř vpluly dvě další bludičky od jihu – a pak, příliš náhle na to, aby se daly spočítat, se do prohlubně začala sypat spousta bludiček ze všech stran. Některé minuly Atiaran a Covenanta o méně než deset stop, avšak zdálo se, že si pozorovatelů nejsou vědomy, kroužily svými pomalými pohyby, jako by tu byla každá z nich sama, nezávislá na jiné záři kromě své vlastní. Jejich světlo se však slévalo a vytvářelo zlatou klenbu, jíž hvězdy sotva matně prosvítaly, a občas se některé bludičky jakoby ukláněly a točily kolem sebe, jako by se navzájem vítaly při své cestě ke středu prohlubně.

Covenant sledoval ten velký pohyb, který do prohlubně přiváděl tisíce plamenů poskakujících ve výši ramen, a sotva se odvažoval dýchat. Ve svém údivu se cítil jako nezvaný divák, který se připletl k nějakému okultnímu obřadu, jenž není určen lidským očím. Přiložil si ruce na prsa, jako by jeho šance vidět slavnost až do konce závisela na naprosté nehlučnosti jeho dechu, jako by se bál, že jakýkoliv zvuk může znesvětit tu tajnou schůzku a bludičky zaplašit.

Pak se se shromážděnými plamínky udala změna. K nebesům vzlétla vysoká, jiskřivá píseň beze slov, ale se vznosnou melodií. Od středu prohlubně se kroužení bludiček na vlastní pěst začalo měnit v synchronizovaný kruhový tanec. Každá bludička jako by našla své místo ve velkém kruhovém vzoru, který zaplnil prohlubeň, a tento kruh se začal otáčet kolem své osy. V jeho středu však nebyla žádná světla, kruh se otáčel kolem náboje z neproniknutelné temnoty, která světlo bludiček nepřijímala.

Jak se zpěv šířil nocí, velký kruh se otáčel – každý plamen tančil tajný nezávislý tanec, který se od ostatních lišil v pohybech a úklonách – a každý plamen udržoval své místo v otáčejícím se vzoru. A v prostoru mezi nábojem a obručí se točilo mnoho dalších kruhů, takže celé kolo bylo zaplněno mnoha dalšími koly, která se všechna otáčela. A nyní již žádná z bludiček nezůstávala dlouho v jedné pozici. Plameny neustále proplouvaly pohybujícím se vzorem, takže jak se celé kolo otáčelo, jednotlivé bludičky tančily z místa na místo, tu se prosmýkly kolem vnějšího okraje, tu zavířily v mezikružích, tu kroužily kolem středu. Každá bludička se neustále pohybovala a měnila místo, avšak vzor nebyl ani jednou narušen – žádná mezera nebo chybný krok ani na okamžik nenarušily kolo – a každý plamínek se zdál být dokonale sám, jako by záhadně putoval tancem za nějakým osobním osudem a zároveň tvořil dokonalou součást celku. Jak tančily, jejich světlo zesílilo, až vymazalo hvězdy z oblohy a noc se stáhla, aby se slavnosti účastnila jen z dálky.

A krása a zázrak tance změnily Covenantovo očekávání v toužebnou bolest.

Pak slavností proběhla další změna. Covenant si jí nevšiml, dokud se Atiaran nedotkla jeho paže, její signál ho naplnil rozechvěním poznání a on spatřil, že kolo

bludiček zvolna mění tvar. Část kola si ponechávala původní obrys a černý střed se nepohyboval. Kruh se však protáhl k jedné straně, jak se bludičky na vnějším okraji pohybovaly blíž k přihlížejícím. Narůstající výduť neomylně směřovala ke Covenantovi.

Tomu se naopak zdálo, že jejich píseň vnímá intenzivněji – plačtivý extatický nářek, žalozpěv vášnivě pulsující jako oplakávání mrtvého a zároveň chladný jako vznešená neosobní výpověď. Jejich blížící se plameny ho naplňovaly bázní a fascinovaly ho, takže se schoulil do sebe, ale nedokázal se pohnout. Otočku za otočkou se bludičky natahovaly blíž a blíž k němu a on si přitiskl ruce na kolena a seděl před těmi ohnivými tanečníky bez hnutí, napjatě a bez hlásku.

V několika chvílích hrot toho dlouhého výběžku dosáhl až k němu a Covenant viděl, jak se každý plamínek při průchodu kolem naklání k němu. Pak se hrot výběžku spustil níž a tempo tance se zpomalilo, jako by měla každá bludička dostat příležitost prodlévat chvilku v jeho společnosti. Ohníčky brzy procházely tak blízko kolem něj, že by na ně mohl dosáhnout. Pak dlouhé rameno tance zaplálo, jako by mezi tanečníky proběhlo nějaké rozhodnutí. Nejbližší bludička vyplula kupředu, aby se usadila na jeho snubním prstenu.

Ucukl, neboť očekával, že ho oheň spálí, avšak nepocítil žádnou bolest. Plamen se přimkl k prsteni jako ke knotu a Covenant cítil, jak mu akordy písně zlehka rozechvívají prst. Bludička, která se držela jeho prstenu, tančila a poskakovala, jako by se tam vzrušeně krmila. A její barva se pozvolna změnila z plápolavě žlutooranžové ve stříbřitě bílou.

Když proměna skončila, bludička odskočila a její místo zaujala druhá. Následovalo procesí ohníčků, které jeden po druhém tančily na jeho prstenu, až nabyly stříbrné barvy, a jak polevovala jeho úzkost, postup procesí se zrychlil. Zakrátko řada zářících bílých bludiček dosáhla téměř nazpět, k hlavnímu kolu tance. Každý nový plamínek se narychlo dotkl bílého zlata Covenantova prstenu, jako by toužil po jakémsi zbožnění, po vyvrcholení svého bytí.

Zanedlouho jeho emoce zesílily natolik, že nedokázal zůstat sedět. Vyskočil na nohy a zdvihl prst s prstenem tak, aby se na něm bludičky mohly usadit, aniž by musely klesat.

Atiaran stála vedle něj. On měl oči pouze pro onu proměnu, kterou nějakým způsobem umožňoval jeho prsten, avšak ona se dívala směrem k tanci.

To, co spatřila, jí přimělo zatnout prsty jako spár do jeho paže. „Ne! U sedmi! To se nesmí stát!“

Její výkřik přitáhl jeho pozornost, přeskočil pohledem na prohlubeň.

„Tam! To je to zlo, které cítily tvé nohy!“

To, co uviděl, jím otřáslo jako zásah do srdce.

Přes severovýchodní okraj prohlubně se do zlatého světla šířil černý klín, temný jako smůla a pohlcující světlo jako země zrozená samotnou tmou. Ten úzký klín si razil cestu k tanci a skrze píseň plamínků pronikal zvuk jakoby zástupu zkrvavených nohou, ženoucího se po čisté trávě. Rozvážně a mučivě dosáhl vnitřku prohlubně, aniž by se jeho tvar narušil. Během několika okamžiků se hrot tmy zakousl do tance a začal se do něj nořit směrem k jeho středu.

Covenant v hrůze spatřil, že tanec ani na okamžik neustal. Při prvním doteku klínu píseň bludiček přestala naplňovat vzduch, jako by ji umlčela svatokrádež, jež za sebou nezanechávala žádný zvuk, kromě zvuku probíhající vraždy. Tanec však neustal. Bezmocné plamínky se točily dál, jako by nevěděly, co se s nimi děje. Stále opisovaly své kruhy, dostávaly se do cesty temnému klínu a mizely, jako by spadly do propasti. Z temnoty se už žádná bludička nevynořila.

Černý klín polykající každé světlo, které se jej dotklo, si prorážel cestu slavností.

„Ony všechny zahynou!“ zakvílela Atiaran. „Nemohou se zastavit – nemohou uniknout. Musí tančit, dokud neskončí celý tanec! Všechny zahynou – všechny bludičky, všechna jasná světla Končiny! To se nesmí stát. Pomozjim! Covenante, pomozjim!“

Avšak Covenant nevěděl, jak jim má pomoci. Byl ochromený. Pohled na černý klín v něm vyvolával nutkání ke zvracení, jako by přes propast necitlivosti pozoroval šílence, který mu ohlodává prsty – cítil se zhnusený, zuřivý a nemohoucí, jako by příliš dlouho čekal na vhodný okamžik, kdy se bránit, a nyní mu již scházely ruce, kterými by bojoval. Triockův nůž mu vyklouzl z necitlivých prstů a zmizel ve tmě.

Jak…?

Atiaran jím zuřivě zacloumala. „Covenante! Pomoz jim!“ vykřikla mu do tváře. Pak se obrátila a rozběhla se dolů do údolí naproti tomu klínu.

Bludičky…!

Její pohyb v něm zlomil ochromení hrůzou. Popadl Baradakasovu hůl, sehnul se pod plameny a pádil za ní, stále v předklonu, aby zůstal pod úrovní, v níž se bludičky pohybovaly. Jako by ho poháněla šílenství, dostihl Atiaran dřív, než byla v polovině cesty ke středu kola. Odstrčil ji za sebe a vrhl se proti postupujícímu klínu, poháněný slepým přesvědčením, že musí dorazit ke středu dřív než ta zlověstná čerň.

Atiaran běžela za ním a volala na něj: „Měj se na pozoru! To jsou prazlochové! Zkažení démondové!“

Sotva ji slyšel. Posedla ho zuřivá potřeba dosáhnout středu tance. Aby byl rychlejší, běžel vzpřímeněji a ucukl hlavou pokaždé, kdykoliv se nějaká bludička zableskla na úrovni jeho očí.

Několika posledními kroky vpadl do prázdného středu kola.

Zastavil se. Nyní byl dost blízko na to, aby viděl, že klín se skládá z vysokých, k sobě shluklých postav, tak černých, že se na jejich kůži nezalesklo ani neodrazilo žádné světlo. Jak do klínu postupně vlétaly bezmocné bludičky, útočníci je hltali.

Prazlochové se přibližovali. Hrot jejich klínu tvořila jediná postava, větší než ostatní. Covenant ji viděl zřetelně. Vypadala jako vytáhlý a zlý cestlen – dlouhý trup, krátké končetiny téže délky, špičaté uši posazené vysoko na hlavě, tvář bez očí, téměř vyplněná zejícími nozdrami. Kdykoliv se k postavě přiblížila nějaká bludička, štěrbina úst chňapla jako past. Z nozder se po obou stranách hlavy táhly dozadu stopy slizu. Když se Covenant proti tomu stvoření postavil, jeho nos se nakrčil, jako by ucítilo novou hru, a vychrlilo rychlý štěkot, jímž pobízelo ostatní tvory. Celý klín se dychtivě vrhl kupředu.

Atiaran Covenanta dohonila a křikla mu do ucha: „Tvá ruka! Podívej se na svou ruku!“

Covenant trhl levou rukou vzhůru. Na jeho prstenu dosud lpěla bludička, bíle žhnula a roztržitě tančila.

V příštím okamžiku vedoucí prazloch vtrhl do středu tance a zastavil se. Ostatní útočníci zůstali stát za svým vůdcem, natlačení jeden na druhého. Temní, zlověstní a krutí společně slintali a chňapali po bezmocných bludičkách.

Covenant se zachvěl, jako by se mu srdce proměnilo v písek. Atiaran však zuřila: „Teď! Teď na ně udeř!“

Roztřeseně postoupil kupředu. Neměl tušení, co má dělat.

První prazloch okamžitě zamával dlouhým nožem s krvavě rudou, jakoby žhavou čepelí. Z té čepele vyzařovala sveřepá síla, Covenant a Atiaran mimoděk couvli.

Prazloch zdvihl ruku k úderu.

Covenant impulsivně vrazil bílou, pálící bludičku prazlochovi do tváře. Tvor s bolestivým zavrčením odskočil nazpět.

Covenanta náhle cosi napadlo. Bez meškání se dotkl koncem své hole hořící bludičky. Z hole se zábleskem vykvetl jasný bílý plamen, který zastínil zlatou zář tance a vyzýval sílu prazlochů. Jejich vůdce opět ucouvl.

Ihned však znovu našel svou rozhodnost. Skočil kupředu a bodl do srdce bílého plamene svou krvavě rudou čepelí.

Ve středu tance se srazily dvě síly. Prazlochova čepel plála jako žhavá nenávist a hůl divoce zářila. Od jejich střetu odletovaly jiskry, jako by vzduch vzplál krví a bleskem.

Avšak prazloch byl mistr. Jeho moc naplnila prohlubeň hlubokým praskavým zvukem, jako když nějaký obrovský tlak drtí balvan. Jediný prudký výboj síly Covenantův oheň uhasil.

Síla toho výboje odhodila Covenanta i Atiaran pozpátku do trávy. S vítězoslavným vrčením se prazlochové přikrčili ke smrtícímu skoku.

Covenant se díval, jak se rudý nůž blíží, a přikrčil se s myslí otupenou strachem ze smrti.

Atiaran se však vyškrábala zpět na nohy a křičela: „Melenkurion! Melenkurion abatha!“ Její hlas zněl proti vítězným prazlochům křehce, nicméně se vrhla přímo na ně a zachytila vůdcovu ruku s nožem. Na okamžik zadržela jeho úder.

Pak se za jejími zády od západu ozvala odpověď na její výkřik. Železný hlas plný zuřivosti volal: ..Melenkurion abatha! Binas milí Banas Nimoram khabaall Melenkurion abatha! Abatha Nimoram!“ Ten zvuk zaplašil Covenantovu paniku a Covenant se potácivě vztyčil, aby pomohl Atiaran. Ani společnými silami však nedokázali prazlocha zmoci, odhodil je opět na zem a okamžitě se na ně vrhl.

V polovině cesty ho zastavila mohutná postava, která Covenanta a Atiaran přeskočila a pustila se s prazlochem do křížku. Chvíli ti dva zuřivě zápasili. Pak nový' příchozí vytrhl tvorovi čepel a vrazil mu ji do srdce.

Mezi prazlochy se rozlehlo vrčení. Covenant zaslechl šustivý zvuk, jako když utíká zástup dětí. Vzhlédl a spatřil, jak se do prohlubně řine proud malých zvířat –

králíků, jezevců, lasiček, krtků, lišek a mezi nimi i několik psů. S mlčenlivým odhodláním se zvířata vrhla na prazlochy.

Bludičky se rozprchávaly. Než se Covenant a Atiaran zvedli, utekl z prohlubně poslední plamínek.

Avšak prazlochové zde zůstali a při jejich velikosti neznamenal útok zvířat víc než pouhé mrzuté obtěžování. V náhle nastalé tmě se zdálo, jako by ti tvorové nabrali na objemu, jako by jim světlo vadilo a nutilo je držet se v sevřeném šiku. Nyní se rozestoupili, tucty čepelí, které žhnuly jako láva, vyskočily jako jedna a ve strašlivém souladu začaly masakrovat zvířata.

Než mohlo Covenantovi dojít, co se vůbec děje, mohutná postava, která je zachránila, se otočila a zasyčela: „Jděte! Na sever k řece. Osvobodil jsem bludičky. Teď poskytneme čas k útěku vám. Jděte!“

„Ne!“ oddechovala Atiaran. „Vždyť jsi sám. Ta zvířata nestačí. Musíme ti pomoci bojovat.“

„Ani nás všech dohromady není dost!“ vykřikl. „Zapomněla jsi na svůj úkol? Musíte se dostat k Pánům – musíte! Droslint musí za toto znesvěcení zaplatit! Jděte! Nedokážu vám poskytnout mnoho času!“ S výkřikem: „Melenkurion abathal“ se obrátil, vrhl se do nejhustší řeže a bušil do prazlochů svými velkými pěstmi.

Atiaran se dala na útěk k severu a zastavila se pouze proto, aby sebrala Baradakasovu hůh A Covenant se hnal za ní, jako by čepele prazlochů již dopadaly na jeho záda. Hvězdy dávaly dostatek světla. Běželi vzhůru do svahu, neohlížejíce se, zda jsou pronásledováni, nestarajíce se o rance, které nechali za sebou – bojíce se pomyslet na cokoliv jiného než na nutnost být co nejdál. Když přeběhli okraj prohlubně, zvuky masakru se náhle utlumily. Neslyšeli žádné zvuky, které by naznačovaly pronásledování. Ale utíkali dál – běželi a stále běželi anezastavovali se, dokud je v půli kroku nezmrazil krátký výkřik agónie a ztracené síly.

Při tom zvuku Atiaran padla na kolena a s nezakrytým

pláčem udeřila čelem o zem. „Je mrtvý!“ zakvílela. „Ten Nespoutaný je mrtvý! Běda Končině! Všechny mé stezky jsou zlé a všechny mé volby naplňuje zkáza. Od začátku jsem na nás uvalila zlo. Nyní už nebudou další slavnosti a vina za to leží na mně.“ Zdvihla tvář ke Covenantovi a zavzlykala. „Vezmi svou hůl a udeř mě, Nevěrče!“

Covenant bezvýrazně hleděl do jejích hlubokých zraněných očí. Cítil se otupělý bolestí, zármutkem a marným vztekem a nechápal, proč sama sebe tak obviňuje. Sehnul se pro hůl a pak vzal Atiaran za paži a pomohl jí vstát. S pocitem omráčení a prázdnoty ji vedl do noci, dokud nevyplakala svůj bol a nemohla jít opět sama. Chtěl sám plakat, ale za svého dlouhého zápasu se strastí malomocenství to už zapomněl a nyní mohl jenom jít dál. Když se Atiaran vrátila sebevláda a odtáhla se od něj, uvědomil si, že ho z čehosi obviňuje. Té noci beze spánku, kdy putovali dál na sever, s tím však nemohl nic dělat.

JEDENÁCT:

Poutníci

NOC postupně překulhala do zataženého dne, jako kdyby byla omráčená a bezcílně se potulovala – jako by se potácela na rozhraní a nevěděla, kde končí pustina tmy a kde začíná popel dne. Nízké mraky vypadaly, jako by byly plné zármutku, napjaté a neklidné nashromážděnými bědami – a přesto neschopné dojetí, neschopné vydat déšť, jako by se sám vzduch příliš tvrdě bránil slzám. A tím ránem se pohybovali Atiaran a Covenant, kráčeli těžkým a nepravidelným krokem jako doznívající útržky přerušeného žalozpěvu.

Příchod dne pro ně neznamenal žádný rozdíl, nijak nezměnil jejich útěk na sever, útěk bez hrůzy, protože jejich zásoba strachu už byla vyčerpána. Den a noc pro ně nebyly ničím jiným než vnější podobou či pestrým převlekem setrvalého stínu na srdci Končiny. Na srdci, jehož stupeň poškození nedokázali odhadnout. Mohli naň usuzovat pouze podle toho, co potkalo je samé – a tak kráčeli tou dlouhou zasmušilou nocí i dnem, který následoval po znesvěcení slavnosti, neodbytně pronásledováni vzpomínkou na to, čeho byli svědky, a hluší ke všemu ostatnímu, jako by v nich vyhasly i hlad, žízeň a pocit únavy.

Té noci jejich tělo dosáhlo nejzazší meze vyčerpání a oba se slepě skulili ke spánku, neschopní se dál starat o to, zda je někdo pronásleduje. Zatímco spali, nebe našlo jakýsi způsob úlevy pro své napětí. Do vrchů udeřil modrý blesk, hrom zasténal dlouho potlačovanou bolestí. Když se poutníci probudili, stálo nad nimi slunce a jejich šaty byly zmáčené nočním deštěm. Ani jitro, ani sluneční svit však nedokázaly vymazat jejich zraněné vzpomínky. Jako neživí se vydrápali na nohy, najedli se alianthy, napili se z potoka a vykročili dál, toporně, jako by je zachvátila posmrtná ztuhlost.

Čas, aliantha a andelainský vzduch však pozvolna oživily jejich ducha i tělo. Covenantovy unavené myšlenky se pomalu měnily, vytrvalá hrůza z masakru ustoupila a udělala místo důvěrněji známé bolesti, aby v něm hlodala. Znovu slyšel, jak Atiaran křičí: Covenante, pomoz jim!, a znovu cítil, jak mu při tom chladne krev nemohoucností.

Bludičky, bludičky! kvílel v duchu nezřetelně, vzdáleně. Byly tak krásné – a on byl neschopný je zachránit.

Atiaran ovšem věřila, že je schopen je zachránit, očekávala, že nějak použije svou moc… Stejně jako Lena a Baradakas a každý, koho potkal, v něm i ona viděla znovuzrozeného Bereka Půlručka, mistra divoké magie. „Máš moc," řekl Povýšenec. „Nikdy se nedozvíš, co to je." On to neví, jak by mohl? Co má on společného s magií nebo sny?

I bludičky vzdávaly poctu jeho prstenu, jako by rozeznaly Covenantovo ztracené lidství. A prsten způsobil jejich proměnu.

Za chvíli řekl, aniž měl v úmyslu mluvit nahlas: „Byl bych je zachránil, kdybych byl mohl."

„Máš tu moc." Atiaranin hlas byl dutý, netečný, jako by už nemohla snést hoře nebo hněv.

„Jakou moc?" zeptal se bolestně.

„Nosíš snad bílé zlato pro nic za nic?"

„Je to jen prsten. Nosím jej… nosím jej, protože mám lepru. Nevím nic o žádné moci."

Ani se na něj nepodívala. „Nevidím to. Jsi pro mne uzavřen."

Chtěl proti tomu protestovat, křičet, chytit ji za ramena a řvát jí do obličeje: Uzavřený? Podívej se – podívej se na mne! Já nejsem žádný Berek! Žádný hrdina. Na to jsem příliš nemocný. Ale neměl k tomu sílu. A byl příliš zraněn, stejně tak nemožným Atiaranyným požadavkem jako svou slabostí.

Jak…?

Bludičky!

Jak se se mnou tohle může dít?

Na okamžik při té otázce zasténal. Pak si pro sebe povzdechl: Měl jsem to vědět… Měl zaslechnout hrozící nebezpečí, když Atiaran zpívala legendu o Berekovi, měl je vidět v Andelainu, měl je cítit ve změně, která postihla jeho boty. Jenže byl hluchý, slepý a znecitlivělý. Tolik se soustředil na to, aby spěl kupředu a zanechal šílenství za sebou, že přehlédl šílenství, ke kterému stezka jeho snu směřovala. Ten sen z něj chtěl mít hrdinu, spasitele, proto ho posedl, proto ho tak unáší – pohání ho kupředu tak, že se bezhlavě vrhá vpřed a riskuje život, aby pomohl bludičkám, Končině, přeludu. V tomto ohledu je jediný rozdíl mezi Atiaran a Pánem Zlorem ten, že Povýšenec chce, aby Covenant neuspěl.

Nikdy se nedozvíš, co to je. Ovšemže se to nikdy nedozví. Skrze únavu pocítil, jak se mu vnitřnosti svíjejí strachem. Sní – to je odpověď na všechno, na nemožné věci, které od něj Končina očekává, stejně jako na nemožnost Končiny samé. Zná přece rozdíl mezi skutečností a snem, je při zdravém rozumu.

Je malomocný.

A přece byly bludičky tak krásné. A byly povražděny…

Jsem malomocný!

S chvěním se začal věnovat VKK. Zatraceně! Co mám společného s bludičkami, s divokou magií a s nějakým mizerným Berekem Půlručkem? Vypadalo to, že má tělo v pořádku – nepostřehl žádná zranění a oblek měl zmuchlaný, avšak neroztrhaný – zato konec dreworovy hole byl zčernalý mocí prazlochů. K čertu! Tohle mi nemohou dělat.

Zuřivě přemáhal únavu a šoural se Atiaran po boku. Ani na něj nepohlédla a zdálo se, jako by si vůbec neuvědomovala jeho přítomnost. Covenant ji přes den nechal být, jako by se bál toho, co by mu mohla odpovědět, kdyby jí poskytl příležitost jej obvinit. Když se však toho večera zastavili, noční chlad a křehké hvězdy ho přiměly litovat ztráty přikrývek a gravelu. Aby zapomněl na své nepohodlí, jal se pokračovat ve svém pozapomenutém úsilí dozvědět se co nejvíce o Končině. Odměřeně řekl: „Pověz mi o tom, kdo nás zachránil – tam vzadu.“

Následovalo dlouhé mlčení, než se ozvala: „Zítra.“ Její hlas postrádal vnitřní světlo, ozývala se v něm pouze strnulost a poraženectví. „Nech mě být. Až zítra.“

Covenant potmě přikývl. Tma houstla chladem a bušícími křídly, ale dokázal jí čelit snadněji než Atiaraninu tónu. Dlouho se chvěl, jako by se připravoval na odpor vůči každému snu, který souží bědné lidstvo, až konečně upadl do přerušované dřímoty.

Příštího dne, devátého od jejich odchodu z Vyšného Dřevnova, vyprávěla Atiaran Covenantovi o Nespoutaném hlasem plochým jako rozdrcená skála, jako by dosáhla bodu, kdy už jí nezáleželo na tom, co řekne a co o sobě prozradí. „To jsou ti z Radumi,“ pravila, „kteří dospějí k přesvědčení, že nedokáží pracovat pro Končinu nebo pro umění Vznešených Pánů ve společnosti svých druhů – Pánů nebo správců umění, následovníků meče nebo hole. Mají nějakou vlastní vidinu, která je nutí jít za ní v osamocení. Jejich touha po samotě je však neodděluje od lidí. Podrobí se obřadu propuštění a jsou osvobozeni ode všech obvyklých požadavků, aby s požehnáním Pánů a úctou všech, kdo milují Končinu, hledali své vlastní umění. Neboť Páni již dávno zjistili, že touha po samotě nemusí být sobecká, pokud ji za takovou nepovažují ti, kdo ji necítí.

Mnozí z Nespoutaných už se nikdy ke vzdělání nevrátili. Ale kolem těch, kteří nezapadli úplně, se vynořily různé pověsti. O některých se říká, že znají tajemství snů, o jiných, že se věnují hlubokým mystériím léčitelského umění, a opět o jiných, že se spřátelili se zvířaty, mluví jejich řečí a přivolávají je na pomoc v časech velké nouze.

Jeden takový nás zachránil…“ její hlas na okamžik nabyl plnosti, „žák bludiček a přítel malých lesních zvířat. Znal více ze sedmi slov, než mé uši kdy slyšely.“ Tiše zaúpěla. „Mocný člověk, a takový ho potkal konec. Uvolnil bludičky a zachránil nám život. Kdybych toho alespoň b\ la hodná. U sedmi! Žádné zlo dosud nemířilo proti bludičkám z Andelainu. Ani sám Šedý zabiják se neodvážil… A říká se, že ani sám obřad znesvěcení nemá tu moc, aby se jich dotkl. Nyní mi mé srdce říká, že už nikdy nebudou :ančit.“

Po těžké odmlce pokračovala: „Na tom nesejde. Všechno končí rozvratem a smrtí. Žalje vlastní těm, kteří doufají. Avšak tento Nespoutaný dal svůj život za to, abys doručil tvé poselství a tvůj prsten mohl dospět k Pánům. A my to dokážeme, aby takové oběti měly vůbec smysl.“

Na chvíli opět upadla v mlčení a Covenant se otázal sám sebe: Je snad toto odpověď? Je toto účelem života? Ospravedlnit smrt jiných? Ale neřekl nic a Atiaraniny myšlenky se zakrátko vrátily k tématu hovoru. „Ale zpět k Nespoutaným. Někteří z nich jsou snopravci, jiní léčitelé, jiní žijí se zvířaty. Někteří zkoumají zemi, aby odhalili tajemství jeskynních běsů, jiní se učí umění

démondů – či hledají jiné vědomosti, ke kterým je vede jejich osobní proroctví. Zaslechla jsem dokonce šeptem říkat, že někteří Nespoutaní se řídí příkladem legendy o Caerroilovi Divolesovi z Rdusné hlubiny a stávají se hvozdnými. Ale to je nebezpečná myšlenka i když se o ní mluví šeptem.

Dosud jsem nikdy žádného z Nespoutaných neviděla. Ale slyšela jsem obřad propuštění. Zpívá se při něm hymnus.“ Bezbarvě odrecitovala:

„ Svobodný,
nespoutaný,
zproštěný všeho,
svobodný –
sen, který se stane tím, o čem se sni:
nech oči zavřené, dokud neuvidí,
a zpívej tiché proroctví –
a buď
Nespoutaný,
zproštěný všeho,
svobodný.

Je toho ještě víc, ale ve své slabosti si nevzpomínám… Možná, že už nikdy nezazpívám žádnou píseň.“ Přitáhla si řízu těsněji kolem ramen, jako by ji mrazil vítr, a po zbytek dne už neřekla nic.

Když se té noci utábořili, Covenant opět nemohl usnout. Ležel, jsa nechtě vzhůru, a čekal na srpek nového měsíce. Když se konečně vyhoupl nad vrchy, Covenanta udivilo, že už není stříbrobílý, nýbrž rudý – že má barvu krve a Droslintových lávově žhnoucích očí.

Měsíc zalil vrchy zlým přísvitem a dodal noci šarlatový nádech, který se jako krvavý pot leskl na keřích, stromech, trávě a svazích, jako by celý Andelain ležel v mukách. Znásilňovaná země se pod tím přísvitem chvěla, jako by jej chtěla setřást.

Covenant hleděl na měsíc a nedokázal zamhouřit oka. Ačkoliv zoufale toužil po společnosti, zaťal zuby a nevzbudil Atiaran. Sám a rozechvělý držel ve zpocených nikách Baradakasovu hůl a seděl až do západu měsíce. Pak, na pokraji úzkosti, spal až do úsvitu.

A čtvrtého dne po noci tance to byl on, kdo udával tempo jejich putování. Jak míjel den, stále více a více zrychloval, jako by se bál, že je ten krvavý měsíc předhoní.

Když zastavili na noc, dal Atiaran svou hůl a přiměl ji, aby zůstala vzhůru a podívala se na měsíc. Ten vystoupil nad obzor v karmínovém oparu a putoval po nebi jako krvavý srp. Jeho srpek byl o poznání plnější než předešlé noci. Atiaran na to strnule hleděla, sevřela hůl, ale nevykřikla. Když okusila celé jeho zlo, řekla bezvýrazně: „Není čas,“ a odvrátila tvář.

Když však přišlo ráno, opět se jala udávat tempo ona. Zdálo se, jako by pod příkrovem toho oloupeného měsíce dospěla k nějakému rozhodnutí a nyní spěchala kupředu, jako by ji pohánělo jakési sebeprokletí nebo sebemrskačství, které jen díky své rozhodnosti odmítalo logiku porážky. Zdálo se, že věří, že prohrála

všechno, co bylo v sázce pro ni i pro Končinu, avšak způsob, jímž kráčela, dokazoval, že bolest může být stejně ostrou pobídkou jako cokoliv jiného. Covenant opět zjistil, že dělá, co může, aby stačil tempu, jímž se před ním pohybovala kupředu její záda.

Přijal rytmus jejích kroků, aby unikl své hrůze, nechtěl, aby se ho zmocnily síly, které dokázaly zaútočit na bludičky a změnit barvu měsíce. Přesto pečlivě dodržoval VKK a další sebeochrannou rutinu. Kdyby byl našel lepší čepel než svůj kapesní nůž, byl by sejí oholil.

Ten den, část noci a další ráno strávili klopýtáním kupředu na pokraji sil. Covenant udržoval rychlost, jak nejepe dokázal, avšak dlouhé dny a noci bez odpočinku odčerpaly jeho životní energii, roztříštily jeho krok a roztřásly mu svaly. Stále více a více se opíral o svou hůl, ne,:hopný bez ní udržet rovnováhu. A dokonce i s ní by býi. mohl upadnout, kdyby se tak hnal kupředu v jiném • 2ji. Sama podstata Andelainu ho však podpírala. Zdravý »zduch mu hladil plíce, hustá tráva poskytovala jemnou rodušku jeho bolavým kloubům, zlatany mu poskytly stín . rokladinky v jeho ústech uvolňovaly naráz ohromnou :,gii. A pak konečně šestého dne Covenant a Atiaran překlopýtali přes vrchol kopce a na úpatí svahu pod sebou spatřili Konejšivou řeku.

Modrá řeka se pod azurovým nebem široce klikatila, zvolna a klidně plynula napříč jejich trasou k východu jako demarkační čára či hranice nebo jako završení velkého činu. Tam, kde se kroutila pod vrchy, nabývala mladistvého lesku a měla jiskru utajené bujnosti, díky níž jako by mohla propuknout v smích .v okamžiku, kdy ji polechtá mělčina. A její voda byla tak čistá, čirá a čerstvá jako nabídka křtu. Při pohledu na ni Covenant pocítil nezkrotnou touhu ponořit se do ní, jako by její proud měl moc smýt jeho smrtelnost.

Téměř okamžitě z ní však byl vytržen. O kus dál na západě plul středem řeky proti proudu člun připomínající závodní veslici, s vysokou postavou na zádi. V okamžiku, kdy jej Atiaran uviděla, ostře vykřikla, zamávala rukama a potom se rozběhla se svahu a zuřivě volala: „Buď zdráv! Pomoc! Vrať se! Vrať se!“

Covenant ji následoval o něco pomaleji. Upíral pohled na člun.

Ten se obratem kormidla otočil k nim.

Atiaraniny paže opět vylétly do vzduchu. Ještě jednou zavolala a pak klesla k zemi. Když k ní Covenant dorazil, seděla s koleny přitištěnými k hrudi a rty sejí chvěly, jako by se její obličej měl každou chvilku rozsypat. Horečnatě hleděla vstříc připlouvajícímu člunu.

Jak se člun přibližoval, Covenant si s rostoucím překvapením začal uvědomovat, jak vysoká ta kormidlující postava vlastně je. Než se člun octl sto stop od nich, byl si Covenant jistý, že kormidelník je dvakrát vyšší než on sám. A kromě toho neviděl, že by člun něco poháněl. Plavidlo vypadalo jako obrovská veslice, ale nebyly zde žádné vidlice, žádná vesla ani bidla. Jak člun klouzal po hladině blíž, Covenant na něj zíral s otevřenými ústy.

Když se člun octl třicet stop od nich, Atiaran vyskočila na nohy a zvolala: „Buď zdráv, skalní bratře! Obři z Přímořská jsou synonymem přátelství! Pomoz nám!“ Člun stále klouzal ke břehu, avšak jeho kormidelník nepromluvil, a zakrátko Atiaran dodala šeptem, který mohl zaslechnout jen Covenant: „Prosím tě.“

Obr stále mlčel a přibližoval se. Na poslední úsek posunul kormidelní páku tak, že příď člunu mířila kolmo ke břehu. Potom, těsně předtím, než plavidlo narazilo, přenesl svou váhu více na záď. Příď se zdvihla z vody a bezpečně najela na břeh několik yardů od Atiaran a Covenanta. Za okamžik stál obr před nimi v trávě a zdravil je gestem ruky.

Covenant údivem zavrtěl hlavou. Cítil, že je nemožné, aby byl někdo tak velký, obr měl na výšku nejméně dvacet stop. Avšak skálopevná konkrétnost obrovy přítomnosti jeho pocitům protiřečila. Obra vnímal stejně hmatatelně jako zakopnutí o velký kámen.

I na dvacet stop vysokou bytost působil obr dojmem sukovité svalnatosti, jako oživlý dub. Oblečen byl do těžké kožené kazajky a kožených kamaší a neměl žádné zbraně. Z tváře mu trčel krátký plnovous, tuhý jako železný drát. Oči měl malé, hluboko posazené a nadšené. Zpod obočí, které se klenulo nad očními víčky jako pevnostní zeď, pronikavě blýskaly pohledy jako odlesky jeho hlubokých myšlenek. Navzdory svému impozantnímu vzhledu však působil dojmem srdečnosti a nezničitelného smyslu pro humor.

„Buď zdráva, skalní sestro," pravil tichým bublavým tenorem, který zněl příliš lehce a ušlechtile na to že vycházel z jeho svalnatého hrdla. „Co potřebuješ? Žádáš si mé pomoci, ale já jsem vyslanec a mé poslání snese sotva nepatrný odklad."

Covenant očekával, že Atiaran vyhrkne svou prosbu, váhání, s nímž přijala obrovu nabídku, ho zneklidnilo. Po dlouhou chvíli si hryzla rty, jako by přežvykovala své vzpouzející se tělo a hledala vyjádření, které by tak či onak udalo směr volbě, která jí byla proti mysli. Pak s očima sklopenýma, jako by se styděla, nejistě zamumlala: „Kam pluješ?"

Při její otázce zablesklo obrovi v očích a jeho hlas zabublal jako pramen vody tryskající ze skály. „Můj cíl? Kdo je dost moudrý na to, aby znal svůj cíl? Ale mám namířeno do… Ne, to jméno je příliš dlouhým příběhem pro takovýto čas. Mám namířeno do Citadely Pánů, jak to místo nazýváte vy lidé."

Stále váhající Atiaran se zeptala: „Jak se jmenuješ?"

„To je další dlouhý příběh," opáčil obr a opakoval: ..Co potřebuješ?"

Atiaran však jednotvárně trvala na svém: „Tvé jméno."

Pod obrovým mohutným obočím se opět zablesklo. „Ve jménech je moc. Nechci, aby mě zaklínal kdokoliv kromě přátel."

„Tvé jméno!" zaúpěla Atiaran.

Obr chvilku nerozhodně mlčel. Pak se ozval. „Nu dobrá. Ačkoliv mé poslání není lehké, odpovím ti kvůli věrnosti mezi mým a tvým lidem. Stručně řečeno, jmenuji se Slanomil Pěnosledník."

Z Atiaran náhle spadl jakýsi odpor, jakási nechuť k rozhodnutí, jako by nad nimi konečně zvítězila obrova důvěra. Zdvihla hlavu a ukázala Covenantovi a Pěnosledníkovi poničenou krajinu daleko ve svých očích. S vážnou rozvahou učinila pozdravné gesto. „Budiž tedy. Slanomile Pěnosledníku, skalní bratře a vyslance obrů, vyzývám tě mocí tvého jména a velkého slibu věrnosti, který složili Damelon Přítel obrů a tvůj lid, abys tohoto muže, Thomase Covenanta, Nevěrce a cizince v Končině, bezpečně dopravil před Radu Pánů. Nese Radě poselství z Kevinovy stráže. Bdi nad ním dobře, skalní bratře. Já dál jít nedokáži."

Cože? Covenant zalapal po dechu. Ve svém překvapení málem nahlas namítl: A vzdáš se své pomsty? Ještě se však zarazil, hlavu plnou vířících myšlenek, a čekal, zda Atiaran nedodá něco, čemu by mohl porozumět.

„Ach, příliš rychle vzýváš taková smělá jména," řekl obr tiše. „Byl bych přijal tvůj úkol i bez nich. Ale naléhám na tebe, aby ses k nám připojila. V Citadele Pánů se nacházejí vzácné léky. Nepůjdeš? Ti, kdo vás očekávají, se nad naší společnou cestou nebudou horšit – zcela jistě ne, pokud tě uvidí v takovém stavu, jako nyní já."

Atiaraniny rty zkřivila hořkost. „Viděl jsi nový měsíc? To pochází od posledního léku, který jsem hledala." Jak pokračovala, hlas jí zešedl pohrdáním nad sebou samotnou. „Úkol, který jsem ti předala, je marný. To já jsem způsobila, že selhal. Od doby, kdy jsem se stala průvodkyní tohoto muže, se v každé mé volbě skrývá vražda, taková vražda…" Začala ji dusit žluč toho, co předtím viděla, a musela těžce polknout, než dokázala pokračovat. „Protože nás moje cesta zavedla příliš blízko k Hromové hoře. Ty jsi kolem toho místa proplouval. Musel jsi vidět, jak se tam činí zlo."

Obr nepřítomně pronesl: „Viděl jsem."

„Vešli jsme do povědomí onoho zla, místo abychom se vydali přes Ústřední pláně. A nyní už je příliš pozdě pro všechny. On – Šedý zabiják – se vrátil. Vybrala jsem si onu cestu, protože jsem si pro sebe přála uzdravení.

Co se stane s Pány, jestliže je nyní požádám, aby mi pomohli?"

A vzdáš se své pomsty? divil se Covenant. Nedokázal to pochopit. Zcela se obrátil k ní, prohlížel si její tvář a snažil se zahlédnout její zdraví a jejího ducha.

Atiaran však vypadala, jako by ji přepadla pustošivá nemoc. Pohubla a její tvář nabyla ostřejších rysů, pod velkýma očima měla závoj temných stínů, rty měla bezkrevné. A středem čela se jí táhla svislá rýha, jako by měla prasklou lebku – nepřehlédnutelné dílo zoufalství. Sem byl vtesán rozsah jejího osobního ublížení, které zvládala čirou silou vůle, a zranění, jež si jeho ovládáním působila.

Covenant konečně jasně spatřil morální boj, který ji tak ničil, trojnásobný konflikt mezi jejím odporem vůči němu, strachem o Končinu a hrůzou ze své vlastní slabosti – boj, který vyčerpal její síly a způsobil její slabost. Ten pohled ho v hloubi srdce zahanbil a donutil ho sklopit zrak. Bez přemýšlení k ní natáhl ruku a vyhrkl hlasem, plným zapřísahání odporujícího sobě samému: „Nevzdávej se."

„Vzdát se?" zalapala prudce po dechu a ucouvla před ním. „Kdybych se vzdala, přibodla bych tě k místu, na kterém stojíš!" Zprudka zajela rukou do řízy a vytrhla kamenný nůž stejného druhu jako ten, který Covenant ztratil. Zašermovala jím a vychrlila ze sebe: „Od slavnosti… od chvíle, kdy jsi dovolil, aby bludičky zahynuly… tato čepel křičela po tvé krvi. Ostatní zločiny bych mohla pominout, když mluvím za sebe. Ale tenhle…! Strpět takové znesvěcení…!"

Mrštila nožem divoce do země, takže se až po rukojeť zabodl do trávníku u Covenantovy nohy. „Pohleď!" vykřikla a v následujícím okamžiku její hlas nabyl ledového chladu a klidu. „Zranila jsem místo tebe Zemi. To odpovídá: od chvíle, kdy jsi vstoupil do Končiny, jsem sotva dělala něco jiného.

Nyní poslyš mé poslední slovo, Nevěrče. Nechávám tě jít, protože tato rozhodnutí mě převyšují. Pomoc při porodech ve Skalnově mě k takovým volbám

nepředurčuje. Nebudu však svými touhami překážet jediné naději Končiny :– ať už je to naděje sebeneplodnější. Pamatuj si, že jsem zadržela svou ruku – dodržela jsem přísahu.“

„Skutečně?“ otázal se, pohnut k tomu směsicí soucitu a neadresné zlosti.

Ukázala třesoucím se prstem na svůj nůž. „Neublížila jsem ti. Dovedla jsem tě sem.“

„Ublížila jsi sobě.“

„Taková je moje přísaha,“ vydechla odměřeně. „A nyní sbohem. Až se bezpečně vrátíš do svého vlastního světa, pamatuj si, co je to zlo.“

Chtěl protestovat, přít se, avšak její emoce ho zadržely a on zůstal před silou jejího rozhodnutí mlčet. Pod tlakem jejího pohledu se sehnul a vytáhl její nůž z trávy. Šlo to snadno. Napůl očekával, že ze zářezu v trávníku uvidí prýštit krev, avšak hustá tráva se nad řezem zavřela a skryla jej tak úplně jako rozhřešení. Mimoděk vyzkoušel čepel palcem a pocítil její ostrost.

Když opět vzhlédl, uviděl, že Atiaran odchází pryč, že stoupá do svahu nepravidelným krokem mrzáka.

To není správné! vykřikl mlčky k jejím zádům. Slitování! Milost! Měl však jazyk ochromený bolestí z jejího poraženectví, nedokázal promluvit nahlas. Alespoň odpusť sama sobě. Napětí v obličeji mu vnukalo nepříjemný pocit, že se šklebí. Atiaran! zasténal. Proč jsme tak neschopní?

Do jeho bolesti jemně pronikl obrův hlas. „Půjdeme?“

Covenant tupě přikývl. Odtrhl pohled od Atiaraniných zad a zasunul si její nůž za opasek.

Slanomil Pěnosledník mu pokynul, aby nastoupil do člunu. Když se Covenant přehoupl přes brlení a usadil se na lavici na přídi – na třicetistopém plavidle to bylo jediné sedadlo, které bylo pro něj přiměřeně malé – obr nastoupil a zároveň odstrčil člun od břehu. Pak přešel na širokou, mělkou záď. Postavil se na ni a uchopil páku kormidla. Kýlem otřásl náraz síly. Obr odvedl plavidlo od břehu do středu proudu a brzy pluli mezi vrchy na západ.

Jakmile se Covenant usadil, s knedlíkem v krku se obrátil, aby sledoval, jak Atiaran postupuje po svahu. Síla, která poháněla člun, mu však dodala tempo rychlé jako běh a za pár okamžiků vzdálenost zmenšila Atiaran v hnědou tečku v bujné, přezíravé zeleni Andelainu. S nesmírným úsilím přinutil svůj zrak, aby se od ní odtrhl a namísto po ní pátral po zdroji energie člunu.

Neobjevil však žádný. Člun plul hladce proti proudu, jako by jej vlekla nějaká ryba. Nebyl tu žádný zřejmý pohon. Covenantovy nervy však vnímaly energii proudící kýlem. Přihlouple se zeptal: „Co tuhle věc pohání? Nevidím žádný motor.“

Pěnosledník stál na zádi, hleděl proti proudu, vysoko vysunutou páku kormidla držel pod levou paží a pravou nastavoval vánku nad řekou, cosi zpíval – jednoduchý nápěv v jazyce, kterému Covenant nerozuměl, píseň, v níž jako by se lámaly vlny a která měla slanou příchuť moře. Ještě chvíli po Čovenantově otázce pokračoval ve svém dunivém zpěvu. Brzy však přešel do jiného jazyka a Covenant slyšel, jak obr zpívá,

Kámen a moře mají hluboký život, dva neměnné symboly světa: setrvalost nehybnosti a setrvalost pohybu, spolupodílníci na moci, která přetrvává.

Pak Pěnosledník přestal a shlédl zpod neproniknutelného obočí na Covenanta pohledem, ve kterém jiskřil humor. „Cizinec v Končině," řekl. „To tě ta žena nic nenaučila?"

Covenant na svém sedadle ztuhl. Obrův tón jako by Atiaran snižoval, jako by se vysmíval břemeni, které nesla, zdálo se, že jeho ironické, nedobytné čelo a lišácký pohled jsou nepřístupné soucitu. Pro Covenanta však byla její bolest stále živá. Byla oloupená o tolik normální lidské lásky a tepla. Hněvivě odměřeným hlasem odsekl: „Je to Atiaran, žena Trellova, z Mithilského Skalnova a udělala něco lepšího, než aby mě učila. Provedla mě bezpečně kolem Běsů, zavražděného cestlena, pod krvavým měsícem, mezi prazlochy… Byl bys ty něco takového dokázal?"

Pěnosledník neodpověděl, avšak vesele se zazubil a pozdvihl špičku svého vousu jakoby v gestu výsměšného vzdání cti.

„Zatraceně!" vzplál Covenant. „Myslíš si snad, že lžu? Nesnížil bych se k tomu, abych ti lhal."

Nato obrův humor vytryskl v takovém výbuchu vysokého bublavého smíchu, až obr zvrátil hlavu dozadu.

Covenant dusící se vztekem přihlížel, jak se Pěnosledník směje. Krátce tu urážku snášel. Pak vyskočil ze sedadla a zdvihl svou hůl, aby obra udeřil.

Pěnosledník ho zastavil smířlivým gestem. „Pomalu, Nevěrče," řekl. „Budeš se cítit větší, když se posadím?"

„Krucinálfagot!" zavyl Covenant. Divoce švihl pažemi a uhodil do prken paluby koncem hole, zčernalým po prazlochově zásahu.

Člun poskočil, jako by Covenantův úder vyvolal v řece křeče. Covenant se zapotácel a chytil se lavice, aby nespadl přes palubu. Křeč okamžitě pominula a sluncem se třpytící proud zůstal stejně klidný jako dřív. Covenant se však držel lavice po dobu několika dlouhých úderů srdce, zatímco mu nervy drnčely a prsten silně pulsoval.

Covenante, zavrčel sám na sebe, aby se uklidnil, byl bys směšný, kdybys nebyl tak… směšný. Vztyčil se a stál s nohama zapřenýma, dokud své city pevně neovládl. Pak zaměřil pohled na Pěnosledníka a prozkoumal obrovu auru. Nevnímal však žádné zlo, Pěnosledník se zdál být stejně zdravý jako přírodní žula. Směšný! zopakoval si Covenant. „Ona si zaslouží úctu."

„Ach, promiň mi to," řekl obr. Jediným pohybem spustil kormidelní páku tak, aby ji mohl držet pod levou paží vsedě. „Nezamýšlel jsem žádnou neúctu. Líbí se mi tvoje věrnost. A vím, jak ocenit, to, co dokázala." Usadil se na zádi a opřel se o kormidelní páku tak, že měl oči o pouhou stopu výš, než byly Covenantovy. „Ano, a také vím, jak se pro ni rmoutit. V celé Končině není nikoho, ani člověka, ani obra, ani Ranyhyna, kdo by tě dopravil do… do Citadely Pánů rychleji než já."

Pak se jeho úsměv vrátil. „Avšak ty, Thomasi Covenante, Nevěrče a cizince v Končině – ty příliš snadno vzplaneš. Když jsem tě viděl, smál jsem se, protože jsi vypadal jako kohout, který se snaží vyhrožovat některému z Ranyhynů. Vysiluješ se, Thomasi Covenante."

Covenant zkrotil svůj hněv dvojnásobnou silou a klidně odvětil: „Skutečně? Soudíš příliš rychle, obře.“

Z Pěnosledníkovy hrudi se vydrala další fontána smíchu. „Odvážně řečeno! Máme tu pro Končinu novou věc – člověka, který nařkl obra ze spěchu. Nu, máš pravdu. Nevěděl jsi, že nás lidé považují za…“ znovu se zasmál, „za rozvážný lid? Vybrali mě jako vyslance, protože krátká lidská jména, která okrádají své nositele o tolik historie, síly a významu, jsou pro mne snadnější než pro většinu mých lidí. Nyní se však ukazuje, že jsou až příliš snadná.“ Opět zaklonil hlavu a dal průchod proudu nespoutaného veselí.

Covenant hleděl na obra, jako by pro něj všechen ten humor byl nepochopitelný. Pak se s námahou odtáhl, položil hůl na dno člunu a posadil se na lavici čelem k přídi, k západu a k odpolednímu slunci. Pěnosledníkův smích zněl nakažlivě, měl v sobě zabarvení prosté radosti, avšak Covenant mu odolával. Nemohl si dovolit stát se obětí dalších svodů. Už ze svého já ztratil víc, než doufal získat zpět.

Nervy neregenerují. Odříkával si ta slova, jako by to byla osobní litanie, jako by to byly symboly jeho opevněného já. Obři neexistují. Vím to.

Zůstaň v pohybu, přežij.

Hryzal si rty, jako by mu bolest mohla pomoci udržet si vyrovnanost a udržet svůj vztek pod kontrolou.

Za jeho zády začal Pěnosledník znovu tiše zpívat. Píseň se valila svým řečištěm jako dlouhým fjordem, stoupala a klesala jako zrychlený obraz přílivu a odlivu a prastarými slovy vál vítr dálek. Pravidelně se vracel refrén:

Kámen a moře mají hluboký život…

a pak píseň opět vyplula dál. Ten zvuk dlouhého spolunažívání připomněl Covenantovi vlastní únavu a on se zhroutil, aby si odpočinul.

Pěnosledníkova otázka ho zastihla duchem nepřítomného. „Jsi vypravěč příběhů, Thomasi Covenante?“

Ten nepřítomně odvětil: „Kdysi jsem byl.“

„A nechal jsi toho? Ach, to je stejně smutný příběh ve třech slovech jako jiný, jaký bys mi mohl vyprávět. Jenže život bez příběhu je jako moře bez soli. Jak to vlastně žiješ?“

Covenant se opřel předloktími o brlení a položil si na ně bradu. Jak člun plul, Andelain se před ním neustále rozevíral jako poupě, Covenant si jej však nevšímal, neboť se soustředil na nářek vody pod přídí. Mimoděk sevřel v hrsti svůj prsten. „Žiju.“

„Další takový?“ opáčil Pěnosledník. „V jednom slově příběh smutnější než ten první. Už nic neříkej –jediným slovem mě rozpláčeš.“

Pokud obr zamýšlel nějakou urážku, Covenant ji nesnímal. Pěnosledník mluvil napůl škádlivě, napůl soucitně. Covenant pokrčil rameny a zůstal zticha.

Za okamžik obr pokračoval: „Nu, to je mi bídná situace. Naše cesta nebude snadná a já jsem doufal, že bys nám mohl ulehčit ty legue příběhem. Ale nevadí. Stejně mám za to, že bys beztak nevyprávěl nic veselého. Běsi. Zabití cestlenové a andelainské bludičky. Nu, leccos z toho mě nepřekvapuje – naši staří se často dohadovali, že Dušdrtič nezemře tak snadno, jak doufal chudák Kevin. Kámen a moře! Celé to znesvěcení – zpustošení a poplenění – pro falešnou naději. Ale

máme přísloví, které utěšuje naše děti – těch několik málo, které máme – když pláčí po národě, domovech a společnosti našeho lidu, který jsme ztratili, tehdy říkáme: Radost je v uších, které slyší, ne v ústech, která mluví. Svět má jen málo příběhů, které jsou samy o sobě radostné, a my musíme mít veselé uši, abychom vzdorovali zlobě. Buď chvála Stvořiteli! Vznešený Pán Damelon Přítel obrů znal hodnotu dobrého smíchu. Když jsme dosáhli Končiny, byli jsme příliš zarmoucení, než abychom bojovali o právo na život.“

Dobrý smích, povzdechl si Covenant nevrle. Spotřeboval jsem snad celoživotní příděl smíchu za tak krátkou dobu?

„Vy lidé jste netrpělivá cháska, Thomasi Covenante. Myslíš si, že mluvím s cesty? Ani trošku – spěchám přímo k jádru věci. Protože jsi se vzdal vyprávění příběhů a protože se ukazuje, že nikdo z nás není dostatečně šťastný, aby vydržel přednes tvých dobrodružství – nu, tak musím obstarat vyprávění sám. V příbězích je síla – přinášejí obrození srdce a zpevňují šlachy – a dokonce i obři potřebují nabrat sílu, když stojí před takovými úkoly, jako je můj.“

Odmlčel se a Covenant, který si nepřál, aby obr přestal – obrův hlas jako by z běhu vody kolem člunu tkal uklidňujícím dojmem působící gobelín – do ticha řekl: „Vyprávěj.“

„A,“ odpověděl Pěnosledník, „to už nebylo tak zlé. Zotavuješ se navzdory sobě samému, Thomasi Covenante. Takže nalaď své uši na radost a poslouchej vesele, protože já své okolí nezásobuji žalem – ačkoliv v časech činů před fakty neuhýbáme. Kdybys mě požádal, abychom podnikli stejnou cestu, kterou jsi prošel, požadoval bych každičkou podrobnost tvé dosavadní cesty, než bych udělal do vrchů tři kroky. Jít stejnou cestou je nebezpečné a návrat je často nemožný – ztratí se cesta nebo se poutník změní natolik, že není naděje na obnovení původního stavu.

Musíš ovšem pochopit, Nevěrče, že výběr příběhu je obvykle záležitostí úvahy. Stará Obrovština je bohatá na příběhy a převyprávět některé z nich trvá celé dny. Kdysi jsem jako dítě slyšel třikrát po sobě příběh Bagouna Nesnesitelného a Thelmy Dvoupěsté, která ho zkrotila – a že to byl příběh hodný zasmání – ale uběhlo devět dní, než jsem jej znal celý. Ty ovšem nemluvíš obrovštinou a překlad je dlouhý úkol, dokonce i pro obry, čímž se problém výběru zjednodušuje. Tradice našeho života v Přímořsku od doby, kdy naše lodě našly Končinu, však obsahuje mnohokrát mnoho příběhů – pověsti o vládách Damelona Přítele obrů, Lorika Zlobijce a Kevina, který je nyní nazýván Zmařite lem – pověsti o vybudování Libokamu, o jeho vytesání z hory, z uctívané skály, jako znamení věrnosti a oddanosti ve věčném kameni času', jak kdysi zpíval Kevin – o tomto největším díle, jaké obři v Končině vykonali, o tomto chrámu, ke kterému náš lid může vzhlížet a mít na paměti, čeho lze dosáhnout – pověsti o pouti, která nás zachránila před znesvěcením, a o mnoha uzdraveních, která vykonali noví Páni. Ale výběr je opět snadný, protože jsi cizinec. Povím ti první příběh obrů z Přímořská – Píseň Poutníků.“

Covenant se rozhlédl kolem sebe po modrém lesklém klidu Konejšivé řeky a pohodlně se uvelebil, aby si poslechl Pěnosledníkův příběh. Vyprávění však nezačalo hned. Místo toho, aby začal s příběhem, se obr vrátil ke svému

dávnověkému žalozpěvu a přemýšlivě splétal melodii tak, že se odvíjela jako pouť řeky k moři. Zpíval dlouho a Covenant pod kouzlem jeho hlasu začal podřimovat. Jeho kostmi příliš prosakovalo vyčerpání, než aby udržel pozornost. Zatímco čekal, opřel se o brlení na přídi jako jnavený plavec.

Pak však obrův zpěv přešel do ostřejší tóniny. Melodie se vyhranila a píseň se změnila v baladu. Brzy Pěnosledník zpíval slova, kterým Covenant rozuměl.

Jsme Poutníci –
ve světě ztracení tuláci.
V zemi za Slunečním mořem
jsme žili, rostli a měli domov
a napjali jsme plachty ve větru
nedbajíce nebezpečí, že se ztratíme.
Jsme Poutníci.
Od domova a krbu,
od kamenných obydlí, postavených uctívajícíma
rukama,
jsme vypluli pod plachtami napnutými větrem
z hvězd
a přinášeli život krajinám na celé zemi,
nestarajíce se o nebezpečí, že se ztratíme.
Jsme Poutníci –
ve světě ztracení tuláci.
Od pustých pobřeží po vysoké útesy,
od domovů lidí po lesnaté kraje vil –
od jednoho snu k druhému jsme napínali plachty
a usmívali jsme se na duhu, když jsme se
ztratili.
Nyní jsme Poutníci,
zbavení kořenů, přátel i příbuzných.
Namísto cesty k dalším tajemstvím radosti
jsme napjali plachty, abychom se stejnou cestou
vrátili,
avšak větry života nevály tak, jak bychom si byli
přáli,
a země za mořem pro nás zůstala ztracena.

Ach, kámen a moře! Znáš starou legendu o zraněné duze, Thomasi Covenante? Říká se, že v nejtemnější minulosti Země nebyly na naší obloze žádné hvězdy. Nebe byla prázdnota, která nás oddělovala od věčného vesmíru Stvořitele. Ten tam žil se svým lidem a myriádou svých zářících dětí v radosti, hrách a veselí.

Jak se věky vinuly od věčnosti k věčnosti, Stvořitel se nechal pohnout k tomu, aby vyrobil novou věc pro šťastná srdce svých dětí. Sestoupil do velkých kováren a hutí své moci a tam vařil, koval a odléval vzácná kouzla. Když byl hotov, obrátil se k obloze a vrhl svůj mystický výtvor k nebi – a hle! Vesmírem rozepjala své paže duha.

Na chvíli měl Stvořitel radost. Pak se však na duhu podíval pozorněji – a vysoko na chvějivém oblouku spatřil zranění, otvor v kráse, kterou vyrobil. Nevěděl, že jeho nepřítel, démonický duch šera a nečistoty, který se vplížil dokonce i do útrob Stvořitelova vesmíru, ho viděl při práci a plivl mu do hmoždíře tvoření. A tak byla nyní duha na nebi pokažena.

Stvořitel se ztrápeně vrátil do svých dílen, aby našel lék pro svůj výtvor. Zatímco však pracoval, jeho děti, myriáda jeho zářících dětí našla duhu a radovala se z její krásy. Společně po ní vyšplhaly na nebe a vesele na duze skotačily a tančily veselé tance po jejích barvách. Vysoko na oblouku nalezly zranění. Ale nechápaly, co to je. Zpívajíce radostí protančily ranou a octly se na našem nebi. Tento nový neosvětlený svět je ještě více nadchl, a tak vířily nebem, až radostí ze hry celé jiskřilo.

Když je jejich hra unavila, hledaly návrat do svého vesmíru světla. Avšak průchod byl uzavřen. Neboť Stvořitel objevil dílo svého nepřítele – příčinu rány – a jeho mysl byla zakalena hněvem. Nepřemýšleje, strhl duhu s r.ebe. Až poté, co učinil tento zlostný skutek, zjistil, že své děti uvěznil na naší obloze. A ty tam stále zůstávají jako hvězdy, které vedou poutníky skrze naše noci, a zůstanou, iokud Stvořitel nezbaví svůj vesmír nepřítele a nenajde způsob, jak své děti přivést opět domů.

A tak tomu bylo i s námi, s Poutníky. Žili jsme a • zkvétali mezi svým lidem v naší dávno ztracené zemi, a když jsme se naučili cestovat po mořích, prosperovali isme tím víc. Avšak v nadšení nad svou radostí, svým zdravím a svými cestami jsme podvedli sami sebe. Postavili jsme dvacet krásných lodí, tak velkých, že by pro vás lidi mohla každá být hradem, a složili jsme mezi sebou slib, že se vydáme na cestu a objevíme celou Zemi. Ach, celou Zemi! Dva tisíce obrů dalo sbohem svým příbuzným, slíbilo, že ve svých příbězích přivezou nazpět každou podobu mnohotvárného světa – a na dvaceti lodích se vypravilo za svým snem.

Pak se obři plavili z moře do moře, bouřemi i bezvětřím, za sucha, hladu i dostatku, mezi útesy a zeměmi na obzoru, hrdí na to, že je pálí slaný vzduch a že napínají své námořnické svaly, hrdí na neustálý zápas s oceánem, neustálý pohyb – a nadšeni tím, že pavučinou svého putování ovíjejí nové národy.

Během půl generace ztratili tři lodě. Sto obrů se rozhodlo zůstat v lesnatém světě vil Elohim a žít svůj život tam. Dvě stě jich zemřelo ve vojenské službě Bhrathair, kteří byli téměř zničeni Písečnými Gorgonami z Velké pouště. Dvě lodě najely na útes a ztroskotaly. A když první děti, narozené cestou, byly dost staré na to, aby se samy staly námořníky, zbylých patnáct lodí se sjelo k poradě a iejich posádky obrátily své myšlenky k domovu – neboť obři již prohlédli pošetilost svého slibu a byli unaveni bojem s moři. A tak nařídili plachty podle hvězd a hledali domov. Ale bylo jim v tom zabráněno. Známé trasy je zavedly do neznámých oceánů, vstříc nebezpečím, s jakými se dosud nesetkali. Bouře je zanesly dál, než počítali, ruce měli sedřené na kost zmítajícími se lany a vlny se proti nim vypínaly jakoby v nenávisti. Ztratili dalších pět lodí – ačkoliv vrak jedné našli a námořníky z druhé zachránili z ostrova, na který byli vrženi. Vytrvali v ledu, který je ve svém sevření držel po mnoho období a spoustu jich zabil, v bezvětřích, která je vehnala na pokraj smrti hladem, a bojovali za své životy i za

domov. To vše je však při orientaci zmátlo, až nakonec nevěděli, kde jsou, ani kam se mají obrátit. Když dopluli ke Končině, vyhodili kotvy. Méně než tisíc obrů vystoupilo na kamenitý břeh Přímořská. V beznaději se vzdali naděje na domov.

Avšak přátelství Nejvyššího Pána Damelona, syna Udatného srdce, je vzpružilo. Damelon spatřil mocí svého umění slibná znamení osudu a po jeho slovech obři vzchopili svá srdce. Učinili Přímořsko svým sídlem, odpřisáhli věrnost Pánům – a vyslali tři lodě, aby pátraly po domově. Od té doby – po více než třikrát tisíc let – vždy tři lodě obrů vyplouvají na moře a hledají naši zemi a vždy tři nové jsou připravené k vyplutí, když se staré vrátí s prázdnýma rukama. Stále jsme Poutníci bez domova, ztracení v labyrintu bláznivého snu.

Kámen a moře! Jsme dlouhověký lid ve srovnání s vámi lidmi – já jsem se narodil na palubě lodi za oné krátké cesty, která nás zachránila před znesvěcením, a mezi prvními poutníky byli teprve moji pra–prarodiče. A máme tak málo dětí. Jen zřídka porodí některá žena víc než jen jedno dítě. A tak je nás dnes sotva pět set a naše životnost klesá s každou generací.

Nemůžeme zapomenout.

Avšak ve staré legendě mají Stvořitelovy děti naději. Stvořitel klade duhu na naše nebe po každém očišťujícím dešti jako slib hvězdám, že jednoho dne najde nějaký způsob, jak je přivést zpět domů.

Jestli máme přežít, musíme najít domov, který jsme ztratili, zemi našeho srdce za Slunečním mořem.“

Během Pěnosledníkova příběhu se slunce sklonilo k pozdnímu odpoledni, a když skončil, začalo zapadat za obzor. Při něm Konejšivá, proudící od západu, v ohnivé, oranžovozlaté nádheře odrážela plameny na své vyleštěné hladině. Požár na nezměrném nebi vyzařoval ztrátu i proroctví, přicházející noc i příslib dne, temnotu, která pomine, neboť až nastane skutečný konec dne a světla, nebude jej zdobit nic, co by jej učinilo předmětem obdivu, nenastane žádná podívaná ani krásný požár ani radost, nic, co by mohlo potěšit srdce, jenom rozklad a šedý popel.

Pěnosledník v té nádheře opět pozdvihl hlas a zazpíval s tíživou bolestí:

„ Napjali jsme plachty,
abychom se stejnou cestou vrátili,
avšak větry života nevály tak,
jak bychom si přáli, a země za mořem
pro nás zůstala ztracena. „

Covenant se obrátil, aby se na obra podíval. Pěnosledník držel hlavu zpříma a po tvářích mu jemně stékaly mokré stružky žhnoucího zlatooranžového ohně. Jak se Covenant díval, odražené světlo ztmavlo do červena a začalo pohasínat.

Obr tiše řekl: „Směj se, Thomasi Covenante – směj se kvůli mně. Radost je v uších, které slyší.“

Covenant slyšel v Pěnosledníkově hlase potlačené chvění i nenaléhající prosbu a jeho vlastní bolest, kterou v sobě dusil, zasténala v odpověď. Ale nedokázal se smát, nenalézal v sobě žádný druh smíchu. Zachvácen křečí odporu k omezením,

která z něj dělala mrzáka, se hrubě pokusil stočit hovor jiným směrem: „Mám hlad.“

Pěnosledníkovy oči na okamžik zaplály, jako by ho něco bodlo. Pak však zaklonil hlavu a rozesmál se sám. Jeho humor jako by tryskal přímo ze srdce a brzy zaplašil všechno napětí i slzy z obrova obličeje.

Když se ztišil a jen se klidně pochechtával, řekl: ..Thomasi Covenante, já nemám rád spěch – ale věřím. že jsi můj přítel. Otřásl jsi mou pýchou a to by byla dobrá služba, i kdybych se ti předtím nesmál.

Hlad? Samozřejmě, že máš hlad. Odvážně řečeno. Měl jsem ti nabídnout jídlo už dřív – máš průsvitný vzhled člověka, který se už celé dny živí jen alianthou. Někteří staří vizionáři tvrdí, že strádání očišťuje duši – ale já říkám, že je příliš brzy na očišťování duše, když tělo nemá jinou možnost. Naštěstí jsem jídlem dobře zásoben.“ Nohou přisunul obrovský kožený pytel ke Covenantovi a pokynul mu, aby jej otevřel. Když Covenant rozvázal tkanice, našel solené hovězí, sýr, starý chléb, více než tucet mandarinek, velkých jako obě jeho pěsti dohromady, a také kožený měch, který sotva uzvedl. Odložil to tedy na později a pustil se do hutnějších položek, přičemž splachoval sůl z hrdla dílky mandarinky. Pak obrátil pozornost opět k měchu.

„To je diamantovka,“ ozval se Pěnosledník. „Je to svěží pálenka. Možná bych měl… Ne, čím víc se na tebe dívám, příteli, tím víc únavy vidím. Prostě se napij z měchu. Pomůže ti to odpočinout si.“

Covenant naklonil měch a usrkl diamantovky. Chutnalo to jako slabá whisky. Cítil, že nápoj má sílu, ale byl tak jemný, že nepálil. Vychutnal několik doušků a hned se cítil velice osvěžen.

Opatrně zazátkoval měch, naskládal zbylé jídlo do pytle a pak s námahou posunul pytel zpátky do Pěnosledníkova dosahu. Diamantovka ho hřála v břiše a on cítil, že bude za chviličku připraven na další příběh. Jakmile se však stulil na přídi pod lavicí, soumrak se změnil v křišťálovou tmu a na nebi vyšly hvězdy jako zaběhnuté děti. Než si uvědomil, že dřímá, usnul.

Byl to neklidný spánek. Tupě se potácel katastrofickými vizemi, plnými umírajících měsíců, masakrů a bezmocných rozbitých těl, až zjistil, že leží na ulici pod předním nárazníkem policejního auta. Kolem něj se shromáždil hlouček lidí z města. Měli oči jako křemeny a ústa jednotně rozšklebená odsuzujícím výrazem. Všichni bez výjimky si ukazovali na jeho ruce. Když ruce zvedl, aby šije prohlédl, spatřil, že jsou plné fialových leprózních modřin.

Pak k němu přistoupili dva svalovci v bílých pláštích a naložili ho na nosítka. Poblíž viděl ambulanci. Ale ti muži ho tam neodnesli hned. Stáli a drželi ho ve výši pasu, jako by ho vystavovali zástupu na odiv.

Do kruhu lidí vstoupil policista. Jeho oči měly barvu opovržení. Nahnul se nad Covenantem a přísně prohlásil: „Vstoupil jste mi do cesty. To bylo špatné. Měl byste se stydět.“ Jeho dech ovanul Covenanta vůní růžového oleje.

Za policistou se někdo ozval. Ten hlas byl plný horlivosti, jako byl hlas Joanina advokáta. Řekl: „To bylo špatné.“

V dokonalé souhře všichni ti lidé z města vyzvraceli na chodník krvavé vnitřnosti.

Tomu nevěřím, pomyslel si Covenant.

Ten horlivý hlas ihned zapředl: „On nám nevěří.“ V zástupu propuklo mlčenlivé vytí reality, zuřivé potvrzování skutečnosti, které do Covenanta bušilo, dokud se pod ním nepřikrčil, žalostný a nevědoucí, jak reagovat.

Pak lidé z města sborem zarecitovali: „Jsi mrtvý. Bez společenství nemůžeš žít. Život spočívá ve společenství a ty do žádného nepatříš. Nemůžeš žít, když se o tebe nikdo nestará.“ Sbor jejich hlasů vydával zvuk, jako když se něco drtí a praská. Když přestali, Covenant cítil, že se mu vzduch v plicích proměnil v droboučký štěrk.

Horlivý hlas se spokojeným povzdechem řekl: „Odvezte ho do nemocnice. Uzdravte ho. Na smrt je jen jediná dobrá odpověď. Uzdravte ho a vyhoďte ho.“

Ti dva muži ho zasunuli do ambulance. Než se dveře zavřely, viděl lidi z města, jak si navzájem potřásají rukama a gratulují si. Nato se ambulance dala do pohybu. Zdvihl ruce a viděl, že fialové skvrny se mu rozlézají po předloktích. S hrůzou se díval na své tělo a kvílel: Zatraceně zatraceně zatraceně!

Potom však jakýsi bublavý tenor laskavě řekl: „Neboj se. To je jenom sen.“ To ujištění se nad ním rozprostřelo jako přikrývka. Necítil ji však rukama a ambulance stále jela. Protože přikrývku potřeboval, sevřel prázdný vzduch, až mu zbělely kotníky.

Když měl pocit, že už nemůže trpět víc, ambulance se převrátila a on vypadl z nosítek do prázdna.

DVANÁCT:

Libokam

TLAK na levé tváři mu zvolna rozbolavěl kůži a ta bolest ho vyhnala ode dna jeho dřímoty. Pod hlavou mu cosi vířilo, jako by ležel na hejnu ryb. Těžce se probíral ze spánku. Pak se místo jeho odpočinku zhouplo vzhůru a poskočilo, až ho to dvakrát rychle za sebou uhodilo do tváře. Jak se zvedal, udeřil se do hlavy o lavici. V lebce mu zapulsovala bolest. Chytil se lavice, vysunul se zpod ní přes žebro člunu, na kterém předtím jeho tvář spočívala, a posadil se, aby se podíval přes brlení.

Zjistil, že okolní krajina se zásadně změnila. Nezůstalo tu nic ze stínu, obrysů ani ozvuků andelainské bohatosti. Na severovýchodě řeku lemovala vysoká a drsná skalní stěna. Á na západě se rozprostírala šedá a holá rovina, zmrzačená divočina připomínající obrovské bitevní pole, kde byli pobiti nejen lidé – kde oheň, který sežehl zemi, a krev, která do ní vsákla, zničily její schopnost regenerace, nového rozkvětu – nerovná zpustošená nížina, z níž se zdvíhaly pouze zakrslé stromy živořící podél řeky, jež se do Konejšivé vlévala několik set stop před člunem. Vítr, vanoucí k východu, přinášel zápach staré spáleniny, do něhož pronikala páchnoucí vzpomínka na zločin.

Již nyní bylo cítit, jak řeka před nimi Konejšivou rozbouřila – zvířila její proud a poskvrnila její čistotu píščitým kalem – a Covenant se musel chytit brlení, aby udržel rovnováhu, jak sebou člun házel stále víc a víc.

Pěnosledník držel člun uprostřed řeky, stranou od nejrozbouřenějšího proudu u severovýchodní stěny. Covenant se po obrovi ohlédl. Ten stál na zádi s nohama široce rozkročenýma, páku kormidla sevřenou pod pravou paží. Na Covenantův pohled zavolal přes sílící hukot obou řek: „Před námi leží Věrogard! Tady odbočíme k severu – po Bílé řece! Od západu přitéká Šedá!“ Jeho hlas měl rezavý nádech, jako by obr zpíval naplno celou noc, avšak za okamžik zazpíval úryvek jiné písně:

„ Neboť si neodpočineme – neuhneme stranou,
neztratíme víru
ani nezklameme –_
dokud Sedá nezmodrá
a Rill a Maerl nebudou tak nové a čisté

jako prastará Llurallin. „

Řeka se vzdouvala stále víc. Covenant stál na dně člunu, zapřený o jednu z lavic, svíral brlení a sledoval násilné míšení čisté a zkalené vody. Pak Pěnosledník zakřičel: „Sto leguí k Západním horám – ke Strážní průrvě a k nejvyššímu prameni Llurallin – a sto padesát na jihozápad k Nejzazším vrchům a k Rdusné hlubině! Jsme sedmdesát leguí od Citadely Pánů!“

Těžkopádné hučení řeky náhle zesílilo a přehlušilo obrův hlas. Lodici zachytil neočekávaný náraz proudu, strhl její příď doprava a vystavil ji proudu bokem. Jak se člun nahnul, zasáhla Covenanta do tváře sprška vody, instinktivně nalehl na levé brlení.

V příštím okamžiku zaslechl útržek Pěnosledníkova žalozpěvu a cítil, jak kýlem probíhá hluboké chvění síly. Člun se zvolna napřímil a obrátil se opět proti proudu.

Tato nehoda je však zanesla nebezpečně blízko ke stěně na severovýchodě. Člun se chvěl energií, jak jej Pěnosledník postupně s velkým úsilím vedl do klidnější vody vedle hlavního proudu vody z Šedé. Pak se z kýlu pocit síly vytratil.

„Promiň!“ zakřičel obr. „Ztrácím své plavecké umění!“ Hlas měl chraplavý vypětím.

Covenantovi zbělely kotníky od toho, jak jimi svíral brlení. Jak ho házení člunu otloukalo, vzpomněl si: Na smrt je jen jediná dobrá odpověď.

Jediná dobrá odpověď, pomyslel si. To není ono. Možná by bylo lepší, kdyby se člun převrhl, lepší, kdyby se Covenant utopil – lepší, kdyby s tou chybějící polovinou ruky a s prstenem poselství Pána Zlora do Libokamu nedonesl. Není hrdina. Nedokáže uspokojit taková očekávání.

„A teď soutok!“ zahulákal Pěnosledník. „Abychom mohli plout na sever, musíme minout Šedou. Není v tom žádné velké nebezpečí – až na to, že jsem unavený. A hladiny řek jsou zvednuté!“

Tentokrát se Covenant otočil a prohlédl si obra pozorněji. Viděl, že Slanomil Pěnosledník trpí. Tváře měl vpadlé, pohublé, jako by mu z obličeje cosi odtesalo dobrosrdečnost, a zapadlé oči mu hořely napjatou, horečnatou vůlí. Unavený? pomyslel si Covenant. Spíš vyčerpaný. Potácel se neobratně od lavice k lavici, až se dostal k obrovi. Oči neměl ani v úrovni obrova pasu. Zaklonil hlavu a zavolal: „Odpočiň si! Já budu kormidlovat!“

Přes obrovy rty přelétl úsměv. „Děkuji ti. Ale ne – nejsi připravený. Mám dost síly. Jenom mi, prosím tě, podej diamantovku.“

Covenant otevřel pytel s jídlem a uchopil kožený měch. Jeho váha a poddajnost způsobovaly, že jím nemohl pohnout, a zmítání člunu ho vychylovalo z rovnováhy. Nedokázal měch jednoduše zvednout. Za okamžik však vsunul ruce pod něj a sténaje námahou měch pozdvihl.

Pěnosledník obemkl hrdlo měchu levou rukou. „Děkuji, příteli,“ pravil a pokřiveně se zazubil. Zdvihl měch k ústům a zhluboka se napil, nevšímaje si pro tu chvíli nebezpečí, která jim přinášel proud. Pak odložil měch a stočil člun k ústí Šedé řeky.

Plavidlem opět zapulsoval proud síly. Když se dostalo do hlavního náporu Šedé, Pěnosledník obrátil člun po proudu a vedl jej šikmo na druhou stranu. Prkna paluby vibrovala energií. Pěnosledník hladkým manévrem dosáhl severního okraje proudu, otočil člun proti toku řeky ve zpětném proudu u strmého skalního břehu a nechal jej vklouznout do klidné Bílé řeky. Jakmile opsali křivku k severu, hřmot soutoku za člunem se začal rychle vytrácet v dálce.

O chvilku později odeznělo i pulsování síly. Pěnosledník těžce vzdychl a otřel si pot z obličeje. Ramena mu klesla a obr svěsil hlavu. Pomalu, jako rozlámaný, spustil kormidelní páku níž a posléze ztěžka dosedl na záď člunu. „Ach, příteli," zasténal. „Ani obři nejsou na takovéhle věci stavění.".

Covenant se přesunul doprostřed člunu, usadil se na dně a opřel se o jeden jeho bok. Z této polohy sice neviděl přes brlení, ale nebyl v tu chvíli na krajinu zvědavý. Měl jiné starosti. Jedna z nich se týkala Pěnosledníkova stavu. Nevěděl, jak došlo k tomu, že obr je tak vyčerpaný.

Pokusil se k tomu dostat nepřímo tak, že řekl: „To jsi provedl šikovně. Jak to děláš? Ještě jsi mi neřekl, co tuhle věc pohání." A zamračil se při bezohledném zvuku svého hlasu.

„Zeptej se na jiný příběh," vzdychl obr unaveně. „Tenhle je téměř tak dlouhý jako historie Končiny. Nemám náladu ti vysvětlovat podstatu zdejšího života."

„Ty neznáš žádné krátké příběhy," odpověděl Covenant.

Nato se obr přiměl k mdlému úsměvu. „Ach, to máš docela pravdu. Nu dobrá, tak jej pro tebe zkrátím. Ale musíš mi slíbit, že pak nějaký příběh povíš ty mně – něco vzácného, něco, co sám nikdy nevymyslím. Budu to potřebovat, příteli."

Covenant přikývl na souhlas a Pěnosledník řekl: „Dobrá. Jez a já budu vyprávět."

S nejasným překvapením, jaký má vlastně hlad, se Covenant pustil do obsahu Pěnosledníkova pytle. Rychle žvýkal maso a sýr a hasil žízeň mandarinkami. A zatímco jedl, obr spustil unaveně jednotvárným hlasem: „Čas Damelona Přítele obrů v Končině vypršel dřív, než můj lid dokončil Coercri, svůj domov v Přímořsku. Vytesali Citadelu Pánů, jak to nazývají lidé, ze srdce hory dřív, než začali pracovat na vlastní zemi, kterou jim darovali Páni, a když bylo Coercri hotovo, byl Nejvyšším Pánem Loric. Potom moji předkové obrátili pozornost vně – k Slunečnímu moři a k přátelství s Končinou.

Nyní si lillianrill i rhadhamaerl přáli studovat umění obrů a čas Nejvyššího Pána Lorika Zlobijce byl i časem velkého rozvoje lillianrillu. A právě pro tento rozvoj bylo třeba, aby obři podnikli mnoho cest do Citadely Pánů…" tu přešel na chvíli do tichého zpěvu, jako by vzýval dávnou velikost úcty obrů, „… do mocného Libokamu. To bylo dobré, neboť Libokam tak v jejich očích zůstával velkolepým.

Obři však nejsou velkými milovníky chůze – dnes o nic víc než tehdy. A tak se moji předkové rozpomněli na řeky, které tečou do moře ze Západních hor, a rozhodli se stavět čluny. Ovšem čluny se sem nedostanou od samého moře, jak možná víš – cestu blokuje Zlom, na němž se nachází Gravin Threndor. A nikdo, ať už obr, nebo někdo z jiné rasy, se nebude dobrovolně plavit přes Polykače životů, Velký močál, po Nečistém proudu. A tak obři vystavěli přístaviště na Konejšivé

řece nad Gravin Threndor, v úžině, která se nyní jmenuje Rokle zrady. Tam jsou uloženy takovéhle čluny – tam a v Citadele Pánů na úpatí Vlajkového vodopádu, takže alespoň dvě stě leguí cesty lze urazit po vodě, kterou tak milujeme.

Loric a lillianrill si přáli být obrům v tomto cestování nápomocni. Svou mocí vytvořili zlatavinu – mocné dřevo, které pojmenovali lorliarill – a z tohoto dřeva vyrobili kormidla a kýly našich říčních lodic. A byl v tom i příslib Vznešených Pánů, že až nastanou znamení a předzvěsti, jež nám přinesou naději, bude nám zlatavina pomáhat.

A dost," vzdechl náhle Pěnosledník. „Zkrátka řečeno, to plavidlo poháním já." Pustil kormidelní páku a člun okamžitě ztratil rychlost a začal jej unášet proud. „Nebo přesněji já vyvolávám moc ze zlataviny. V zemi je život a moc – v kameni, ve dřevě, ve vodě i v půdě. Ale život je v nich skrytý – spíš dřímá. K jeho probuzení je třeba znalostí a síly – ano, a mocných životadárných písní." Opět se chopil kormidla a člun vyrazil zase kupředu.

„A proto jsem unavený," vydechl obr. „Neodpočíval jsem od onoho večera, kdy jsme se setkali." Jeho tón připomněl Covenantovi Trellovu únavu poté, co gravelingas uzdravil rozbitý hrnec. „Dva dny a dvě noci jsem zlatavině nedovolil zastavit ani zpomalit, ačkoliv mám kosti zesláblé vyčerpáním." Na překvapený výraz v Covenantově tváři dodal: „Ano, příteli – spal jsi dvě noci a den. Od západního Andelainu přes Ústřední pláně až k okraji Věrogardu, více než sto leguí." Po krátké odmlce ještě poznamenal: „Diamantovka lidem takové věci dělá. Ale ty jsi ten odpočinek potřeboval."

Covenant chvilku seděl mlčky s očima upřenýma do prken dna, jako by hledal místo, kde do nich má udeřit. Když zvedl hlavu s kyselým úšklebkem na rtech, prohlásil: „Takže teď jsem odpočatý. Mohu ti pomoci?"

Pěnosledník neodpověděl hned. Zdálo se, že za hradbou svého čela zvažuje rozličné možnosti, až nakonec zamumlal: „Kámen a moře! Samozřejmě, že můžeš. A přesto samotná skutečnost, že se vůbec ptáš, dává najevo, že to nedokážeš. Brání tomu nějaká neochota nebo nevědomost."

Covenant pochopil. Zaslechl temná křídla, před očima se mu mihly zmasakrované bludičky. Divoká magie! zaúpěl. Hrdinství! To je nesnesitelné. Pohodil hlavou a bez okolků se hrubě zeptal: „Chceš můj prsten?"

„Chtít?" zakrákal Pěnosledník a zatvářil se, jako by cítil, že by se měl smát, ale nemá na to náladu. „Chtít?" Hlas se mu bolestně zachvěl, jako by se přiznával k nějaké úchylce. „Nepoužívej toto slovo, příteli. Chtěni je přirozené a může uspět nebo selhat, aniž by to nadělalo nějakou škodu. Řekni raději chtivost. Být chtivý znamená toužit po něčem, co nemůže být dáno. Ano, jsem chtivý tvého nezemského, konec míru znamenajícího bílého zlata s divokou magií:

Divoká magie, pohřbená v každém kameni,

kterou rozpoutá nebo ovládne bílé zlato…

Přiznávám tu touhu. Ale nepokouší mne. Moc sé umí pomstít těm, kdo se jí zmocní. Kdybys mi ten prsten nabídl, nepřijal bych jej."

„Ale víš, jak jej použít?" vyzvídal Covenant mdle, napůl omámený náznakem strachu v té odpovědi.

Tentokrát se Pěnosledník zasmál. Jeho humor byl chabý, pouhý odvar bývalé slávy, ale zněl čistě a vesele. ..Odvážně řečeno, příteli. Takže chtivost ztroskotává na vlastní pošetilosti. Ne, nevím. Jestliže se divoká magie nedá vyvolat pouhým rozhodnutím ji použít, pak jí vůbec nerozumím. Obři nemají žádné takové umění. Vždycky jsme jednali sami – třebaže rádi využíváme nástrojů, jako je zlatavina. Nu, dostalo se mi odměny za nehodné myšlenky. Promiň, Thomasi Covenante."

Covenant němě přikývl, jako by mu byla udělena neočekávaná milost. Nechtěl vědět, jak jeho divoká magie funguje, nechtěl v ni nijak uvěřit. Už i jen to, že ji u sebe měl, bylo nebezpečné. Zakryl prsten pravou rukou a tupě, bezmocně pohlédl na obra. Pěnosledníkova únava za chvíli přemohla jeho humor. Oči se mu zakalily a dech mu unaveně hvízdal mezi ochablými rty. Visel na kormidelní páce, jako by ho smích stál cennou životní energii. „A teď, příteli," vydechl, ,je moje odvaha téměř u konce. Potřebuji tvůj příběh."

Příběh? pomyslel si Covenant. Nemám žádné příběhy. Spálil jsem je.

Spálil je – svůj nový román i svůj bestseller. Byly tak samolibé, tak žalostně slepé k nebezpečím lepry, která potají a nepředvídatelně číhala za každým fyzickým nebo morálním bytím – a tak nevšímavé k vlastní zaslepenosti. Byly to zdechliny – jako on sám – vhodné pouze ke vhození do plamenů. Jaký příběh má vyprávět nyní?

Ale musí zůstat v pohybu, jednat, přežít. Určitě to věděl už předtím, než se stal obětí snů. Nenaučil se to snad v leproserii, mezi rozkladem a zvratky? Ano, ano! Přežít! A přece od něj ten sen očekával sílu, očekával, že zarazí vraždění… Jeho myslí vířily obrazy jako útržky závrati, jako střepy rozbitého zrcadla: Joan, policejní vůz, Droslintovy lávové oči. Hlava se mu točila, jako by měl omdlít.

Aby skryl své náhlé potíže, obrátil se od Pěnosledníka a přešel na příď, kde se posadil tváří k severu. „Příběh," řekl zastřeně. Jeden příběh vlastně znal –jeden příběh ve všech jeho odpudivých a pestrých podobách. Rychle a živě je třídil, až našel jednu, která odpovídala tomu ostatnímu, co potřeboval vyslovit. „Povím ti příběh. Opravdový příběh."

Chytil se brlení a potlačil závrať. „Je to příběh o kulturním šoku. Víš, co to je kulturní šok?" Pěnosledník neodpověděl. „Nevadí. Řeknu ti to. Kulturní šok je to, co se stane, když člověka vezmeš z jeho vlastního světa a přeneseš ho na místo, kde jsou podmínky – normy pro existenci jednotlivce – natolik odlišné, že je nejspíš nedokáže pochopit. Není na to stavěný. Jestliže je obratný, dokáže předstírat, že je někým jiným, dokud se nevrátí zase do svého světa. Anebo se může prostě zhroutit a nechat se předělat. Jiná možnost není.

Dám ti příklad. Když jsem byl v leproserii, doktoři vyprávěli o člověku – malomocném, jako já. Vyvrženec. Klasický případ. Přišel z jiné země – kde je lepra běžnější – musel se nakazit jako dítě, a když o celá léta později měl ženu a tři děti a žil v jiné zemi, náhle přišel o nervy v prstech u nohou a začal ztrácet zrak.

No, kdyby byl zůstal ve své zemi, byl by… Ta nemoc je běžná – byli by ji rozeznali brzy. A jakmile by ji rozeznali, on a jeho žena – a jejich děti a všechen majetek, jejich dům, jejich zvířata a všichni blízcí příbuzní – to všechno by bylo prohlášeno za nečisté. Majetek, zvířata a dům by byly důkladně spáleny a on, jeho žena, děti a blízcí příbuzní by byli posláni pryč, aby žili tím nejnuznějším životem

ve vesnici s jinými lidmi, kteří trpí toutéž nemocí. Strávil by tam zbytek svého života – bez léčby a bez naděje – zatímco by mu ruce, nohy a obličej užíralo odporné znetvoření – dokud by on, jeho žena, děti a blízcí příbuzní všichni nezemřeli na sněť.

Myslíš si, že je to kruté? Nech mě vyprávět o tom, co se s tím člověkem stalo. Jakmile poznal, že je nemocný, šel k doktorovi. Doktor ho poslal do leproserie – samotného, bez rodiny – kde šíření nemoci zastavili. Ošetřovali ho, dávali mu léky a poskytli mu výcvik – rehabilitaci. Pak ho poslali domů, aby žil 'normálním' životem se svou ženou a dětmi. Nádhera. Až na jediný problém. Nedokázal to zvládnout.

Na začátku měl těžkosti se sousedy. Ti zprvu nevěděli, že je nemocný – neměli s leprou zkušenosti, nepoznali ji

– ale místní noviny o něm otiskly článek, takže každý ve městě věděl, že je malomocný. Vyhýbali se mu, nenáviděli ho, protože nevěděli, jak s ním zacházet. Pak mu začalo dělat potíže, když o sebe měl neustále pečovat. Jeho rodná země neznala léky na lepru, léčbu malomocných jako takovou – a on byl v hloubi duše přesvědčen, že takové věci jsou magického původu, že jakmile jeho nemoc zastavili, už je vyléčený, že je mu odpuštěno, že bylo odvoláno něco horšího než poprava. Ale hleďme! Když se o sebe přestane starat, nečitelnost se mu začne po těle šířit znovu. A přichází ostrá reakce. Náhle zjišťuje, že za jeho zády – zatímco se nedívá, ani nic netuší – s ním jeho rodina přerušila styky. Nesdílejí jeho problémy – ani je to nenapadne. Chtějí se ho zbavit a vrátit se k dřívějšímu způsobu života.

A tak ho vypraví znovu do leproserie. Ale když nastoupí do letadla – v jeho rodné zemi nemají ani letadla

– zavře se do umývárny, jako by ho všichni vydědili, aniž by mu vlastně kdokoliv řekl proč, a podřízne si žíly na zápěstí.“

Covenant na své vlastní vyprávění hleděl široce ote\ řenýma očima. Zoufale by se mu chtělo pro toho člověka plakat, kdyby jen byl schopný to udělat, aniž by obětoval vlastní obranné mechanismy. Ale nedokázal plakat. Namísto toho ztěžka polkl a nechal se dál unášet předchozím impulsem.

„A ještě něco ti řeknu o kulturním šoku. Každý svět má svůj způsob, jak spáchat sebevraždu, a je mnohem snazší zabít se pomocí metod, na které nejsi zvyklý. Já bych si zápěstí nikdy nepodřezal. Mnoho jsem o tom četl – a mluvil. Je to pro mne příliš názorné. Pozvracel bych se. Ale dokázal bych odejít do světa toho muže a bez jakékoliv nevolnosti vypít odvar z rulíku. Protože o tom mnoho nevím. Je v tom pro mne něco neurčitého, něco mlhavého – nemá to ten nádech definitivní osudnosti.

A tak tam ten chudák v umývárně seděl déle než hodinu a svou životodárnou krev nechal prostě téci do výlevky. Nesnažil se přivolat pomoc, dokud si nakonec náhle neuvědomil, že umírá stejně jistě, jako kdyby se byl napil rulíkového odvaru. Snažil se otevřít dveře – ale už byl příliš slabý. A nevěděl, jak přivolat pomoc signálním tlačítkem. Když ho konečně našli, ležel v groteskní poloze na podlaze s polámanými prsty, jako by se byl snažil prohrabat pode dveřmi. On…“

Nedokázal pokračovat. Zármutek v něm zdusil hlas a Covenant chvíli jen tiše seděl, zatímco pod přídí nejasně naříkala voda. Cítil se mizerně a zoufale toužil přežít, nemohl se poddávat těmto přeludům. Pak k němu pronikl Pěnosledníkův hlas. Obr tiše pravil: „Kvůli tomu jsi přestal vyprávět příběhy?“

Covenant v náhlém záchvatu vzteku vyskočil a obrátil se. „Tahle tvoje Končina se mě snaží zabít!“ vychrlil ze sebe divoce. „Bílé zlato! – Berek! – bludičky! Stavíte mě před věci, se kterými se nedokážu vyrovnat. Nejsem takový – nežiji v takovémhle světě. Všechny tyhle – přeludy! Zatraceně! Jsem malomocný! Nechápeš to?“

Pěnosledník se dlouho díval Covenantovi do planoucích očí a soucit v obrově pohledu zastavil Covenantův výbuch. Covenant zůstal stát s prsty zaťatými a hleděl, zatímco Pěnosledník ho smutně a unaveně pozoroval. Covenant viděl, že obr nic nechápe, lepra bylo slovo, které podle všeho nemělo v Končině žádný význam. „Pojď,“ řekl bolestně. „Zasměj se tomu. Radost je v uších, které slyší.“

Potom však dal Pěnosledník najevo, že něco přece jen pochopil. Sáhl do své kazajky a vytáhl odtamtud balíček, který rozložil ve velký pruh vydělané kůže. „Hleď,“ řekl, „toho uvidíš ještě mnoho, než budeš v Končině hotov. To je clingor. Do Končiny jej přivezli obři před dávnými věky – ale ušetřím nás oba námahy mluvení.“ Utrhl z rohu malý čtvereček a podal jej Covenantovi. Hmota byla lepkavá po obou stranách, avšak dala se snadno přemisťovat z jedné ruky na druhou a nezanechávala žádné stopy lepu. „Věř tomu. Zabal do toho kousku svůj prsten a skryj jej pod oděvem. Nikdo pak nebude vědět, že nosíš talisman divoké magie.“

Covenant se toho nápadu chopil. Stáhl si prsten z ruky a položil jej na čtvereček clingoru. Prsten se pevně přilepil, Covenant jej nedokázal setřást, avšak dokázal bez obtíží clingor odloupnout. Zprudka sám pro sebe přikývl, položil prsten na clingor, rozepnul si košili a přitiskl si clingor doprostřed prsou. Držel tam a nepůsobil žádné nepohodlí. Covenant si rychle, jako by se chtěl chopit příležitosti dříve, než pomine, opět zapnul košili. Ke svému překvapení měl pocit, že cítí tíhu prstenu na svém srdci, ale rozhodl se nevšímat si toho.

Pěnosledník opatrně složil clingor a zasunul jej do kazajky. Pak opět pohlédl na Covenanta. Ten se pokusil v odpověď usmát na výraz díků, ale zdálo se mu, že jeho tvář je schopná jenom úšklebků. Nakonec se odvrátil a znovu se usadil na přídi, aby sledoval postup člunu a strávil to, co pro něj Pěnosledník udělal.

Po chvíli zadumání si vzpomněl na Atiaranin kamenný nůž. Ten mu umožnil jeden z projevů sebekázně, který tak nutně potřeboval. Vyklonil se přes okraj člunu, aby si namočil tvář, pak vzal nůž a pečlivě se oholil. Vousy byly osm dní staré, avšak ostrá čepel mu hladce klouzala po tvářích a po krku, takže se ucházejícím způsobem oholil, aniž by se pořezal. Ale scházela mu praxe a už nebyl tomu riziku přivyklý, při vyhlídce na krev se mu svíralo srdce. Pak si začal uvědomovat, jak naléhavě potřebuje vrátit se do svého skutečného světa, jak se potřebuje dostat nazpět, než úplně ztratí schopnost přežít jako malomocný.

Později toho dne přišel déšť, lehké mrholení, které kropilo hladinu řeky a rozložilo zrcadlo oblohy do myriád střípků. Kapky zasahovaly Covenanta do obličeje jako sprcha a zvolna mu vsakovaly do šatů, až byl mokrý a cítil se

nepříjemně, jako by se celý vymáchal. Vytrval však v otupělém, šedivém rozjímání, přemýšleje o tom, co získal a ztratil tím, že ukryl prsten.

Konečně den skončil. Do vzduchu nakapala tma, jako by déšť prostě zčernal, a Covenant a Pěnosledník mrzutě snědli večeři. Obr byl natolik slabý, že se téměř nedokázal sám najíst, avšak s Covenantovou pomocí zvládl slušnou porci a vypil spoustu diamantovky. Pak se vrátili ke svému oboustrannému mlčení. Covenant byl rád, že nastal soumrak, ušetřilo mu to pohled na Pěnosledníkovo vyčerpání. Protože se mu nechtělo lehat si na vlhká prkna paluby, schoulil se u jednoho boku člunu, mokrý a chvějící se zimou, a snažil se uvolnit se a usnout.

Po chvíli začal Pěnosledník tiše zpívat:

Kámen a moře mají hluboký život, dva neměnné symboly světa: setrvalost nehybnosti a setrvalost pohybu, spolupodílníci na moci, která přetrvává.

Zdálo se, že z té písně čerpá sílu, a s její pomocí neustále poháněl člun proti proudu na sever, jako by ho žádná únava nedokázala zastavit.

Konečně déšť skončil a mraky se pomalu roztrhly. Avšak Covenant a Pěnosledník nenalezli v čistém nebi žádnou útěchu. Nad obzorem stál jako kaňka na uraženém hvězdnatém pozadí rudý měsíc, ztělesněná připomínka zla. Změnil okolní krajinu ve vlhkou krvavou scenérii, plnou prchavých šarlatových tvarů upomínajících na nevysvětlené vraždy. A z toho svitu vyzařoval hnus, jako by Končinu osvětlovala kletba. Pěnosledníkova píseň tu zněla skličujícím způsobem křehce a marně a samy hvězdy jako by se od dráhy měsíce odtahovaly.

Jitro však přineslo sluncem zalitý den nenarušeny žádnou skvrnou, ani její připomínkou. Když se Covenant zvedl, aby se rozhlédl kolem, spatřil přímo na severu hory. Táhly se k západu, kde byly vrcholky nejvyšších z nich dosud pokryty sněhem, hřeben však končil prudce v místě, kam směřovala Bílá řeka. Hory se zdály být téměř na dosah.

„Deset leguí," zašeptal chraplavě Pěnosledník. „Proti tomuhle proudu půl dne."

Obrův vzhled naplnil Covenanta zděšením. Se svýma propadlýma očima a s ochablými rty vypadal Pěnosledník jako vlastní mrtvola. Vousy měl šedivější, jako by přes noc zestárl o několik let, a z koutku úst mu vytékal pramínek slin, který už nedokázal zadržet. Ve spáncích mu prudce pulsovaly žíly. Kormidlo však svíral pevně, jako by jeho ruka byla houževnatou sukovitou větví, a člun se dál těžce prodíral proti proudu stále bystřejší řeky.

Covenant se přesunul na záď, aby mu nějak pomohl. Otřel obrovi rty a pak mu u nich přidržel měch s diamantovkou, aby se Pěnosledník mohl napít. Obrova ústa se zkřivila v náznacích úsměvu a Pěnosledník vydechl: „Kámen a moře! Není snadné být tvým přítelem. Až budeš cestovat po proudu, řekni si jinému převozníkovi. Některé cíle jsou pro silnější duše, než je ta moje."

„Nesmysl," odsekl Covenant drsně. „Za tohle o tobě složí písně. Nemyslíš, že to za to stojí?"

Pěnosledník se pokusil odpovědět, ale z toho úsilí se divoce rozkašlal a musel se stáhnout do sebe a soustředit vyhasínající oheň svého ducha na sevření své pěsti a na postup člunu.

„To je v pořádku," řekl Covenant ti.še. „Každý, kdo mi pomáhá, končí vyčerpaný – tak či onak. Kdybych byl básníkem, složil bych o tobě píseň sám."

Mlčky a proklínaje svou bezmocnost krmil obra dílky mandarinek, až už žádné ovoce nezbylo. Když se na Pěnosledníka díval, na tu velkou bytost, jíž nezůstalo nic kromě síly vytrvat a která z důvodů, jež Covenant nechápal, oloupila samu sebe o veškerý humor, ba dokonce i o důstojnost, jako by to byly zbytečnosti, iracionálně se cítil být Pěnosledníkovým dlužníkem, jako by ho – za jeho zády a z rozmaru, bez přihlédnutí k jeho souhlasu – lichvářsky využil. „Každý, kdo mi pomáhá," zamumlal znovu. Začalo mu docházet, jak hroznou cenu jsou obyvatelé Končiny ochotni kvůli němu zaplatit.

Nakonec už nedokázal ten pohled snést. Vrátil se na příď, odkud hleděl prázdnýma očima na tyčící se hory a brumla! si: Já jsem se o to neprosil.

Nenávidím sám sebe tolik? přemítal. Ale jeho jedinou odpovědí bylo Pěnosledníkovo chroptivé oddechování.

Tak uběhla polovina dopoledne, odměřovaná špalky času, odřezávanými z rašplí Pěnosledníkových výdechů. Krajina kolem člunu se napjala, jako by se připravovala ke skoku do nebe. Kopce rostly do větších výšek a byly čím dál tím členitější a rozeklanější. Vřes a banyánové stromy rovin vystřídala tužší stepní tráva a několik roztroušeně rostoucích cedrů. A hory v pozadí před nimi byly s každým zákrutem řeky vyšší a vyšší. Covenant nyní viděl, že východní okraj hřebene prudce spadá na náhorní plošinu, která vypadala jako schod do hor – plošinu ve výši snad dva nebo tři tisíce stop, jež končila příkrým útesem, spadajícím k úpatí kopců v podhůří. Z plošiny se řítil vodopád a nějaký světelný efekt na skále způsobil, že bleděmodře zářil. Vlajkový vodopád, řekl si Covenant. Navzdory chřestění Pěnosledníkova dechu cítil u srdce vzrušení, jako by se blížil vstříc něčemu velkolepému.

To přibližování se však zpomalovalo. Jak se tok Bílé vinul mezi kopci, zúžil se a následkem toho se proud zrychlil. Zdálo se, že obr již překročil meze své výdrže. Chroptěl, jako by se měl každou chvíli zadusit, a člun se dral kupředu sotva rychleji než rychlostí chůze. Covenant nevěděl, jak překonají poslední legue.

Prohlížel si břehy, zda nenajde místo, kde by se s člunem dalo přistát, měl v úmyslu obra nějak přimět k tomu, aby zajel ke břehu. Jak se tak však rozhlížel, zaslechl ve vzduchu hluboké dunění, jako dusot pádících koní. Co to, sakra…? Myslí mu prolétla vidina prazlochů. Zdvihl ze dna člunu svou hůl a sevřel ji, přičemž se snažil ovládnout prudké rozechvění.

V příštím okamžiku se přes hřeben pahorku, nacházejícího se na východním břehu řeky proti proudu, jako vlna přelilo dvacet koní s jezdci na hřbetě. Jezdci byli lidé, muži i ženy. Jakmile spatřili člun, jeden z nich cosi vykřikl a celá skupina se dala do cvalu po svahu k řece, u níž jezdci přitáhli koním otěže.

Jezdci vypadali jako válečníci. Na nohou měli vysoké boty s měkkou podrážkou a do bot zastrčené černé kožené kalhoty, dále měli černé košile bez rukávů s náprsními pancíři ze žlutého kovu a žluté čelenky. Všem visel u opasku krátký meč a na zádech luk a toulec šípů. Během kratičké prohlídky Covenant postřehl charakteristické rysy Dřevnovských i Skalnovských, někteří byli vysocí, světlovlasí, světloocí a štíhlí, jiní hranatí, tmaví a svalnatí.

Jakmile jezdci zastavili koně, všichni naráz se udeřili pravou pěstí do srdce a pak vztáhli ruku dlaní kupředu v gestu uvítání. Muž, který se od ostatních odlišoval

černou úhlopříčnou čarou přes pancíř, zavolal přes vodu: „Buď zdráv, skalní bratře! Pozdravy, úcta a věrnost tobě i tvému lidu! Jsem Quaan, dvacátník třetího eomanu Válečnictva z Citadely Pánů!“ Umlkl a čekal na odpověď, a když Covenant neříkal nic, pokračoval již opatrněji: „Poslal nás Pán Mhoram. Spatřil, že k nám dnes po řece míří závažné věci. Přicházíme jako doprovod.“

Covenant pohlédl na Pěnosledníka, ale to, co uviděl, hojen utvrdilo v přesvědčení, že obr je zcela mimo okolní dění. Seděl zhrouceně na zádi, hluchý a slepý vůči všemu kromě svého slábnoucího úsilí řídit člun. Covenant se obrátil zpět k eomanu a vykřikl: „Pomozte! On umírá!“

Quaan napřed na okamžik ztuhl a pak začal rázně jednat. Vyštěkl rozkaz a v příštím okamžiku on a dva další jezdci vehnali koně do řeky. Ti dva zamířili přímo na západní břeh, zatímco Quaan vedl koně tak, aby překřížil cestu člunu. Mustang plaval svižně, jako by taková činnost byla součástí jeho výcviku. Quaan se brzy přiblížil. V posledním okamžiku se na hřbetu svého oře postavil a bez problémů se přehoupl přes brlení. Kůň na jeho povel zamířil zpět k východnímu břehu.

Quaan si chvíli měřil Covenanta očima a Covenant z jeho hustých černých vlasů, širokých ramen a otevřené tváře poznal, že je Skalnovský. Pak dvacátník vykročil k Pěnosledníkovi. Vzal obra za ramena, zatřásl jím a vyštěkl slova, kterým Covenant nerozuměl.

Pěnosledník zpočátku neodpověděl. Seděl nevidomě, nepřítomně, s rukou zaťatou jako ve smrtelné křeči na kormidelní páce. Zdálo se však, že k němu Quaanův hlas pomalu proniká. Provazce svalů na jeho šíji se chvěly, když zvedl hlavu a zmučeně upřel zrak na Quaana. Pak se zasténáním, které vycházelo odněkud z nejhlubších koutů duše, pustil páku a svalil se na stranu.

Plavidlo ihned ztratilo rychlost a začalo se snášet po proudu. Ale to už byli zbylí jezdci na západním břehu. Quaan se kolem Covenanta prosmýkl na příď lodice, a když byl připraven, jeden z nich mu hodil konec dlouhého lana. Quaan jej obratně chytil a omotal kolem příďového \účnělku. Lano drželo tam, kde se zachytilo, nebylo to vlastně lano, nýbrž clingor. Ihned se obrátil k východnímu rřehu. Dolétlo k němu další lano, které připevnil k přídi stejným způsobem. Lana se napjala, člun se zastavil. Pak Quaan mávl rukou, jezdci se rozjeli po březích a táhli člun proti proudu.

Jakmile Covenant pochopil, co se děje, obrátil se zpět k Pěnosledníkovi. Obr ležel tam, kde padl, a dýchal mělce a nepravidelně. Covenant v duchu chvíli tápal po nějakém způsobu, jakým by mu mohl pomoci, pak zdvihl měch a nalil mu velké množství diamantovky na hlavu. Tekutina natekla obrovi i do úst, prskal a těžce polykal. Pak se zhluboka chřestivě nadechl a otevřel oči. Covenant mu podržel měch u úst, obr se z něj napil a natáhl se pohodlně na dno člunu. Okamžitě upadl do hlubokého spánku.

Covenant nad ním s úlevou zamumlal: „Tak tohle je krásný konec písně – 'a pak se odebral k spánku'. K čemu je dobré být hrdinou, když zaspíš gratulace?“

Pocítil náhlou únavu, jako by obrovo vyčerpání stálo i jeho spoustu sil, a s povzdechem se usadil na jednu z lavic, aby sledoval jejich postup po řece. Quaan se zatím odebral na záď, kde se chopil kormidla. Chvíli si Covenant Quaanova pátravého prohlížení nevšímal. Nakonec však sebral tolik energie, aby řekl: „To je

Slanomil Pěnosledník, eh… vyslanec obrů z Přímořská. Neodpočinul si od chvíle, kdy mě vyzvedl uprostřed Andelainu – před třemi dny.“ Spatřil, jak se v Quaanově obličeji rozhostil výraz pochopení pro Pěnosledníkův špatný stav. Pak obrátil pozornost k uplývající krajině.

Koně udržovali proti zužujícímu se proudu Bílé dobré tempo. Jezdci obratně zvládali nerovnosti břehů, měnili tahouny a povolovali jedno či druhé lano, kdykoliv bylo třeba. Jak putovali na sever, půda byla stále kamenitější a stepní trávu vystřídalo kapradí. Na kopcích v podhůří stále hustěji rozprostíraly své široké větve a listy zlatany a jejich zlaté listí se ve slunečním světle teple lesklo. Bylo nyní také vidět, že náhorní plošina před nimi má na šířku téměř legui, a hory po její západní straně stály vztyčené, jako by se pyšně napřimovaly.

K poledni uslyšel Covenant hukot velkého vodopádu a domyslel se, že jsou blízko Libokamu, třebaže vysoké kopce v podhůří clonily většinu výhledu. Burácení se neustále blížilo. Brzy člun proplul pod širokým mostem. A zakrátko jezdci objeli poslední zákrut řeky a zavlekli člun na jezero pod Vlajkovým vodopádem.

Jezero bylo nepravidelně okrouhlé, rozlehlé a po celé západní straně lemované zlatany a borovicemi. Rozkládalo se na úpatí útesu – více než dva tisíce stop kolmého srázu – a z planiny se do něj řítila s burácením modrá voda jako krev ze srdce hor. Voda v jezeře byla čistá a chladná jako deštěm omytý nebeský éter a Covenant zřetelně viděl v hlubinách dno poseté balvany.

Na mokrých skalách pod vodopádem rostly shluky palisandrovníků s jemnými modrými květy, ale většina východního břehu jezera byla bez stromů. Stála tam dvě velká mola a několik menších nákladových přístavišť. U jednoho mola spočíval člun velmi podobný tomu, jímž připlul Covenant, a u přístavišť byla přivázána menší plavidla – veslice a vory. Jezdci pod Quaanovým velením dovlekli člun k jednomu molu, kde jej dva muži z eomanu uvázali. Pak dvacítník jemně probudil Pěnosledníka.

Obr se probíral těžce, avšak když otevřel oči, byly klidné a nepřepadlé, třebaže vypadal tak slabý, jako by měl kosti z pískovce. S Quaanovou a Covenantovou pomocí se zvedl do sedu. Tak zůstal a rozhlížel se omámeně kolem sebe, jako by se divil, kam se poděla jeho síla.

Po chvíli řekl zastřeně Quaanovi: „Promiň, dvacítníku. Jsem… trochu unavený.“

„Vidím,“ zamumlal Quaan. „Neznepokojuj se. Libokam je blízko.“

Pěnosledník na okamžik svraštil zmateně obočí, jako by se snažil vzpomenout si, co se s ním stalo. Pak se mu tvář napjala vzpomínkou. „Vyšlete jezdce,“ vydechl naléhavě. „Shromážděte Pány a Paní. Musí se sejít Rada.“

Quaan se usmál. „Časy se mění, skalní bratře. Nejnovější Pán, Mhoram, syn Variolův, je věštec a jasnovidec. Před deseti dny vyslal jezdce do Radumi a k Nejvyššímu Pánu Prothallovi na sever. Všichni se dnes večer sejdou v Citadele.“

„To je dobře,“ vzdechl obr. „Toto jsou stinné časy. Strašlivé úmysly se daly do pohybu.“

„I my jsme to postřehli," odvětil Quaan zachmuřeně. „Ale Slanomil Pěnosledník již spěchal dost. Pošlu zvěst o tvé statečně vykonané cestě do Citadely napřed. Obstarají ti nosítka, pokud si budeš přát."

Pěnosledník zavrtěl hlavou a Quaan se vyhoupl na molo, aby předal rozkazy jednomu ze svých lidí. Obr pohlédl na Covenanta a mdle se usmál. „Kámen a moře, příteli," řekl, ..neslíbil jsem snad, že tě sem dopravím rychle?"

Ten úsměv Covenantovi sevřel srdce náklonností. Zastřeně odvětil: „Příště to tak nepřeháněj. Nedokázal bych… nevydržel bych se dívat… Vždycky dodržuješ sliby… tímhle způsobem?"

„Tvá poselství jsou naléhavá. Jak bych se mohl zachovat jinak?"

Ze své perspektivy malomocného Covenant opáčil: „Nic není tak naléhavé. Jakou cenu má dělat cokoliv, když se přitom zabiješ?"

Pěnosledník chvíli neodpovídal. Opřel se těžkou rukou o Covenantovo rameno a potácivě se zdvihl na nohy. Pak řekl tónem, jako by odpovídal na Covenantovu otázku: „Pojď. Musíme do Libokamu."

Ochotné ruce mu pomohly na molo a zakrátko stál na břehu jezera. Navzdory jeho vyčerpáni vedle něj vypadali jako trpaslíci i muži a ženy na koních. A když se k němu Covenant připojil, představil svého pasažéra s gestem, jako by ho potvrzoval ve vládě: „Eomane Válečnictva, tohle je můj přítel Thomas Covenant, Nevěrec a posel k Radě Pánů. Má mnoho zvláštních znalostí, ale nezná Končinu. Chraňte ho dobře, kvůli přátelství i kvůli jeho podobě s Berekem Udatným srdcem, Přítelem Země a Pánem– Zakladatelem."

Quaan v odpověď pokynul Covenantovi gestem pozdravu. „Nabízím ti pozdravy Citadely Pánů, obry vytesaného Libokamu," pravil. „Buď vítán v Končině – buď vítán a buď věrný."

Covenant gesto stroze opětoval, ale nepromluvil. O okamžik později Pěnosledník řekl Quaanovi: „Pojďme. Mé oči hladoví touhou uzřít velkolepé dílo mých předků."

Dvacítník přikývl a vyslovil rozkazy. Dva jezdci ihned odjeli tryskem na východ a dva další zaujali místo po každém obrově boku, aby se mohl opřít o hřbety jejich koní. Další válečnice, mladá světlovlasá dřevnovská žena, nabídla Covenantovi, aby se posadil za ni. Poprvé si přitom všiml, že sedla jezdců eomanu nejsou nic jiného než clingor, ani vyztužený ani vycpaný, který tvořil široké sedací plochy a po stranách vybíhal do třmenových smyček. Bylo by to jako jízda na pokrývce, přilepené ke koni i k jezdci. Ačkoliv ho Joan naučila základy jízdy na koni, nikdy svou zásadní nedůvěru ke koním nepřekonal. Nabídku odmítl. Vyzvedl si z člunu svou hůl, zaujal místo vedle jednoho z koní, o které se opíral Pěnosledník, a eoman s oběma poutníky vyrazil od jezera.

Obešli jedno úpatí kopce na jižní straně a vydali se po cestě, vedoucí od mostu pod jezerem. Ta směrem k východu stoupala téměř přímo do svahu příčného hřebene.

Strmost toho výstupu způsobila, že Pěnosledník několikrát klopýtl a sotva měl sílu zachytit se koní. Když se však vydrápal na hřeben, zastavil se, zdvihl hlavu, široce rozpřáhl ruce a začal se smát. „Tady je to, příteli. Není to odpověď?" Hlas měl slabý, ale naplněný radostí.

Za několika nižšími pahorky se před nimi objevila Citadela Pánů.

Ten pohled Covenanta překvapil, ba málem mu vyrazil dech. Libokam byl mistrovské dílo. Stál před nimi žulově trvanlivý jako zosobnění věčnosti, čin vytvořený z pouhé přetrvávající skály za pomoci čisté, svrchované zručnosti obrů.

Covenant souhlasil, že Libokam je pro to příliš krátké jméno.

Východní konec náhorní plošiny končil širokým skalním pilířem, tyčícím se do poloviční výšky plošiny a od ní odděleným – s výjimkou prvních několika set stop u základny. Tento pilíř byl přitesán ve věž, která strážila jediný vchod do Citadely, a její ochozy až nahoru k opevněné koruně lemovaly kruhy oken. Větší část Citadely Pánů však byla vytesána ve skále pod plošinou.

Do udivující vzdálenosti od věže byla celá stěna útesu opracována dávnými obry – srovnána a otesána ve svislou vnější zeď města, které, jak se Covenant později dozvěděl, vyplňovalo celý klínovitý výběžek pod plošinou. Stěna byla složitě propracována – lemována, zaplněna a ozdobena pravidelnými i nepravidelnými skupinami oken, balkónů a pilířů, opatřených arkýři a parapety – opracována do bohatého a zdánlivě spontánního množství detailů, jež se zdálo téměř krystalizovat ve vzor. Na vyhlazené stěně útesu se však lesklo a tančilo světlo a z množství obměn Covenantovi přecházely smysly, takže nedokázal postřehnout žádný vzor, pokud tam nějaký byl.

Svýma novýma očima však viděl hustý a rušný život města. Ten vyzařoval zpoza zdí, jako by skála byla průhledná téměř jako stínohra, k níž poskytovala světlo životní síla tisíců obyvatel. Jako by před ním celá Citadela vířila. Třebaže se díval z dálky a dokázal pohledem obsáhnout všechno – Vlajkový vodopád, burácející na jedné straně a rozlohu roviny, prostírající se na druhé – cítil, že dávní obři ho ohromili. Zde stálo dílo hodné poutí a zkoušek. Nebyl překvapený, když zaslechl, jak si Pěnosledník zbožně šeptá: „Ach, Libokame! Citadelo Pánů. Zde Poutníci překonali svou ztrátu.“ Eoman odpověděl litanií:

Libokame, jejž obři stvořili, střež Přítele Země odkaz a vzor: ostříhej pravdy mečem síly, ty strážce věků, vládce hor!

Pak jezdci opět vyrazili kupředu. Pěnosledník a Covenant užasle kráčeli k tyčícím se zdem a vzdálenost se rychle zkracovala, odměřovaná pouze údery jejich povznesených srdcí. Cesta vedla rovnoběžně s útesem až k jeho východnímu okraji a pak se stočila vzhůru k vysoké bráně v jihovýchodní stěně věže. Křídla vrat – mohutný skalní blok na každé straně – byla otevřena na znamení svobodného pozvání a uvítání v míru, v jednom křídle však byla drážka a ve druhém hřeben, které do sebe zapadaly, a křídla byla tak vyvážena, že se mohla sklopit a sevřít jako zuby. Vchod, který chránila, byl tak velký, že jím mohl projet celý eoman seřazený vedle sebe.

Když se blížili k bráně, Covenant si povšiml modrého praporce, vlajícího vysoko z koruny věže – azurové korouhve jen nepatrně světlejší než jasné nebe. Pod ní vlál menší prapor, červený protáhlý praporec barvy krvavého měsíce a Droslintových očí. Když žena vedle Covenanta postřehla směr jeho pohledu, ozvala se: „Znáš ty barvy? Modrý je korouhví Nejvyššího Pána, standartou Pánů. Symbolizuje jejich přísahu a vedení lidu Končiny. A ten červený je znamením našeho současného nebezpečí. Bude vlát, dokud nebezpečí potrvá.“

Covenant přikývl, aniž odtrhl oči od Citadely. Za okamžik však sjel pohledem od praporců ke vchodu do Libokamu. Otvor vypadal jako jeskyně, která se noří přímo do nitra hory, avšak uviděl za ním sluneční světlo.

Na'ochozu nad branou stáli tři strážní. Jejich vzhled přitáhl Covenantovu pozornost, nepřipomínali jezdce Válečnictva. Velikostí a stavbou těla se podobali Skalnovským, ale měli ploché obličeje, hnědou pokožku a nakrátko ostříhané kudrnaté vlasy. Na sobě měli krátké, modře přepásané okrové tuniky, které vypadaly, jako by byly vyrobeny z jemného pergamenu, a nohy od kolen dolů měli odhalené a bosé. Stáli nedbale a neozbrojeni na ochozu, ale vyzařovali téměř kočičí obratnost a ostražitost, zdálo se, že jsou připraveni dát se okamžitě do boje.

Když se Quaanův eoman přiblížil k bráně na doslech, dvacítník na strážné zavolal: „Buď zdráv, kapitáne Tuvore! Jak to, že strážci krve chodí vítat hosty?“

Přední ze strážných odpověděl hlasem, který zněl cize, nemotorně, jako by mluvčí byl zvyklý na jazyk, zcela nepodobný jazyku Končiny. „Do Citadely společně přišli obři a poslové.“

„Dobrá, strážce,“ opáčil Quaan kamarádským tónem, „učiňme povinnosti zadost. Ten obr je Slanomil Pěnosledník, vyslanec z Přímořská k Radě Pánů. A ten člověk, ten posel, je Thomas Covenant, Nevěrec a cizinec v Končině. Jsou jejich místa připravena?“

„Rozkazy jsou už vydány. Bannor a Korik čekají.“

Quaan zamával na znamení, že rozuměl. Se svými bojovníky vjel do kamenného hrdla Citadely Pánů.

TŘINÁCT:

Nešpory

KDYŽ Covenant vstoupil mezi vyvážené čelisti, pevně sevřel levou rukou hůl. Vchod připomínal tunel, vedoucí pod věží na otevřené nádvoří mezi věží a vlastní Citadelou, a byl osvětlen pouze matným, odraženým slunečním světlem, pronikajícím z druhého konce. V kameni nebyly žádné dveře ani okna. Jediné otvory zde představovaly tmavé šachty přímo nad hlavou, které podle všeho sloužily k nějakým obranným účelům. Kopyta koní zněla ozvěnou na hladkém kameni a naplňovala tunel zvukem vyvolávajícím představu válečné vřavy, a dokonce i tiché ťukání Covenantovy hole se rozléhalo, jako by za ním do hrdla Citadely – váhavě a o krok zpět – kráčely jeho vlastní stíny.

Pak eoman vjel na sluncem zalité nádvoří. Zde byl původní kámen vyhlouben až do úrovně vchodu, takže se mezi vysokými, hladkými stěnami otevíral prostor téměř tak široký jako sama věž. Nádvoří bylo ploché a dlážděné, avšak v jeho středu se nacházelo rozlehlé prostranství volné půdy, na kterém rostl jeden starý zlatan a po obou stranách důstojného stromu jiskřily malé vodotrysky. Vzadu zelo několik dalších otevřených kamenných bran, podobných té ve věži. To byl jediný vchod do Citadely na úrovni povrchu, ovšem v různých výškách nad nádvořím

přetínaly otevřený prostor mezi věží a terasami opatřenými cimbuřím v průčelí Citadely dřevěné můstky. Kromě toho přístup do věže umožňovaly i dvoje dveře, jedny na každé straně tunelu.

Covenant vzhlédl do výšin vlastní Citadely. Spodní části jižní a východní stěny nádvoří ležely ve stínu, avšak horní části dosud zářily v plném svitu odpoledního slunce a z jeho zorného úhlu se Libokam zdál dost vysoký na to, aby poskytl oporu obloze. Na tu chvilku, kdy se díval, v něm ta posvátná bázeň vzbudila přání, aby se nějakým způsobem podílel na dědictví Citadely Pánů, stejně jako Pěnosledník – aby si nějakým způsobem mohl činit nárok na část její velkoleposti. Chtěl sem patřit. Jak však pomíjel první dojem, který na něj Libokam udělal, začal té touze odolávat. Byl to jenom další svod a on už ztratil tolik ze své křehké a nezbytné nezávislosti. Učinil své bázni přítrž ostrým zamračením a přitiskl ruku na místo, kde ukrýval prsten. Skutečnost, že je skryt, ho uklidňovala.

V tom spočívala jediná naděje, kterou si dokázal představit, jediné řešení jeho paradoxního dilematu. Pokud dokáže udržet svůj prsten v tajnosti, může doručit

své poselství Pánům, uspokojit naléhavou potřebu zůstat v pohybu, a přitom se vyhnout nebezpečným očekáváním do něj vkládaným i požadavkům na použití moci, kterým nemohl vyhovět. Pěnosledník – i Atiaran, třebaže možná nedobrovolně – mu poskytli jistou svobodu volby. Nyní by snad mohl být schopen ochránit se sám – pokud se dokáže vyhnout dalším svodům a pokud obr někomu neodhalí jeho tajemství.

„Pěnosledníku," začal a opět zmlkl. Od Citadely se k němu a k obrovi přibližovali dva muži. Připomínali strážné nad branou. Z jejich plochých, neproniknutelných obličejů nebylo možné určit, nakolik jsou mladí nebo staří, jako by jejich vztah k času byl jakýmsi způsobem obojaký, působili na Covenanta takovým dojmem pevnosti, že odvrátil pozornost od obra. Kráčeli rovnoměrným krokem přes nádvoří tak, jako by byli zosobněnou skálou. Jeden z nich pozdravil Pěnosledníka, druhý přistoupil ke Covenantovi.

Když se před ním zastavil, nepatrně se uklonil a oznámil: „Jsem Bannor ze strážců krve. Mám tě na starosti. Odvedu tě na místo, které je pro tebe připraveno." Mluvil neobratně, jako by nebyl zvyklý mluvit jazykem Končiny, avšak Covenant v jeho tónu zaslechl odměřenost, která zněla jako nedůvěra.

Ten tón a působivá aura tvrdosti strážce způsobily, že se ho náhle zmocnil tísnivý pocit. Ohlédl se po Pěnosledníkovi a spatřil, jak zdraví druhého strážce gestem plným úcty a starého přátelství. „Buď zdráv, Koriku!" řekl Pěnosledník. „Vzkazuji strážcům krve úctu a věrnost od obrů z Přímořská. Toto jsou vážné časy a jsme hrdí na to, že v nich můžeme strážce krve jmenovat svými přáteli."

Korik bezvýrazně odvětil: „Jsme strážci krve. Vaše komnaty jsou připraveny, abyste si mohli odpočinout. Pojď."

Pěnosledník se usmál. „To je dobře. Příteli, jak já jsem unavený!" Vydal se s Korikem k bránám.

Covenant vykročil za nimi, avšak Bannor mu zahradil cestu silnou paží. „Ty půjdeš se mnou," řekl strážce monotónním hlasem.

„Pěnosledníku!" zahalekal Covenant nejistě. „Pěnosledníku! Počkej na mne."

Obr přes rameno odpověděl: „Jdi s Bannorem. Mír s tebou." Zdálo se, že si neuvědomuje Covenantovy obavy, jeho tón vyjadřoval pouze vděčnou úlevu, jako by neměl jiné myšlenky než na odpočinek a na Libokam. „Zase se setkáme – zítra." Chovaje se tak, jako by strážci bezpodmínečně věřil, vešel s Korikem do vlastní Citadely.

„Tvé místo je ve věži," oznámil Bannor.

„Ve věži? Proč?"

Strážce pokrčil rameny. „Pokud se budeš ptát, jistě se ti dostane odpovědi. Ale nyní musíš jít se mnou."

Covenant na chvíli zkřížil svůj zrak s vyrovnaným Bannorovým pohledem a četl v něm pravomoc, schopnost i vůli vynutit si splnění svých rozkazů. Ten pohled ještě prohloubil Covenantovu úzkost. Ani oči Soranala a Baradakase, když ho tehdy zajali, protože ho považovali za Běsa, nevyjadřovaly tak chladný a závazný slib nátlaku a násilí. Dřevnovští byli příkří navzdory své obvyklé jemnosti, zatímco Bannorův pohled nedával ani tušit nic o nějaké přísaze míru. Covenant zastrašeně

odvrátil zrak. Když Bannor zamířil k jedněm ze dveří věže, Covenant ho následoval plný nejistoty a neklidu.

Když se přiblížili ke dveřím, ty se otevřely a zase se za nimi zavřely, třebaže Covenant neviděl, kdo nebo co je ovládá. Vedly k točitým schodům, vinoucím se po vnitřní stěně šachty kruhovitého průřezu kolem volného středu. Bannor vytrvale stoupal vzhůru, až ve výši sta stop nebo i více dorazil k dalším dveřím. Za nimi se Covenant octl ve spletitém bludišti chodeb, schodů a dveří, které brzy naprosto zmátlo jeho orientační smysl. Bannor ho vedl tu jedním, tu jiným směrem, nahoru a dolů po nesčíslných schodech, širokými i úzkými chodbami, až se Covenanta zmocnila hrůza, že se odsud bez průvodce už v životě nedokáže vymotat ven. Občas postřehl opodál další lidi, především strážce krve a bojovníky, ale bezprostředně nepotkal žádného z nich. Nakonec se však Bannor zastavil uprostřed chodby, která vypadala jako prázdná. Letmým gestem otevřel skryté dveře. Covenant vešel za ním do velké komnaty s balkónem.

Bannor vyčkal, než si Covenant komnatu zběžně prohlédne, a pak řekl: „Zavolej, kdybys něco potřeboval.“ Odešel a zavřel za sebou dveře.

Covenant se ještě chvíli rozhlížel kolem sebe, dělal si v duchu inventuru nábytku, aby věděl, ve kterých místech se nacházejí nebezpečné rohy, výčnělky a hrany. V místnosti stálo lůžko, vana, stůl prostřený jídlem, židle –jedna z nich čalouněná a různorodě vyšívaná – a na jedné stěně gobelín. Žádný kus nábytku však nepředstavoval vyloženou hrozbu a Covenantův zrak se brzy vrátil ke dveřím.

Ty neměly žádnou kliku, knoflík, závoru ani madlo – nic, čím by se daly otevřít.

Co to sakra…

Opřel se o ně ramenem, zkoušel je uchopit za okraje a zatáhnout, ale těžkým kamenem nepohnul.

„Bannore!“ Tím nemilým překvapením se jeho narůstající strachzměnil v zlost. „Krucinál! Bannore, otevři ty dveře!“

Téměř ihned se kámen obrátil dovnitř. Bannor zůstal netečně stát na prahu. Pohled měl zcela bezvýrazný.

„Nemohu ty dveře otevřít,“ prohlásil úsečně Covenant. ..Co to má být? Nějaké vězení?“

Bannorova ramena se nepatrně nadzdvihla. „Říkej tomu, jak chceš. Musíš zůstat zde, dokud Páni a Paní nebudou připraveni pro tebe poslat.“ .

„'Dokud Páni a Paní nebudou připraveni.' A co mám zatím dělat? Prostě tady sedět a přemýšleti“

„Najez se. Odpočiň si. Dělej, co je ti libo.“

„Já ti řeknu, co je mi libo. Nezůstanu tady, abych se zbláznil, než se dočkám, až ti vaši Páni budou v dobrém rozmaru. Urazil jsem celou cestu od Kevinovy stráže až sem, abych s nimi mluvil. Riskoval jsem svůj…“ S velkým úsilím se zarazil. Viděl, že jeho vztek nedělá na strážce žádný dojem. Zdusil svůj hněv oběma rukama a odměřeně se otázal: „Proč mě vězníte?“

„Poslové mohou být přátelé, nebo nepřátelé,“ odvětil Bannor. „Možná jsi služebník Svůdce. My se staráme o bezpečnost Pánů. Strážci krve ti nedovolí je ohrozit. Než ti dovolíme volně se pohybovat, musíme si tebou být jistí.“

K čertu! zaklel v duchu Covenant. To jsem tak zrovna potřeboval. Místnost za ním se náhle zdála být plná temných, supích myšlenek, které se dosud tak těžce snažil zaplašit. Jak se jim ubrání, když nepůjde kupředu? Nedokázal však zůstat jen tak stát a vystavovat své obavy Bannorovu nevzrušenému zkoumání. Donutil se odvrátit. „Řekni jim, že se mi nelíbí čekat.“ Rozechvěle zamířil ke stolu a popadl kamennou láhev s jarním vínem.

Když uslyšel, že se dveře zavřely, se vzdorným gestem se dlouze napil. Pak se s ústy plnými jemné pivní příchuti jarního vína a se zaťatými zuby znovu rozhlédl po místnosti, jako by vyzýval temné přízraky, aby vylezly ze svých úkrytů a vrhly se na něj.

Tentokrát přitáhl jeho pozornost gobelín. Byla to silná barevná tkanina, jíž dominovaly sytě červená a nebesky modrá barva, a Covenantovi po kratičké chvilce došlo, že zobrazuje legendu o Berekovi Půlručkovi.

Uprostřed se nacházela nápadná Berekova postava ve stylizovaném postoji, který vyjadřoval jak zápas, tak blaženost A kolem něj byly rozloženy scény, zahrnující historii Pána–Zakladatele: jeho čistá věrnost královně, králova chtivost moci, královnin rozchod s manželem, Berekovo snažení ve válce, roztětí ruky, jeho zoufalství na Hromové hoře, vítězství Ohnivých lvů. Celé to vyznívalo dojmem spasení, vykoupení pomocí řádného života na samém pokraji zkázy – jako by zasáhla sama Země, jako by se jejímu zásahu dalo věřit, jako by měla morální právo zvrátit průběh války.

Och, ke všem čertům, zaúpěl Covenant. Budu si to snad muset nechat líbit?

Chopil se kamenné láhve, jako by to byl jediný pevný bod v místnosti, a zamířil k balkónu.

Zůstal stát u vchodu a opřel se o kamennou zárubeň. Pod zábradlím balkónu zelo nějakých tři sta nebo čtyři sta stop hlubiny. Neodvažoval se k zábradlí přistoupit, v útrobách mu už hlodala předzvěst závrati jako nutkání na zvracení. Přiměl se však dívat se ven dost dlouho na to, aby rozpoznal své okolí.

Balkón se nacházel na východní straně věže a shlížel do širých rovin. Podvečerní slunce vrhalo stín horského výběžku k východu jako záštitu a v mírném světle za stínem se roviny zdály rozmanité a barevné. Modravé lučiny, hnědá zoraná pole a zelené osení se střídaly až do nedohledna a mezi nimi k východu a k jihu ubíhaly stříbrné nitky potoků, shluky vesnických domů tvořily mezi poli křehkou síť osídlení, k severu se pak táhly stále širší pruhy fialového vřesu a šedivého kapradí. Daleko po pravé straně viděl Covenant Bílou řeku, jak se vine směrem k Věrogardu.

Ten pohled mu připomněl, jak se sem dostal – připomněl mu Pěnosledníka, Atiaran, bludičky, Baradakase, zavražděného cestlena… Od úpatí kopců k němu zavířila závrať vzpomínek. Atiaran mu přičítala vinu za povražděnf bludiček. A přesto se vzdala svého spravedlivého práva na odplatu, svého spravedlivého hněvu. Tolik jí ublížil…

Couvl zpět do komnaty a překlopýtal ji, aby se posadil ke stolu. Ruce se mu třásly tak, že se z láhve nedokázal napít. Odložil ji, zaťal obě ruce v pěst a přitiskl si kotníky na tvrdý prsten, který ukrýval na srdci.

Nebudu na to myslet.

Zamračil se tak, až se mu málem zdeformovala sama lebka.

Já nejsem Berek.

Přimkl se k té myšlence, dokud zvuk nebezpečných šídel nezačal ustupovat a dokud mu nepolevila bolest závrati v žaludku. Pak rozevřel ztuhlé prsty. Nevšímaje si euch nemožné citlivosti, dal se do jídla.

Na stole našel rozličné druhy studeného masa, sýrů a ovoce se spoustou tmavého chleba. Jedl rozvážně a prkenně, jako loutka, která je poslušná rozkazů jeho vůle, ,:Ňud se necítil sytý. Pak se svlékl a vykoupal se. Důkladně se vydrhl a prozkoumal své tělo, aby se ujistil, že nemá žádná zranění, kterých si dosud nepovšiml. Probral oblečení, které tu pro něj bylo nachystáno, a nakonec se

rozhodl pro bleděmodré roucho, jež mohl na prsou zašněrovat tak, aby bezpečně zakrylo prsten. S pomocí Atiaranina nože se pečlivě oholil. Pak si s toutéž prkennou rozvážností své staré šaty vypral a rozvěsil je po opěradlech židlí, aby uschly. Celou tu dobu mu v hlavě bušily myšlenky v rytmu:

Nebudu…

Nejsem…

Zatímco pracoval, připlul od východu k Libokamu večer, a když byl hotov, postavil si židli ke vchodu na balkón tak, aby mohl sledovat smrákání, aniž by musel čelit výšce svého hradu. Zdálo se však, že tma se do širého světa šíří z neosvětlené místnosti za ním, jako by jeho komnata byla pramenem noci. Zanedlouho mu připadalo, že prázdný prostor za jeho zády je přeplněn mrchožrouty.

V hloubi srdce cítil, že si čím dál zuřivěji přeje uniknout tomuto snu.

Zaklepání na dveře jím trhlo, ale vydal se do tmy, aby na ně zareagoval. „Pojďte… pojďte dál.“ V okamžitém zmatení hmatal po klice, která tam nebyla. Pak se dveře otevřely a vnikl jimi jas, který ho oslnil.

Všechno, co dokázal zpočátku rozeznat, byly tři postavy, jedna vzadu u zdi vnější chodby a dvě přímo ve dveřích. Jedna z nich držela v obou rukách planoucí dřevěný kolík a druhá svírala každou paží jednu nádobu s gravelem. Díky oslnění se Covenantovi zdálo, že se před ním zhmotňují v polostínu a vystupují k němu, a tak ucouvl a prudce zamrkal.

Jako by jeho ucouvnutí bylo pozváním, vešli do místnosti dva muži. Zpoza nich se ozval hlas, podivně drsný i ušlechtilý: „Smíme dál? Jsem Pán Mhoram…“

„Zajisté,“ přerušil ho vyšší z obou mužů hlasem zabarveným a pokrouceným stářím. „Chce snad světlo, ne? Tmou okorává srdce. A jak by přišel ke světlu, kdybychom nevešli dovnitř? Nu, kdyby něco znal, postaral by se o sebe sám. Zajisté. A nebudeme tu dlouho. Moc práce. Už budou nešpory, na které máme jít. Nejvyšší Pán může mít zvláštní pokyny. Stejně už jsme se opozdili. Protože on nic neví. Zajisté. Ale budeme rychlí. Tmou okorává srdce. Dávej pozor, mladý muži. Nemůžeme si dovolit vracet se jenom proto, abychom napravovali tvou nevědomost.“

Zatímco ten člověk mluvil a zdvíhal přitom slova jako líné služebníky z podlahy své hrudi, Covenant světlu přivykl. Z vyššího muže se vyklubal prastarý, avšak vzpřímený člověk s úzkou tváří a plnovousem, který mu visel jako

roztřepený prapor téměř k pasu. Měl na sobě modře lemovaný dřevnovský plášť a na hlavě olistěný věnec.

Jeho nejbližší průvodce vypadal sotva jako starší chlapec. Měl na sobě hnědou skalnovskou tuniku s modrými vpletý na ramenou, připomínajícími výložky, a měl jasnou, veselou tvář. Pobaveně a přátelsky se na starce zubil.

Zatímco si Covenant ten pár prohlížel, řekl muž za nimi káravě: „Je to host, Birinaire.“ Stařec se odmlčel, jako by vzpomínal na své dobré způsoby, a Covenant pohlédl za něj na Pána Mhorama. Mhoram byl štíhlý muž, zhruba stejně vysoký jako Covenant. Oděn byl v dlouhé roucho barvy korouhve Nejvyššího Pána se smolně černou šerpou a v pravé ruce držel dlouhou hůl.

Pak si stařec odkašlal. „No dobrá,“ spustil. „Ale tohle zabírá čas a my jsme se už zpozdili. Nešpory už jsou na spadnutí. Příprava na Radu. Zajisté. Jsi host. Vítej. Já jsem Birinair, drewor lillianrillu a správce Citadely Pánů. Tenhle křenící se zelenáč je Tohrm, gravelingas rhadhamaerlu a také správce Citadely Pánů. A nyní slyš. Dávej pozor.“ Vysoce důstojně zamířil k lůžku. Nad ním byl ve zdi držák na pochodeň. Birinair řekl: „Ty jsou pro takové nevědomé mladé muže, jako jsi ty,“ a vsunul hořící konec ednoho kolíku do objímky držáku. Plamen zhasl, když '. šak stařec kolík opět vytáhl, téměř ihned se konec znovu ozhořel. Birinair zastrčil kolík do objímky druhým koncem a pak přešel komnatu, aby upevnil druhý kolík ná rrotější stěně.

Mezitím Tohrm položil jednu nádobu s gravelem na stůl a druhou na lavici vedle vany. „Přikryj je, až si budeš rrát ulehnout ke spánku,“ řekl jasným hlasem.

Když byl Birinair hotov, prohlásil: „Tmou okorává srdce. Střež sejí, hosti.“

..Avšak zdvořilost je jako doušek z horského potoka,“ zamumlal Tohrm a zašklebil se, jakoby nějakému tajnému žertu.

..Je to tak.“ Birinair se obrátil a vyšel z místnosti. Tonrm se ještě pozdržel, aby mrkl na Covenanta a zašeptal: Není tak přísný, jak by sis mohl myslet.“ Pak zmizel i on i zanechal Covenanta samotného s Pánem Mhoramem.

Mhoram za ním zavřel dveře a Covenant si poprvé pořádně prohlédl jednoho z Pánů. Mhoram měl prohnutá laskavá ústa a na rtech mu pohrával shovívavý úsměv nad oběma správci. Účinek jeho úsměvu však vyvažovaly jeho oči. Byly to nebezpečné oči – měly šedomodré duhovky se zlatými skvrnkami a zdálo se, že pronikají pod povrch toho, co vidí, až k tajnému jádru – oči, které jako by samy obsahovaly něco mocného a neznámého, jako by Mhoram byl schopen překvapit samotný osud, kdyby byl zahnán do kouta. A mezi jeho nebezpečnýma očima a příjemnými ústy spočívala přímá čepel nosu jako kormidlo, které řídí jeho myšlenky.

Pak si Covenant všiml Mhoramovy hole. Měla okované konce jako Hůl zákona, kterou krátce zahlédl v Droslintových lopatkovitých prstech, ale chyběly jí řezby, kterými se Hůl vyznačovala. Mhoram ji držel v levé ruce, zatímco pravou pokynul Covenantovi na pozdrav. Pak zkřížil ruce na prsou a hůl drže! v ohbí lokte.

Když promluvil, rty se mu zkřivily ve směsi pobavení, ostýchavosti a ostražitosti. „Dovol mi začít nanovo. Jsem Pán Mhoram, Variolův syn. Buď vítán v Libokamu, Thomasi Covenante, Nevěrče a posle. Birinair je správce a hlavní lillianrill Citadely Pánů – nicméně skutečně je čas před nešporami. A tak jsem

přišel z několika důvodů. Především, abych tě přivítal, za druhé, abych odpověděl na otázky cizince v Končině – a posléze abych vyzvěděl něco o důvodu, který tě přivádí k Radě. Promiň mi, jestliže působím příliš formálně. Jsi cizinec a já nevím, jak tě uctít.“

Covenant chtěl odpovědět. Stále však cítil zmatek, způsobený tmou, potřeboval čas, aby se mu v hlavě vyjasnilo. Chvilku pomrkával na Mhorama a pak řekl, jen aby vyplnil ticho: „Ten váš strážce krve mi nedůvěřuje.“

Mhoram se kysele usmál. „Bannor mi řekl, že si myslíš, že tě vězníme. Také proto jsem se s tebou rozhodl mluvit ještě dnes večer. Není naším zvykem vyslýchat hosty, dokud si neodpočinuli. Ale musím říci jedno nebo dvě slova, která se týkají strážců krve. Neposadíme se?“ Přitáhl si židli a posadil se s holí položenou přes kolena tak přirozeně, jako by to byla součást jeho samého.

Covenant si sedl ke stolu, aniž z Mhorama spustil oči. Když se usadil, Pán pokračoval: „Thomasi Covenante, říkám ti otevřeně – předpokládám, že jsi přítel – nebo alespoň nejsi nepřítel – dokud nebude prokázán opak. Jsi host a měla by ti být prokazována zdvořilost. A my jsme složili přísahu míru. Jenže jsi pro nás stejně cizí, jako my pro tebe. A strážci krve složili slib, který je zcela odlišný od naší přísahy. Oni přísahali, že budou sloužit Pánům a Libokamu – že nás silou své věrnosti budou chránit před jakýmkoliv ohrožením.“ Zdrženlivě si povzdychl. „Ach, je to ponižující, nechat si tak sloužit navzdory času a smrti. Ale to nechme stranou. Musím ti říci dvě věci. Podle příkazů svého slibu by tě strážci okamžitě zabili, pokud bys zdvihl ruku proti kterémukoliv Pánu – ba dokonce proti kterémukoliv obyvateli Libokamu. Avšak Rada Pánů tě jim svěřila do péče. Spíš než by tento příkaz porušili – spíš než by dovolili, aby tě postihla nějaká úhona – by Bannor nebo kterýkoliv jiný strážce položil život při tvé obraně.“

Když se v Covenantově tváři objevil pochybovačný výraz, Pán pokračoval: „Ujišťuji tě o tom. Možná by bylo dobré, kdyby ses Bannora na strážce vyptal. Jeho nedůvěra tě nemusí rozrušovat –jakmile ji pochopíš. Jeho lidem jsou Haruchai, kteří žijí vysoko v Západních horách za průsmyky, kterým dnes říkáme Strážní průrva. Přišli do Končiny v prvních letech Nejvyššího lordství Kevina, Lorikova syna – přišli a zůstali, aby složili slib jako přísahu, která zavazuje dokonce i bohy.“ Na okamžik se zdálo, že se pohroužil do rozjímání o strážcích krve. „Byli to horkokrevní lidé, silných beder a plodní, zrození pro bouře a boj – a náhle svou odpřisáhnutou věrností proměnění v askety, staré a žijící bez žen. Říkám ti, Thomasi Covenante – jejich oddanost si vyžádala takové nepředvídané ceny… Takové oddanosti jedné věci nedosahují snadno a jedinou jejich odměnou je hrdost na nepřetržitou a bezchybnou službu. A když poznali hořkost pochybnosti…“ Mhoram opět vzdychl a pak se ostýchavě usmál. „Vyptej se Bannora. Já jsem příliš mladý na to, abych ten příběh vyprávěl správně.“

Příliš mladý? podivil se Covenant. A jak jsou staří oni? Ale nepoložil tu otázku nahlas, bál se, že příběh, který by Mhoram vyprávěl, by byl stejně svůdný jako Pěnosledníkova pověst o Poutnících. Za chvilku opět dokázal soustředit pozornost na něco jiného a řekl: „Musím mluvit s Radou.“

Mhoram se mu zpříma podíval do očí. „Zítra se sejdou Páni, aby vyslechli tebe i Slanomila Pěnosledníka. Přeješ si mluvit nyní?“ Pánovy zlatě skvrnité oči plály soustředěním. Neočekávaně se otázal: „Jsi nepřítel, Nevěrče?“

Covenant se vnitřně schoulil. Cítil Mhoramovo zkoumání, jako by ho pálilo v mysli. Ale byl rozhodnutý odolat. Odměřeně opáčil: „Ty jsi věštec a jasnovidec. Pověz mi to sám.“

„Takhle mě Quaan nazval?“ Mhoramův úsměv byl odzbrojující. „Nu, prokázal jsem prorockou vnímavost, když jsem se nechal znepokojit pouhým zrudlým měsícem. Asi by tě moje jasnovidecké schopnosti překvapily.“ Pak zanechal svého klidného sebezlehčování a napjatě opakoval: „Jsi nepřítel?“

Covenant opětoval Pánův pohled a doufal, že i jeho oči jsou tvrdé a nekompromisní. Nebudu… pomyslel si. Nejsem… „Já osobně vůči vám nejsem v žádném vztahu. Já jsem… pro vás dostal vzkaz. Tak či onak mě donutili jej sem přinést. A po cestě se staly nějaké věci, které by vás mohly zajímat.“

„Pověz mi o tom,“ pravil s mírnou naléhavostí Mhoram.

Jeho pohled však připomněl Covenantovi Baradakase – a Atiaran – ve chvíli, kdy říkali: Jsi uzavřen… On viděl Mhoramovo zdraví, jeho nebezpečnou odvahu, jeho osudovou lásku ke Končině. „To po mně chtějí lidé pořád,“ zamumlal. „Nepoznáš to snad?“

O chvilku později si odpověděl sám. Ovšemže ne. Co vědí o lepře? Pak pochopil důvod Mhoramovy otázky. Pán ho chtěl slyšet mluvit, chtěl slyšet jeho hlas, aby odhalil jeho pravdu nebo lež. Mhoramův sluch mohl rozlišit poctivost nebo nepravost odpovědi.

Covenantovi v duchu prolétla vzpomínka na Zlorovo poselství, načež se stáhl do obrany. „Ne – nechám si to pro Radu. Takové věci stačí říci jednou. Jazyk by se mi musel proměnit v písek, kdybych to měl vykládat dvakrát.“

Mhoram přikývl, jako by to uznával. Téměř okamžitě se však zeptal: „Vysvětluje tvé poselství pošpinění měsíce?“

Covenant se automaticky podíval přes balkón ven.

Tam se jako morová loď kradl přes obzor zkrvavělý měsíc. Jeho svit se rozléval po rovinách jako růžový přízrak. Covenant nedokázal ovládnout chvění hlasu, když odpověděl: „Předvádí se – to je všechno, prostě nám dává najevo, co všechno dokáže.“ Hluboko v sobě vykřikl: Zatraceně! Zlore! Bludičky byly bezmocné! Co budeš dělat dál, znásilňovat děti?

„Ach,“ zaúpěl Pán Mhoram, „přichází to v nepravý čas.“ Vstal ze svého místa a přetáhl přes vchod na balkón dřevěnou zástěnu. „Válečníků je méně než dva tisíce. Strážců krve je jenom pět set – nuzný počet pro jakýkoliv úkol kromě obrany Libokamu. A je nás jenom pět Pánů. Z toho dva jsou staří a na konci svých sil a nikdo nezvládl více než nejmenší část Kevinova prvního oddílu. Jsme slabší než kteříkoliv jiní Přátelé Země v celé historii Končiny. Všichni společně sotva dokážeme přimět růst stepní trávu v Kurash Plenethor.

Byl nás větší počet,“ vysvětloval, když se vracel ke své židli, „ale v poslední generaci téměř všichni nejlepší z Radumi zvolili obřad propuštění. Já jsem první, kdo složil zkoušky, po patnácti letech. Běda, mé srdce vidí, že nyní budeme

potřebovat novou sílu.“ Sevřel svou hůl, až mu kotníky zbělely, a na okamžik ve svém pohledu nedokázal skrýt výraz nouze a napětí.

Covenant mrzutě řekl: „Tak řekni svým přátelům, ať se vzchopí. To, co vám mám vyřídit, se vám nebude líbit.“

Avšak Mhoram se zvolna uvolnil, jako by Covenantovo varování neslyšel. Jeden prst po druhém uvolnil sevření, až mu hůl zůstala ležet volně na klíně. Pak se mírně usmál. „Thomasi Covenante, ne zcela bezdůvodně předpokládám, že nejsi nepřítel. Máš hůl lillianrillu a nůž rhadhamaerlu – ano, a ta hůl zažila boj se silným protivníkem. A také jsem už mluvil se Slanomilem Pěnosledníkem. Druzí ti věří. Nemyslím, že by se ti podařilo dostat se sem bez jejich důvěry.“

„Sakra!“ odsekl Covenant. „Pochopil jsi to obráceně.“ Vrhal slova jako kameny na svůj vlastní falešný obraz. ..Donutili mě sem jít. Nebyl to můj nápad. Neměl jsem na vybranou od chvíle, kdy tenhle nesmysl začal.“ Dotkl se prsty hrudi, aby si připomněl tu jedinou volbu, ke které mněl příležitost.

„Ne z vlastní vůle,“ pronesl Mhoram mírně. „Takže tu je dobrý důvod, proč ti říkají 'Nevěrec'. Nu, nechme to stranou. Vyslechneme si tvůj příběh zítra v Radě.

Tak. Obávám se, že jsem ti poskytl málo příležitostí k otázkám. Nastal však čas nešpor. Doprovodíš mě? Jestli si přeješ, promluvíme si cestou.“

Covenant ihned přikývl. Navzdory své únavě dychtil být aktivní, udržet svou mysl v činnosti. Nepříjemný pocit z toho, že je vyslýchán, byl jen o málo menší než úzkost z otázek, které chtěl sám položit ohledně bílého zlata. Aby unikl nepříjemným pocitům, vstal a řekl: „Veďte mě.“

Pán se uklonil na znamení, že je srozuměn, a neprodleně vyšel s Covenantem v zádech na chodbu před místnost. Tam našli Bannora. Stál nehybně u zdi vedle dveří s rukama založenýma na prsou, když však Mhoram a Covenant vyšli na chodbu, připojil se k nim. Covenant, vedený náhlým impulsem, se mu postavil do cesty. Opřel pohled Bannorovi do očí, dotkl se strážcovy hrudi jedním nataženým prstem a řekl: „Já ti taky nevěřím.“ Pak se se zlostným uspokojením obrátil zpět k Pánovi.

Mhoram vyčkal, než Bannor v Covenantově komnatě sebere jednu pochodeň. Pak zaujal strážce postavení o krok zpět za Covenantovým levým ramenem a Pán Mhoram vykročil chodbou v jejich čele. Covenant se opět brzy cítil ztracený, spletitost věže ho zmátla stejně rychle jako bludiště. Zanedlouho však vešli do haly, která podle všeho končila slepou kamennou zdí. Mhoram se dotkl kamene koncem své hole, kus kamene se odsunul dovnitř do haly a zanechal otvor, vedoucí nad nádvoří mezi věží a vlastní Citadelou. Od takto vzniklého průchodu se táhl můstek přes nádvoří k protějšímu arkýři.

Covenant mrkl do zející propasti nádvoří a ucouvl. „Ne,“ zamumlal, „na to zapomeňte. Zůstanu tadu, jestli vám to nevadí.“ Do tváře se mu vehnala krev jako hanba a po zádech mu stekla chladná stružka potu. „Nesnáším výšky.“

Pán si ho chvilku zvědavě prohlížel, ale jeho reakci nezpochybňoval. „Dobrá,“ řekl prostě. „Půjdeme jinudy.“

Zpocený hrůzou i úlevou šel Covenant za ním, když se Mhoram kus cesty vrátil a pak je vedl až úplně dolů k jedněm ze dveří v přízemí věže. Pak přešli nádvoří.

A potom se Covenant poprvé octl v hlavní části Libokamu.

Citadela kolem něj byla jasně osvětlena pochodněmi a gravelem. Její prostory byly dost vysoké a široké i pro obry a jejich rozměry ostře kontrastovaly se spletitostí věže. Vedle tolikeré opracované, velkolepé a majestátní žuly, vedle takového množství horniny, překlenující prostorné osvětlené haly, ostře cítil svou nicotnost, svou křehkou smrtelnost. Opět cítil, že ho tvůrci Libokamu ohromují.

Nezdálo se však, že by v něm Mhoram a Bannor chtěli vzbuzovat pocit nicotnosti. Pán kráčel kupředu, jako by tyto haly byly přirozeným prvkem okolí, jako by jeho pokorné tělo vzkvétalo ve službě této staré vznešenosti. A pevnost Bannorovy osoby se zdála narůstat, jako by v sobě měl něco, co se téměř rovná trvalosti Libokamu. Covenant se mezi nimi cítil napůl odosobněný, zbavený nějaké podstatné skutečnosti.

Mezi zuby se mu vydralo zavrčení a nahrbil ramena, jak se snažil takové myšlenky zapudit. S chmurným úsilím se donutil soustředit na povrchní detaily kolem sebe.

Potom zahnuli do prostorné chodby, která – až na drobná zvlnění, jako by při jejím tesání sledovali žílu ve skále – vedla přímo do srdce hory. V nepravidelných intervalech se z ní větvily postranní chodby, některé vedoucí přímo od jednoho skalního průčelí k druhému, a jiné, které pouze spojovaly hlavní chodbu s rovnoběžnými chodbami. Těmito chodbami vcházel do ústředního koridoru stále rostoucí počet mužů i žen, kteří, jak se Covenant dohadoval, měli všichni namířeno na nešpory. Někteří měli pancíře a čelenky Válečnictva, jiní dřevnovský a skalnovský úbor, který již Covenant znal. Několik jich na první pohled mělo něco společného s lillianrillem nebo rhadhamaerlem, avšak mnohem více se jich podle všeho zabývalo všednějšími povoláními, patřícími k běhu města – vařením, úklidem, stavěním, opravami, pěstováním obilí. V davu bylo rozptýleno i několik strážců krve. Mnozí lidé kynuli Pánu Mhoramovi a uctivě se na něj usmívali a ten vracel pozdravy na všechny strany a často přitom oslovoval druhé jménem. Bannor, nesoucí za ním pochodeň, však kráčel nepohnutě, jako by byl v Citadele sám.

Když zástup zhoustl, Mhoram zamířil ke zdi po jedné straně a pak se zastavil u dveří. Otevřel je, obrátil se k Bannorovi a pravil: „Musím se připojit k Nejvyššímu Pánovi. Vezmi Covenanta mezi lidi do posvátné síně.“ Ke Covenantovi dodal: „Zítra tě Bannor v náležitý čas dovede do Lóže.“ S pozdravným gestem zanechal Covenanta se strážcem.

Nyní vedl Covenanta Libokamem Bannor. Po nějaké vzdálenosti hlavní chodba končila a kolmo ústila do další chodby, která se širokým obloukem táhla podél zakřivené zdi. Do této stáčející se chodby proudili ze všech stran lidé. V zakřivené zdi se v pravidelných odstupech nacházely dveře, dost velké na to, aby jimi prošli i obři, lidé jimi spěšně, avšak beze zmatku a strkanic procházeli dovnitř.

U každých dveří stáli gravelingas a drevvor, po každé straně jeden, a když se Covenant k jedněm dveřím blížil, zaslechl, jak tito dveřníci vyvolávají: „Jeli ve vašem srdci něco špatného, zanechte to zde. Uvnitř pro to není místa.“ Občas někdo z procházejících zdvihl ruku a dveřníka se dotkl, jako by mu předával nějaké břemeno.

Když Bannor došel ke dveřím, podal svou pochodeň dreworovi. Ten ji uhasil tak, že zabroukal útržek jakési písně a zakryl plamen dlaní. Pak vrátil kolík Bannorovi a strážce vstoupil do posvátné síně, následován Covenantem.

Octli se na balkónu, který obtáčel vnitřek obrovské prostory. Nebylo tu žádné osvětlení, avšak světlo proudilo dovnitř všemi otevřenými dveřmi a bylo vidět, že nad balkónem, na kterém Covenant stál, je ještě šest dalších, na které se přicházelo mnoha dveřmi. Viděl to zřetelně. Pod řadami balkónů, o více než sto stop níže, se nacházelo rovné dno prostory. Na jedné straně stálo pódium, avšak zbytek dna byl plný lidí. Také balkóny byly plné, ale ne přeplněné, každý měl dobrý výhled na pódium pod sebou.

Covenanta přepadla náhlá závrať. Chytil se zábradlí, sahajícího do výše prsou, a přitiskl se k němu bušícím srdcem. Libokam se mu zdál být plný závratí, kamkoli přišel, musel se vyrovnávat s útesy, stržemi a propastmi. Zábradlí však bylo z povzbudivě pevné žuly. Covenant, visící na něm, potlačil strach a vzhlédl vzhůru, aby odpoutal oči ode dna posvátné síně.

Nejasně ho překvapilo, když zjistil, že prostora není otevřená k nebi, končila klenutou kopulí několik set stop nad nejvyšším balkónem. Podrobnosti stropu byly nezřetelné, nicméně měl za to, že rozeznává v kameni vytesané postavy, mlhavé tančící obří tvary.

Pak světlo začalo pohasínat. Dveře se jedny po druhých zavíraly, když se zavřely, vyplnila prostoru tma jako obrozená noc. Brzy byla síň před světlem uzavřena a do prázdna se mísily tiché zvuky pohybujících se lidí a jejich dechu jako neklidný duch. Okolní čerň jako by Covenanta izolovala. Cítil se stejně odtržený od světa, jako by byl zahnán do vzdáleného vesmíru, a masivní skála Libokamu se nad ním vršila, jako by nesl osobně celou její strašlivou tíhu na ramenou. Mimoděk se přisunul k Bannorovi a dotkl se pevného strážce ramenem.

Pak na pódiu vyšlehl plamen – dva plameny, lillianrillová pochodeň a nádoba s gravelem. Jejich světlo bylo v té obrovské prostoře nepatrné, přesto však odhalilo Birinaira a Tohrma, kteří stáli každý na jedné straně pódia se svým druhem ohně v rukou. Za každým správcem se tyčily dvě postavy v modrém rouchu – za Birinairem Pán Mhoram, do kterého byla zavěšena velice stará žena, a za Tohrmem žena a stařec. A mezi těmito dvěma skupinkami stál další muž v modrém rouchu. Jeho vzpřímené držení těla popíralo věk, který naznačovaly bílé vlasy a vousy. Covenant intuitivně uhádl: To je on – Nejvyšší Pán Prothall.

Muž pozdvihl hůl a třikrát jejím okovaným koncem udeřil do kamenného pódia. Když promluvil, držel hlavu vysoko, avšak jeho hlas prozrazoval, že je starý. Navzdory smělému držení těla a povznesenému duchu se v jeho tónu ozývala stařecká revmatická bolest, když pravil: „Toto jsou nešpory Citadely Pánů – prastarého Libokamu, obry vytvořeného království všeho, v co věříme. Vítejte v dobrém, silná i slabá, světlá i temná srdce, buďtež vítána těla, krev, mysli i duše. Nastolte mír v sobě i kolem sebe. Tento čas je zasvěcen službám Zemi.“

Jeho společníci odpověděli: „Budiž zde uzdravení i naděje, srdce i domov pro Končinu a všechny lidi ve službách Země – pro vás, kdo stojíte před námi jako přímí podílníci na silách Země a umění, lillianrillu a rhadhamaerlu, žáci, správci umění i válečníci – i pro vás, kdo stojíte nad námi, vy lidé, kteří denně pečujete o

krb a sklizeň – i pro vás, kdo stojíte mezi námi, jako obři, strážci krve a cizinci – i pro vás, nepřítomní Ranyhynové, Ranové, Skalnovští i Dřevnovští, všichni bratři a sestry obecné věrnosti. My pak jsme Páni Končiny. Vítejte a buďte věrní."

Pak se Páni v temnotě posvátné síně dali do zpěvu. Ohně správců byly v té rozlehlé, vysoké a zalidněné svatyni nepatrné – nepatrné, a přece přes veškerou malost zřetelné jako nefalšovaná odvaha a poutaly všechny zraky. A v tom světle Páni zpívali svůj hymnus.

Oddílů sedm umění dávného,
jež ochranu skýtá Končině:
jeden Nejvyšší Pán, jenž Zákonem vládne,
by jádro moci přetrvalo nedotčené.
Sedm slov pro zvůli opovržení –
kletby pro zlo, hrozící zmarem:
a jeden čistý Pán, jenž třímá Hůl,
by zaštítil Končinu před chtivým zrakem.
Sedm pekel pro malověrné,
pro zrádce Končiny každé rasy:
a jeden smělý Pán, jenž brání sněti černé
napadnout a zničit květy Krásy.

Když dozněla ozvěna jejich hlasů, Nejvyšší Pán Prothall znovu promluvil: „Jsme noví ochránci Končiny – ctitelé a služebníci moci Země, kteří se přísahou zasvětili obnově Kevinova umění a uzdravování Země ze všeho neplodného, nepřirozeného, zpustošeného, nezakořeněného nebo zvráceného. A kteří se vyváženě se všemi ostatními zasvěceními a sliby právě tak zasvětili Přísaze míru – navzdory jakýmkoliv popudům svého neodbytného já. Neboť klid je jediným příslibem, jaký můžeme poskytnout, že Končinu opět neznesvětíme."

Lidé stojící před pódiem jednohlasně odpověděli: „Neznesvětíme Končinu, byť by úsilím sebeovládání chřadla réva našeho života. Aniž si odpočineme, dokud se stín naší někdejší pošetilosti nezvedne ze srdce Končiny a temnota nebude překonána růstem a životem."

A Prothall opáčil: „Není však žádného chřadnutí ve službě Končině. Služba umožňuje službu, právě tak jako otroctví na věčnost uchovává znehodnocení. Můžeme postupovat od vědění k vědění a ke stále smělejšímu vědění, dokud nám bude stačit odvaha a závazek, pokud na moudrost nepadne stín.

Jsme noví ochránci Končiny –
ctitelé a služebníci moci Země.
Neboť si neodpočineme –
neuhneme stranou,
neztratíme víru
ani nezklameme –
dokud Šedá nezmodrá
a Rill a Maerl nebudou tak nové a čisté

jako prastará Llurallin.

Na to celé shromáždění odpovědělo zpěvem těchže slov, verš za veršem po Nejvyšším Pánu, a tento hromadný chór rozvibroval posvátnou síň, jako by Pánův uslzený hlas udeřil na strunu nějaké pod povrchem skryté vášně. Dokud ten mohutný recitál trval, Prothall pokorně sklonil hlavu.

Když se však rozhostilo ticho, zaklonil hlavu a rozhodil doširoka ruce, jako by nastavoval hruď nějakému odsouzení. „Ach, přátelé!“ vykřikl. „Služebníci a ctitelé Končiny – proč tak selháváme ve svém úsilí pochopit Kevinovo umění? Kdo z nás nějakým způsobem předčil vědění našich předchůdců? Máme v rukou první oddíl – čteme jeho rukopis a v mnohém rozumíme slovům – a přece nepronikáme do tajemství. Snad tomu zabraňuje nějaké naše selhání, nějaký špatný přístup, chybný čin či nějaká příměs v našich základních úmyslech. Není pochyb o tom, že naše cíle jsou nejen čisté – neboť jsou to cíle Nejvyššího Pána Kevina a před ním Lorika, Damelona a Udatného srdce – ale i moudřejší, neboť my nikdy nepozdvihneme ruce proti Končině v šíleném zoufalství. Ale co potom? Kde děláme chybu, že nechápeme to, co nám bylo dáno?“

Poté, co se jeho hlas vytratil a zmlkl, byla svatyně chvíli tichá a to ticho pulsovalo jakoby pláčem, jako by v jeho slovech lidé poznali sami sebe, jako by ono selhání, které popsal, vnímali jako své vlastní. Pak se však ozval nový hlas. Slanomil Pěnosledník směle prohlásil: „Můj Pane, ještě jsme nedosáhli konce. Pravda, práce našeho života spočívá v pouhém pochopení a v uspořádání toho, k čemu došli naši předchůdci. Avšak naše práce otevře dveře budoucnosti. Naše děti a jejich děti se dostanou dál, rrotože jsme neztratili srdce, neboť víra a odvaha jsou ejvětší dary, které můžeme postoupit svým následovníkům. A Končina obsahuje tajemství, o kterých nevíme nic tajemství naděje, stejně jako tajemství nebezpečí. 3ud'te dobrého srdce, skalní bratři. Vaše víra je cenná nade vše.“

Jenže nemáte čas, zaúpěl Covenant. Víra! Děti! Zlor vas zničí. Jeho představa Pánů se zhroutila a změnila. Nebyly to nadřazené bytosti, tvůrci osudu, byli smrtelní jako ja také dobře znali neschopnost. Zlor je zničí…

Na okamžik pustil zábradlí, jako by chtěl své poselství zxázy vykřičet mezi shromážděné lidi. Okamžitě na něj však z prázdnoty zaútočila závrať a zlomila jeho odpor. Zavrávoral, zapotácel se, až narazil do zábradlí, a couvl, aby se zachytil Bannorova ramene.

…že nejzazší lhůta jejich panování nad Končinou…

Bude jim muset přečíst jejich rozsudek smrti.

„Odveď mě odsud,“ vydechl chraptivě. „Nedokážu to snést.“

Bannor ho vzal za paži a vedl ho. Náhle se otevřely dveře do jasu venkovní chodby. Covenant z nich napůl vypadl. Bannor beze slova znovu zažehl svou pochodeň od jednoho z planoucích dřev na stěně. Pak vzal Covenanta pod paží, aby ho podpíral.

Covenant jeho ruku odstrčil. „Nedotýkej se mě,“ oddechoval povrchně. „Nevidíš, že jsem nemocný?“

Bannorova nehybná tvář nedala najevo ani tu nejmenší jiskřičku jakéhokoliv výrazu. Nevzrušeně se obrátil a vedl Covénanta pryč od posvátné síně.

Covenant šel za ním v předklonu a držel se za žaludek, jako by se mu chtělo zvracet. …že nejzazší lhůta… Jak by jim mohl pomoci? Vždyť nedokáže pomoci ani sám sobě. Ve zmatku a se sevřeným srdcem se došoural zpět do své komnaty ve věži a otupěle tam stál, dokud Bannor nezasunul pochodeň do držáku, neodešel a nezavřel za sebou dveře, jako by vynášel konečný rozsudek. Pak se chytil za spánky, jako by se mu chtěla rozskočit hlava.

Nic z toho se neděje, kvílel. Jak mi tohle mohou dělat?

Zmítaje se vnitřním zápasem se obrátil, aby se podíval na gobelín, jako by snad ten mohl obsahovat nějakou odpověď. Gobelín však jen zhoršil jeho tíseň, podrážděl ho jako náhlá urážka. Zatraceně! Bereku, zaúpěl, Myslíš si, že je to tak jednoduché? Myslíš si, že stačí obyčejné lidské zoufalství, že když se prostě cítíš dost zle, něco kosmického nebo alespoň zázračného musí přijít a zachránit tě? K čertu s tebou! On je zničí! Jsi jenom další nečistý malomocný vyvrženec a ani to nevíš!

Prsty se mu zaťaly jako spáry divoké šelmy a Covenant skočil kupředu a škubl gobelínem, jako by se snažil servat černou lež z tváře světa. Silná tkanina se v jeho neúplném sevření odmítla roztrhnout, avšak podařilo se mu ji strhnout se zdi. Rozrazil zástěnu, uzavírající balkón, vyvlekl gobelín do šarlatově zbarvené noci a přehodil jej přes zábradlí. Gobelín padal jako uschlý list v zimě.

Já nejsem Berek!

Vrátil se do místnosti, supě přitom námahou, a přirazil zástěnu k balkónovému vchodu, aby to krvavé světlo nepronikalo dovnitř. Strhal ze sebe roucho, navlékl si své prádlo, uhasil ohně a zalezl na lůžko. Avšak ani měkký, čistý dotek ložního prádla na kůži mu nepůsobil žádné potěšení.

ČTRNÁCT:

Rada Pánů

PROBUDIL se do chmurného oparu, který byl cítit jako předzvěst jakéhosi bouřkového mraku, jakéhosi černého varu a záblesků bílého světla. Mechanicky se připravil na setkání s Radou – umyl se, prohlédl, oblékl si vlastní šaty a znovu se oholil. Když mu Bannor přinesl podnos s jídlem, jedl, jako by se skládalo z prachu a štěrku. Pak si zasunul za opasek Atiaranin nůž, vzal do levé ruky Baradakasovu hůl a posadil se čelem ke dveřím, aby čekal na předvolání.

Konečně se Bannor vrátil, aby mu sdělil, že čas nadešel. Covenant ještě několik okamžiků zůstal nehybně sedět, upíral na strážce zpola nevidoucí pohled a přemítal, kde asi vezme odvahu pokračovat v tomto snu. Cítil, že se mu tvář křiví, ale nemohl to vědět jistě.

…že nejzazší lhůta…

Překonat to.

Dotkl se ukrytého tvrdého kovu prstenu, aby se uklidnil, a pak své váhavé tělo zdvihl. Pohlížeje na dveře, jako by to byl práh nebezpečné zóny, těžce jimi prošel a vykročil chodbou. Veden Bannorovými velitelskými zády se vymotal z věže, přešel nádvoří a vstoupil do divoce a podivně vinutých chodeb Libokamu.

Nakonec došli osvětlenými sály hluboko v hoře až dvojkřídlým, klenutým dřevěným dveřím. Byly zavřené a střežené strážci krve, a podél stěny po obou stranách stály kamenné židle, některé určené lidem, jiné dost veliké na to, aby se na ně mohli posadit obři. Bannor kývl na stráže. Jeden strážce dveře otevřel a druhý pokynul Bannorovi a Covenantovi, aby vstoupili. Bannor zavedl Covenanta do poradní síně Pánů.

Lóže byla velká, zahloubená kruhová místnost s vysokým žebro váným stropem a tři čtvrtiny jejího obvodu zabíraly řady sedadel. Dveře, kterými Covenant vešel, se nacházely téměř v úrovni nejvyšší řady, stejně jako dvoje další dveře – oboje malé – na protější straně síně. Pod spodní řadou sedadel následovaly tři další stupně: na prvním, několik stop pod galerií, stál obloukovitý kamenný stůl, uzavírající tři čtvrti kruhu, s průchodem umístěným naproti velkým dveřím a s mnoha židlemi po vnějším okraji, pod tím byla plochá podlaha Lóže, uzavřená do vnitřku velkého „C“ tvořeného stolem, a konečně uprostřed ní se otevírala široká okrouhlá jáma s gravelem. Žlutou záři žhnoucích kamenů posilovaly čtyři velké

lillianrillové pochodně, které hořely v držácích na horní stěně, bez kouře a aniž by jich ubývalo.

Když Bannor vedl Covenanta dolů po schodech k otevřené straně stolu, Nevěrec si prohlížel lidi v síni. Na masivní kamenné židli u stolu trůnil Slanomil Pěnosledník, díval se, jak Covenant schází po schodech, a na uvítanou se na svého bývalého pasažéra zazubil. Kromě něj seděli za stolem pouze Páni a Paní. Přímo naproti Covenantovi, v čele stolu, seděl Nejvyšší Pán Prothall. Jeho hůl ležela na kameni před ním. Několik stop od něj seděli po jedné straně starý muž a po druhé stará žena, ve stejném odstupu po její levici seděl Pán Mhoram a naproti Mhoramovi, vedle onoho starce, seděla žena středního věku. Za Pány a Paními stáli čtyři strážci krve.

V Lóži se nacházeli pouze čtyři další lidé. Za Nejvyšším Pánem, kousek pod horním okrajem galerie, seděli bok po boku správci Birinair a Tohrm, jako by se navzájem doplňovali. A přímo za nimi seděli další dva muži. Jeden z nich byl bojovník s dvojitou černou úhlopříčkou na náprsním pancíři a druhý byl Tuvor, kapitán strážců krve. Když tu bylo tak málo lidí, vypadala Lóže rozlehle, pustě a tajemně.

Bannor nasměroval Covenanta k židli, osaměle stojící pod úrovní stolu Pánů, z pohledu Nejvyššího Pána za jámou s gravelem. Covenant se prkenně posadil a rozhlédl se. Cítil se být nepříjemně daleko od Pánů a Paní, bál se, že bude své poselství muset křičet. Proto ho překvapilo, když Prothall vstal a tiše řekl: „Thomasi Covenante, vítej v Radě Pánů.“ Jeho uslzený hlas dolehl ke Covenantovi tak jasně, jako by stáli vedle sebe.

Covenant nevěděl, jak odpovědět, nejistě se dotkl pravou pěstí hrudi a pak paži vztyčil otevřenou dlaní kupředu. Jak jeho smysly přivykaly Lóži, začal vnímat přítomnost, výraznou osobnost a rozhodnost Pánů a Paní. Měl z nich dojem ochotně dodržovaných přísných slibů, pocit různorodé, a přece jednomyslné oddanosti. Jediný Prothall stál a díval se Covenantovi do očí. Věkovité vzezření Nejvyššího Pána zmírňovaly nepoddajné vousy a vzpřímené držení těla, očividně byl ještě silný. Avšak pohled měl unavený tak hlubokou zkušeností askeze a sebezapření, až se zdálo, že popírá jeho tělo –jako by byl už tak dlouho starý, že ho před sešlostí chrání jenom ona moc, které se zasvětil.

Pán a Paní, kteří mu seděli po bocích, nevypadali tak zachovale. Měli matnou, stařeckými skvrnami pokrytou pokožku, vlasy jim visely v chomáčích a oba se nakláněli nad stolem, jako by se skrze svou starobu snažili rozlišit rozjímání od spánku. Pán Mhoram Covenanta již znal, ačkoliv nyní vypadal ostřeji a nebezpečněji, jako by společnost jeho druhů prohloubila jeho schopnosti. Poslední z Pánů a Paní, ta žena, však Covenanta ještě neznala, seděla zpříma a věcně za stolem a vzdorně k němu obracela svou otevřenou, přímou tvář.

„Dovol mi, abych nás představil, než začneme,“ zamumlal Nejvyšší Pán. „Já jsem Prothall, syn Dwillianův, usnesením Rady zvolený Nejvyšším Pánem. Po mé pravici sedí Variol, muž Tamaranthy a syn Pentilův, někdejší Nejvyšší. Pán…“ když toto pronesl, stařičký Pán i Paní zdvihli své věkem zbrázděné obličeje a pokradmu se na sebe usmáli, „…a Osondrea, dcera Sondrey. Po mé levici sedí Tamarantha, žena Variolova a dcera Enesty, a Mhoram, syn Variolův. Slanomila

Pěnosledníka, obra z Přímořská, znáš a se správci Citadely Pánů ses také již seznámil. Zde za mnou jsou také Tuvor, kapitán strážců krve, a Garth, maršál Válečnictva Citadely Pánů. Všichni mají právo být přítomni Radě Pánů. Namítáš proti tomu něco?“

Namítat? Covenant němě zavrtěl hlavou. „Pak tedy začneme. Je naším zvykem uctít ty, kdo před nás předstupují. Jak můžeme uctít tebe?“

Covenant opět zavrtěl hlavou. Nechci žádné pocty. Už jsem se takového omylu jednou dopustil.

Po vyčkávavé odmlce Nejvyšší Pán pravil: „Nu dobrá.“ Obrátil se k obrovi a zesílil hlas. „Buď zdráv a vítej, Slanomile Pěnosledníku, obře z Přímořská, skalní bratře a dědici věrnosti Končiny. Poutníci jsou požehnáním Končiny.

Kámen a moře mají hluboký život. Vítej, ať jsi zdráv nebo zraněný, požehnaný nebo prokletý – žádej nebo dávej. Žádnému prosebníkovi neodepřeme, dokud budeme živi nebo dokud budeme mít sílu požadavku vyhovět. Jsem Nejvyšší Pán Prothall, mluvím v zastoupení samotného Libokamu.“

Pěnosledník vstal, aby pozdrav opětoval. „Buď zdráv, Pane a Příteli Země. Jsem Slanomil Pěnosledník, vyslanec obrů z Přímořská k Radě Pánů. V mých ústech se nalézá pravda mého lidu a já slyším souhlas prastarého posvátného kamene, zanechaného našimi předky – syrový kámen Země – čisté přátelství – znamení oddanosti a věrnosti ve věčném kameni času.

Nyní nastal čas důkazu a moci věrnosti. Přes Obří lesy, Sarangravskou plošinu a Andelain přicházím ve jménu dávných slibů.“ Pak se z jeho chování vytratilo něco formálnosti a on vesele střelil pohledem po Covenantovi a dodal: „A přivážím i jiné věci. Můj přítel Thomas Covenant slíbil, že o mé cestě někdo složí píseň.“ Zlehka se zasmál. „Jsem obr z Přímořská. Ne abyste o mně skládali krátké písně.“

Jeho humor přiměl Pána Mhorama k uchechtnutí a Prothall se lehce usmál, avšak Osondreina strnulá tvář jako by ani nebyla schopna úsměvu a Variol i Tamarantha se tvářili, jako by obra ani neslyšeli. Pěnosledník se opět posadil a téměř vzápětí se ozvala Osondrea, jako by byla netrpělivá: „Jaké je tvé poselství?“

Pěnosledník se na židli napřímil a rukama dychtivě udeřil do kamene stolu. „Moji Páni a Paní – kámen a moře! Já jsem obr. Takovéhle věci nepřicházejí snadno, i když ke mně přicházejí snadněji než k ostatním mým příbuzným – a proto také vybrali mne. Ale vynasnažím se mluvit spěšně.

Pochopte, prosím. Toto poselství mi bylo svěřeno na sněmu obrů, který trval deset dní. Neztráceli jsme čas. Tam, kde je zapotřebí pochopení, se musí všechny příběhy vyprávět v plné délce. Říkáme, že spěch je pro ty, kdo ztratili naději – a od doby, kdy jsem zjistil, že v příslovích se skrývá pravda, uplynul sotva den. Takže moje poselství obsahuje mnoho věcí, které asi v tuto chvíli nebudete chtít slyšet. Pokud mne máte vyslechnout, musíte znát dějiny mého lidu – všechno to cestování a ztráty, které nás přivedly ke zdejšímu břehu, a všechno vzájemné působení našich národů od té doby. Ale odbudu to. Jsme Poutníci s roztěkanou duší a náš počet klesá nedostatečným obnovováním potomstva. Toužíme po zemi svého původu. Již od časů Damelona Přítele obrů se nevzdáváme naděje, třebaže sám Dušdrtič proti nám kuje pikle. Prohledáváme moře a čekáme na znamení osudu.'„

Pěnosledník se odmlčel, zamyšleně pohlédl na Covenanta a pokračoval: „Ach, moji Páni a Paní, proroctví jsou zvláštní věc. Tolik toho říkají – a tak málo se toho vyjasní. Damelon nám nepředpovídal domov, ale spíš konec, řešení naší ztráty. Ale nám to stačilo. Stačilo nám to.

Nu, jednu naději jsme našli sami. Když do Přímořská přišlo jaro, naše pátrací lodě se vrátily se zprávou, že na samém konci své výpravy přibyly k ostrovu na hranicích oceánů, po kterých jsme se kdysi dávno plavili. Ještě to není jisté, nicméně naše další výprava může zamířit přímo k tomuto ostrovu, proplout kolem něj dál a hledat jistější stopy. Labyrintem moří se tedy propleteme sami.“

Prothall přikývl a díky dokonalé akustice Lóže Covenant zaslechl i slaboučký šustot roucha Nejvyššího Pána.

Pěnosledník pokračoval tónem, který naznačoval, že se blíží k nejdůležitějšímu bodu svého poslání: „Damelon Přítel obrů, Nejvyšší Pán a syn Udatného srdce nám však nabídl jinou naději. Jádrem jeho proroctví jsou tato slova: naše vyhnanství skončí, až naše sémě znovu získá svou sílu a úbytek našeho potomstva se změní v přírůstek. Naděje se tedy rodí z naděje, neboť i bez jakýchkoliv proroctví by naše srdce nabralo odvahu z jakéhokoliv přírůstku našich vzácných, milovaných

dětí. A hleďte! Té noci, kdy se naše lodi vrátily, Kudrnka Všezdravá, choť Ráhnomíra Kýlostavce, ulehla na lůžko a porodila… ach, kámen a moře, moji Páni a Paní! Mrzačí mi jazyk, když to mám říci bez plné míry dlouhé obří vděčnosti. Jakou radost mohou zažít lidé, kteří všechno říkají stručně? Pyšná žena, běloúdá Kudrnka porodila tři syny.“ Neschopný se dále krotit, pustil se do zpěvu plného rachotu třístících se vln a pronikavého pachu soli.

Ke svému překvapení Covenant spatřil, že Osondrea se usmívá a její oči vlhce odrážejí zlatavou záři gravelu – výmluvné svědectví o radosti z obrovy zprávy.

Avšak Pěnosledník se náhle zarazil. S gestem směrem ke Covenantovi pravil: „Promiň – ty máš v rukou další věci. Musím se dostat k jádru svého poselství. Ach, příteli,“ oslovil Covenanta, „stále se kvůli mně nezasměješ? Musím připomenout, že nám Damelon slíbil konec, nikoliv návrat domů – třebaže já sám si jiný konec než domov představit nedokáži. Možná, že žiji v době soumraku obrů.“

„Pst, skalní bratře,“ přerušila ho Paní Tamarantha. ..Nepřivolávej na svůj lid zlo vyslovováním takových věcí.“ .

Pěnosledník odpověděl srdečným smíchem. „Ach, máte mé díky, Paní Tamarantho. Takže mladá žena kára moudré staré obry. Všechen můj lid se bude válet smíchy, až jim o tom budu vyprávět.“

Tamarantha a Variol si vyměnili úsměv a vrátili se ke svému výrazu meditace či dřímoty.

Když se obr dosmál, řekl: „Dobrá, moji Páni a Paní. Tedy k jádru. Kámen a moře! Takový spěch ve mně vyvolává závrať. Přišel jsem požádat o splnění dávných nabídek. Nejvyšší Pán Loric Zlobijce slíbil, že až se přiblíží naše naděje, Páni nám dají dar – dar, který vylepší naše vyhlídky při naší cestě k domovu.“

„Birinaire,“ ozvala se Paní Osondrea.

Vysoko na galerii za Prothallem starý Birinair vstal a odpověděl: „Zajisté. Já nespím. Nejsem tak starý, jak vypadám. Slyším tě.“

Pěnosledník se širokým úsměvem zahalekal: „Buď zdráv, Birinaire, správce Citadely Pánů a drewore lillianrillul Jsme staří přátelé, my obři a lillianrill.“

„Nemusíš křičet,“ opáčil Birinair. „Já tě slyším. Staří přátelé už od časů Nejvyššího Pána Damelona. Nikdy tomu nebylo jinak.“

„Birinaire,“ vmísila se do hovoru Osondrea. „vzpomíná si tvoje umění na dar, slíbený Lorikem obrům?“

„Dar? Proč ne? Kde je ten můj zelenáč učedník? Zajisté. Lorliarill. Oni tomu říkají zlatavina. Tady. Kýly a kormidla pro lodě. Drží kurs – nikdy je nezastaví bezvětří. A zároveň pevné jako kámen,“ podotkl směrem k Tohrmovi, „ty uštěpačný rhadhamaerle. Vzpomínám si.“

„Dokážeš to?“ otázala se Osondrea klidně.

„Dokázat?“ opakoval po ní zjevně zmatený Birinair“

„Dokážeš vyrobit kýly a kormidla ze zlataviny pro obry? Nebo se tahle vědomost ztratila?“ Paní Osondrea se obrátila k Pěnosledníkovi a zeptala se: „Kolik lodí budete potřebovat?“

Pěnosledník se při pohledu na Birinairovu upjatou důstojnost zdržel projevů humoru a prostě odpověděl: „Sedm. Možná i pět by stačilo.“

„Lze to udělat?“ zeptala se Osondrea Birinaira znovu, důrazně, avšak ne podrážděně. Covenant prázdně přejížděl pohledem z jednoho mluvčího na druhého, jako by hovořili cizím jazykem.

Hospodář vylovil ze svého roucha malou tabulku a pisátko a začal si za stálého mumlání počítat sám po sebe. Škrábání jeho pisátka se rozléhalo Lóží, až zdvihl hlavu a škrobeně oznámil: „Znalost zůstala. Ale není to snadné. Jak nejlépe to dokážeme. Zajisté. A čas – vyžádá si to čas. Bodach glas, to si vyžádá času.“

„Kolik času?“

„Jak nejlépe to dokážeme. Pokud na to budeme sami. To není moje chyba. Já jsem všechno nejvznešenější vědění lillianrillu neztratil. Čtyřicet let.“ Šeptem znenadání dodalk Pěnosledníkovi: „Je mi líto.“

„Čtyřicet let?“ zasmály se mírně Pěnosledník. „Směle řečeno, Birinaire, příteli. Čtyřicet let? To se mi nezdá jako dlouhý čas.“ Obrátil se k Nejvyššímu Pánu Prothallovi a prohlásil: „Můj lid vám nedokáže poděkovat. Ani v obřím jazyce pro to nejsou dostatečně dlouhá slova. Tři tisíciletí naší věrnosti nejsou dost, aby oplatila sedm kýlů a kormidel ze zlataviny.“

„Ne,“ namítl Prothall. „Sedmkráte sedm darů ze zlataviny není ničím ve srovnání s nesmírným přátelstvím obrů z Přímořská. Jedině myšlenka, že jsme napomohli vašemu návratu domů, může vyplnit prázdno, které váš odchod zanechá. A naše pomoc je čtyřicet let vzdálená. Ale začneme ihned a snad i pochopení nějaké nové části Kevinova umění ten čas zkrátí.“

„Ihned.“ zaznělo ozvěnou od Birinaira a správce se znovu posadil.

Čtyřicet let? vydechl Covenant. Nemáte čtyřicet let.

Pak se Osondrea ozvala: „Vyřízeno?“ Pohlédla nejprve na Pěnosledníka a pak na Nejvyššího Pána Prothalla. Když oba přikývli, obrátila se ke Čovenantovi a pravila: ..Přejděme tedy k věci Thomase Covenanta.“ Zdálo se, že její hlas vyostřil atmosféru jako vzdálené zadunění hromu.

Mhoram se usmál Osondreině přímočarosti a řekl: ..Cizince, zvaného Nevěrec.“

„A to z dobrého důvodu," dodal Pěnosledník.

Obrova slova zazněla Covenantovým nervozitou zamlženým vědomím jako poplašný signál. Ostře se na Pěnosledníka podíval. V obrových hlubokých očích a na jeho mohutném čele si přečetl důležitost té poznámky. Stejně zřetelně, jako by prosil nahlas, Pěnosledník říkal: Přiznej se k bílému zlatu a použij je, abys pomohl Končině. To je nemožné, odpověděl Covenant. Oči ho pálily bezmocí a vnitřním zápasem, avšak tvář měl nehybnou jako mramorová deska.

Paní Osondrea prudce položila otázku: „Našel se gobelín z tvé komnaty. Proč jsi jej vyhodil ven?"

Covenant odpověděl, aniž na ni pohlédl: „Urážel mě."

„Urážel?" Hlas sejí chvěl nevírou a rozhořčením.

„Osondreo," napomenul ji mírně Prothall. „Je to cizinec."

Zachovala si ve tváři výraz vzdoru vůči Čovenantovi, ale zmlkla. Chvíli se nikdo nepohnul ani nepromluvil, Covenanta se zmocnil zneklidňující dojem, že Páni a Paní se navzájem telepaticky domlouvají, jak s ním mají zacházet. Pak Mhoram vstal, obešel konec kamenného stolu a vešel dovnitř jeho kruhu. Došel opět naproti Osondrey, usadil se na hranu stolu, položil si hůl na klín a zaměřil zrak dolů na Covenanta.

Covenant se cítil vystaven Mhoramovu zkoumání víc než kdy jindy. V témže okamžiku ucítil, že k němu Bannor přistoupil blíž, jako by očekával, že Covenant Mhorama napadne.

Pán Mhoram kysele pravil: „Thomasi Covenante, musíš omluvit naši opatrnost. Znesvěcený měsíc značí takové zlo v Končině, jaké jsme mohli jen těžko předpokládat. Na nebi se bez výstrahy objevila nejtvrdší zkouška našeho věku a my jsme nesmírně ohroženi. A přesto tě nebudeme soudit předem. Musíš prokázat svou špatnost – pokud jsi špatný." Podíval se na Covenanta, jako by čekal nějakou odpověď, nějaké potvrzení, avšak Covenant pohled pouze prázdně opětoval. Pán lehce pokrčil rameny a pokračoval: „Nuže tedy. Asi by bylo dobré, kdybys začal se svým poselstvím."

Covenant se schoulil a stáhl hlavu jako člověk, napadený supy. Nechtěl odříkávat to poselství, nechtěl vzpomínat na Kevinovu stráž, na Mithilský Skalnov. na nic. Při těch závratných vizích se mu svíraly útroby. Jak dokáže znovu nabýt svého zneuctěného duševního zdraví, když myslí na takové věci?

Zlorovo poselství však mělo donucovací moc. Nosil je v mysli jako otevřenou ránu příliš dlouho, než aby je nyní dokázal zapudit. Než se vzmohl na jakýkoliv odpor, poselství ho přemohlo jako křeč. Tónem nenapravitelného opovržení promluvil: „Toto jsou slova Pána Zlora Pový

šence.

Vyřiď Radě Pánů a Nejvyššímu Pánu Prothallovi, synu Dwillianovu, že nejzazší lhůta jejich panování nad Končinou je sedmkrát sedm let od dnešního dne. Dříve než se tyto dny sečtou, budu mít v rukou moc nad životem a smrtí. A jako znamení, že to, co říkám, je jen a jen slovo pravdy, jim řekni toto: Droslint Skáloplaz, jeskynní běs z Hromové hory, nalezl Hůl zákona, kterou před desetkrát sty lety ztratil Kevin při obřadu znesvěcení. Řekni jim, že úkolem pro jejich

generaci je Hůl získat. Bez ní mi nebudou schopni vzdorovat ani sedm roků a já dosáhnu úplného vítězství o šestkrát sedm roků dříve, než bych jej dosáhl jinak.

A co se týče tebe, červe, dbej, abys s tímto poselstvím neselhal. Jestliže je nepředneseš Radě, budou všichni lidé v Končině mrtvi dříve, než uplyne deset období. Ty to nechápeš – ale já ti říkám, že Droslint Skáloplaz vlastní Hůl, a to je vskutku důvod k hrůze. Jestliže poselství nebude vyslyšeno, Droslint bude do dvou let dosazen na trůn v Citadele Pánů. Na jeho výzvy už pochodují jeskynní běsi, a vlci a prazlochové z rasy démondů reagují na moc Hole. Ale to ještě není to nejhorší nebezpečí. Droslint ryje ještě hlouběji mezi temnými kořeny Hromové hory Gravin Threndor, Štítu Ohnivých lvů. V hlubinách Země jsou pohřbeny kletby příliš mocné a strašlivé, než aby je dokázal ovládnout kterýkoliv smrtelník. Ty by proměnily vesmír ve věčné peklo. Ovšem právě takovou kletbu Droslint hledá. Pátrá po kameni Zlozemě. Jestliže se stane jeho pánem, nebude konce běd pro malé i velké, dokud nepadne sám čas.

Neselži s mým poselstvím, červe. Setkal ses s Droslintem. Líbilo by se ti zemřít v jeho rukou?“

Covenantovi se svíralo srdce, jak silně si hnusil ta slova a ten tón. Ale ještě neskončil.

„Ještě jedno slovo, poslední varování. Nezapomínej, koho se máš nakonec bát. Dosud jsem se musel spokojit se zabíjením a mučením. Teď už jsem však vypracoval plány a začal jsem je uskutečňovat. Neoddám se odpočinku, dokud nevyhladím z Končiny naději. Měj to na paměti a propadni děsu!“

Když skončil, slyšel, jak v Lóži plane strach a odpor, jakoby roznícený jeho nedobrovolným proslovem. Zatraceně, zatraceně! úpěl a snažil se zaplašit ze svého zraku tmu, z níž prýštilo Zlorovo opovržení. Nečistý! Prothall měl skloněnou hlavu a svíral hůl, jako by se z ní snažil vyždímat odvahu. Tuvor a maršál Garth stáli za ním v postojích bojové připravenosti. Variol a Tamarantha se kupodivu dál tetelili na svých sedadlech, jako by podřimovali a neuvědomovali si, co se kolem nich říká. Zato Osondrea zírala na Covenanta, jako by ji právě bodl do srdce. Mhoram naproti ní stál vzpřímeně s hlavou vysoko vztyčenou a očima zavřenýma a holí zarytou do podlahy, a tam, kde se kov dotýkal kamene, šlehal žhavý modrý plamen. Pěnosledník se hrbil na svém sedadle, jeho ohromné ruce svíraly kamennou židli. Ramena se mu chvěla a náhle židle praskla.

Při tom zvuku si Osondrea zakryla tvář rukama a vydala jediný žalostný výkřik: „Melenkurion abatha!“ V příštím okamžiku ruce spustila a opět upřela na Covenanta svůj kamenně užaslý pohled. A on v duchu vykřikl: Nečistý!, jako by s ní souhlasil.

„Směj se, Covenante,“ zašeptal Pěnosledník chraptivě. ..Oznámil jsi nám konec všeho. Teď nám pomoz. Zasměj se.“

Covenant dutě odpověděl: „Ty se směj. 'Radost je v uších, které slyší.' Já to nedokážu.“

K jeho úžasu se Pěnosledník skutečně rozesmál. Zdvihl hlavu a vydal přiškrcený, křiklavý zvuk, který zněl jako vzlykot, za okamžik se však zvuk uvolnil, pročistil a zvolna nabral podobu nezkrotného veselí. Ta strašlivá námaha Covenanta poděsila.

Jak se Pěnosledník smál, Radu přešel první otřes hrůzy. Prothall postupně zvedl hlavu. ,,Poutníci jsou požehnáním Končiny," zamumlal. Mhoram se uvolnil a oheň mezi jeho holí a podlahou uhasí. Osondrea zavrtěla hlavou, vzdychla a prohrábla si rukou vlasy. Covenant opět pocítil jakési duševní splynutí Pánů a Paní, jako by si beze slov podávali ruce a navzájem si dodávali sílu.

Covenant seděl o samotě, cítil se bídně a čekal, až se ho začnou vyptávat. A zatímco čekal, snažil se dát dohromady všechna odmítnutí, všechna Ne, na kterých záviselo jeho přežití.

Konečně Páni a Paní obrátili svou pozornost opět k němu. Prothallova tvář byla ochablá únavou, nicméně jeho oči zůstaly pevné a rozhodné. „Nyní, Nevěrče," pravil tiše, „nám musíš vyprávět všechno, co se ti přihodilo. Musíme vědět, jakou podobu na sebe Zlorovy hrozby vzaly."

Už je to tady, řekl si Covenant a přikrčil se na židli. Stěží odolával pokušení sevřít svůj prsten. Temné vzpomínky mu bušily do uší a snažily se prolomit jeho obranné mechanismy. Zakrátko se na něj upíraly zraky všech přítomných v Lóži. Začal a trousil přitom slova, jako by odhazoval rozbité cihly.

„Přišel jsem z… odněkud odjinud. Octl jsem se na Kevinově stráži – nevím jak. Nejdřív jsem viděl Droslinta a pak mě Zlor složil na Stráži. Zdálo se, že se znají."

„A Hůl zákona?" otázal se Prothall.

„Droslint měl nějakou hůl – celou vyřezávanou, se stejnými okovanými konci jako vaše. Nevím, co to bylo zač."

Prothall smetl pochybnost pokrčením ramen: a Covenant se přinutil bez jakékoliv bližší, podrobnější zmínky o sobě, o Leně, o Triockovi či o Baradakasovi popsat události své cesty. Když mluvil o zavražděném cestlenovi, Osondree zasyčel dech mezi zuby, ale jinak Páni a Paní nereagovali.

Pak, když se zmínil o návštěvě zlomyslného cizince, pravděpodobně Běsa, ve Vyšném Dřevnově, Mhoram se živě otázal: „Používal ten cizinec nějaké jméno?"

„Prý si říkal Jehannum." „Och. A co bylo jeho cílem?" „Jak to mám vědět?" zavrčel Covenant, který se snažil i lastní špatnost zakrýt bojovností. „Neznám žádné Běsy." Mhoram neutrálně přikývl a Covenant pokračoval v líčení svého a Atiaranina pochodu Andelainem. Mrzutě se vyhnul všem zmínkám o zlu, které na něj útočilo prostředníctvím jeho bot. Když se však dostal ke slavnosti jara, zaváhal.

Bludičky…! zasténal mlčky. Zuřivost a hrůza té noci v něm byly stále živé, stále ležely na jeho bolavém srdci. Covenante, pomoz jim! Jak? To je šílenství! Já nejsem… já nejsem Berek.

S námahou, která mu rozbolavěla hrdlo, jako by ta slova byla příliš ostrá na to, aby jím procházela, ze sebe vypravil: „Na slavnost zaútočili prazlochové. My jsme jnikli. Některé z bludiček zachránil… zachránil jeden z Nespoutaných, jak říkala Atiaran. Pak měsíc zčervenal. Potom jsme se dostali k řece a setkali jsme se s Pěnoslednikem. Jak dlouho tohle, sakra, mám ještě snášet?" Paní Tamarantha neočekávaně zdvihla hlavu. „Kdo půjde?" položila otázku stropu Lóže. „Ještě jsme nerozhodli, zda vůbec někdo půjde," opáčil Prothall jemně.

„Nesmysl," odfrkla. Zatahala se za tenký chomáč vlasů za uchem a snažila se přemluvit své staré kosti, aby se zdvihly. „Tohle je příliš vážná věc, než abychom si mohli dovolit opatrnost. Musíme jednat. Já mu samozřejmě věřím. Má

dreworskou hůl, ne? Který drewor by někomu daroval hůl bez určitého důvodu? A podívejte se na ni –jeden konec je zčernalý. Bojoval s ní – při slavnosti, jestli se nemýlím. Ach, chudinky bludičky. To bylo zlé, zlé.“ Pohlédla na druhou stranu na Variola a dodala: „Pojď. Musíme se připravit.“

Variol se těžce zvedl. Vzal Tamaranthu za paži a oba odešli z Lóže jedněmi dveřmi za Nejvyšším Pánem.

Po přestávce, vzniklé z úcty ke starému Pánu a Paní, Osondrea sklonila zrak ke Covenantovi a otázala se: „Jak jsi přišel k té holi?“

„Dal mi ji Baradakas – drewor.“

„Proč?“

Její tón v něm roznítil vztek. Zřetelně řekl: „Chtěl se tím omluvit za to, že mi předtím nevěřil.“

„A jak jsi ho přesvědčil, aby ti uvěřil?“

Sakra! „Prošel jsem jeho zatracenou zkouškou pravdy.“

Pán Mhoram se opatrně zeptal: „Nevěrče – proč tě chtěl drewor Vyšného Dřevnova zkoušet?“

Covenant se opět cítil donucen ke lži. „Jehannum ho znervóznil. Zkoušel každého.“

„Zkoušel i Atiaran?“

„Co si myslíte?“

„Já si myslím,“ vmísil se do hovoru pevně Pěnosledník, „že Atiaran, Trellova žena, z Mithilského Skalnova, nepotřebovala žádnou zkoušku pravdy, aby prokázala svou věrnost.“

Toto ubezpečení vyvolalo odmlku, v níž na sebe Páni a Paní navzájem pohlíželi, jako by se byli dostali do slepé uličky. Pak Nejvyšší Pán Prothall přísně pravil: „Thomasi Covenante, jsi cizinec a my nemáme čas studovat tvé způsoby. Ale nevzdáme se kvůli tobě svého smyslu pro to, co je pravdivé. Je zřejmé, že jsi mluvil falešně. Kvůli Končině musíš odpovědět na naše otázky. Řekni nám, prosím, proč drewor Baradakas podrobil zkoušce pravdy tebe, ale ne tvou společnici Atiaran.“

„Ne.“

„Tak nám řekni, proč se Atiaran, žena Trellova, rozhodla, že tě nedoprovodí až sem. Pro osobu narozenou v Končině je neobvyklé zastavit se tak blízko Libokamu.“

„Ne.“

„Proč odmítáš?“

Covenant nakvašeně vzhlédl ke svým vyslýchatelům. Seděli nad ním jako soudci, kteří mají v rukou moc ho vyvrhnout ze společnosti. Chtěl se bránit křikem a kletbami, avšak napjaté pohledy Pánů a Paní ho zarazily. Neviděl v jejich tvářích žádné známky opovržení. Dívali se na něj s hněvem, obavami, neklidem a uraženou láskou ke Končině, ale rozhodně ne s opovržením. Velice tiše řekl: „Nechápete? Snažím se vyhnout tomu, abych vám říkal ještě větší lež. Jestli na mne budete naléhat – budeme trpět všichni.“

Na chvíli se střetl svým rozčileným, prosebným pohledem se zraky Nejvyššího Pána, který pak astmaticky vzdychl: „Nu dobrá. Ztěžuješ nám to. Nyní se musíme poradit. Odejdi, prosím, z Lóže. Zanedlouho tě zavoláme."

Covenant vstal, obrátil se na patě a vydal se po schodech vzhůru k velkým dveřím. Ticho narušoval pouze zvuk jeho kroků na kameni, a to až do chvíle, kdy už byl reměř u dveří. Pak slyšel Pěnosledníka říci tak jasně, jako by to promluvilo jeho vlastní srdce: „Atiaran, žena Trellova. ti kladla za vinu masakr bludiček."

Covenant ztuhl a v prázdné hrůze čekal, jak bude obr pokračovat. Avšak Pěnosledník už nic jiného neřekl. Covenant prošel dveřmi a nemotorně zamířil k jedné ze židlí rodél stěny. Jeho tajemství bylo tak křehké, až jen sotva dokázal uvěřit, že je stále nedotčené. Já nejsem…

Když vzhlédl, zjistil, že před ním stojí Bannor. Tvář strážce nenesla žádný výraz, a přece se zdálo, jako by vyadřovala pohrdání. Ukazovalo se, že její plochá dvojznačnost je schopná jakékoliv reakce, a nyní vyjadřovala úsudek o Covenantově slabosti a nemoci.

Poháněn hněvem a bezmocí si Covenant v duchu zamumlal: Zůstat v pohybu. Přežít. „Bannore," zavrčel, ..Mhoram sijiodle všeho myslí, že bychom se měli navzájem poznat. Řekl mi, abych se tě vyptal na strážce krve."

Bannor pokrčil rameny, jako by mu jakákoliv otázka byla lhostejná.

„Tvůj lid Haruchai," – Bannor přikývl – „žije nahoře v horách. Přišli jste do Končiny, když byl Nejvyšším Pánem Kevin. Jak je to dlouho?"

„Staletí před znesvěcením." Cizí tón strážce jako by naznačoval, že jednotky času zvíci roků či desetiletí jsou zanedbatelné. „Dva tisíce let."

Dva.tisíce let. S myšlenkou na obry Covenant řekl: ..Tak proto vás zůstalo jenom pět set. Od chvíle, kdy jste přišli do Končiny, vymíráte."

„Strážců krve bylo vždycky pět set. Takový je slib. Lid Haruchai je početnější." Jméno vyslovil se zvláštní melodií, která ladila s jeho hlasem. „Početnější?"

„Žijí v horách, stejně jako dřív." „Tak jak… Říkáš to, jako kdybys tam už dlouho nebyl." Bannor opět lehce přikývl. „Jak se tu udržujete na pěti stech? Neviděl jsem tu žádné…"

Bannor ho nevzrušeně přerušil. „Když je některý ze strážců krve zabit, pošlou jeho tělo Strážní průrvou do hor a jiný z Haruchai zaujme jeho místo ve slibu."

Zabit? podivil se Covenant. „A to jsi od té doby nebyl doma? Nenavštěvuješ svou… Máš ženu?"

„Kdysi jsem měl."

Bannorův tón se nijak nezměnil, ale něco v jeho netečnosti vzbudilo v Covenantovi pocit, že ta otázka je důležitá. „Kdysi?" navázal. „Co se s ní stalo?"

„Je mrtvá."

Jakýsi instinkt Covenanta varoval, avšak on pokračoval, pobízen fascinací z Bannorovy cizí, netečné pevnosti. „Jak… jak je to dlouho, co zemřela?"

Strážce bez jediného náznaku zaváhání odvětil: „Dva tisíce let."

Cože! Covenant dlouho užasle zíral s otevřenými ústy a v duchu si šeptal, jako by se bál, že ho Bannor uslyší: To není možné. To není možné. Ve snaze se ovládnout hloupě mrkal. Dva…? Co to má znamenat?

Navzdory Covenantovu úžasu však Bannorovo tvrzení bylo přesvědčivé. Ten jednotvárný tón zněl tak, jako by nebyl schopen nepoctivosti nebo dokonce zkreslení skutečnosti. To naplnilo Covenanta hrůzou a žaludek zvedajícím soucitem. V náhlém osvícení postřehl závažnost Mhoramova popisu: proměnění v askety, staré a žijící bez žen. Neplodní –jaké jsou vůbec meze neplodnosti, která trvá už dva tisíce let? „Kolik," zaskřehotal, „kolik je ti let?"

„Přišel jsem do Končiny s prvními Haruchai, když byl Kevin Nejvyšším Pánem teprve nedlouho. Jako první jsme společně vyslovili slib služby. Společně jsme vzývali moc Země, aby dosvědčila náš závazek. Nyní se nevracíme domů, dokud nebudeme zabiti."

Dva tisíce let, mumlal si Covenant. Dokud nebudeme zabiti. To není možné. Nic takového se neděje. Ve svém zmatku se snažil namluvit sám sobě, že to, co slyšel, je stejně jako citlivost jeho nervů jen dalším důkazem nemožnosti existence Končiny. Ale neznělo mu to jako důkaz. Pohnulo jím to, jako by se byl dozvěděl, že Bannor trpí vzácnou formou lepry. S námahou vydechl: „Proč?"

Bannor jednotvárným hlasem pravil: „Když jsme přišli do Končiny, viděli jsme divy – obry, Ranyhyny, Libokam – a Pány s takovou mocí, že s námi odmítli vést válku, abychom nebyli do jednoho vyhlazeni. V odpověď na naši výzvu dali lidu Haruchai tak drahocenné dary…" odmlčel se, podle všeho proto, aby se na chvilku zadumal nad osobními vzpomínkami. „Proto jsme složili slib. Nedokázali jsme tu šlechetnost žádným jiným způsobem přiměřeně oplatit."

„Je tohle vaše odpověď na smrt?" Covenant bojoval se svým soucitem a snažil se to, co mu sdělil Bannor, zredukovat do přijatelných rozměrů. „Takhle se v Končině něčeho dosahuje? Kdykoliv máte problémy, prostě uděláte nemožné? Jako Berek?"

„Složili jsme slib. Slib znamená život. Svedení od slibu znamená smrt."

„Ale dva tisíce let?" namítl Covenant. „Zatraceně! Vždyť to ani není slušné. Nemyslíte, že už jste toho udělali dost?"

Strážce bez jakéhokoliv výrazu odpověděl: „Nás nedokážeš svést."

„Svést? Já vás nechci svést. Pro mne za mne si služte těm svým Pánům, dokud nevyschnete. Mluvím o vašem životě, Bannore! Jak dlouho ještě budete sloužit, aniž byste se třeba jen jedinkrát zeptali sami sebe, jestli to za to stojí? Vyžaduje to hrdost nebo alespoň zdravý rozum. Sakra!" Nedokázal si představit, jak by i zdravého člověka nenapadaly myšlenky na sebevraždu tváří v tvář tak dlouhé existenci. „Život není zálivka na salát – nejde jej jen tak rozlévat kolem. Jste lidé. Nenarodili jste se pro nesmrtelnost."

Bannor netečně pokrčil rameny. „Co znamená nesmrtelnost? My jsme strážci krve. Známe jenom život, nebo smrt – slib, nebo svedení."

Až za okamžik si Covenant uvědomil, že strážci krve nazývají Zlora jménem Svůdce. Pak zaúpěl. „No jasně, chápu. Žijete navždy, protože vaše čistá, hříchů prostá služba je naprosto a nepřekonatelně nezatížená tíhou nebo přítěží prosté lidské slabosti. Ach, jaké výhody čistého života."

„To nevíme." Bannorův nemotorný přízvuk zněl podivně. „Kevin nás zachránil. Jak jsme měli uhádnout, co má na mysli? Poslal nás všechny do hor – do hor. Vyptávali jsme se, ale on nám to přikázal. Zavázal nás při našem slibu.

Nevěděli jsme, proč bychom neměli poslechnout. Jak bychom byli mohli vědět? Byli bychom stáli při něm při znesvěcení – stáli bychom při něm nebo bychom mu zabránili. Ale on nás zachránil – nás, strážce krve. Nás, kteří jsme přísahali, že budeme chránit jeho život za každou cenu."

Zachránil, vydechl Covenant bolestně. Cítil bezděčnou krutost Kevinova činu. „Takže vy teď nevíte, zda všechny ty roky života byly správné nebo špatné," řekl nepřítomně. „Jak to vydržíte? Třeba vás slib zavádí."

„Není obvinění, které by proti nám mohlo být vzneseno," ujistil ho Bannor. Jeho nevzrušenost však na okamžik zazněla méně lhostejně.

„Ne, vy se obviňujete sami."

Bannor v odpověď zvolna zamrkal, jako by ani vina, ani ospravedlnění neměly žádný význam pro onu dávnou perspektivu jeho oddanosti.

O okamžik později jeden ze strážných pokynul Covenantovi, aby se vrátil do Lóže. Covenantovi se vzrušením sevřelo srdce. Jeho zděšený soucit s Bannorem mu odčerpal odvahu, necítil se na to, aby předstoupil před Pány a Paní a odpovídal na jejich otázky. Vstal, jako by byl celý rozlámaný, a potom zaváhal. Když ho Bannor pobídl, spěšně mu řekl: „Pověz mi ještě jednu věc. Kdyby byla tvoje žena ještě naživu, chodil bys ji navštěvovat a vracel by ses zase sem? Dokázal…" zajíkl se. „Dokázal bys to snést?"

Strážce jeho pohled zpříma opětoval, avšak zdálo se, že za jeho klidnou tváří přelétají myšlenky jako stíny, když tiše řekl: „Ne."

Covenant se všoural dveřmi dovnitř, dýchaje ztěžka, jako by se mu dělalo špatně od žaludku, a sešel po schodech ke žlutému obětnímu ohni v jámě s gravelem.

Prothall, Mhoram, Osondrea, Pěnosledník, čtyři strážci a čtyři přihlížející – všichni zůstali tak, jak byli, když je opouštěl. Za zlověstného očekávání v jejich očích se posadil na osamělou židli pod stolem Pánů. Chvěl se, jako by ohnivé kameny místo tepla vyzařovaly chlad.

Když Nejvyšší Pán promluvil, stařecký šelest v jeho hlase se zdál horší než předtím. „Thomasi Covenante, jestliže jsme se k tobě zachovali nevhodně, požádáme tě v pravý čas o prominutí. Musíme však vyřešit naše pochybnosti o tobě. Zatajil jsi mnoho věcí, které musíme znát. Na jedné věci jsme se však shodnout dokázali. Tvou přítomnost v Končině si vysvětlujeme takto:

Při rytí pod Hromovou horou našel Droslint Skáloplaz ztracenou Hůl zákona. Bez pomoci by potřeboval mnoho let k tomu, aby ji ovládl. Avšak Pán Zlor Povýšenec se o Droslintově objevu dozvěděl a na základě vlastních cílů souhlasil, že jeskynního běsa naučí Hůl používat. Očividně se nesnažil Hůl od Droslinta získat. Snad byl příliš slabý. Nebo se možná bál používat nástroj, který nebyl určen jeho rukám. Anebo má nějaký strašlivý záměr, o kterém nevíme. Nicméně opět je zřejmé, že Pán Zlor přiměl Droslinta, aby tě pomocí Hole přenesl do Končiny – jedině Hůl zákona má takovou moc. A Droslint by si takový úkol nedokázal vymyslet ani jej provést bez pomoci někoho s hlubokými znalostmi umění. Byl jsi přiveden do Končiny na Zlorův příkaz. Můžeme se pouze modlit, aby toho byly účastný i jiné síly."

„To nám ovšem neříká proč," pravil Mhoram napjatě. „Pokud bylo jediným Zlorovým cílem předat poselství, nepotřeboval k tomu někoho, kdo není z Končiny – a nepotřeboval by tě chránit před Droslintem, jak učinil, když tě přenesl na Kevinovu stráž, a jak se podle mého pokoušel, když poslal jednoho ze svých Běsů, aby tě odvrátil od cesty k Andelainu. Ne, ty jsi naším jediným vodítkem k Povýšencovu skutečnému záměru. Proč povolal někoho mimo Končinu? A proč právě tebe? Jakým způsobem sloužíš jeho záměrům?"

Covenant hlasitě oddechoval, svíral čelisti a neříkal nic.

„Dovol mi, abych to vyjádřil jinak," naléhal Prothall. „Ten příběh, který jsi nám vyprávěl, obsahuje náznaky pravdy. Jen několik málo žijících ví, že Běsové se kdysi jmenovali Herem, Sheol a Jehannum. A víme, že jeden z Nespoutaných po mnoho let studoval andelainské bludičky."

Covenant si bezděčně vzpomněl na beznadějnou odvahu zvířat, která pomáhala Nespoutanému v Andelainu při jejich záchraně. Vrhala se vstříc masakru se zoufalou a marnou bojovností. Zaskřípěl zuby a pokusil se zakrýt si uši před vzpomínkou najejich umírání.

Prothall bez přerušení pokračoval: „A víme, že zkouška pravdy lomilíialorem je spolehlivá – pokud zkoušený nepřevyšuje zkoušejícího."

„Jenže Povýšenec to ví také," vyjela Osondrea. „Mohl vědět, že nějaký Nespoutaný žil a konal pozorování v Andelainu. Mohl si tuhle historku připravit předem a naučit tě ji. Pokud ano," pronesla temně, „pak věci, o kterých odmítáš mluvit, jsou přesně ty, na kterých by ztroskotala. Proč tě drewor Vyšného Dřevnova zkoušel? Jak tě zkoušel?

Proti komu jsi bojoval tou holí? Jaký instinkt obrátil Atiaran, ženu Trellovu, proti tobě? Bojíš se odpovědět, protože bychom pak prohlédli Povýšencovo dílo."

Nejvyšší Pán Prothall autoritativně zarachotil: „Thomasi Covenante, musíš nám předložit nějaké znamení, že tvůj příběh je pravdivý." „Znamení?" zaúpěl Covenant.

„Předlož nám důkaz, že ti můžeme věřit' Přepověděl jsi záhubu našich životů. Tomu věříme. Ale možná je tvým záměrem odvést nás od správné obrany Končiny. Dej nám nějaké znamení, Nevěrče."

Skrze své chvění Covenant pocítil, jak se kolem něj neproniknutelně sevřely okolnosti jeho snu a učinily tak konec jakékoliv touze po naději či po nezávislosti. Zvedl se, aby se té krizi postavil vzpřímeně. Jako k poslednímu útočišti se chraptivě obrátil k Pěnosledníkovi: „Pověz jim, jak se Atiaran sama obviňovala z toho, co se stalo při slavnosti. Protože pomíjela výstrahy. Pověz jim to."

Úpěnlivě na Pěnosledníka hleděl a přál si, aby obr podpořil jeho poslední šanci na nezávislost, a ten po vážné chvíli řekl: „Můj přítel Thomas Covenant mluví pravdu – svým způsobem. Atiaran, žena Trellova, si o sobě myslela to nejhorší."

„To nic neznamená!" vyhrkla Osondrea. „Možná se obviňovala z toho, že ho zavedla na slavnost – že umožnila… Její bolest ho neosvědčuje." A Prothall trval tichým hlasem na svém: „Tvé znamení, Covenante. Leží na nás nezbytnost soudu. Musíš si vybrat mezi Končinou a jejím nepřítelem."

Covenante, pomoz jim!

„Ne!“ zachroptěl a prudce zdvihl tvář k Nejvyššímu Pánu. „To nebyla moje chyba. Nevidíte, že právě tohle Zlor chce, abyste udělali?“

Prothall vstal a opřel se o svou hůl. Když promluvil, jeho postava jako by sílila. „Ne, nevidím. Jsi pro mne uzavřen. Žádáš, abychom ti věřili, avšak odmítáš prokázat svou hodnověrnost. Ne. Vyžaduji znamení, které nám odmítáš. Jsem Prothall, syn Dwillianův, usnesením Rady zvolený Nejvyšším Pánem. Na své žádosti trvám.“

Covenant dlouho zvažoval své rozhodnutí. Oči mu padly na jámu s gravelem. Covenante, pomoz jim! Se zasténáním si vzpomněl, čím vším zaplatila Atiaran, aby ho dostala tam, kde se nachází nyní. Její bolest ho neosvědčuje.

Jako druhý hlas slyšel říkat Bannora: Dva tisíce let. Život nebo smrt. To nevíme. Avšak tvář, kterou viděl v ohnivých kamenech, patřila jeho ženě. Joan! vykřikl. Je nemocné tělo ze všeho nejdůležitější?

Rozhalil trhnutím košili, jako by si chtěl obnažit srdce. Z kusu clingoru na své hrudi strhl svůj snubní prsten, navlékl si jej na prsteníček a jakoby vzdorně zdvihl levou pěst. Ale nebyl vzdorný. „Nedokážu jej používat!“ vykřikl ztraceně, jako by prsten stále byl symbolem jeho manželství, a ne talismanem divoké magie. „Jsem malomocný!“

Lóží zazvučel úžas, celé ovzduší se rázem změnilo. Správci a Garth zůstali jako omráčení. Prothall vrtěl hlavou, jako by se snažil poprvé v životě probudit. Mhoramovou tváří projelo intuitivní pochopení jako příďová vlna a on vyskočil na nohy s výrazem napjaté pozornosti. Také Pěnosledník vstal a vděčně se zubil. I Paní Osondrea následovala Mhoramova příkladu, avšak v jejích očích se nezračila žádná úleva. Covenant viděl, jak se Osondrea prodírá celým tím zmatkem až k jádru situace – viděl, jak v hlavě převaluje myšlenku: Spasí, nebo zatratí, spasí, nebo zatratí. Podle všeho si jako jediná mezi Pány a Paními uvědomovala, že ani toto znamení nestačí.

Konečně se Nejvyšší Pán ovládl. „Nyní konečně víme, jak tě máme poctít,“ vydechl. „Vicepane Thomasi Covenante, Nevěrče a nositeli bílého zlata, buď vítán a buď věrný. Odpusť nám, neboť jsme nevěděli. Tobě patří divoká magie, která hubí mír. A moc je ve všech časech strašlivá věc.“

Páni a Paní gestem pozdravili Covenanta, jako by ho chtěli zároveň vzývat a chránit se před ním, a pak společně začali zpívat:

V každém kameni spočívá divoká magie,
kterou rozpoutá nebo ovládne bílé zlato,
zlato, vzácný kov, nezrozený v Končině,
jež nepodléhá zákonu, ani jím není omezeno,
tím zákonem, jímž byla stvořena Končina
(neboť Končina je krásná
jako sen silné duše o míru a harmonii
a Krása není možná bez kázně –
a zákon, z něhož se zrodil čas,
je sebeovládání Stvořitele Končiny) –
nýbrž je klenebním kamenem, čepem či podstatou

anarchie, z níž byl stvořen čas
a s časem Země
a se Zemí ti, kdo ji zalidňují:
divoká magie, zkrocená v každé částici života
a rozpoutávaná nebo ovládaná zlatem
nezrozeným v Končině,
protože tato moc je kotvou oblouku života,
jenž se klene časem a ovládá jej:
a bílé zlato – bílé,
nikoliv barvy ebenu, krve, těla či zeleně –
proto, že bílá je barva kostí:
barva opory těla,
kázně života.
Tato moc je sama sobě protimluvem,
protože moc neexistuje bez zákona
a divoká magie nemá žádný zákon,
a bílé zlato je samo sobě protimluvem,
protože představuje páteř života,
ač neobsahuje nic z Končiny.
A ten, kdo třímá divokou magii bílého zlata,
je sám sobě protimluvem –
neboť je všechno i nic,
hrdina i pošetilec,
silný i bezmocný –
a jediným slovem pravdy nebo zrady
spasí, nebo zatratí Zemi,
protože je šílený i zdravého rozumu,
chladný i vášnivý,
ztracený i nalezený.

Byla to spletitá píseň, podivně harmonizovaná, bez pomlk na koncích veršů, které by dovolily posluchačům vydechnout. A Covenant v ní slyšel supí křídla Zlorova hlasu, jenž říkal: Máš moc, ale nikdy se nedozvíš, co to je. Na konci proti mně nebudeš schopen bojovat. Když píseň končila, přemítal, zda jeho úsilí slouží Povýšencovým manipulacím, nebo jim naopak překáží. Nedokázal to rozeznat. Ale nenáviděl pravdu ve Zlorových slovech a bál se jí. Prolomil ticho, které následovalo po hymnu Pánů. „Nevím, jak prsten použít. Nechci to vědět. Nenosím jej kvůli tomu. Jestli si myslíte, že jsem nějaká vtělená spása, pak je to lež. Jsem malomocný."

„Ach, Vicepane Covenante," vzdychl Prothall, když se Páni, Paní a Pěnosledník znovu usadili, „dovol mi, abych opakoval: Odpusť nám, prosím. Nyní již chápeme mnohé – proč jsi byl povolán – proč s tebou drewor Baradakas jednal tak, jak jednal – proč se tě Droslint Skáloplaz pokusil polapit při slavnosti jara. Naopak, prosím, rozuměj, že vědomost o prstenu je pro nás nezbytná. Tvoje podobnost s Berekem Půlručkem není bezdůvodná. Bohužel ti však nemůžeme

prozradit, jak používat bílé zlato. Běda, víme dost málo i o tom umění, které již vlastníme. A obávám se, že i kdybychom měli a chápali všech sedm oddílů a slov, divoká magie by stále byla mimo naše chápání. Vědomost o bílém zlatu k nám přišla skrze dávná proroctví – skrze předpovědi, které, jak podotkl Slanomil Pěnosledník, říkají mnoho, ale objasňují málo – ale z divoké magie nerozumíme ničemu. Přesto jsou proroctví jasná, pokud jde o tvou důležitost. Proto tě nazývám 'Vicepanem', účastníkem všech záležitostí Rady, dokud od nás neodejdeš. Musíme ti věřit.“

Covenant začal přecházet sem a tam, poháněn svými rozpornými potřebami, a zavrčel: „Baradakas říkal přesně to samé. Sakra! Vy mě, lidi, děsíte. Když se snažím být odpovědný, vyvíjíte na mne nátlak – a když vám povolím… Nepokládáte ty správné otázky. Nemáte ani nejmenší potuchy, co je to malomocný, a přitom vás ani nenapadne se na to vyptávat. Proto si mě Zlor k tomuhle vybral. Protože nemohu… Zatraceně! Proč se mě nevyptáváte, co je to za místo, odkud jsem přišel? Musím vám to říci. Svět, ze kterého pocházím, nedovoluje nikomu žít za jiných podmínek než za jeho vlastních. A ty podmínky… ty podmínky protiřečí vašim.“

„Jaké jsou jeho podmínky?“ otázal se opatrně Nejvyšší Pán.

„Že váš svět je sen.“

V překvapeném tichu Lóže se Covenant zašklebil a trhl sebou, když mu hlavou bleskly obrazy – sloupy soudní budovy, starý žebrák, maska policejního vozu. Sen! oddechoval horečně. Sen! Nic z tohoto se neděje…!

Pak Osondrea vyštěkla: „Cože? Sen? Chceš tím říci, že se ti to zdá? Myslíš si, že spíš?“

„Ano!“ Cítil se slabý strachem, jeho odhalení ho zbavilo štítu a vystavilo útokům. Ale nemohl je odvolat. Potřeboval je, aby opět nabyl jakési poctivosti. „Ano.“

„Jistě!“ odsekla. „Bezpochyby to vysvětluje masakr při slavnosti. Řekni mi, Nevěrče – považuješ to za noční můru, nebo si tvůj svět v takových snech libuje?“

Než se Covenant vzmohl na odpověď, ozval se Pán Mhoram: „To stačí, sestro Osondreo. On už dostatečně mučí sám sebe.“

S planoucím pohledem zmlkla a za okamžik pravil Prothall: „Možná, že bohové mají takovéto sny. Ale my jsme smrtelníci. Můžeme pouze odporovat zlu, nebo se mu vzdát. Tak či onak zahyneme. Byl jsi vyslán, aby ses nám kvůli tomu vysmíval?“

„Vysmíval?“ Covenant nedokázal najít slova, kterými by odpověděl. Němě při té myšlence sekl do vzduchu svou zmrzačenou rukou. „Je to přesně naopak. On se vysmívá mně.“ Když na něj všichni Páni a Paní nechápavě pohlédli, prudce vykřikl: „Cítím tep ve špičkách prstů! Ale to je nemožné! Jsem nemocný. Nevyléčitelně nemocný. Musím… musím najít způsob, jak se bránit šílenství. Sakra! Nechci přijít o rozum jenom proto, že nějaká dokonale slušná postava ve snu ode mne potřebuje něco, co nedokážu poskytnout.“

„Nu, to může být.“ Prothallův hlas obsahoval tón smutku a soucitu, jako by poslouchal nějakého uctívaného proroka, který právě popřel nebo zatratil zdravý rozum. „Ale přesto ti budeme věřit. Jsi zahořklý a zahořklost je známkou zájmu.

Věřím jí. A to, co říkáš, také vyhovuje starým proroctvím. Obávám se, že nadchází čas, kdy budeš poslední nadějí Končiny.“

„Vy to nechápete?“ zasténal Covenant, neschopný umlčet bolest ve svém hlase. „Přesně tohle Zlor chce, abyste si mysleli.“

„Možná,“ řekl zamyšleně Mhoram. „Možná.“ Potom, jako by dospěl k rozhodnutí, obrátil svůj nebezpečný pohled přímo ke Covenantovi. „Nevěrče, musím se tě otázat, jestli ses Pánu Zlorovi vzepřel. Nemluvím o slavnosti. Když tě přenesl od Droslinta Skáloplaze na Kevinovu stráž – postavil ses mu?“

Ta otázka způsobila, že se Covenant náhle cítil slabý, jako by přetrhla strunu jeho odolnosti. „Nevěděl jsem jak.“ Unaveně se zase posadil do osamění své židle. „Nevěděl jsem, co se to děje.“

„Nyní jsi Vicepán,“ zamumlal Mhoram. „Už není třeba, abys seděl tam.“

„Už nemůžeme sedět vůbec,“ opravil ho Prothall s náhlou čilostí. „Máme toho příliš mnoho na práci. Musíme ořemýšlet a zkoumat a plánovat – ať už v této zkoušce osudu podnikneme cokoliv, musíme se rozhodnout rychle. Sejdeme se opět dnes večer. Tuvore, Garthe, Birinaire, Tohrme – připravte sebe i všechny, které máte na povel. Přineste s sebou večer do Rady veškeré strategické nápady, které máte. A vyhlašte po celé Citadele, že Thomas Covenant byl jmenován Vicepanem. Je to cizinec a host. Birinaire – dej se ihned do práce pro obry. Bannore, myslím, že Vicepán už nemusí déle zůstávat ve věži.“ Odmlčel se a rozhlédl se kolem, aby poskytl ostatním možnost promluvit. Pak se obrátil a opustil Lóži. Osondrea ho následovala a Mhoram po dalším obřadném pozdravu Covenantovi také odešel.

Covenant šel otupěle za Bannorem vysokými chodbami a vzhůru po schodištích, až dospěli do nového obydlí. Strážce ho uvedl do apartmá o několika komnatách. Měly vysoký strop a byly zalité denním světlem z několika širokých oken, hojně zásobené jídlem a jarním vínem a neozdobené. Když Bannor odešel, Covenant vyhlédl z jednoho okna a zjistil, že jeho komnaty se nacházejí v severní stěně Libokamu, s výhledem na drsné pláně a k severu se stáčející útes plošiny. Slunce stálo nad hlavou, avšak poněkud k jihu od Citadely, takže okna byla ve stínu.

Odstoupil od okna, zamířil k podnosu s jídlem a lehce se najedl. Pak si odlil jarního vína do láhve, kterou si odnesl do ložnice. Tam našel jedno arkýřové okno. Poskytovalo mu ovzduší soukromí a míru.

Kam odsud odejde? Nepotřeboval být velkým myslitelem ani prorokem na to, aby věděl, že v Libokamu nemůže zůstat. Byl zde příliš zranitelný.

Posadil se v kamenném výklenku, aby přemýšlel o Končině, jež se prostírala dole, a aby se divil, co to sám sobě provádí.

PATNÁCT:

Velká výzva

KDYŽ Bannor toho večera vešel do apartmá, aby Covenanta odvedl na večerní setkání Pánů, našel jej stále sedět v arkýři ložnicového okna. Ve světle Bannorovy pochodně vyhlížel Covenant vyzáble a strašidelně, jako by ho bylo vidět zpola skrze stíny. Pod očima měl temné kruhy od únavy a vzrušení, rty měl šedivé a bezkrevné, a pokožka na jeho čele měla popelavý nádech. Paže měl založené na prsou, jako by se snažil utišit nějakou bolest ve svém srdci, a díval se do plání, jako by čekal na východ měsíce. Pak si všiml strážce, stáhl rty a obnažil zuby.

„Ty mi stále nevěříš," konstatoval vyčerpaným hlasem.

Bannor pokrčil rameny. „Jsme strážci krve. Nemáme pro bílé zlato žádné použití."

„Žádné použití?"

„Je to vědění – zbraň. Nepotřebujeme zbraně."

„Nepotřebujete?" opakoval Covenant tupě. „Jak bráníte Pány beze zbraní?"

„My…" Bannor zaváhal, jako by v jazyce Končiny hledal slovo, jež by náležitě vyjádřilo jeho myšlenku, „si vystačíme."

Covenant se na chvilku zadumal a pak se vymotal z arkýře. Zastavil se před Bannorem a tiše řekl: „Bravo." Pak zdvihl svou hůl a vyšel z komnat.

Tentokrát si dával větší pozor na cestu, kterou ho Bannor vedl, a neztratil orientaci. Konečně už by mohl být schopný obejít se bez Bannorova vedení. Když došli k velkým dřevěným dveřím Lóže, potkali Pěnosledníka a Korika. Obr přivítal Covenanta pozdravným gestem a širokým zazubením, avšak když promluvil, měl vážný hlas. „Kámen a moře, Vicepane Covenante! Jsem rád, že ses nerozhodl nutit mě zatajit pravdu. Nedokáži snad pochopit celé tvé dilema. Ale věřím, že podstupuješ to lepší riziko – ve prospěch celé Končiny."

„Ty jsi ten pravý, kdo má co říkat," odpověděl Covenant unaveně. Jeho sarkasmus byl obranný reflex, mnoho ostatních už ztratil. „Jak dlouho jste vy obři už ztracení? Myslím, že byste nepoznali dobré riziko, ani kdyby vás nakoplo."

Pěnosledník se zachechtal. „Směle řečeno, příteli. Obři možná nejsou dobrými rádci – navzdory všem těm rokům. Přesto jsi ulehčil mým obavám o Končinu." Covenant se hloupě zašklebil a vešel do Lóže. Poradní síň byla stejně jasně osvětlená a se stejně dokonalou akustikou jako předtím, avšak počet lidí uvnitř byl

jiný. Nebyli tu Variol a Tamarantha a po galerii stáli i seděli roztroušeni početní diváci – rhadhamaerl, lillianrill, bojovníci a správci umění. Za Mhoramem a Ósondreou seděli strážci a Tuvor, Garth, Birinair a Tohrm byli na svých místech za Nejvyšším Pánem.

Pěnosledník zaujal své předchozí místo a pokynul Covenantovi, aby se posadil ke stolu Pánů na židli vedle něj. Korik a Bannor usedli za nimi v nejspodnější řadě na galerii. Diváci téměř okamžitě zmlkli, utichl i šustot jejich šatů. Všichni čekali, až Nejvyšší Pán začne.

Prothall ještě nějaký čas seděl, jako by bloudil v myšlenkách jinde, a pak se unaveně zvedl. Opíral se o svou hůl, a když promluvil, hlas mu stařecky šelestil v hrudi. Bez zaškobrtnutí však zvládl ceremonie vzdání cti Pěnosledníkovi a Covenantovi. Obr odpověděl s veselostí, která zastírala jeho úsilí být stručný. Covenant však tuto formalitu odmítl zamračením a zavrtěním hlavy.

Když s tím byl Prothall hotov, řekl, aniž pohlédl do očí Pánu Mhoramovi a Paní Osondree. „Mezi Novými Pány existuje jeden zvyk – zvyk, který má počátek za dnů Nejvyššího Pána Vailanta před sto lety. Když Nejvyšší Pán pochybuje o své schopnosti vyhovět potřebám Končiny, může předstoupit před Radu a vzdát se svého úřadu Nejvyššího Pána. Potom kterýkoliv Pán nebo Paní, který se tak rozhodne, může žádat toto místo pro sebe.“ S námahou Prothall pevně pokračoval: „Vzdávám se nyní svého vedení. Kámen a kořen! zkouška těchto časů je pro mne příliš těžká. Vicepane Thomasi Covenante, smíš vznést nárok na úřad Nejvyššího Pána pro sebe, pokud si tak přeješ.“

Covenant se díval Prothallovi do očí a snažil se odhadnout jeho záměry. Nepostřehl však v Prothallově nabídce žádný postranní úmysl. Tiše odpověděl: „Víš přece, že nechci.“

„A přece tě žádám, abys to přijal. Nosíš bílé zlato.“

„Zapomeňte na to,“ prohlásil Covenant. „To není tak jednoduché.“

Prothall po chvilce zvolna přikývl. „Aha.“ Obrátil se k Mhoramovi a Osondree. „Činíte si nárok na úřad Nejvyššího Pána?“

„Ty jsi Nejvyšší Pán,“ ujistil ho Mhoram. A Osondrea dodala: „Kdo jiný? Neplýtvej časem na takové pošetilosti.“

„Nuže dobrá.“ Prothall se napřímil v ramenou. „Zkouška a osud tohoto času spočívá na mé hlavě. Jsem Nejvyšší Pán Prothall a se souhlasem Rady má vůle rozhoduje. Nechť se nikdo neobává mě následovat a nechť nikdo neobviňuje jiné, jestliže se mé volby ukáží špatnými.“

Covenantovou tváří přelétl nechtěný záškub, ale neřekl nic, zakrátko se Prothall posadil a řekl: „Nyní uvažujme o tom, co musíme udělat.“

Páni a Paní se navzájem mlčky telepaticky radili. Pak se Osondrea obrátila k Pěnosledníkovi: „Skalní bratře, říká se: 'Když tě tlačí mnoho záležitostí, uvažuj nejdříve o přátelství'. Pro dobro svého lidu by ses měl vrátit do Přímořská tak rychle, jak to jen půjde. Obři se musí dozvědět všechno, co zde proběhlo. Soudím však, že vodní cesta přes Andelain už pro tebe nebude bezpečná. Poskytneme ti doprovod, který tě provede Grimmerdhorským lesem a Severními pláněmi, dokud nebudeš mít za sebou Zlom a Sarangravskou plošinu.“

„Děkuji vám, moji Páni a Paní," odvětil Pěnosledník formálně, „ale toho nebude třeba. Už jsem téhle věci několik myšlenek věnoval. Můj lid se při svém putování naučil od lidu Bhrathair jedno přísloví: 'Ten, kdo čeká, až mu dopadne na krk meč, zaručeně přijde o hlavu.' Mám za to, že nejlepší služba, kterou mohu svému lidu prokázat, bude, když se zúčastním cesty, kterou podniknete, ať vede kamkoliv. Dovolte mi, prosím, abych se k .ám připojil."

Nejvyšší Pán Prothall se usmál a pokynul hlavou na znamení, že je srozuměn. „Mé srdce v to doufalo. Vítej při naší zkoušce. V nebezpečích a v nepříjemných situacích nás obři posilují a my nedokážeme dostatečně vyzpí\at svou vděčnost. Ale tví lidé nesmějí zůstat bez varování. Vyšleme jiné posly."

Pěnosledník se v odpověď uklonil a Paní Osondrea pak navázala tím, že oslovila maršála Gartha.

Garth vstal a ohlásil: „Paní, udělal jsem všechno, jak jsi žádala. Na vrcholu Libokamu již plane vlajkový oheň. Všichni, kdo jej spatří, budou varovat svůj lid a budou šířit výstrahu před válkou na jih, na východ i na sever. Ráno již budou vyzbrojeni všichni, kdo žijí na sever od Konejšivé a na západ od Grimmerdhoru, a ti, kdo žijí u řeky, vyšlou běžce do Ústředních plání. Dále už se výstraha bu „ de šířit pomaleji.

Vyslal jsem do Grimmerdhoru a do Andelainu oddíly zvědů. Než však obdržíme jasné slovo z Lesa, uplyne šest dní. A třebaže jsi to nežádala, zahájil jsem přípravy k tažení. Celkem je nyní v činnosti jeden tisíc tři sta mých bojovníků. Dvacet eomanů zůstává v pohotovosti."

„To je dobré," pravila Osondrea. „Výstrahu, která musí být doručena do Přímořská, tedy svěřujeme tobě. Pošli tolik bojovníků, kolik uznáš za vhodné, aby toto poselství zajistili."

Garth se uklonil a posadil se.

„A teď." Kývla hlavou, jako by si ji chtěla vyčistit od ostatních úvah. „Věnovala jsem svůj čas úvahám nad cestou Vicepana Covenanta. Přítomnost bílého zlata vysvětluje mnohé. Přesto stále mnoho věcí vyžaduje přemýšlení – bouře směřující k jihu, trojkřídlý pták, ohavný útok na andelainské bludičky, krvavé zbarvení měsíce. Pro mne je význam těchto znamení jasný."

Prudce plácla dlaní do stolu, jako by ten zvuk i bolest potřebovala, aby jí pomohly mluvit. „Droslint Skáloplaz již našel svou kletbu – kámen Zlozemě nebo nějaké jiné smrtonosné zlo. Spolu s Holí zákona má dostatečnou moc na to, aby rozmetal běh období!"

Z galerie se ozvalo tiché zaúpění, avšak Prothall a Mhoram se tvářili, jako by je to nepřekvapovalo. V Mhoramových očích přesto zesílil nebezpečný lesk, když Osondreu tiše vybídl: „Vysvětli to, prosím."

„Důkaz moci je zřejmý. Víme, že Droslint má Hůl zákona. Ale Hůl není neutrální nástroj. Byla vyřezána z Jediného stromu jako služebnice Země a zákona Země. Avšak všechno, co se nyní děje, je nepřirozené, špatné. Dovedete si představit tu sílu vůle, která by mohla Hůl donutit třeba jen ke znetvoření jediného ptáka? Nu, třeba Droslintovi tu vůli dává šílenství. Nebo možná Hůl nyní ovládá Povýšenec. Ale uvažte – zrození trojkřídlého ptáka je tím nejmenším z oněch zlých činů. Ani na vrcholu své moci v dřívějším věku se Pán Zlor neodvážil zaútočit na

bludičky. A co se týče znesvěceného měsíce –jedině nejtemnější a nejstrašnější z dávných proroctví prozrazují takové věci.

Zdá se vám přesvědčivý tento důkaz, že Pán Zlor skutečně má v držení Hůl zákona? Ale uvažte – i s menší námahou, než vyžaduje zkažení měsíce, by nás mohl zadupat do země. Proti takové moci bychom nedokázali bojovat. A přesto se takto vyčerpává – tak naprázdno. Využil by své síly nejprve proti tak nepatrnému cíli – proti bludičkám, kdyby mohl snadno zničit nás? A jestliže ano, dokázal by zkazit měsíc za pomoci Hole zákona – nástroje, který nebyl vyroben pro jeho ruku a staví se na odpor jeho nadvládě při každém doteku?

Soudím, že kdyby Pán Zlor ovládal Hůl, neudělal by a nejspíš by ani nemohl udělat to, co se stalo – ne dřív, než bychom byli zničeni. Jestliže však Hůl má stále Droslint, pak na ni sám nestačí. Žádný jeskynní běs není dost velký na to, aby takové zločiny provedl bez moci jak Hole, tak Kamene. Jak víte, jeskynní běsové jsou stvoření slabé vůle. Snadno se nechají ovládnout a zotročit. A nemají žádné složité umění. Proto vždy byli zásobárnou sil pro armády Pána Zlora.

Pokud usuzuji správně, pak je Povýšenec vydán Droslintovi stejně na milost a nemilost jako my. Osud tohoto času závisí na šíleném vrtochu jednoho jeskynního běsa.

Tak usuzuji proto, že jsme ještě nebyli napadeni.“

Prothall při těch slovech smutně přikyvoval a Mhoram navázal na Osondreing úvahy. „Takže Pán Zlor spoléhá na to, že ho zachráníme a samy sebe vydáme záhubě. Nějakým způsobem chce dosáhnout toho, že past, v níž vězíme my i on, se zavře jenom za námi. Předstíral Droslintovi přátelství, aby sám sebe ochránil, dokud jeho plány neuzrají. A naučil Droslinta, jak použít tuto nově nalezenou moc způsobem, který uspokojí chtivost jeskynního běsa po jejím ovládnutí, ale nás přímo neohrozí. Tak se pokouší zajistit, že se pokusíme Hůl zákona Droslintovi vyrvat.“

„A proto,“ vyštěkla Osondrea, „by od nás bylo čirým bláznovstvím, kdybychom se o to pokoušeli.“

„Jak to?“ namítl Mhoram. „Poselství říká: 'Bez ní mi nebudou schopni vzdorovat ani sedm roků.' Předpovídá nám dřívější konec, pokud se nepokusíme, nebo pokud se pokusíme a nepodaří se nám to, než když uspějeme.“

„A co by takovými předpověďmi získal? Co jiného než naši okamžitou smrt? Jeho poselství je jenom vábení falešné naděje, které nás má zlákat k pošetilosti.“

Avšak Mhoram odpověděl citátem: „'Droslint Skáloplaz vlastní Hůl a to je vskutku důvod k hrůze. Jestliže poselství nebude vyslyšeno, Droslint bude do dvou let dosazen na trůn v Citadele Pánů.'„

„Poselství bylo vyslyšeno!“ trvala na svém Osondrea. ..Byli jsme varováni. Můžeme se připravit. Droslint je šílený a jeho útoky budou tím šílenstvím poznamenány. Možná, že odhalíme nějakou jeho slabou stránku a zvítězíme. U sedmi! Libokam nikdy nepadne, dokud tu zůstanou strážci krve. A obři a Ranyhynové nám přijdou na pomoc.“ Obrátila se k Nejvyššímu Pánu a naléhala: „Prothalle, nepodléhej vábení této výpravy. Je to chiméra. Padneme pod stínem a Končina zaručeně zahyne.“

„Jenže když uspějeme," opáčil Mhoram, „když získáme Hůl, naše příležitost se prodlouží. Navzdory proroctví Pána Zlora možná v Holi najdeme dost moci Země na to, abychom ve válce zvítězili. A jestliže ne, budeme mít o to víc času hledat jinou záchranu."

„Jak můžeme uspět? Droslint má v moci jak Hůl zákona, tak kámen Zlozemě."

„A neovládá ani jedno."

„Ovládá toho dost! Zeptej se bludiček na rozsah jeho moci. Zeptej se měsíce."

„Zeptejte se mne," zavrčel Covenant a zvolna se vztyčil. Na okamžik zaváhal, jak se o něj přetahoval strach z Droslinta s hrůzou z toho, co se s ním stane, jestli se Páni nevydají hledat Hůl. Živě před sebou viděl zlomyslnost v Droslintových lávových očích. Ale pomyšlení na Hůl v něm převážilo. Cítil, že se mu podařilo proniknout do souvislostí jeho snu. Hůl ho přenesla do Končiny, bude ji tedy potřebovat, aby unikl. „Zeptejte se mne," opakoval. „Nemyslíte, že i pro mne je tu něco v sázce?"

Nikdo neodpověděl a Covenant byl nucen pokračovat ve sporu sám. Při svých úvahách dokázal najít jen jednu křehkou naději. S námahou o ní začal hovořit. „Podle vás si mě vybral Zlor. Ale on o mně na Kevinově stráži mluvil, jako by mě vybral někdo jiný – říkal mu 'můj nepřítel'. O kom to mluvil?"

Nejvyšší Pán zamyšleně odpověděl: „Nevím. Už dříve jsme řekli, že doufáme, že se tvého výběru účastnily i jiné síly. Možná ano. Několik z našich nejstarších legend mluví o Stvořiteli – Stvořiteli Země – ale nic o této bytosti nevíme. Víme jenom, že my jsme smrtelní, zatímco Pán Zlor není – nějakým způsobem převyšuje pouhé tělo."

„Stvořitel," zamumlal Covenant. „Dobrá." Na okamžik se mu myslí mihla zneklidňující vzpomínka na starého žebráka, který ho oslovil před soudní budovou. „Proč si mě vybral?"

Prothallův odříkavý pohled neuhnul. „Kdo může říci? Možná právě proto, že si tě vybral Pán Zlor."

Ten paradox Covenanta pohněval, avšak on pokračoval, jako by ho ten protimluv poháněl: „Pak tento… Stvořitel… také chtěl, abyste Zlorovo poselství slyšeli. Vezměte to v úvahu."

„Tady je to!" vyjela Osondrea. „Tohle je lež, kterou jsem hledala – to poslední vnadidlo. Podnícením naděje na neznámou pomoc se Pán Zlor snaží zajistit, že se na tu bláznivou výpravu vydáme."

Covenant neodvracel pohled od Nejvyššího Pána. Díval se mu do očí a snažil se nahlédnout do jeho mysli za závoj dlouhé askeze. Prothall však jeho pohled pevně opětoval. Vrásky v koutcích očí jako by tam vytesalo veliké sebezapření. „Paní Osondreo," pravil vyrovnaně, „odhalilo tvé zkoumání nějaké známky naděje?"

„Známky? Osudová znamení?" Její hlas zněl Lóží neochotně. „Já nejsem Mhoram. Kdybych byla, zeptala bych se Covenanta, jaké sny se mu zdály v Končině. Ale já dávám přednost praktickým nadějím. A tu vidím jen jednu: zatím bylo ztraceno jen málo času. Mé srdce mi říká, že žádná jiná kombinace náhody a volby by sem Covenanta tak rychle nepřivedla."

„Dobrá," odvětil Prothall. Jeho pohled, zaklesnutý do Covenantova, na okamžik nabyl na ostrosti a Covenant <onečně spatřil, že Nejvyšší Pán se už rozhodl. Naslouchal debatě jenom proto, aby sám sobě poskytl poslední šanci nalézt alternativní řešení. Covenant neohrabaně sklopil oči a sklesl do židle. Jak to dělá? zamumlal sám k sobě zbytečně. Odkud se bere všechna ta odvaha?

Jsem snad jediný zbabělec…?

O chvíli později si Nejvyšší Pán přitáhl modré roucho těsněji k sobě a vstal. „Přátelé," řekl hlasem zastřeným jakoby rýmou, „nastal čas rozhodnutí. Musím vybrat způsob jednání, který by měl vyhovět našim potřebám. Pokud někdo má nějaké myšlenky, které je třeba vyslovit, nechť nyní promluví." Nepromluvil nikdo a Prothall jako by z toho mlčení čerpal důstojnost a velikost. „Slyšte tedy vůli Prothalla, syna Dwillianova, Nejvyššího Pána zvoleného usnesením Rady – a nechť mi Končina odpustí, jestliže se zmýlím nebo selžu. V tomto okamžiku je budoucnost Země v mých rukách.

Paní Osondreo, tobě, jakož i Variolovi a Tamarantě svěřuji obranu Končiny. Vyzývám vás – učiňte všechno, co vám napoví moudrost či vidění, abyste ochránili život, svěřený do naší odpřisáhnuté péče. Pamatujte, že naděje trvá, dokud stojí Libokam. Jestliže však Libokam padne, pak všechny věky a díla Pánů od Bereka Půlručka až po naši generaci skončí a Končina již nikdy nic podobného nepozná.

Pán Mhoram a já se vydáme hledat Droslinta Skáloplaza a Hůl zákona. Doprovázet nás budou obr Slanomil Pěnosledník, Vicepán Thomas Covenant, tolik strážců krve, kolik kapitán Tuvor uzná za vhodné uvolnit z obrany Libokamu, a jeden eoman Válečnictva. Tak se nepoženeme pošetile a bez zajištění do záhuby – avšak hlavní moc Citadely Pánů zůstane, aby bránila Končinu, i kdyby se nám našeho cíle nepodařilo dosáhnout.

Slyšte a buďte připraveni. Výprava vyráží s prvním světlem."

„Nejvyšší Pane!" zaprotestoval Garth a vyskočil na nohy. „Nepočkáš na nějaké zprávy od mých zvědů? Aby ses dostal k Hromové hoře, musíš vzdorovat Grimmerdhoru. Jeli les zamořen služebníky Šedého zabijáka nebo Droslinta, nebudeš v bezpečí, dokud moji zvědové nevypátrají pohyby nepřátel."

„To je pravda, maršále," odtušil Prothall. „Ale o kolik dní nás to zdrží?"

„O šest dní, Nejvyšší Pane. Pak budeme vědět, kolik sil si průjezd Grimmerdhorem vyžádá."

Mhoram už nějakou dobu seděl s bradou podepřenou rukama a nepřítomně zíral do jámy s gravelem. Nyní se však probudil a pravil: „Stovku strážců krve. Nebo všechny válečníky, které má Libokam k dispozici. Viděl jsem to. V Grimmerdhoru jsou prazlochové – a tisíce vlků. Loví v mých snech." Zdálo se, že jeho hlas ochladil vzduch v Lóži jako mrazivý závan.

Avšak Prothall odolal kouzlu Mhoramových slov a ihned prohlásil: „Ne, Garthe. Nemůžeme nic odkládat. A nebezpečí v Grimmerdhoru je příliš velké. I Droslint Skáloplaz si spočetl, že pro nás nejlepší cesta k Hromové hoře vede lesem a podél severního okraje Andelainu. Avšak my půjdeme na jih a obejdeme Andelain a pak se dáme k východu přes Morinmoss na pláně Ra, než se obrátíme na sever ke Gravin Threndor. Já vím, vypadá to jako dlouhá cesta, plná zbytečných leguí, když jde o výpravu, která musí litovat každého ztraceného dne. Avšak tato

jižní cesta nám umožní získat pomoc Ránů. Tak se budou na naší výpravě podílet všichni dávní Povýšencovi nepřátelé. A možná se nám podaří zkřížit Droslintovy propočty.

Ne, moje rozhodnutí je jasné. Výprava vyrazí zítra k jihu: Takové je moje slovo. Nechť ti, kdo pochybují, nyní promluví.“

A Thomas Covenant, který pochyboval o všem, cítil Prothallovu odhodlanost a důstojnost tak silně, že neřekl nic.

Pak Mhoram a Osondrea vstali, bezprostředně následováni Pěnosledníkem, a za nimi vstávalo celé shromáždění. Všichni se obrátili k Nejvyššímu Pánu Prothallovi a Osondrea pozdvihla hlas, aby řekla: „Nechť nad tebou bdí Melenkurion Nebehráz, Nejvyšší Pane. Melenkurion abatha! Ochraňuj a zvítěz. Sémě a kámen, nechť se tvůj záměr zdaří. Nechť tě neoslepí žádné zlo a neohrozí žádná špatnost – ani strach, ani mdloba, ani odpočinek, ani radost ani bolest nechť nezmenší žal zlých. Zbabělost je neospravedlnitelná, zrada neodpustitelná. Nebehráz nechť

nad tebou bdí a kořeny Země nechť tě posílí. *Melenkurion abatha! Minas mil khabaal!*“

Prothall sklonil hlavu a galerie a Páni i Paní odpověděli jediným spontánním pozdravným gestem, jediným žehnajícím vztažením paží.

Pak začali lidé z Lóže pomalým proudem odcházet. Také Prothall, Mhoram a Osondrea odešli svými soukromými dveřmi.

Jakmile byli pryč, Pěnosledník se připojil ke Covelantovi a společně zamířili ke schodům, následováni Bannorem a Korikem. Před Lóží Pěnosledník zaváhal, nad něčím se zamyslel a pak řekl: „Příteli, odpověděl bys mi na jednu otázku?“

„Myslíš, že jsem si něco nechal pro sebe?“

„Co se toho týče, kdo ví? Vílí lid Elohim měl přísloví: Srdce si hýčká tajemství, která nestojí za to říkat.' Ach, ti měli v lásce smích. Ale…“

„Ne,“ přerušil ho Covenant. „Už mě zkoumali dost.“ Vykročil směrem ke svým komnatám.

„Ale ještě jsi moji otázku neslyšel.“

Covenant se obrátil. „Proč bych měl? Chceš se mě zeptat, co proti mně měla Atiaran.“

„Ne, příteli,“ odvětil Pěnosledník a tiše se zasmál. „Tohle tajemství ať si tvoje srdce hýčká třeba až do konce času. Moje otázka je tato: Jaké sny jsi měl od chvíle, kdy jsi přišel do Končiny? Co se ti zdálo té noci v mém člunu?“

Covenant impulsivně odpověděl: „Zástup mých lidí – skutečných lidí – na mne plival krev. A jeden z nich řekl: Na smrt existuje pouze jediná dobrá odpověď.',„

„Jenom jedna? Co je to za odpověď?“

„Obrátit se k ní zády,“ řekl úsečně Covenant, když vyrazil chodbou. „Vyvrhnout ji.“ V uších mu zazněl Pěnosledníkův dobromyslný smích, avšak on kráčel dál, až už obra neslyšel. Pak se snažil rozpomenout se na cesty ke komnatám. S menší Bannorovou pomocí apartmá našel a zavřel se uvnitř. Jediné, čím se obtěžoval, než zavřel za Bannorem dveře, bylo zapálit jednu pochodeň.

Zjistil, že v jeho nepřítomnosti někdo zavřel okenice před sveřepým svitem měsíce. Se zvrácenou touhou jednu z nich otevřel. Krvavá krajina však jeho oči dráždila jako zápach mršiny a on opět okenici přibouchl. Než se odebral na lůžko,

dlouho chodil po místnosti sem a tam a přel se sám se sebou, dokud ho nepřemohla únava.

Když se blížilo ráno a Bannor jím začal třást, aby ho vzbudil, postavil si hlavu. Chtěl spát dál, jako by v dřímotě mohl najít rozhřešení. Matně si vzpomínal, že se má vydat na cestu mnohem nebezpečnější, než byla ta, kterou právě skončil, a jeho unavené vědomí naříkavě protestovalo.

„Pojď," vyzval ho Bannor. „Jestli se opozdíme, zmeškáme volání Ranyhynů."

„Táhni do horoucích pekel," zamumlal Covenant. „Ty snad ani vůbec nespíš."

„Strážci krve nespí."

„Cože?"

„Žádný strážce krve nespal od chvíle, kdy Haruchai složili slib."

Covenant se s námahou vydrápal do sedu. Chvilku na Bannora kalně zíral a pak zamumlal: „Vy už v tom pekle jste."

Cizí plochost Bannorova hlasu nic nenarušilo, když odvětil: „Nemáš důvod se nám vysmívat."

„Jasně že ne," zavrčel Covenant a hrabal se z lůžka. „Ode mne se samozřejmě čeká, že budu celý nadšený, když moji bezúhonnost soudí někdo, kdo ani nespí."

„My nesoudíme. My jsme opatrní. Máme ve své péči Pány a Paní."

„Jako Kevina – který zabil sám sebe. A vzal s sebou všechno kolem." Jakmile však tohle odsekl, zastyděl se za sebe. Ve světle ohně si uvědomil cenu věrnosti strážců. Ošívaje se nad chladem kamenné podlahy, řekl: „Zapomeň na to. Takhle mluvím jen v sebeobraně. Zdá se mi to směšné – to je moje jediná odpověď." Pak se spěšně umyl, oholil a oblékl. Po rychlé snídani se přesvědčil, že má nůž a hůl, a nakonec kývl na strážce, že je hotov.

Bannor ho vedl dolů na nádvoří se starým zlatanem. Vzduch se dosud šeřil oparem noci, ale hvězdy už byly pryč a rozbřesk byl na spadnutí. Neočekávaně pocítil, že se účastní něčeho většího, než je on sám. Ten pocit byl zvláštní a Covenant se jej snažil potlačit, zatímco šel za Bannorem tunelem, mezi mohutnými vraty věže a ven do úsvitu.

Tam u zdi, v nevelké vzdálenosti napravo od brány, se shromáždila družina výpravy. Na svých koních seděli bojovníci třetího eomanu v půlkruhu za dvacítníkem Quaanem a nalevo od nich stálo devět strážců krve, vedených

kapitánem Tuvorem. Uvnitř půlkruhu čekali Prothall, Mhoram a Slanomil Pěnosledník. Obr měl za opaskem kyj dlouhý jako člověk a na krku modrý šátek, který se v ranním větru mocně třepetal. Poblíž stáli tři muži, kteří drželi tři clingorem osedlané koně. Průčelí Libokamu nad nimi bylo přeplněné lidmi. Obyvatelé horského města se tlačili na každém balkónu, na každé terase a v každém okně. A obrácená tváří ke shromážděné družině stála vpředu Paní Osondrea. Držela hlavu vysoko, jako by vzdorovala odpovědnosti, která ji chtěla shrbit.

Pak slunce vystoupilo nad východní obzor. Ozářilo horní okraj plošiny, kde hořel modrý výstražný plamen, rak se světlo plazilo po stěně dolů, až se ze šera vyloupla korouhev Nejvyššího Pána, jako když se zapálí pochodeň. Pak světlo odhalilo rudou vlajku a nakonec nový bílý prapor.

Bannor pokývl k novému praporu a řekl: „Ten je tvůj, Vicepane. Znamení bílého zlata.“ Pak se odebral na své místo mezi strážci.

Společnost se halila do ticha, dokud se světlo slunce nedotklo země a neobklopilo svou zlatou září členy výpravy. Jakmile světlo dospělo k Osondreiným nohám, zadala mluvit, jako by na tento okamžik netrpělivě čekala, a nolest v srdci maskovala strohým tónem. „Nemám náladu na obřadnosti, Prothalle. Zavolejte Ranyhyny a jděte. Pošetilost tohoto podniku nezmenší odklady a statečná slova. Už není nic víc, co by se dalo říci. Jsem pro svůj úkol iobře vybavená a obrana Končiny nezakolísá, dokud budu živa. Jděte – zavolejte Ranyhyny.“

Prothall se jemně usmál a Mhoram se zazubil: „Jsme šťastní, že tě máme, Osondreo. Svého otce Variola a svou matku Tamaranthu bych nemohl svěřit nikomu jinému.“

„Popichuješ mě na vlastní nebezpečí!“ odsekla. .Nemám nato náladu – nemám náladu, slyšíš?“

„Slyším. Víš přece, že tě nepopichuji. Sestro Osondreo, buď opatrná.“

„Já jsem vždycky opatrná. A teď jděte, než ztratím trnělivost úplně.“

Prothall kývl na Tuvora, deset strážců se obrátilo a rozptýlilo se, takže každý hleděl do vycházejícího slunce a nikdo mu nezastíral výhled. Jeden po druhém strážci vstrčili prsty do úst a vydali pronikavý hvizd, který se odrážel od stěn Citadely do ranního vzduchu.

Zahvízdali ještě jednou a potom potřetí a každý hvizd zněl tak silně a osaměle jako žalostný pláč. Na poslední hvizd však odpovědělo vzdálené zaržání a hluboké dunění mocných kopyt. Všechny zraky se očekávavě obrátily k východu a šilhaly do ranní nádhery. Dlouho se neobjevovalo nic a hřmotné chvění země k družině doléhalo jakoby bez hmotné příčiny, jako mystické zjevení. Ale pak se proti sluneční kouli objevili koně, jako by se zhmotnili z nebeského ohně.

Ranyhynové se brzy octli mimo přímý směr ke slunci. Bylo jich deset a byla to divoká a vyzývavá zvířata. Byli velcí a pevně stavění, s klenutou hrudí a hrdě vztyčeným krkem, a měli v sobě něco z ušlechtilosti čistokrevných plemen i z hrubé hranatosti mustangů. Měli dlouhé vlající hřívy a ohony, držení těla jako podle olovnice a oči plné neklidné inteligence. Kaštanově hnědí, světle hnědí i grošovaní cválali ke strážcům.

Covenant toho o koních věděl dost na to, aby poznal, že Ranyhynové jsou stejné individuality jako lidé, ale jeden charakteristický rys měli společný: všichni měli uprostřed čela lysinu ve tvaru bílé hvězdy. Když se s planoucím úsvitem v zádech blížili, vypadali jako zosobnění Končiny –jako sama podstata zdraví a síly.

Za ržání a pohazování hlavou zastavili před strážci. A ti se jim hluboce poklonili. Ranyhynové zabušili kopyty do země a potřásli hřívami, jako by se láskyplně smáli vyjádření úcty, prokazované jim pouhými lidmi. Za okamžik k nim Tuvor promluvil. „Buďte zdrávi, Ranyhynové, pyšní běžci Končiny! Sluneční těla a nebeské hřívy, jsme rádi, že jste vyslyšeli naše volání. Musíme se vydat na dlouhou cestu, trvající mnoho dní. Ponesete nás?“

Několik koní v odpověď přikývlo hlavou a několik dalších jich začalo pobíhat v kruhu a vyhazovat jako hříbata. Pak se rozběhli kupředu, každý k jednomu strážci, a začali do nich šťouchat čenichy, jako by je pobízeli k nasednutí. Strážci tak

učinili, ačkoliv koně neměli ani sedlo, ani uzdu. Na holém hřbetě sedící strážci objeli klusem družinu a zařadili se vedle jízdních bojovníků.

Covenant cítil, že odjezd družiny se kvapem blíží, a nechtěl propást příležitost. Přistoupil blíž k Osondree a zeptal se: „Co to znamená? Kde se tu vzali?“

Osondrea se obrátila a odpověděla téměř horlivě, jako by byla vděčná za jakékoliv rozptýlení. „Ach jistě, ty jsi cizinec. Nu, jak ti mám tak v krátkosti vysvětlit tak složitou věc? Pohleď – Ranyhynové jsou volní, nezkrocení a ejich domovem jsou pláně Ra. Ranové je opatrují, ale nikďo na nich nejezdí, dokud si sami nevyvolí jezdce. Je to jejich svobodné rozhodnutí. A jakmile si Ranyhyn vyvolí ezdce, je mu věrný i v ohni a smrtelné hrozbě.

Jen málo je vyvolených. Jedinou z Pánů a Paní, kdo je rozehnán ranyhynským ořem, je Tamarantha – hrdě ji nosí Hynaril – ačkoliv ani Prothall, ani Mhoram tuto zkoušku ještě nepodstoupili. Prothall nebyl ochotný. Ale mám podezření, že jedním z jeho důvodů k cestě na jih je poskytnout Mhoramovi příležitost, aby mohl být vyvolen.

Na tom však nezáleží. Již od časů Nejvyššího Pána Kevina vzniklo pouto mezi Ranyhyny a strážci krve. Z mnoha důvodů, z nichž se mohu dohadovat jen některých, nezůstal žádný strážce krve nevyvolen.

A co se týče dnešního příchodu Ranyhynů – to sama nedokáži vysvětlit. Jsou to tvorové moci Země. Každý Ranyhyn nějakým způsobem ví, kdy ho jeho jezdec zavolá – ano, ví a nikdy neopomene přijít. Zde jsou Huryn, Brabha, Mamy a další. Již před deseti dny slyšeli volání, které k našim uším dolehlo teprve dnes ráno – a po více než čtyřech stech leguích cesty dorazili čerství jako úsvit. Kdybychom se jim dokázali vyrovnat, Končina by nebyla v takovém nebezpečí.“

Zatímco mluvila, Prothall a Mhoram nasedli na koně a ona kráčela s Covenantem k jeho mustangovi. Pod vlivem jejího hlasu přistoupil ke zvířeti bez váhání. Když však zasunul nohu do třmenu clingorového sedla, pocítil křeč neochoty. Neměl koně rád a nevěřil jim, jejich síla byla příliš nebezpečná. Ucouvl a zjistil, že se mu třesou ruce.

Osondrea ho zvědavě sledovala, než však mohla něco říci, družinou proběhl překvapený ruch. Když Covenant vzhlédl, spatřil přijíždět na koni tři staré postavy – Variola, Tamaranthu a správce Birinaira. Tamarantha seděla obkročmo na velké grošované klisně a její oči se smály.

Nejvyšší Pán Prothall se jim uklonil ze hřbetu svého koně a pravil: „Jsem rád, že jste přišli. Potřebujeme vaše požehnání, než odjedeme, stejně jako Osondrea potřebuje vaši pomoc.“

Tamarantha se uklonila v odpověď, ale na scvrklých rtech jí pohrával poťouchlý náznak úsměvu. Krátce přejela družinu pohledem. „Vybral jsi dobře, Prothalle.“ Pak obrátila svůj starý zrak zpět k Nejvyššímu Pánovi. „Ale v nás ses zmýlil. Pojedeme s vámi.“

Prothall začal něco namítat, ale Birinair se do toho rozhodně vložil: „Zajisté. Co jiného? Výprava bez drewora, kdo to kdy slyšel?“

„Birinaire,“ opáčil Prothall káravě, „naše práce pro obry z Přímořská si tě jistě vyžaduje.“

„Vyžaduje? Zajisté, tedy co se toho týče, ehm, ne," nafoukl se drewor. „Stydím se to říci. Dal jsem všechny pokyny. Nevyžaduje. Jiní jsou schopnější. A byli už celé roky."

„Prothalle," naléhala Tamarantha, „nezakazuj nám to. Jsme staří, to jistě. A cesta bude dlouhá a obtížná. Ale je to jediná velká výzva našeho času –jediný velký a smělý podnik, kterého se kdy budeme moci zúčastnit."

„Je tedy obrana Libokamu méně důležitá?"

Variol trhl hlavou, jako by se inu Prothall tou otázkou posmíval. „Libokam si pamatuje, že jsme nebyli schopní znovu získat nic z Kevinova umění. Jakou možnou pomoc bychom zde tedy mohli znamenat? Osondrea více než stačí. Bez výpravy budou naše životy promarněné."

„Ne, moji Páni a Paní – ne. Promarněné ne," zamumlal Prothall. Se zmateným výrazem se podíval na Mhorama, aby u něj hledal podporu. Mhoram se podvodnicky usmál a řekl: „Život je dobře zařízen. Muži a ženy stárnou, takže každý bude dost moudrý na to, aby mohl učit mladé. Ať jedou."

Po další chvilce váhání Prothall rozhodl: „Pojeďte tedy. Budete nás všechny učit."

Variol se usmál na Tamaranthu a ta jeho pohled z vysokého hřbetu Ranyhyna opětovala. Jejich tváře byly plné spokojenosti a klidného očekávání, o které se dělili prostřednictvím mlčenlivého sňatku svých pohledů. Covenant je pozoroval a pak prudce uchopil otěže svého koně a vydrápal se do sedla. Srdce mu úzkostlivě tlouklo, avšak clingor mu téměř ihned dodal pocit bezpečí, které jeho nervozitu ukonejšilo. Podle Prothallova a Mhoramova příkladu si zasunul hůl pod levé stehno tak, aby ji clingor přidržoval. Pak sevřel mustanga koleny a snažil se být klidný.

Muž, který koně předtím držel, se dotkl Covenantova kolena, aby přitáhl jeho pozornost. „Jmenuje se Důra – Důra Plavá slabina. Koně jsou v Končině vzácní. Dobře jsem ji vycvičil. Je stejně dobrá jako Ranyhynové," chlubil se a pak sklopil oči, jako by se hanbil za své přehánění.

Covenant mrzutě odpověděl: „Nechci žádného Ranyhyna."

Muž to pochopil jako schválení Důry a potěšené se uklonil. Když odcházel pryč, dotkl se na pozdrav dlaněmi čela a široce rozhodil rukama.

Ze své nové výsostné pozice přehlížel Covenant družinu. Nebyli tu žádní nákladní koně, ale u každého sedla visely vaky se zásobami a nářadím a Birinair měl za sebou přivázaný silný svazek lillianrillových tyčí. Strážci nebyli obtíženi ničím, zato Pěnosledník nesl přes rameno svůj ohromný pytel a tvářil se, jako když je připraven cestovat stejně rychle jako kterýkoliv kůň.

Prothall se nadzdvihl ve třmenech a přes hlavy družiny nahlas zavolal: „Přátelé, musíme vyrazit. Výprava je naléhavá a čas naší zkoušky na nás tlačí. Nebudu se snažit pohnout vaše srdce dlouhými slovy nebo vás vázat děsivými přísahami. Ale ukládám vám dva úkoly. Buďte věrní, dokud vám síly stačí. A pamatujte na přísahu míru. Kráčíme vstříc nebezpečí a snad i válce – budeme bojovat, budeli to nezbytné. Ale nebudeme sloužit Končině krveprolitím. Pamatujte na slova zákona:

Neudeř, když postačí držet, nezraň, když postačí udeřit, nezmrzač, když postačí zranit, a nezabíjej, když postačí zmrzačit, největším bojovníkem je ten, kdo nepotřebuje zabíjet.“

Pak Nejvyšší Pán obrátil svého koně k Libokamu. Vytáhl svou hůl, třikrát jí máchl nad hlavou a zdvihl ji k nebi. Z jejího konce vyšlehl žhavý modrý plamen. A Prothall vykřikl směrem k Citadele:

„Buď zdráv, Libokame!“

Všichni obyvatelé Citadely odpověděli jediným mohutným výkřikem, při němž se chvělo srdce:

„Buďte zdrávi!“

Ten triumfální pokřik myriád hrdel se rozlehl nad kopci, sám ranní vzduch jako by se chvěl chválou a pozdravem. Někteří z Ranyhynů radostně zaržáli. Covenant v

odpověď zaťal zuby, aby potlačil náhlé sevření hrdla. Cítil se nehodný.

Pak Prothall koně obrátil nazpět a pobídl jej do drobného klusu se svahu dolů. Družina se k němu rychle připojila a semkla se kolem něj. Mhoram zavedl Covenanta na místo za Prothalla, před Variola a Tamaranthu. Po boku Pánů jeli po každé straně čtyři strážci, Quaan, Tuvor a Korik jeli před Proťnallem a vzadu pak následovali Birinair a eoman. Pěnosledník, který běžel dlouhými kroky, se dotáhl na úroveň Mhorama a Covenanta, kde pak běžel tak snadno, jako by takové cestování pro něj bylo přirozené.

Takto tedy výprava za Holí zákona opustila za světla nového dne Citadelu Pánů.

ŠESTNÁCT:

Krvavý příval

THOMAS Covenant strávil příští tři dny v jediném dlouhém a intenzivním objevování bolestí, jež může působit koňské sedlo. Jelikož seděl jen na tenké kůži, cítil se, jako by jel na holém koňském hřbetě, sama existence tvrdé Duřiny páteře hrozila, že ho jako pila rozřízne vejpůl. Kolena měl jako vykloubená, stehna a lýtka ho bolela a třásla se mu od napětí, jak jimi koně svíral – a ta bolest se mu brzy začala šířit do zad a zády nahoru, a krk mu nabíhal, jak jím neustále vyrovnával setrvačné záškuby hlavy při Duřiných nepravidelných pohybech, když překonávala terénní překážky. Někdy zůstal na jejím hřbetě jenom díky tomu, že mu clingorové sedlo nedovolilo spadnout. A v noci ho namožené svaly bolely tak, že nedokázal usnout bez dobrodiní diamantovky.

Následkem toho si všiml máločeho z krajiny, kterou projížděli, počasí nebo nálady družiny. Ignoroval nebo odbýval každý pokus vtáhnout ho do hovoru. Stravoval ho bolestivý pocit, že je přeražený ve dví. Opět byl donucen uznat sebevražednou povahu svého snu – toho, co s ním prováděla temnota v podvědomí jeho mysli.

Avšak obří diamantovka a nepředstavitelné zdraví Končiny na něm pracovaly bez ohledu na jeho utrpení. Jeho tělo se stávalo odolnějším k požadavkům Duřina

hřbetu. A aniž by si to uvědomoval, zlepšoval se i v jezdeckém umění. Naučil se, jak se pohybovat zároveň s koněm, místo aby se jeho pohybům protivil. Když se vzbudil po třetí noci, zjistil, že fyzická bolest ho už neovládá skrz naskrz.

V té době družina již opustila obdělávanou oblast kolem Libokamu a vjela do drsných rovin. Tábořili uprostřed divoké pláně, a když se Covenant začal kolem sebe rozhlížet, terén, který spatřil, byl kamenitý a málo slibný.

Přesto se v něm znovu utvrdilo vědomí pohybu kupředu a zase jednou mu poskytlo pocit bezpečí. Libokam byl za ním, stejně jako tolik jiných věcí. Když ho Pěnosledník oslovil, dokázal mu Covenant odpovědět bez hrubosti.

Nato obr poznamenal k Mhoramovi: „Kámen a moře, můj Pane! Myslím, že Thomas Covenant se rozhodl vrátit se mezi živé. Zajisté je to dílo diamantovky. Buď zdráv, Vicepane Thomasi Covenante. Vítej do naší družiny. Víš, Pane

Mhorame, že obři mají prastarou pověst o válce, kterou zastavila diamantovkal Nechceš si ji poslechnout? Mohl bych ti ji odvyprávět za půl dne.“

„Skutečně?“ uchechtl se Mhoram. „A když ji budeš vyprávět v běhu, zatímco my pojedeme, zabere ti to také jenom půl dne?“

Pěnosledník se široce zasmál. „Pak budu hotov při zítřejším západu slunce. To říkám já, Slanomil Pěnosledník.“

„Tu pověst jsem slyšel,“ ozval se Nejvyšší Pán Prothall. „Jenže vypravěč mě ujišťoval, že ten boj ve skutečnosti vlastně neukončila diamantovka. Skutečným tlumičem byl obří hovor. Než byli obři hotovi s dotazem po příčinách té války, bojující strany je poslouchaly už tak dlouho, že zapomněly odpověď.“

„Ohó, Nejvyšší Pane,“ zasmál se vítězně Pěnosledník, „to jsi špatně pochopil. Diamantovku pili právě ti obři.“

Naslouchající bojovníci vybuchli v řehot a Prothall se usmál a obrátil se, aby nasedl na svého koně. Výprava byla brzy opět na cestě a Covenant se zařadil na své místo vedle Mhorama.

Teprve nyní začal Covenant vnímat hluk cestující výpravy. Páni a strážci téměř bezvýhradně mlčeli a tvářili se zamyšleně, přes dusot kopyt však ke Covenantovi doléhal hovor a útržky písní od válečníků. Pod Quaanovým velením se tvářili sebejistě a občas i dychtivě, jako by se těšili, až roky svého výcviku v umění meče podrobí zkoušce.

O něco později překvapil Covenanta Pán Mhoram, když bez úvodu prohlásil: „Vicepane, jak víš, je tu několik otázek, na které se tě Rada nevyptávala. Mohu ti je položit nyní? Rád bych věděl víc o tvém světě.“

„Můj svět,“ polkl ztěžka Covenant. Nechtěl o něm mluvit a neměl chuť znovu procházet ohněm zkoušky, kterou pro něj znamenal výslech v Radě. „Proč?“

Mhoram pokrčil rameny. „Protože čím víc toho o tobě budu vědět, tím lépe budu vědět, co od tebe mám očekávat v časech nebezpečí. Anebo proto, že porozumění tvému světu mě naučí správně se k tobě chovat. Anebo proto, že jsem se zeptal z prostého přátelství.“

Covenant postřehl v Mhoramově hlase upřímnost a to odzbrojilo jeho námitky. Dlužil Pánům i sobě nějaký druh poctivosti. Ale ten dluh měl pro něj hořkou příchuť a on nedokázal najít žádný snadný způsob, jak vyslovit všechny věci, které bylo třeba říci. Instinktivně si začal dělat seznam. Máme rakovinu, infarkty, tuberkulózu, sklerózu multiplex, defektní plody, lepru – máme alkoholismus, pohlavní nemoci, drogové závislosti, znásilnění, loupeže, vraždy, týrání dětí, genocidu – ale nedokázal vyslovit katalog běd, který mohl pokračovat do nekonečna. Za chvíli si stoupl v třmenech a přejel máchnutím ruky drsnou pláň.

„Asi to vidíš lépe než já – ale i já ti mohu říci, že tohle je krásné. Je to živé – je to živé tak, jak by to mělo být. Tenhle druh trávy je žlutý, tuhý a tenký – ale vidím, že ta tráva je zdravá. Patří sem, k tomuto druhu půdy. Sakra! Já dokonce podle hlíny vidím, jaká je roční doba. Vidím jaro.

Tam, odkud přicházím, to nevidíme… Pokud neznáš roční cykly rostlin, nedokážeš rozeznat jaro od léta. Pokud nemáš… nemáš měřítko pro srovnání, nedokážeš to rozeznat… Ale přesto je ten svět krásný – to, co z něj zbylo, to, co jsme dosud nenarušili.“ Na mysli mu vytanuly nezaplašitelné obrazy „Bezpečného

přístavu“. Nedokázal se vyhnout kousavému tónu, když svou řeč uzavřel: ..Máme také krásu. Říkáme tomu 'scenérie'.“

„'Scenérie',“ opakoval Mhoram. „To slovo je pro mne cizí – ale jeho zvuk se mi nelíbí.“

Covenant se cítil podivně otřesený, jako by se byl právě ohlédl přes rameno a zjistil, že stojí příliš blízko srázu. „Znamená to, že krása je něco zvláštního,“ pravil chraptivě. „Je prima, ale dokážeme žít i bez ní.“

„Bez ní?“ Mhoramovi se nebezpečně zaleskly oči.

A Pěnosledník za ním užasle vydechl: „Život bez krásy? Ach, příteli! Jak potom vzdorujete zoufalství?“

„Nejspíš nijak,“ zamumlal Covenant. „Někteří z nás jsou jen paličatí.“ Pak zmlkl. Mhoram se ho už na nic nevyptával a Covenant pokračoval v jízdě a přežvykoval přitom myšlenky, dokud Nejvyšší Pán Prothall nevyhlásil zastávku k odpočinku.

Jak den pokračoval, zdálo se, že Covenantovo mlčení nakazilo celou družinu. Při cestě dosud běžný zpěv a vzájemné škádlení eomanu se postupně vytratily do ticha, Mhoram se na Covenanta díval podivně podezíravě, ale neusiloval o navázání dalšího hovoru, a Prothall se kabonil stejně, jako strážci. Po nějaké době Covenant uhádl příčinu jejich zamlklosti. Té noci měl nastat první úplněk krvavého měsíce.

Proběhlo jím zachvění. Tato noc bude jakousi zkouškou Droslintovy moci. Jestliže jeskynní běs dokáže udržet své rudé sevření i při úplňku, budou si Páni muset přiznat, že jeho moc nemá žádnou rozeznatelnou mez. A taková moc bude chrlit armády a téměř jistě už chystá nájezdníky, aby došla uspokojení Droslintova touha po plenění. Družina si pak bude muset průchod vybojovat. Covenant se otřásl, když si vzpomněl na své krátké setkání s Droslintem v jeskyni v Kiril Threndor. Stejně jako na jeho společníky, i na něj padl příkrov toho, co nadcházející noc mohla prozradit.

Pouze Variol a Tamarantha vypadali, jako by se jich všeobecná nálada nedotkla. Paní se tvářila, jako by napůl spala, a seděla na koni nedbale, jako by Ranyhyně věřila, že ji udrží na hřbetě. Její manžel seděl vzpřímeně a pevnou rukou svíral otěže, avšak ústa měl ochablá a oči upřené do neurčitá. Vyhlíželi křehce, Covenant cítil, že dokáže vidět křehkost jejich kostí. Oni jediní však byli před nastávající nocí veselí – buď byli veselí, nebo nic nechápali.

Jezdci se utábořili před soumrakem na severní straně divoce vyhlížejícího pahorku, aby tak byli částečně chráněni před převládajícím jihozápadním větříkem. Vzduch se ochladil, jako by se ještě měla na čas vrátit zima, a vítr zanášel chlad až do srdcí poutníků. Někteří bojovníci mlčky nakrmili a otřeli koně, zatímco jiní vařili skrovný pokrm na ohni, který Birinair rozdělal pomocí jedné ze svých lillianrillových tyčí a trochy dřeva z keřů. Ranyhynové odcválali společně pryč, aby strávili noc na nějakém tajném místě nebo nějakým tajným obřadem, a zanechali zde ostatní koně se spoutanýma nohama, strážce krve stojící na hlídce a zbytek družiny zachumlaný v pláštích kolem ohně. Když se ze vzduchu vytratilo poslední denní světlo, větřík zesílil ve stálý vítr.

Covenant zjistil, že si přeje, aby se vrátila něco z té družnosti, kterou den začal. Sám však mezeru po ní zaplnit nemohl, musel počkat až do chvíle, kdy Nejvyšší Pán Prothall vstal, aby vyšel vstříc obavám výpravy.

Prothall zarazil svou hůl pevně do země a začal zpívat hymnus, který zněl v Libokamu o nešporách. Mhoram se k němu přidal, potom i Variol a Tamarantha a brzy byl na nohou i celý eoman a mnoha hrdly se připojil k písni. Dvacet pět duší tam stálo pod hvězdnou oblohou a zpívalo, jako by vydávalo svědectví:

Sedm pekel pro malověrné,
pro zrádce Končiny každé rasy:
a jeden smělý Pán, jenž brání sněti černé
napadnout a zničit květy krásy.

Směle pozdvihli hlasy a k jejich melodii tvořil kontrapunkt Pěnosledníkův tenorový broukavý žalozpěv. Když skončili, opět se posadili a dali se do řeči, jako by onen hymnus byl vše, co potřebovali, aby opět nabyli odvahy.

Covenant zůstal sedět a hleděl na své navzájem propletené ruce. Aniž by od nich zvedl zrak, věděl, že se blíží východ měsíce, cítil, jak všechno kolem něj náhle ztuhlo, když se na obzoru objevil první karmínový přísvit. Ale hryzal si rty a nevzhlédl. Jeho společníci napjatě dýchali, rudý nádech zvolna houstl v jádro ohně, avšak Covenant klopil zrak, jako by pozoroval, jak mu bělají kotníky.

Pak zaslechl Mhoramovo zděšené zašeptání: „Melenkurion!“ a pochopil, že měsíc je celý rudý, poskvrněný, jako by jeho znečištění bylo úplné – že je krvavý, jako by někdo probodl srdce nočního nebe. Cítil, jak se světlo dotklo jeho obličeje, a tvář se mu zkřivila odporem.

V příštím okamžiku se ozval vzdálený nářek jako výkřik protestu. Pulsoval bezútěšně chladným vzduchem. Jakoby proti své vůli se Covenant podíval přes krvavě zbarvenou pláň, chvilku očekával, že družina vyskočí a vrhne se tomu volání na pomoc. Ale nikdo se nepohnul. Ten křik muselo vydat nějaké zvíře. Covenant přejel pohledem znásilněný úplněk, opět sevřel ruce a sklonil zrak.

Když mu pohled sklouzl na prsty, v hrůze spatřil, že světlo měsíce dodalo jeho prstenu načervenalý odstín. Kov vypadal, jako by byl omočen v krvi. Stříbro vespod se snažilo prodrat se ven zpod karmínu, avšak krvavé světlo jako by vsakovalo do prstenu a pomalu zatlačovalo a kazilo bílé zlato.

Instinktivně pochopil. Po omračující dobu jediného úderu srdce seděl klidně a v duchu marně vřeštěl výstrahu svému nepodezřívavému já. Pak vyskočil na nohy, jako by ho sám měsíc škubnutím zvedl, s pažemi přitisknutými k bokům a se zaťatými pěstmi.

Bannor za ním promluvil: „Neměj strach, Vicepane, Ranyhynové by nás varovali, kdyby pro nás vlci znamenali nějaké nebezpečí.“

Covenant otočil hlavu. Strážce k němu vztahoval ruku, jako by ho chtěl zadržet.

„Nesahej na mne!“ zasyčel Covenant.

Ucouvl před Bannorem. Zatímco mu srdce bušilo, chvilku sledoval, jak Bannorův obličej nabyl díky měsíci vzhledu chladnoucí lávy. Pak mu pod nohama explodoval zlomyslný pocit zla a Covenant upadl směrem k ohni.

Jakmile dopadl na zem, hodil sebou pryč, nestaraje se o nic jiného než o svou instinktivní touhu tomu útoku uniknout. Po jednom převaleni jeho nohy narazily do hořících větví.

Jakmile však Covenant upadl, Bannor skočil kupředu. Když Covenant vlétl do ohně, strážce byl o jediný krok pozadu. Chytil Covenanta za zápěstí a vytáhl ho bez námahy z plamenů na nohy.

Ještě než Covenant nabyl rovnováhy, plivl na Bannora a zaječel mu do obličeje: „Nesahej na mne!“

Bannor ho pustil a o krok ustoupil.

Prothall, Mhoram, Pěnosledník a všichni bojovníci byli na nohou. Překvapeně, zmateně a uraženě na něj hleděli.

Covenant náhle pocítil slabost. Nohy se mu třásly, klesl na kolena vedle ohně. S myšlenkou: To mi udělal ten zatracený Zlor, chce mě protáhnout peklem! ukázal třesoucím se prstem na zemi, která ho uštkla. „Tam,“ zasípěl. ..Tam to bylo. Cítil jsem to.“

Páni zareagovali ihned. Mhoram zavolal na Birinaira a Prothall si pospíšil kupředu a sehnul se nad místo, na které Covenant ukazoval. S tichým mumláním se toho místa dotkl špičkami prstů jako lékař vyšetřující ránu. Pak se k němu přidali i Mhoram s Birinairem. Birinair odstrčil Nejvyššího Pána stranou a položil na nemocné místo konec své lillianrillové hole. Vrtěl holí mezi dlaněmi a naléhavě se na své milované dřevo soustředil.

„Na okamžik,“ zamumlal Prothall, „na okamžik jsem něco ucítil – nějakou vzpomínku v Zemi. Pak se to stáhlo mimo můj dotek.“ Vzdychl. „Bylo to strašlivé.“

Birinair si pro sebe ve svém soustředění opakoval: ..Strašlivé.“ Prothall a Mhoram sledovali, jak se mu třesou ruce stářím nebo citlivostí. Náhle vykřikl: „To je strašné! Ruka Šedého zabijáka! Jak se odvažuje tohle dělat?“ Ucouvl tak prudce, že klopýtl a byl by upadl, kdyby ho Prothall nezachytil.

Prothall a Birinair se chvíli dívali jeden druhému do očí, jako by se snažili předat si nějakou vědomost, která se nedá vyslovit. Pak se Birinair z Prothallova sevření vymanil. Rozhlédl se kolem sebe, jako by kolem svých nohou viděl rozsypané střepy vlastní důstojnosti, a mrzutě zabručel: „Umím stát sám. Ještě nejsem tak starý.“ Střelil Dohledem po Covenantovi a už hlasitěji pokračoval: „Myslíte si, že jsem starý. Zajisté. Starý a bláznivý. Cpát se na výpravu, když bych měl odpočívat a hřát si kosti u krbu. Jako pecka.“ Ukázal na Nevěrce a dodal: „Zeptejte se jeho. Zeptejte se.“

Covenant se vyškrábal na nohy v době, kdy se pozornost družiny upírala na drewora, a strčil ruce do kapes, aby skryl odstín svého prstenu. Když na něj Birinair ukázal, zdvihl oči od země. Žaludek mu sevřel nepříjemný pocit tlaku, když si vzpomněl na útoky proti sobě v Anielainu a na to, co po nich následovalo.

Prothall pevně pravil: „Postav se tam znovu, Vicepane.“

Covenant se zašklebil, vykročil kupředu a dupl na ono místo. Když jeho pata dopadla na zem, schoulil se očeká• áním a snažil se obrnit proti pocitu, že se země na tomto místě stala nejistou a že zde ztratila základy. Nyní ho však nebodlo nic.

Zlo zmizelo, stejně jako v Andelainu, a zanechalo ho tu s dojmem, jako by se přes nebezpečnou jámu přetáhla slupka důvěryhodnosti.

V odpověď na mlčenlivou otázku Pánů zavrtěl hlavou.

Po odmlce pravil Mhoram klidně: „Ty jsi to už dříve
cítil."

Covenant se s námahou přinutil říci: „Ano. Několikrát – v Andelainu. Před tím útokem na slavnost."

„Dotkla se tě ruka Šedého zabijáka," prskl Birinair. Nedokázal však sám své obvinění snést. Zdálo se, jako by se jeho kosti rozpomněly na své stáří a on unaveně podklesl a opřel se o hůl. Zvláštním sebeobviňujícím tónem, jako by se omlouval, zamumlal: „Zajisté. Mladší. Kdybych byl mladší." Odvrátil se od družiny a šoural se ke svému lůžku mimo kruh lidí.

„Proč jsi nám o tom neřekl?" otázal se přísně Mhoram.

Ta otázka vzbudila v Covenantovi stud, jako by jeho prsten byl vidět skrze tkaninu kalhot. Nahrbil ramena a zarazil ruce hlouběji do kapes. „Nechtěl… zpočátku jsem nechtěl, abyste věděli, jak". za jak důležitého mě Zlor a Droslint považují. A pak…" naznačil očima svůj vnitřní boj v Lóži, „… jsem myslel na jiné věci."

Mhoram to přijal pokývnutím hlavy a Covenant po chvilce pokračoval: „Nevím, co to je. Ale dostává se to ke mně jenom skrze moje boty. Nemohu se toho dotknout rukama nebo holýma nohama."

Mhoram a Prothall si vyměnili překvapené pohledy. Nejvyšší Pán stručně pravil: „Nevěrče, příčina těchto útoků je mimo mé znalosti. Jak to, že tě tvé boty činí vnímavým k tomuto zlu? Já to nevím. Ale buď já nebo Pán Mhoram musíme být neustále u tebe, abychom mohli zareagovat bez odkladu." Přes rameno řekl: „Kapitáne Tuvore, dvacítníku Quaane. Slyšeli jste?"

Quaan se postavil do pozoru a odpověděl: „Ano, Nejvyšší Pane." A zpoza kruhu dolehl tiše Tuvorův hlas: „Přijde útok. Slyšeli jsme."

„Bude potřeba neustálé připravenosti," řekl Mhoram chmurně, „a pevných srdcí, abychom bez zakolísání čelili nájezdu prazlochů, vlků a jeskynních běsů."

„Je tomu tak," přitakal nakonec Nejvyšší Pán. „Ale takové věci přijdou, až nadejde jejich čas. Nyní si musíme odpočinout. Musíme nasbírat síly."

Družina se začala pomalu chystat k spánku. Pěnosledník se za pobrukování svého obřího žalozpěvu natáhl na zem s rukou ovinutou kolem svého koženého měchu s diamantovkou. Zatímco se stráže krve stavěli na hlídku, válečníci rozložili pokrývky pro sebe a pro Pány a Paní. Covenant šel na lůžko plaše, jako by cítil, že ho družina pozoruje, a byl rád, že mu přikrývky pomohly ukrýt prsten. Potom ležel beze spánku ještě dlouho do noci, protože mu byla příliš zima, než aby usnul, přikrývky nezadržovaly chlad, který vyzařoval z prstenu.

Než konečně usnul, slyšel Pěnosledníkovo broukání a viděl Prothalla, jak sedí u dohořívajících řeřavých uhlíků v ohništi. Obr a Nejvyšší Pán bděli společně na stráži, dva staří přátelé Končiny, kteří sdíleli vigilii proti blížící se záhubě.

Další den se vybarvil šedě a nevesele, zatažený popeiavými mraky, a Covenant jím projel shrbený v sedle, jako by měl na krku závaží. Jeho prsten se západem měsíce ztratil svou rudou poskvrnu, ale ta barva mu nešla z mysli a prsten ho tížil

jako nesmyslný zločin. Bezmocně si uvědomil, že byl nechtěně vmanévrován do poddanství, které by si nikdy sám nevybral. Důkazy se zdály být nezvratné. Stejně jako měsíc, i on se stával obětí machinací Pána Zlora. Na jeho vlastní vůli nezáleželo, nitky, které jím hýbaly, byly dost silné na to, aby překonaly jakýkoliv odpor.

Nechápal, jak se mu to mohlo stát. Bylo snad tak silné jeho přání zemřít, jeho omrzelóst či zoufalství z lepry? Co se stalo s jeho zatvrzelým pudem sebezáchovy? Kde je jeho vztek, jeho zuřivost? Byl snad stavěn do role oběti tak dlouho, že už dokázal reagovat jen jako oběť dokonce i sám před sebou?

Neměl na to odpovědi. Nebyl si jistý ničím kromě strachu, který se ho zmocnil, když družina udělala polední zastávku. Zjistil, že se mu z Duřina hřbetu nechce dolů.

Nevěřil zemi a obával se jejího doteku. Ztratil základní víru: jeho víra, že země je pevná – víra tak zřejmá, stálá a potřebná, že si jí dosud nebyl vědom – byla otřesena. Ze slepé a mlčící půdy se stala temná ruka, která ho nenávistně hledala– jeho samotného.

Přesto se svezl dolů ze sedla, donutil se dotknout se nohama země – a pocítil bodnutí. Jedovatost toho pocitu mu zkroutila všechny nervy a on byl stěží schopen zůstat stát, zatímco se díval, jak se Prothall, Mhoram a Birinair snaží zachytit to, co cítil. Byli však naprosto neúspěšní, dotek zla se stáhl hned, jakmile před ním Covenant uskočil.

Ten večer ho to při jídle bodlo znovu. Když se odebíral na lůžko, aby skryl prsten před měsícem, chvěl se, jako by měl horečku. Ráno šestého dne vstal s šedivým obličejem a strhaným výrazem v očích. Než stihl nasednout na Důru, uštklo ho to zase.

A opět při jedné zastávce na odpočinek.

A nanovo v okamžiku, kdy sebral dostatek zoufalosti na to, aby sesedl po celodenní jízdě. Cítil to zlo jako další hřebík do rakve. Tentokrát jeho nervy zareagovaly tak divoce, že se skácel na zem jako živá ukázka marnosti. Dlouho ležel nehybně, než dokázal své ruce a nohy opět přemluvit ke spolupráci, a když se konečně sebral natolik, že se mohl postavit, škubal sebou a choulil se strachem při každém kroku. Je to patetické, patetické, vydechoval v duchu. Avšak nedokázal v sobě najít dost vzteku, aby to překonal.

Pěnosledník se ho se znepokojeným pohledem zeptal, proč si nesundá boty. Covenant o tom musel chvilku přemýšlet, než si dokázal vzpomenout, proč vlastně. Pak zamumlal: „Jsou mojí součástí – součástí způsobu, kterým musím žít. Nemám… už mi toho mnoho jiného nezůstalo. A kromě toho," dodal mdle, „když ty záchvaty přestanou, jak přijde Prothall na to, co se za nimi skrývá?"

„Kvůli nám takové věci nedělej," opáčil Mhoram důrazně. „Jak bychom to po tobě mohli chtít?"

Avšak Covenant pouze pokrčil rameny a posadil se u ohně. Toho večera se nemohl na večeři ani podívat – při pouhém pomyšlení na jídlo v něm jeho zjitřené nervy vyvolávaly nevolnost – přesto však zkusil spolknout trochu alianthy z keře, rostoucího nedaleko od tábora, a zjistil, že bobule mají uklidňující účinek. Snědl

jich hrst a nepřítomně přitom odhazoval semínka, jak ho to naučila Lena. Pak se vrátil k ohni.

Když družina skončila s večeří, Mhoram se posadil vedle Covenanta. Aniž by se na něj Pán podíval, otázal se: „Jak ti můžeme pomoci? Máme vyrobit nosítka, aby ses nemusel dotýkat země? Nebo jsou nějaké jiné možnosti? Třeba by tvému srdci ulehčil jeden z Pěnosledníkových příběhů. Slyšel jsem, jak se obři chlubí, že ze samotného Povýšence by se stal Přítel Země, kdyby se dal přimět, aby si poslechl historku o Bagounovi Nesnesitelném a Thelmě Dvoupěsté – taková uzdravující moc se skrývá v příbězích.“ Mhoram se prudce otočil přímo ke Covenantovi a ten spatřil, že Pánova tvář je plná soucitu. „Vidím tvoji bolest, Vicepane.“

Covenant svěsil hlavu, aby se Mhoramovu pohledu vyhnul, a ujistil se, že má levou ruku bezpečně v kapse. Po chvilce nepřítomně prohlásil: „Vyprávěj mi o Stvořiteli.“

„Ach,“ vzdychl Mhoram, „nevíme, zda Stvořitel žije. Naše jediné vědění o takové bytosti pochází z těch nejzamlženějších míst našich nejstarších legend. Povýšence známe. Ale Stvořitele ne.“

V tom okamžiku Covenanta nejasně překvapilo, když uslyšel, jak se do hovoru vmísila Paní Tamarantha: „Ale jistěže známe. Ach, to bláhové mládí. Mhorame, můj synu, ještě nejsi prorokem. Tomuto druhu odvahy se ještě musíš učit.“ Zvolna vzchopila své staré údy a vstala, opírajíc se přitom o hůl. Řídké bílé vlasy jí visely v chomáčích kolem tváře, když se belhala dovnitř kruhu k ohni a křehce mumlala: „Věštby a proroctví jsou neslučitelné. Podle Kevinova umění jediný Pán–Zakladatel Udatné Srdce byl jak věštec, tak prorok. Menším duším ten paradox uniká. Nevím proč. Když však Kevin Zmařitel ve svém srdci rozhodl vyvolat obřad znesvěcení, zachránil strážce krve, Ranyhyny a obry, protože byl věštec. A protože nebyl prorok, neuvědomil si, že Pán Zlor přežije. Nedosahoval Berekovy velikosti. Stvořitel samozřejmě žije.“

Ohlédla se po Variolovi, zdají ta slova potvrdí, a ten přikývl, ačkoliv Covenant by nedokázal říci, zda na souhlas nebo zda jenom podřimuje. Avšak Tamarantha kývla odpověď, jako by ji Variol podpořil. Zdvihla hlavu k nočnímu nebi a ke hvězdám a promluvila hlasem, zkřehlým věkem.

„Stvořitel samozřejmě žije. Jak jinak? Protivy se navzájem potřebují. Jinak se ztratí rozdíl a zůstává jedině chaos. Ne, nemůže existovat moc zla bez tvoření. Raději se ptejme, jak na to mohl Stvořitel zapomenout, když vyrobil Zemi. Neboť jestliže nezapomněl, pak tvoření a zlo?a existují společně v jediné bytosti a on to nevěděl.

Naše starší legendy tedy vyprávějí toto: před vznikem času vstoupil do nekonečnosti Stvořitel jako řemeslník do své dílny. A jelikož v povaze tvoření je'touha po dokonalosti, Stvořitel se tomu úkolu cele zasvětil. Nejdříve vybudoval oblouk času, aby měl místo, kde jeho výtvor bude moci spočinout – a jako klenák toho oblouku vykoval divokou magii, aby čas dokázal odolat chaosu a vytrvat. Pak v tom oblouku zformoval Zemi. Celé věky se namáhal, tvaroval a přetvarovával, zkoumal a zkoušel a zamítal a opět zkoumal a zkoušel, aby jeho výtvor neměl žádnou příčinu k výčitkám, až bude hotov. A když se Země jeho očím jevila

krásná, nechal ji zrodit obyvatele, bytosti, které ve svých životech měly ztělesnit jeho chápání dokonalosti – a neopomněl jim ani dát do vínku prostředky, aby mohli o dokonalost usilovat sami. Když byl hotov, byl pyšný tak, jak mohou být jen ti, kdo tvoří.

Naneštěstí však nechápal moc zla, anebo na ni zapomněl. Podjal se svého úkolu s myšlenkou, že ke stvoření dokonalosti potřebuje jen dokonalou práci. Když však byl hotov a jeho pýcha ochutnala první uspokojení, podíval se na Zemi blíže, aby se tím pohledem pokochal – a byl zděšen. Neboť – pohleďte! Hluboko v zemi byly ne z jeho vůle a ne jeho rukou pohřbeny kletby zkázy, mocnosti dost silné na to, aby jeho mistrovské dílo rozmetaly v prach.

Pak pochopil nebo si vzpomněl. Snad že vedle sebe našel moc zla, která mu zaváděla ruku. Anebo snad našel chybu v sobě. Na tom nezáleží. Ze zármutku a zhrzené pýchy se urazil. Ve svém rozzuření zápasil s mocí zla, ať již v sobě nebo mimo sebe, a ve svém rozzuření shodil Povýšence dolů, z nekonečnosti kosmu na Zemi.

Běda! Tím byl Povýšenec uvězněn v čase. A tím se výtvor Stvořitele stal Povýšencovým světem, aby jej týral, jak se mu zlíbí. Neboť samotný zákon času, princip moci, který učinil možným jeho oblouk, funguje tak, že chrání Pána Zlora, jak mu nyní říkáme. Zákon vyžaduje, aby žádný čin nemohl být odčiněn. Znesvěcení nemůže být odčiněno – znečištění nelze odvolat. Dá se přežít nebo vyléčit, ale ne popřít. Proto tedy Pán Zlor souží Zemi a Stvořitel ho nedokáže zastavit – neboť právě Stvořitelův čin sem moc zla přenesl.

Ztrápený a ponížený Stvořitel spatřil, co učinil. Aby Země ve svém neštěstí nezůstala zcela bez naděje, hledal způsoby, jak svému výtvoru pomoci nepřímo. Přivedl Pána–Zakladatele k tomu, aby vyrobil Hůl zákona – zbraň proti moci zla. Sám Zákon stvoření Země však nedovoluje nic víc. Kdyby měl Pána Zlora umlčet Stvořitel, ten čin by zničil čas – a pak by se Povýšenec octl opět v nekonečnosti, volný, takže by mohl provádět zkaženosti, jaké si jen usmyslí.“

Tamarantha se odmlčela. Vyprávěla svůj příběh prostě, bez vznosné rétoriky, vzrušení nebo jakékoliv známky pobouření, které by se vymykalo jejímu stáří. Na okamžik však její tenký starý hlas Covenanta přesvědčil, že celý vesmír je v sázce – že jeho vlastní zápas je pouhým mikrokosmem mnohem rozsáhlejšího konfliktu. Během toho okamžiku úzkostlivě očekával, co Tamarantha řekne dál.

Zakrátko sklonila hlavu a upřela svůj svraštělý pohled přímo na něj. Téměř šeptem pravila: „Přicházíme tedy k té největší zkoušce. Divoká magie je zde. Jediným slovem může být náš svět rozerván až k jádru. Rozumějte tomu dobře,“ zachvěla se. „Jestliže tohoto Nevěrce nedokážeme získat na svou stranu, Země skončí v sutinách.“ Covenant však nedokázal rozeznat, zda se jí hlas třese stářím nebo obavami.

Blížil se východ měsíce, Covenant se odebral na lůžko, aby nevystavoval veřejně změnu svého prstenu. S hlavou pod přikrývkami hleděl do černoty a okamžik, kdy měsíc vyšel, poznal podle krvavého svitu, kterým začal snubní prsten žhnout. Kov se zdál poskvrněn hlouběji než předminulou noc. Prsten přitahoval

Covenantův zrak jako utkvělá představa, a když posléze usnul, byl tak vyčerpaný, jako by prošel tvrdým výslechem.

Příštího rána se mu podařilo dostat se Duře na hřbet, aniž by ho stihl nějaký útok – a úlevou beze studu nahlas .zdychl. Pak Prothall porušil svůj obvyklý postup a nevyhlásil polední zastávku. Důvod se ukázal, když jezdci řejeli vyvýšeninu a octli se na dohled od Konejšivé řeky. K odpočinku zastavili teprve poté, co sjeli z drsných plání i přeplavili se přes řeku. A ani zde na Covenanta nic nezaútočilo, když se postavil na zem.

Zbytek dne však chmurně kontrastoval s tímto nevysvětlitelným oddechem. Několik leguí za Konejšivou narazila výprava poprvé na útulnu. Prothall, který si vzpomněl na Covenantovo vyprávění o zavražděném cestlenovi, do ní vyslal dva strážce, Korika a Terrela (který strážil Pána Mhorama). Tento průzkum byl nutný jen pro potvrzení. I Covenant ve své stísněnosti viděl zanedbanost a cítil nepoužívanost, zelené útočiště poutníků zhnědlo a znevlídnělo. Když se Korik a Terrel vrátili, mohli ohlásit jenom to, co družina už vytušila: útulna nebyla udržovaná.

Páni a Paní tento objev přijali s kamennými tvářemi. Bylo vidět, že se již dříve obávali, že vražda, kterou Covenant popsal, povede cestleny k ukončení jejich služby. Několik bojovníků však šokované a zděšeně zasténalo a Pěnosledník zaskřípal zuby. Covenant se po obrovi ohlédl a na okamžik spatřil, jak Pěnosledníkova tvář překypuje zuřivostí. Ten výraz rychle pominul, avšak Covenant se cítil otřesen. Neočekávaně pocítil, že neomezená věrnost obrů Končině je nebezpečná, byla příliš rychle hotova s úsudkem.

A tak na konci sedmého dne ležel na družině chmurný stín, který mohl už jen potemnět, když noc zbarvil růžový a zkažený měsíc jako usvědčující důkaz nemoci. Pouze Covenant pocítil jakousi úlevu, ‚jeho“ zákeřné zlo ho opět nechalo na pokoji. Příští den však jezdce přivedl na dohled Andelainu. Jejich cesta vedla po jihozápadním okraji vrchů a bohatost Andelainu i skrze šedivě splývavé počasí zářila jako nejpyšnější drahokam Země. To způsobilo, že se družina začala cítit lehce, dodalo to výpravě na duchu jako živoucí pohled na to, jaká byla Končina před znesvěcením.

Covenant potřeboval tu klidnou útěchu stejně jako ostatní, avšak byla mu odepřena. Když snídal, zlo v zemi ho opět uštklo..Uplynulý klidný den jako by jedovatost útoku ještě znásobil, byl naplněn takovou zlobou, jako by jej ta přestávka frustrovala a zesílila jeho nevraživost. Dotek zla zanechal Covenanta zcela schváceného.

Při jedné zastávce na odpočinek byl zasažen znovu.

A večer, když si chystal večeři z alianthy, se stal terčem útoku opět. Tentokrát ho zlo šlehlo tak divoce, že na chvíli omdlel. Když nabyl vědomí, ležel v Pěnosledníkově náruči jako dítě. Nejasně cítil, že ho předtím postihly křeče.

„Sundej si boty,“ naléhal Pěnosledník důrazně.

Covenantovi zamlžovala hlavu otupělost a zpomalovala jeho reakce. Sebral však dost jasného vědomí na to, aby se zeptal: „Proč?“

„Proč? Kámen a moře, příteli! Jak mám odpovědět, když se ptáš takhle? Zeptej se sám sebe. Co získáš tím, že budeš snášet takové zlo?“

„Sebe," zamumlal Covenant mdle. Chtělo se mu prostě se stulit do obrovy náruče a spát, ale bojoval s tou touhou a odstrkoval Pěnosledníka tak dlouho, až ho obr postavil na nohy u Birinairova lillianrillového ohně. Covenantovi nezbylo, než na okamžik zůstat zesláble viset na Pěnosledníkově paži, aby se udržel na nohou, ale pak mu jeden z bojovníků podal hůl a on se o ni opřel. „Tím, že se mu vzepřu."

Jenže v hloubi duše věděl, že se nevzpírá. Cítil se slabý, jako by se mu pod tím napětím roztěkaly kosti. Jeho boty se staly prázdným symbolem nesmiřitelnosti, kterou již necítil.

Pěnosledník začal něco namítat, ale Mhoram ho zarazil. „Je to jeho volba," pravil Pán tiše.

Po chvíli upadl Covenant do horečnatého spánku. Nevěděl, že ho jemně odnesli na lůžko, nevěděl, že nad ním Mhoram v noci bděl a spatřil krvavou skvrnu na jeho snubním prstenu.

Během spánku dospěl k jakési krizi a probudil se s pocitem, že jeho schopnost vydržet všechna příkoří, namířená proti němu, dosáhla vrcholu. Hrdlo měl vyprahlé jako pole po bitvě. Když se donutil otevřít oči, zjistil, že opět vysíleně leží v obrově náručí. Družina kolem něj se chystala k další denní jízdě.

Když Pěnosledník uviděl, že Covenant otevírá oči, naklonil se nad ním a pravil: „Raději bych tě nesl v náručí, než tě vidět trpět. Naše cesta do Citadely Pánů pro mne byla snadnější, než tě nyní sledovat."

Někde hluboko v sobě sebral Covenant sílu k tomu, aby se na obra podíval. V Pěnosledníkově tváři se zračilo napětí, ale nebylo to napětí z vyčerpání. Vypadalo to spíš, jako by se v jeho mysli vzmáhal jakýsi tlak – tlak, který téměř vydouval zeď obrova čela. Covenant na něj dlouho otupěle hleděl, než si uvědomil, že to je soucit. Při pohledu na jeho bolest Pěnosledníkovi bušil tep ve spáncích.

Obři? vydechl v duchu Covenant. Jsou všichni takoví? S pohledem upřeným na to soustředění citu zamumlal: ..Co znamená 'pěnosledník'?"

Obr si podle všeho nevšiml nepřípadnosti té otázky. ..“Sledník' znamená 'kompas'," odvětil prostě. „Takže pěnosledník'– 'námořní kompas'."

Covenant se začal chabě hýbat a snažil se z obrovy náruče vymanit. Avšak Pěnoslednik ho držel a mlčky mu bránil položit nohy na zem.

Zasáhl Pán Mhoram. S chmurnou rozhodností v hlase obra vyzval: „Postav ho dolů."

„Dolů," řekl jako ozvěna Covenant. Pod Pěnosledníkovým mohutným obočím se vystřídalo několik ostrých odpovědí, ale nahlas opáčil pouze: „Proč?"

„Rozhodl jsem se," odpověděl Mhoram, „že neodejdeme z tohoto místa, dokud neporozumíme tomu, co se děje s Vicepanem Covenantem. Příliš jsem to riziko protahoval. Kolem nás se sbírá smrt. Postav ho dolů." Oči se mu nebezpečně zaleskly.

Pěnoslednik přesto váhal, dokud nespatřil, že Nejvyšší Pán Prothall přikývl, aby Mhorama podpořil. Pak obrátil Covenanta do svislé polohy a jemně ho spustil na zem. Jeho ruce na okamžik spočinuly v ochranném gestu na Covenantových ramenou. Pak obr ustoupil.

„Nyní, Vicepane," pravil Mhoram, „mi podej ruku. Budeme tak společně stát, dokud neucítíš to zlo a já je neucítím skrze tebe."

Na ta slova se Covenantovi sevřelo srdce záchvěvem paniky. Viděl svůj odraz v Mhoramových očích, viděl sám sebe, jak ztraceně stojí a ve tváři má vepsáno to, co ztratil. Ta ztráta ho zděsila. Při pohledu na tu drobnou, odrážející se tvář náhle pochopil, že kdyby útoky pokračovaly, nevyhnutelně by se naučil těšit se z pocitu hrůzy a hnusu, který v něm vyvolávaly. Objevil hranici narcismu ošklivosti a Mhoram ho žádal, aby riskoval její překročení.

„Pojď," naléhal Pán a napřáhl pravou ruku. „Musíme to zlo pochopit, mámeli se mu postavit na odpor."

Covenant v zoufalství či beznaději pozdvihl ruku. Jejich dlaně se setkaly, oba se navzájem zaklesli palci. Covenant cítil, že jeho dva prsty jsou slabé a pro Mhoramův záměr neúčinné, avšak Pánovo sevření bylo pevné. Ruku v ruce tam stáli jako bojovníci, připravení zápasit s nějakým krutým ghúlem.

Útok nastal téměř okamžitě. Covenant vykřikl a roztřásl se, jako by se mu rozchřestily kosti, ale neuskočil. V první chvíli ho podrželo Mhoramovo pevné sevření. Pak Pán Covenanta objal a přitiskl si ho na hruď. Divokost Covenantových muk Mhoramem cloumala, ten však neustoupil a svíral Covenanta ze všech sil.

Útok pominul stejně náhle, jako přišel. Covenant se v Mhoramově náruči se zasténáním zhroutil.

Mhoram ho držel, dokud se nepohnul a nedokázal inést vlastní váhu. Pak ho Pán zvolna pustil. Na okamžik je jejich tváře zdály být zvláštním způsobem podobné, viěly tentýž štvaný výraz, dívaly se týmž prázdným pohledem a byly stejně orosené potem. Avšak zakrátko Covenant vydal třaslavý vzdech a Mhoram narovnal ramena – a podobnost zmizela.

„Byl jsem hlupák," vydechl Mhoram. „Měl jsem to vědět… To zlo je Droslint Skáloplaz, který zkoumá Končinu mocí Hole, aby tě našel. Může tvou přítomnost vycítit rodle doteku tvých bot na zemi, protože jsou jiné než cokoliv, co bylo v Končině vyrobeno. Takto ví, kde jsi, a teď i kde jsme my.

Dohaduji se, že toho dne, kdy jsme překročili Konejšivou, jsi zůstal ušetřen proto, že Droslint čekal, že k němu zamíříme po řece, a hledal nás spíš na vodě než na zemi. Ale pochopil svůj omyl a včera s tebou obnovil kontakt."

Pán se odmlčel, aby ke Covenantovi mohlo proniknout to co říkal. Pak svou řeč uzavřel: „Vicepane, kvůli nám všem – kvůli Končině – nesmíš nosit své boty. Droslint už o našich pohybech ví příliš mnoho. Jeho služebníci již vylezli na světlo."

Covenant neodpověděl. Zdálo se, jako by Mhoramova slova vysála poslední zbytky jeho sil. Ta zkouška byla na něj příliš, vzdechl a v mdlobách se skácel do Pánovy náruče. Neviděl tedy, jak mu opatrně sundali boty a svlékli sáty, které pak nacpali do Duřiných sedlových vaků –jak mu Páni jemně omyli údy a oblékli mu roucho z bílého aksamitu –jak smutně mu sňali prsten z ruky a přitiskli na nový proužek clingoru na jeho srdci – jak něžně ho volébaly paže Slanomila Pěnosledníka během dlouhého pochodu toho dne. Ležel v temnotě jako oběť, slyšel, jak mu zuby jeho lepry užírají tělo. Kolem něj se vznášel pach opovržení, jenž mu vtíravě připomínal jeho neschopnost, jeho rty však byly prohnuty v

klidném úsměvu a výrazu zalíbení, jako by konečně dospěl k souhlasu s rozpadem své osobnosti.

Ten úsměv neztratil, ani když se pozdě v noci probral a zjistil, že hledí do širokého ghulího úšklebku měsíce. Jeho úsměv se zvolna změnil v napjatou grimasu, ve výraz štěstí či nenávisti. Potom mu však měsíc zastínil mohutný

Pěnosledníkův obrys. Obrovy mohutné dlaně, každá tak velká jako Covenantův obličej, ho něžně hladily po hlavě, a tentokrát na něj to konejšení zapůsobilo. Jeho oči ztratily strašidelný vzhled, tvář se mu uvolnila a on ze svých muk vplul do odpočinku. Brzy se ho pevně zmocnil spánek.

Dalšího dne – desátého dne výpravy – se probudil lhostejný, jako by se nacházel ve stavu uvolněné otupělosti či jako by uvázl mezi nesmiřitelnými požadavky. Pronikal jím nevzrušený pocit, jako by už neměl odvahu starat se o sebe sám. Nicméně měl hlad. Snědl vydatnou snídani a vzpomněl si, že by měl poděkovat dřevnovské ženě, která si zřejmě vzala za úkol se o něj starat. Svůj nový oděv přijal s klidným pokrčením ramen a s mlčenlivým, nejasným sarkasmem konstatoval, jak snadno byl nakonec schopen zbavit se sám sebe – a jak bílé roucho sedne jeho vyzáblé postavě, jako by pro ně byl zrozen. Pak němě nasedl na Důru.

Jeho společníci ho pozorovali, jako by se báli, že spadne. Byl slabší, než si uvědomoval, většinu pozornosti spotřeboval na to, aby se udržel v sedle, ale zvládl to. Postupně začali účastníci výpravy věřit, že už je mimo nebezpečí. Jel mezi nimi ve sluneční záři a v teplém vzduchu podél květnatého okraje Andelainu –jel jakoby v útlumu a nestaral se o nic, jako by byl ze všech stran sevřen nemožnostmi.

SEDUMNÁCT:

Ohnivý konec

TOHO večera se družina utábořila v úzkém údolí mezi dvěma skalnatými svahy pahorků, půl legue od hustých trav Andelainu. Bojovníci byli rozjařeni, neboť se jim po napětí několika uplynulých dní vrátila přirozená nálada, a vyprávěli příběhy a zpívali písně před tichým obecenstvem, jež tvořili Páni, Paní a strážci krve. Třebaže se Páni sami přímo neúčastnili, zdálo se, že rádi poslouchají, a několikrát bylo slyšet Mhorama a Quaana, jak se společně chechtají.

Covenant však bujnost eomanu nesdílel. Těžká ruka prázdnoty uzavřela víko nad jeho emocemi a on se cítil vydělený a nedotknutelný. Nakonec se odebral na lůžko dřív, než válečníci skončili s poslední písní.

O nějakou dobu později ho probudila čísi ruka na rameni. Otevřel oči a zjistil, že se nad ním sklání Pěnosledník. Měsíc již téměř zapadal. „Vstávej," zašeptal obr. ..Ranyhynové nás varovali, honí nás vlci. Prazlochové nebudou daleko. Musíme jít."

Covenant chvilku ospale mžoural na obrovu zastíněnou tvář. „Proč? Nebudou nás pronásledovat?"

„Pospěš si, Vicepane. Terrel, Korik a asi třetina Quaanova eomanu zde na ně zůstane čekat v záloze. Rozpráší smečku. Pojď."

Covenant si však nedal říci. „A co? Prostě se stáhnou zpátky a pak nás budou pronásledovat dál. Nech mě spát."

„Příteli, pokoušíš moji trpělivost. Vstaň a já ti to vysvětlím."

Covenant se s povzdechem vykulil z přikrývek. Zatímco si uvazoval šerpu roucha, nazouval sandály a přesvědčoval se, že má svou hůl a nůž, jeho dřevnovská pomocnice zabalila a uložila jeho lůžko. Pak mu přivedla Důru.

Za mlčenlivého naléhání družiny nasedl a dojel za Pěnosledníkem do středu tábora, kde už na koních čekali Páni a strážci. Když byli hotovi i bojovníci, Birinair uhasil poslední uhlíky v ohništi a toporně se vyšplhal na koně. Chvíli nato se jezdci obrátili a opustili úzké údolí, vybírajíce si cestu nerovným terénem v posledním rudém přísvitu měsíce.

Země pod Duřinými kopyty vypadala jako zvolna se srážející krev a Covenant sevřel svůj prsten, aby jej před karmínovým světlem chránil. Kolem něj se v mlčenlivém napjatém očekávání pohybovala družina, každé tiché kovové cinknutí

meče bylo okamžitě ztlumeno a všichni zatajovali dech. Ranyhynové byli tiší jako stíny a strážci krve na jejich hřbetech seděli jako sochy, věčně ostražití a necitelní.

Pak měsíc zapadl. Tma znamenala úlevu, třebaže zdánlivě zvyšovala riziko jejich ústupu. Celá družina však byla obklopena a vedena Ranyhyny a mocní koně vybírali cestu, která byla pro ostatní zvířata mezi nimi bezpečná.

Když urazili dvě nebo tři legue, nálada výpravy se poněkud uvolnila. Neslyšeli žádné zvuky pronásledování a necítili žádné nebezpečí. Pěnosledník konečně podal Covenantovi slíbené vysvětlení.

„Je to jednoduché," zašeptal obr. „Až Korik a Terrel rozpráší vlky, zanechají stopu, která povede jinam než naše. Zamíří přímo na východ do Andelainu, směrem k Hromové hoře, až zmatou pronásledovatele. Pak se obrátí a připojí se k nám."

„Proč?" otázal se Covenant tiše.

Objasnění se ujal Pán Mhoram. „Pochybujeme, že Droslint chápe naše záměry." Mhoramovu přítomnost Covenant necítil tak silně jako Pěnosledníkovu, a tak mu Mhoramův hlas zněl netělesně ze tmy, jako by mluvila sama noc. To působilo na Covenanta dojmem, jako by slova, pronášená tím hlasem bez těla, byla bezobsažná. „Mnoho věcí se mu na naší výpravě může zdát bezhlavých nebo nesmyslných. Protože má Hůl, je od nás šílenstvím přibližovat se mu. Jestliže se mu však přesto chceme přiblížit, pak naše jižní cesta je pošetilostí, neboť je dlouhá a jeho moc roste – každým dnem. Očekává, že se obrátíme na východ k němu, anebo na jih k Útočišti záhuby a prchneme. Korik a Terrel poskytnou Droslintovým zvědům důvod k víře, že jsme zabočili, abychom zaútočili. Když si nebude jistý, kde jsme, neuhádne náš skutečný cíl. Bude nás hledat v Andelainu a bude se snažit posílit svou obranu u Hromové hory. A když bude věřit, že jsme se již obrátili k útoku, bude také věřit, že jsme ovládli moc tvého bílého zlata."

Covenant o tom chvilku uvažoval, než se zeptal: „A co bude během toho všeho dělat Zlor?"

„Ach," povzdechl si Mhoram, „to je otázka. Na tom závisí osud výpravy – a Končiny." Na dlouhou dobu se odmlčel. „Ve svých snech ho vidím, jak se směje."

Covenant sebou trhl při vzpomínce na Zlorův drtivý smích a zmlkl. Jezdci se dál plížili tmou, spoléhajíce se na instinkty Ranyhynů. Když se rozbřesklo, zůstala jejich léčka na vlky daleko za nimi.

Dosáhnout řeky Mithil, jižní hranice Andelainu, zabralo družině další čtyři dny intenzivní jízdy, patnáct leguí denně. Šedesát leguí jela výprava na jih, aniž měla sebemenší tušení, co se stalo s Korikem a jeho odřadem. Družinu opustilo všeho všudy osm lidí – bez nich se však výprava zdála být scvrklá a neúplná. Starost Nejvyššího Pána a jeho společníků duněla v úderech kopyt jejich koní i odrážela se ozvěnou v mlčení, které mezi nimi leželo jako prázdné máry.

Pryč byla nyní ona radost v oku, s níž bojovníci hleděli .a Andelain, který se stále nacházel ne dále než legui po ejich levici. Od úsvitu do soumraku prohlížely všechny zraky východní obzor, nespatřily nic než prázdno, ve kteem se stále neobjevovali Korikovi jezdci. Opět a opět se Oěnosledník odtrhával od družiny, aby vyklusal na nejnižší kopec a hleděl do dáli, opět a opět se vracel udý:naný a

znepokojený a družina byla zanechána děsivým představám o příčinách Korikovy nepřítomnosti.

Panovala nevyslovená všeobecná shoda, že žádné –.nožství vlků není dost velké na to, aby zdolalo dva strážce krve na Ranyhynech, jakými jsou Huryn a Brabha. Ne, Korik musel padnout do rukou malé armády prazlochů – tak uvažovala družina, třebaže Prothall namítal, že Korik možná musel ujet mnoho leguí, než nalezl řeku nebo jiný způsob, jak setřást vlky se stopy. Slova Nejvyššího Pána zněla logicky, avšak pod růžovým měsícem se zdála jaksi prázdná. Dvacítník Quaan navzdory jim vykonával své povinnosti se smrtí svých šesti válečníků vepsanou v tváři.

Když před soumrakem čtvrtého dne dosáhli břehů Mithilu, halili se všichni jezdci do chmur.

Jak přijížděli k řece, přímo po jejich levé straně se tyčil strmý vrch jako hranice Andelainu. Strážil severní břeh řeky, družina mohla přejet přes jeho úpatí do Andelainu pouze po břehu, seřazená za sebou. Prothall však raději zvolil tuto cestu než přeplavání prudkého proudu Mithilu. Maje před sebou jediného Tuvora, vedl družinu k východu po uzoučkém pruhu schůdného břehu. Členové výpravy ho jeden po druhém následovali. Brzy přecházela přes úpatí vrchu celá družina.

Takhle roztažení byli zranitelní. Jak vrch vedle nich rostl, jeho svah se stával téměř strmým a jeho skalnaté temeno ovládalo stezku podél řeky jako pevnost. Jezdci měli při jízdě hlavy vyvrácené vzhůru, obtížnost svého postavení si ostře uvědomovali.

Dosud vrch objížděli, když tu zaslechli z vrcholku pozdravné volání. Mezi skalami se objevila postava. Byl to Terrel.

Jezdci na pozdrav radostně odpovídali. Spěšně dokončili objížďku úpatí vrchu a octli se v širokém travnatém údolí, na jehož straně výše od řeky se pásli koně – dva Ranyhynové a pět mustangů.

Mustangové byli vyčerpaní. Nohy se jim slabostí třásly a krky měli svěšené, sotva měli sílu na to, aby se nažrali.

Pět, opakoval si Covenant. Cítil jakousi otupělou jistotu, že se přepočítal.

Od vrcholku kopce sbíhal Korik. Doprovázelo ho pět bojovníků.

Quaan s hněvivým výkřikem seskočil s koně a rozběhl se ke strážci. „Irin!“ dožadoval se. „Kde je Irin? U sedmi! Co se s ní stalo?“

Korik neodpověděl, dokud se svými lidmi nestál před Nejvyšším Pánem Prothallem. Covenantovi to připadalo jako zvláštní kombinace: pět válečníků, plných navzájem se svářícího vzrušení, odvahy a zármutku, a jeden strážce Krve, netečný jako patriarcha. Pokud Korik cítil jakoukoliv spokojenost nebo bolest, nedával to najevo.

V jedné ruce měl nacpaný ranec, ale nepředložil jej hned.

Místo toho gestem pozdravil Prothalla a řekl: ..Nejvyšší Pane. Jste v pořádku. Byli jste pronásledováni?“

„Nevšimli jsme si žádného pronásledování,“ odvětil Prothall vážně.

„To je dobře. Vypadá to, že jsme byli úspěšní.“

Prothall přikývl a Korik začal vyprávět. „Střetli jsme se s vlky a snažili jsme se je rozprášit. Ale byli kresh…“ vydal zvuk, jako když se něco trhá, „a nedali se tak

snadno odvrátit. A tak jsme je vedli k východu. Do Andelainu nevstoupí. Vyli na naší stopě, ale dovnitř nevešli. Sledovali jsme je z dálky, dokud se neobrátili k severu. Pak jsme zamířili na východ.

Po dni a noci jsme přestali falšovat stopu a obrátili jsme se k jihu. Ale narazili jsme na nájezdníky. Byli silnější, než jsme čekali. Byli to prazlochové a jeskynní běsové a s nimi gryf."

Korikovi posluchači překvapeně a mrzutě zamumlali a strážce přerušil vyprávění, aby vyslovil cosi, co znělo jako dlouhé zaklení ve zpěvném rodném jazyce Haruchai. Pak pokračoval: „Irin vykoupila náš únik. Ale byli jsme zahnáni daleko od zamýšlené cesty. Dosáhli jsme tohoto místa jen krátce před vámi."

S pobouřeně rozšířenými nozdrami zdvihl ranec. ..Dnešního rána jsme nad sebou spatřili jestřába. Letěl podivně. Sestřelili jsme ho." Sáhl do rance a vytáhl ptačí tělo. Dravec měl nad zlověstným zobákem jen jedno oko, velkou šílenou zřítelnici uprostřed čela.

Družinu omráčila zlomyslnost, vyzařující z oka. Ten jestřáb byl něco špatného, něco nepřiměřeného, věc, stvořená zlem pro účely zla – od svého zrození pokřivená mocí, jež se odvažovala deformovat přírodu. Pohled na něj jako by se Covenantovi vzpříčil v hrdle a vyvolal v něm nutkání se vyzvracet. Stěží zaslechl, jak Prothall říká: „To je dílo kamene Zlozemě. Jak by Hůl zákona mohla spáchat takový zločin, takovou urážku? Ach, přátelé, to je výsledek činnosti našeho nepřítele. Podívejte se dobře. Zbavit takové tvory života je milost." Nejvyšší Pán se prudce odvrátil, obtížený novou znalostí.

Quaan a Birinair znetvořeného jestřába spálili. Brzy začali vyprávět válečníci, kteří byli pryč s Korikem, a začal se rýsovat ucelenější obraz uplynulých čtyř dní. Pozornost se přirozeně soustředila na boj, v němž zahynula Irin z eomanu.

Jako první ucítil nebezpečí Ranyhyn Brabha a varoval Korika. Ten svůj oddíl ihned ukryl v hustém houští, aby zde očekávali příchod nájezdníků. S uchem na zemi usoudil, že je to smíšený oddíl pěších prazlochu a jeskynních běsů – ti postrádali schopnost prazlochu našlapovat tiše – kterých není více než patnáct. A tak se Korik zeptal sám sebe, jaký cíl má jeho služba: ochránit své společníky jakožto ochránce Pánů, nebo uškodit nepřátelům Pánů. Strážci krve přísahali, že budou chránit Pány, nikoliv Končinu. Rozhodl se bojovat, protože usoudil, že když se vezme v úvahu moment překvapení, je jeho oddíl dost silný na to, aby dostál oběma povinnostem beze ztrát na životech.

Jeho rozhodnutí je zachránilo. Později zjistili, že kdyby nebyli sami zaútočili, zůstali by v houštině v pasti, panika koní by jejich úkryt vyzradila.

Noc, druhá poté, co se Korikův oddíl oddělil od družiny, byla po západu měsíce temná a nájezdníci se pohybovali bez světel. Ani ostrý zrak strážců krve nerozeznával víc než stínový obrys nepřítele. A vítr vál ze strany, což i Ranyhynům bránilo cítit rozsah nebezpečí.

Když nájezdníci vyšli na otevřené prostranství, dal Korik svému oddílu signál, válečníci se vyřítili z houštiny za ním a za Terrelem. Ranyhynové nechali ostatní ihned za sebou, a tak Korik a Terrel právě v okamžiku, kdy dojeli k nepříteli, zaslechli koně rzát hrůzou. Když se strážci ohlédli, spatřili, jak všech šest bojovníků zápasí se svými splašenými oři – a nad nimi se vznáší gryf Gryfje lvu

podobný tvor se silnými křídly, která mu umožňují přelétnout krátké vzdálenosti. Plašil koně a vrhal se na jezdce. Korik a Terrel se tryskem rozjeli ke svým druhům. A za nimi se hnali nájezdníci.

Strážci se vrhli na gryfa, avšak jak se vznášel ve výšce s pařáty pod sebou, nemohli beze zbraní dosáhnout na žádné jeho zranitelné místo. Pak na oddíl zaútočili nájezdníci. Válečníci se shlukli, aby chránili koně. V následující bitce se Korik postavil Brabhovi na hřbet, aby při první příležitosti vyskočil na gryfa. Když však vhodný okamžik nastal, vtlačila se před něj Irin, která mezitím ukořistila dlouhý a široký meč jeskynních běsů. Gryf Ji popadl svými pařáty, a zatímco ji rval na kusy, uťala mu hlavu.

V příštím okamžiku se vyrojila kupředu další skupina nájezdníků. Koně válečníků byli příliš vyděšení, než aby se vzmohli na něco jiného než na útěk. A tak Korikův oddíl prchl a s nepřítelem v patách se hnal na sever a na východ. Když pronásledovatele setřásli, byli už tak daleko v Andelainu, že se k Prothallovi nedokázali připojit dřív než čtvrtého dne.

Časně večer zbudovala družina, znovu celistná, tábor. Zatímco si připravovali večeři, zvolna sílil chladný vítr od severu. Zpočátku jim připadal osvěžující, plný andelainských vůní. Jak se však blížil východ měsíce, vítr hmatatelně nabíral na prudkosti, až vál rezavě přímo skrz údolí. Covenant vnímal jeho nepřirozenost, už něco podobného předtím cítil. Vítr jako bičem poháněl temnou hradbu mraků k jihu.

Jak se večer vlekl, zdálo se, že se nikdo nechystá ke spánku. Deprese v družině se prohlubovala, jako by vítr přinášel děsivé napětí. Pěnosledník a Quaan na opačných stranách tábora zaháněli svůj neklid přecházením sem a tam. Většina bojovníků posedávala sklíčeně kolem a pohrávala si se svými zbraněmi. Birinair s nepolevujícím neklidem prohrabával oheň. Prothall a Mhoram stáli čelem k větru, jako by se jej snažili číst prostřednictvím nervů ve svých tvářích. A Covenant seděl s hlavou schýlenou pod přívalem vzpomínek.

Jedině Variol a Tamarantha se netvářili chmurně. Pán a Paní seděli vedle sebe, zavěšeni jeden do druhého a zasněným, ospalým pohledem zírali do ohně, jehož záře se na jejich čelech mihotala jako podivné písmo.

Kolem tábora nehnutě stáli strážci krve, jako by byli vytesáni z kamene.

Konečně Mhoram vyjádřil nahlas pocit celé družiny. „Něco se děje – něco hrozného. Tenhle vítr není prirozený.“

Pod mraky na východním obzoru se rozlévala rudá záře měsíčního světla. Čas od času měl Covenant pocit, že v karmínu zahlédl oranžové mihotání, ale nebyl si tím jistý. Potají si prohlížel prsten a v převládající krvavé barvě objevil stejný proměnlivý oranžový nádech. Ale neříkal nic. Příliš se styděl za to, jaký na něj má Droslint vliv.

Stále nepřicházela žádná bouře. Vítr vál dál, plný rudého šepotu a věkovitého ledu, ale nepřinášel nic kromě mraků a pokleslého ducha družiny. Konečně většina bojovníků usnula přerušovaným spánkem a chvěla se rezavým větrem, jenž hnal svou tísnivou žeň k Útočišti záhuby a k Poledním pustinám.

Nepřišel žádný úsvit, vycházející slunce spolkly mraky. Družinu však vyburcovala změna větru. Ten ochabl a zvolna změnil směr k západu. Ale nebyl

cítit o nic zdravěji – byl jen slabší. Někteří z bojovníků se vykulili z přikrývek s mečem v ruce.

Družina se najedla ve spěchu, poháněná neurčitou obavou z větru. Starý drewor Birinair byl první, kdo porozuměl. Právě žvýkal plnými ústy chléb, když se prudce vztyčil, jako by ho někdo udeřil. Chvěl se soustředěním, podmračeně hleděl k východnímu obzoru a pak vyplivl chléb na zem. „Hoří!“ zasyčel. „Ten vítr. Cítím to. Hoří. Co? Já to cítím… Hoří… strom!“

Strom!“ zakvílel. „Ach, ti si troufají!“

Družina na něj chvilku mlčky zírala. Pak vyhrkl Mhoram: „Vyšný Dřevnov je v plamenech!“

Jeho společníky zachvátila horečná činnost. Strážci krve pronikavě zahvízdali na Ranyhyny. Prothall štěkal povely, které Quaan jako ozvěnou opakoval syrovým hulákáním. Někteří z bojovníků se rozběhli sedlat koně, ostatní balili tábor. Než se Covenant oblékl a nasedl na Důru, výprava už byla připravená vyrazit. Ihned se rozjela na východ podél Mithilu.

Zanedlouho začali mít potíže s koňmi. Ani ti nejčerstvější nedokázali udržet krok s Ranyhyny a mustangové, kteří byli s Korikem v Andelainu, se dosud úplně nezotavili. Ani terén nebyl pro rychlost vhodný, byl příliš členitý. Prothall vyslal dva strážce krve napřed na průzkum. Potom však byl nucen jet pomaleji, nemohl si dovolit nechat část svých sil pozadu. Přesto držel tak rychlý krok, jak jen to šlo. Byla to rozčilující jízda – Covenantovi připadalo, že slyší, jak Quaan skřípe zuby – ale nedalo se nic dělat. Prothall zachmuřeně brzdil čerstvější koně.

K poledni dojeli k brodu přes Mithil. Nyní již viděli dým přímo na jih od sebe a pach spáleniny ve vzduchu zesílil. Prothall nařídil zastavit a napojit koně. Pak se jezdci vydali dál a přesvědčovali ta nejslabší zvířata, aby někde našla nové zdroje síly a rychlosti.

Po několika leguích musel Nejvyšší Pán ještě zpomalit, zvědové se ještě nevrátili. Možnost, že někde padli do léčky, mu vraštila obočí a oči se mu leskly, jako by měl bulvy vybroušené ze žuly. Přikázal jet krokem a vyslal kupředu další dva strážce.

Ti se vrátili dřív, než družina urazila jednu legui. Hlásili, že Vyšný Dřevnov je mrtvý a jeho okolí opuštěné, první dva zvědové se podle všech známek rozjeli dál na jih.

Prothal tiše zamumlal: „Melenkurionl“ a vedl jezdce mírným klusem vpřed, až dorazili k pozůstatkům stromové vesnice.

Zkáza byla ďábelským dílem. Oheň zanechal z původního stromu doutnající pozůstatky, které nedosahovaly výšky ani sta stop, a zuhelnatělý kmen byl od vrcholku k úpatí rozštípnutý a jeho poloviny se od sebe mírně rozevíraly. Poblíž jejich vrcholků stále tu a tam vyšlehovaly plameny. A všude kolem stromu pokrývaly zemi mrtvoly, jako by země byla již příliš plná smrti, než aby mohla pojmout obyvatele vesnice. Další, nespálené těla dřevnovských ležela roztroušeně na pasece zhruba v linii směřující k jihu.

Zde leželo také několik jeskynních běsů v pokroucených polohách, jak je v boji zastihla smrt. Poblíž kmene se však nacházelo jen jediné tělo, které nebylo lidské – jeden mrtvý prazloch. Ležel na zádech u jižní strany stromu, proti rozštěpu kmene,

a jeho jako saze černá postava byla stejně zkroucená jako železná tyč, kterou stále svíral v rukou. Vedle ležela těžká železná deska o průměru téměř deset stop.

Nad holinou se vznášel děsivý pach mrtvého, spáleného masa. Covenantovi se sevřely útroby vzpomínkou na dřevnovské děti. Bylo mu na zvracení.

Páni se zdáli být omráčení tím pohledem, ohromení zjištěním, že lidé, kteří jsou v jejich péči, mohou být takto povražděni. Kapitán Tuvor pro ně za chvíli zrekonstruoval průběh bitvy.

Lidé z Vyšného Dřevnova neměli šanci.

Ke konci předešlého dne, jak usoudil Tuvor, obklíčila strom velká tlupa jeskynních běsů a prazlochů – zdupaná holina nasvědčovala tomu, že tlupa byla hodně velká. Drželi se mimo dostřel šípů. Místo aby zaútočili na Dřevnovské přímo, vyslali kupředu několik jedinců – téměř jistě prazlochů – pod ochranou železné desky. Takto chránění prazlochové strom zapálili.

„Mizerný oheň," vložil se do jeho řeči Birinair. Přikročil ke stromu a poklepal na něj svou holí. Odpadl kus zčernalých uhlíků a vespod se ukázalo bílé dřevo. „Silný oheň by strávil všechno," zamumlal. „Málem to přežili. Tohle je dobré dřevo. O maličko slabší plamen – a dřevo by přežilo. Ti, kdo se tak opovážili, byli jen o málo silnější. Na počtu nezáleží. Počítá se síla. Zajisté. Bylo to těsné. Nebo kdyby to byl drewor věděl. Kdyby byl připravený. Mohl připravit strom – vdechnout mu sílu. Byli by mohli žít. Ach! Měl jsem tu být. Dřevu v mé péči by tohle udělat nedokázali."

Jakmile oheň chytl, vysvětloval Tuvor, útočníci prostě stříleli z luků, aby bránili obráncům plameny uhasit – a čekali, až se zoufalí Dřevnovští pokusí o útěk. Odtud pochází ta k jihu směřující řada nespálených těl, to byl směr výpadu. Když pak byl oheň příliš mohutný, než aby mu Dřevnovští mohli déle odolávat, strigoň prazlochů strom rozštípl, aby jej úplně zničil a aby z jeho větví setřásl všechny, kdo snad ještě mohli přežít.

Opět promluvil Birinair. „Dostal za vyučenou. Přišel k odplatě. Ten pošetilec – neovládal ani svou vlastní moc. Strom ho srazil. Dobré dřevo. Ač v plamenech, ještě nebyl mrtvý. Ten drewor byl statečný člověk. Udeřil nazpět. A… a před znesvěcením by lillianrill bývalmohl zachránit život, který ještě zbývá." Zamračil se, jako by někoho vyzýval, aby se ho jen odvážil kritizovat. „Dnes už ne. Tohle nedokážu." O chviličku později však jeho pánovitost opadla a on se smutně obrátil zpět ke zničenému stromu a díval se na něj, jako by jej prosil o odpuštění.

Covenant Tuvorovu analýzu nijak nerozebíral, cítil se příliš zhnusený hustým pachem krve kolem sebe. Pěnoslednfka jako by se to však v tomto ohledu nedotýkalo. Mrtvě prohlásil: „Tohle není Droslintovo dílo. Žádný jeskynní běs neovládá takovou strategii. Vítr a mraky, aby zakryly projevy útoku, kdyby snad nablízku byla nějaká pomoc. Železná ochrana, přinesená z kdovíjaké dálky. A tak účelně vedený útok bez velkého plýtvání prostředky. Ne, v tom vězí od prvního do posledního ruka Dušdrtiče. Kámen a moře!" Bez výstrahy se mu zadrhl hlas a obr se odvrátil a začal sténat svůj žalozpěv, aby se vzchopil.

Do následného mlčení se otázal Quaan: „Ale proč zde?" Z jeho hlasu byla patrná prudkost, jakoby z paniky. „Proč zaútočili právě zde?"

Cosi v Quaanově tónu, jakýsi náznak hysterie mezi odvážnými, avšak nezkušenými a otřesenými mladými bojovníky, přivedlo Prothalla zpět z divočiny, jíž se toulaly jeho myšlenky. Odpovídaje spíš na Quaanovy emoce než na jeho otázku, pravil Nejvyšší Pán přísně: „Dvacítníku Quaane, je zde potřeba udělat mnoho práce. Koně budou odpočívat, avšak my budeme pracovat. Pro mrtvé je třeba vykopat hroby. Po tom, co před smrtí zkusili, je nevhodné je spalovat. Ujmi se toho úkolu se svým eomanem. Vykopejte hroby v jižní části holiny – tam.“ Ukázal na travnatou plochu asi sto stop od rozštěpeného stromu. „My,“ ukázal na sebe a na ostatní Pány, „my odneseme mrtvé do jejich hrobů.“

Pěnosledník přerušil svůj žalozpěv. „Ne. Já je odnesu. Dovolte mi prokázat jim úctu.“

„Dobrá,“ odvětil Prothall. „My tedy připravíme jídlo a zvážíme naši situaci.“ Pokynem hlavy odeslal Quaana, aby předal rozkazy eomanu. Pak se obrátil k Tuvorovi a požádal ho, aby rozmístil stráže. Tuvor podotkl, že osm strážců krve nestačí uhlídat všechny možné přístupové směry na tak velkém otevřeném prostranství, jako je holina, ale když pošle Ranyhyny, aby se jednotlivě toulali po okolních návrších, nebude snad potřebovat výpomoc eomanu. Po chvilkové odmlce se kapitán otázal, co má podniknout ohledně nepřítomných zvědů.

„Počkáme,“ odpověděl Prothall těžce.

Tuvor přikývl a odešel, aby se domluvil s Ranyhyny. Ti stáli ve skupině opodál a dívali se s účastí na spálená těla kolem stromu. Když se k nim Tuvor připojil, shlukli se kolem něj, jako by se nemohli dočkat, až vykonají, co od nich bude žádat, a o chvilku později vyrazili přes holinu všemi směry.

Páni sesedli, vybalili rance s jídlem a začali připravovat jídlo na malém lillianrillovém ohni, který jim připravil Birinair. Válečníci odvedli všechny koně ve směru proti větru od stromu, odsedlali je a svázali jim přední nohy. Pak se eoman vydal kopat.

Pěnosledník se vypravil ke stromu, dávaje si velký pozor, aby nešlápl na žádného z mrtvých, a zastavil se u železné desky. Byla nesmírně těžká, avšak on ji zdvihl a vynesl z kruhu mrtvých těl. Pak na ni začal jemně skládat mrtvoly a používal desku jako máry, aby na ní těla donesl k hrobům. Jeho mohutné čelo nabíhalo a hýbalo se náporem emocí a oči mu zářily nebezpečným nadšením.

Covenant byl na chvíli jediným členem družiny, kterému nebyl přidělen žádný úkol. Ta skutečnost mu vadila. Pach smrti – někde mezi nimi je Baradakas, pomyslel si bolestně, Baradakas a Llaura a děti, děti! – mu připomínal Vyšný Dřevnov takový, jak jej před několika dny opustil – vysoký, hrdý a bující životem krásných lidí.

Potřeboval něco dělat, aby se takovým myšlenkám bránil.

Jak přejížděl pohledem družinu, všiml si, že bojovníci nemají nástroje ke kopání. Vzali si s sebou jen málo sochorů a lopatek, většina se snažila hrabat rukama nebo mečem. Covenant poodešel ke stromu. Kolem stromu leželo roztroušeno mnoho ohořelých větví, některé z nich dosud v jádru pevné. Třebaže se musel proplétat mezi mrtvými – a pohled zblízka na všechno to maso, přiškvařené na zuhelnatělých kostech jako roztavený vosk, mu zdvíhal žaludek – nasbíral větve, které nedokázal zlomit přes koleno. Odnesl je o kus dál od stromu a

pak je svým skalnovským nožem oškrábal dočista a na konci zašpičatil. Při té práci si zašpinil ruce i bílé roucho a nůž se mu nemotorně kroutil v polovičním sevření, avšak Covenant vytrval.

Hotové kůly předal válečníkům, kteří s nimi byli schopní kopat rychleji. Místo jednotlivých hrobů kopali příkopy, každý tak dlouhý a široký, aby se do něj vešel tucet nebo více mrtvých. S pomocí Covenantových kůlů začali bojovníci dokončovat hroby rychleji, než je Pěnosledník dokázal plnit.

Pozdě odpoledne svolal Prothall družinu k jídlu. Tou dobou už byla pohřbena téměř polovina těl. V tom štiplavém vzduchu a v žalu nad zmučenými těly neměl nikdo na jídlo ani pomyšlení, avšak Nejvyšší Pán naléhal. Covenantovi to připadalo zvláštní, dokud jídlo neochutnal. Páni uchystali dušené maso, které se nepodobalo ničemu, co Covenant dosud v Končině jedl. Chuť jídla ještě zvýraznila jeho hlad, a když je spolkl, uklidňovalo jeho tíseň.

Bylo to první jídlo, které měl od předchozího dne, a samotného ho překvapilo, jak hltavě je spořádal.

Většina válečníků už dojedla a slunce už se chýlilo k západu, když jejich pozornost upoutal vzdálený pozdravný výkřik. Nejjižněji stojící stráž odpověděla a za okamžik na holinu tryskem vyjeli dva pohřešovaní strážci krve. Jejich Ranyhynové byli mokří potem.

Přiváželi s sebou dva lidi: ženu a chlapce, podle vzhledu asi čtyřletého. Oba byli Dřevnovští a oba vypadali, jako by bitvu přežili.

Zvědové rychle vypověděli, co se jim přihodilo. Dorazili na opuštěnou holinu a našli stopy po pokusu Dřevnovských o útěk k jihu. Některé ze stop naznačovaly, že všichni lidé možná nebyli pobiti. Jelikož nepřátelé byli pryč – takže nebylo nutné se vracet a varovat Pány – rozhodli se hledat ty, co přežili. Stopy zahladili, aby je nenašli nájezdníci, pokud by se rozhodli vrátit, a rozjeli se k jihu.

Brzy odpoledne našli ženu a dítě, jak zoufale a bez rozmyslu prchají, nedbajíce na opatrnost. Zdálo se, že oba utrpěli v boji, dítě nedávalo vůbec najevo, že by si uvědomovalo něco kolem sebe, a u ženy se střídaly světlejší okamžiky s chvílemi, kdy nebyla schopna se souvisle, vyjádřit. Strážce přivítala jako přátele, ale nebyla s to jim nic říci. V jednom světlém okamžiku na ně naléhala, že legui nebo dvě odtamtud žije léčitel z Nespoutaných. Zvědové ji v naději, že získají informace, odvezli do léčitelovy jeskyně. Ta však byla prázdná – a vypadalo to, že je prázdná již mnoho dní. A tak zvědové přivezli oba uprchlíky zpět do Vyšného Dřevnova.

Nyní stáli oba před Pány a žena svírala bezvládnou ruku dítěte. Chlapec se bez zvědavosti rozhlížel kolem sebe, ale nerozeznával tváře ani nereagoval na hlasy. Když mu ruka vyklouzla z ženina sevření, volně mu spadla k boku, neodporoval, ani nic nenamítal, když ji opět sevřela. Jeho do neurčitá upřené oči byly nadpřirozeně temné, jako by byly plné černé krve.

Při pohledu na něj bodlo Covenanta u srdce. Ten chlapec mohl být budoucím obrazem jeho vlastního syna Rogera – syna, o kterého přišel, od kterého byl oderván, jako by i jeho otcovství bylo leprou zrušeno. Děti! Zlore? vydechl. Děti?

Jakoby v nepřímé odpovědi na jeho myšlenky žena náhle pravila: „To je Pietten, syn Soranalův. Má rád koně.“

„To je pravda," potvrdil jeden ze zvědů. „Jel přede mnou a poplácával Ranyhyna po krku."

Avšak Covenant neposlouchal. Díval se na ženu. Zmateně se snažil proniknout stopami, které na její tváři zanechala vřava boje, šrámy, spáleninami, špínou a modřinami. Pak ženu váhavě oslovil: „Llauro?"

Slunce zapadalo, ale samotný jeho západ nebylo vidět. Obzor zastíraly mraky a krátký soumrak se rychle prohluboval v noc. Když však slunce zašlo, vzduch zhoustl a stal se parnějším, jako by se tma potila obavami.

„Ano, znám tě," pravila žena zmučeným hlasem. „Jsi Thomas Covenant, Nevěrec a nositel bílého zlata. V podobě Bereka Půlručka. Jehannum mluvil pravdu. Přišlo velké zlo." Vyslovovala krajně pečlivé, jako by se snažila balancovat slova na ostří meče. „Jsem Llaura, dcera Annamar, jedna z heerů Vyšného Dřevnova. Naši zvědové museli být pobiti. Nedostalo se nám žádné výstrahy. Mějt…"

Jak se snažila říci víc, rovnováha slov se porušila a zhroutila se do opakovaného chraptivého sténání „Eh, eh, eh, eh," jako by se narušilo spojení mezi Llauřiným mozkem a hrdlem a ona začala zuřivě zápasit se svou neschopností mluvit. Oči jí plály zuřivým soustředěním a vrtěla hlavou ve snaze zformovat slova. Ale přes její chvějící se rty nepřešlo nic jiného než: „Eh, eh, eh."

Strážce, který byl na výzvědách, řekl: „Takhle na tom byla, když jsme ji našli. V jednom okamžiku může mluvit – a o chviličku později ne."

Když to Llaura zaslechla, vší mocí se ovládla a potlačila hysterii, aby vyvrátila to, co řekl zvěd. „Jsem Llaura," opakovala, „Llaura – jedna z heerů Vyšného Dřevnova. Naši zvědové museli být pobiti. Jsem Llaura, jsem Llaura," trvala na svém. „Mějte se…" opět její hlas zlomil ve sténání: „Eh, eh."

Její panika vzrůstala. „Mějt… eh, eh, eh. Měj… eh, eh. Jsem Llaura. Vy jste Páni. Musíte.., eh, eh, eh. Lé… eh, eh, eh." Jak s tím zápasila, Covenant se rozhlédl po družině. Všichni upřeně hleděli na Llauru a Variol a Tamarantha měli v očích slzy. „Udělejte někdo něco," zamumlal bolestně. „Někdo."

Z ničeho nic se zdálo, že se Llaura zhroutila. Chytila se volnou rukou za hrdlo a vykřikla: „Musíte mě vyslechnout!" a začala se kácet k zemi.

Jakmile se pod ní podlomila kolena, Prothall přikročil a zachytil ji. Nesmírnou silou jí sevřel paže a držel ji vzpřímeně před sebou. „Přestaň," nařídil jí. „Přestaň. Už nemluv. Poslouchej a odpovídej mi kývnutím nebo zavrtěním hlavy."

Llauřinýma očima prolétl záblesk naděje. Uvolnila se a Prothall ji postavil na nohy. Pak opět uchopila ručku dítěte.

„Takže," pravil Nejvyšší Pán jednotvárným hlasem a díval se přitom hluboko do jejích zpustošených očí. „Nejsi šílená. Tvá mysl je jasná. Někdo s tebou něco udělal."

Llaura dychtivě přikývla. Ano.

„Když se tvůj lid pokoušel uprchnout, byla jsi zajata."

Přikývla. Ano.

„Ty a to dítě."

Ano.

„S ním také něco provedli?"

Ano.

„Víš, co to bylo?“

Zavrtěla hlavou. Ne.

„Udělali s vámi oběma totéž?“

Ne.

„Dobrá,“ vzdechl Prothall. „Oba vás zajali, místo aby vás zabili. A strigoň prazlochů vás nějak ovlivnil.“

Llaura přikývla. Ano. A zachvěla se.

„Ublížil vám.“

Ano.

„Způsobil tu obtíž, kterou nyní při řeči máš.“

Ano!

„Nyní tvoje schopnost mluvit přichází a pomíjí.“

Ne!

„Ne?“

Prothall se odmlčel, aby chvilku uvažoval, a Covenant se do toho vmísil: „Sakra! Ať to napíše.“

Llaura zavrtěla hlavou a zdvihla volnou ruku. Ta se jí nekontrolovatelně třásla.

Prothall se prudce otázal: „Takže nemůžeš vyslovit pouze určité věci?“

Ano!

„Útočníci nechtějí, abys o něčem mluvila.“

Ano!

„Pak…“ Nejvyšší Pán zaváhal, jako by stěží dokázal uvěřit vlastním myšlenkám. „Pak tedy útočníci věděli, že tě někdo najde – buď my, nebo někdo jiný, kdo by přišel na pomoc Vyšnému Dřevnovu příliš pozdě.“

Ano!

„Proto jsi utíkala na jih k Banyánovému Dřevnovu a k jižním Skalnovům.“

Přikývla, ale její chování naznačovalo, že mu uniklo to hlavní.

Sledoval ji a zamumlal: „U sedmi! Takhle to nejde. Takové vyptávání si žádá čas a mé srdce mi říká, že jej máme málo. Co udělali s chlapcem? Jak mohli útočníci vědět, že přijdeme – my nebo někdo jiný – touto cestou? Jakou vědomost může Llaura mít, že se strigoň prazlochů bojí jejího prozrazení? Ne, musíme najít jiné prostředky.“

Koutkem oka Covenant postřehl Variola a Tamaranthu, jak si chystají přikrývky u ohně v táboře. Ta činnost na chvilku odvedla jeho pozornost od Llaury. Měli smutný a podivně tajemný pohled. Nedokázal jej pochopit, ale z nějakého důvodu mu připomněl, že věděli, jak se Prothall rozhodne ohledně výpravy ještě dřív, než to rozhodnutí padlo.

„Nejvyšší Pane,“ ozval se prkenně Birinair.

Prothall, soustředící se na Llauru, odvětil: „Ano?“

„Ten zelenáč gravelingas Throm mi dal rhadhamaerlský dárek. Skoro jsem si myslel, že se mi vysmívá. Že se mi směje, protože nejsem takové štěně jako on. Je to bolehlína.“

„Bolehlína?“ opakoval Prothall překvapeně. „Ty nějakou máš?“

„Jestli mám? Zajisté. Nejsem hlupák, jak víte. Udržuji ji vlhkou. Tohrm mě to chtěl učit. Jako bych nic neznal.“

Prothall, který krotil svou netrpělivost, řekl: „Přines ji, prosím.“

O chvíli později už Birinair podával Prothallovi malou kamennou nádobku, plnou vlhkého třpytícího se jílu – bolehlíny. „Pozor,“ zamumlal Covenant hlasem, v němž se zrcadlily spletité vzpomínky, „uspí ji to.“ Avšak Prothall nezaváhal. V temnotě, ředěné pouze Birinairovým lillianrillovým ohněm a posledními žhavými uhlíky rozštěpeného stromu, nabral trochu bolehlíny. Její zlaté skvrnky zachytily světlo ohně a zazářily. Jemně rozetřel hlínu po Llauřině čele, tvářích a hrdle.

Covenant si okrajově uvědomoval, že Pán Mhoram se už nevěnuje Prothallovi a Llauře. Připojil se k Variolovi a Tamarantě a zdálo se, že se s nimi o něčem pře. Ti dva leželi na zádech, jeden druhému po boku, drželi se za ruce a on stál nad nimi, jako by se snažil zahnat nějaký stín. Oni se však ani nehnuli. Do jeho protestů pravila Tamarantha tiše: „Takhle je to lepší, můj synu.“ A Variol zamumlal: „Chudák Llaura. Tohle je všechno, co můžeme udělat.“

Covenant přejel pohledem družinu. Válečníci se tvářili, jako by byli zaujati výslechem heera, avšak Pěnosledníkovy hluboké oči těkaly bez určitého cíle po holině, jako by tkaly nějaké nebezpečné vize. Covenant se obrátil zpět k Llauře se zlověstným mrazením, které se mu rozlévalo podél páteře.

První dotek bolehlíny jenom zvýšil Llauřinu tíseň. Tvář se jí stáhla utrpením a křečovitý úšklebek, jako příchuť smrti, jí zkřivil rty do nehlasného jekotu. Pak jí však otřásla prudká křeč a krize pominula. Llaura padla na kolena a plakala úlevou, jako by jí z mysli vyňali nůž.

Prothall klečel vedle ní, svíral ji v útěšném objetí a beze slova čekal, až se jí vrátí sebeovládání. Potřebovala chvíli, než přestala plakat. Pak vyskočila na nohy a vykřikla: „Prchněte! Musíte uprchnout! Tohle je léčka! Jste v pasti!“

Avšak její výstraha přišla pozdě. V témže okamžiku přiběhl ze svého stanoviště Tuvor, následovaný téměř ihned dalším strážcem krve. „Připravte se na útok,“ oznámil kapitán bezvýrazně. „Jsme obklíčeni. Ranyhynové byli odříznuti, takže nás nemohli varovat. Nastane boj. Máme čas pouze na to, abychom se připravili.“

Covenantovi nedošel ihned význam toho, co slyšel. Prothall štěkal rozkazy, tábor se začal vyprazdňovat. Válečníci a strážci seskakovali do dosud prázdných příkopů a ukrývali se v dutém úpatí stromu. „Koně nechtě být,“ nařídil Tuvor. „Ranyhynové se dostanou dovnitř, aby je ochránili, pokud to bude možné.“ Prothall předal Llauru a dítě Pěnosledníkovi, který je ukryl v jednom hrobě a přikryl je onou železnou deskou. Pak Prothall a Mhoram seskočili do nejjižnějšího příkopu. Avšak Covenant stál na místě. Nepřítomně sledoval, jak Birinair tlumí oheň na pouhé žhnoucí uhlíky a pak se tiskne ke spálenému kmeni stromu. Covenant potřeboval čas, aby pochopil, co se stalo Llauře. Její nemilá situace ho ochromovala.

Nejprve jí poskytli vědomost, která mohla Pány zachránit – a pak ji učinili neschopnou tuto vědomost předat dál. A její snaha dát výstrahu jenom zvyšovala jistotu, že sejí to nepodaří, tím, že zaručovala, že se Páni budou snažit jí porozumět, místo aby odjeli pryč. To, co se jí stalo, však bylo zbytečné,

bezdůvodné, past by uspěla i bez toho. Z každého střípku jejího neštěstí slyšel Covenant smích Pána Zlora.

Škubl jím Bannorův dotek na rameni. Strážce řekl stejně lhostejně, jako by oznamoval, kolik je hodin: „Pojď, Vicepane. Musíš se ukrýt. Je to nezbytné."

Nezbytné? Covenant začal v duchu řvát: Víte, co jí to udělali?

Ale když se obrátil, spatřil, že Variol a Tamarantha stále leží u posledních uhlíků ohně pod ochranou pouhých dvou strážců krve. Cože…? zalapal po dechu. Vždyť je zabijí!

V témže okamžiku jiná část jeho mozku naléhala: Totéž dělá mně. Přesně to samé. K Bannorovi Covenant zaúpěl: „Nesahej na mne. Zatraceně. Copak se to nikdy nenaučíš?"

Bannor bez váhání Covenanta zdvihl, smýkl jim stranou a postrčil ho do jednoho z příkopů. Sotva tam pro něj bylo místo, zbytek hrobu vyplňoval Pěnosledník, dřepící na bobku se skloněnou hlavou, aby mu nevyčnívala ven. Avšak Bannor se vmáčkl do příkopu za Covenantem a zaujal pozici s volnýma rukama nad Nevěrcem.

Pak na tábor padlo ticho, plné tupé bolesti a strachu. Na Covenanta konečně dopadla obava z útoku. Srdce se mu svíralo, potilo se mu čelo a nervy mu skřípěly, jako by byly obnažené. Krk mu naplňovala šedá nevolnost, která mu málem ucpala ústa. Pokoušel se ji zahnat polykáním, ale nešlo to. Ne! oddechoval. Takhle ne. Já nechci!

Přesně totéž, přesně to, co se stalo Llauře.

Vzduch prořízlo dychtivé zaječení. Nato se ozval přibližující se dusot. Covenant riskl letmý pohled přes okraj jámy a uviděl, že holina je obklíčená černými postavami a žhavýma lávovýma očima. Pohybovaly se pomalu, aby poskytly obklíčeným příležitost vychutnat svůj konec. A těsně nad postupující řadou se těžce třepetal temný obrys jakéhosi zvířete.

Covenant se stáhl. V obavách sledoval útok jen podle sluchu, jakoby z dálky.

Jak jeskynní běsové a prazlochové stahovali svůj kruh kolem holiny – středem jejich útoku bylo bezmocné tábořiště – jejich stěna houstla a šance, že by družina mohla prolomit jejich šik, se každým krokem snižovala. Jejich postup zvolna nabýval na hlasitosti, dupali do země, jako by se snažili rozdrtit trávu. A začalo být slyšet přidušené mumlavé zvuky – tichá zavrčení, syčení skrze zaťaté zuby, bublavé potěšené slinění –jež se nesly nad hroby jako výpary, unikající z vraků pokřivených životů. Jeskynní běsi lapali po dechu jako šílenci, mučení láskou k zabíjení, dýchací orgány prazlochů mokře syčely. A zpoza ostatních zvuků, strašlivých ve svém klidu, přicházel tlukot gryfových křídel, vybubnovávající pohřební pochod.

Spoutaní koně začali rzát. Hrůza skrytá v tom zvuku Covenanta zvedla a on se podíval ven na dost dlouho, aby viděl, že mustangům se nic nestalo. Stahující se kruh se rozdělil, aby je obešel, a několik jeskynních běsů se oddělilo od útoku, aby je rozvázali a odvedli pryč. Koně se hystericky vzpírali, ale jeskynní běsi měli dost velkou sílu nato, aby je zvládli.

To již útočníci byli méně než sto stop od hrobů. Covenant se krčil, co nejhlouběji to šlo. Sotva se odvažoval dýchat. Celá družina byla v příkopech bezmocná.

V příštím okamžiku se mezi útočníky rozlehlo zklamané vytí. Několik jeskynních běsů vykřiklo: „Jenom pět?“

„A všichni ti koně?

„Podvedli nás!“

Ve vzteku nad malým počtem obětí téměř třetina z nich porušila šik a vyřítila se k ohni.

Družina ihned využila příležitosti.

Ranyhynové zaržáli. Jejich společné volání prořízlo vzduch jako hlas trubek. V hloučku přihřměli od východu k zajatým koním.

Birinair ustoupil od rozštěpeného stromu. Máchnul holí a s výkřikem udeřil do spáleného dřeva. Ze stromu vyšlehly plameny, které na útočníky vrhly oslepující světlo.

Z nejjižnějšího příkopu společně vyskočili Prothall a Mhoram. Jejich hole plály modrým ohněm Pánů. S výkřikem: „Melenkurion!“ obrátili svou moc proti útočícím tvorům. Nejbližší jeskynní běsi a prazlochové ucouvli ve strachu před plameny.

Válečníci a strážci krve vyskakovali z dalších hrobů a vybíhali z dutiny stromu.

A za nimi se do boje vrhla tyčící se postava Slanomila Pěnosledníka se zřídkakdy slyšeným obřím válečným pokřikem.

Za vyděšených i vzteklých výkřiků, v záři ohně, s rychlými údery a třeskem zbraní začal boj.

Covenant přejížděl pohledem od jednoho výjevu k druhému a tak viděl, jak se boj rozpoutal. Strážci se ihned rozvinuli do bojového postavení tak, že každého Pána či Paní chránili dva, jeden zůstal s Birinairem a Bannor střežil příkop, ve kterém stál Covenant. Bojovníci rychle utvořili skupinky po pěti. Hlídali si navzájem záda a snažili se rozvrátit řady útočníků. Mhoram kroužil kolem bojiště a snažil se najít velitele nebo strigoně nepřátel. Prothall stál uprostřed bitvy, aby družině poskytl orientační bod pro seskupení. Křičel kolem sebe varování a povely.

Pěnosledník bojoval osamoceně. Běsnil mezi útočníky jako berserk, bušil kolem sebe pěstmi, kopal a odhazoval stranou všechno, na co dosáhl. Jeho válečný pokřik se změnil v jediné dlouhé, pronikavé vrčení, dlouhými kroky se vrhal do nejhustší vřavy. Zpočátku se zdálo, že je dost silný na to, aby zvládl celý ten zástup sám. Brzy mu však dali svou sílu pocítit jeskynní běsi. Vrhali se na něj v celých hroznech, čtyři ho dokázali povalit. V okamžení byl opět na nohou a odhazoval jejich těla od sebe jako hadrové panáky. Bylo však zřejmé, že kdyby ho najednou napadlo víc jeskynních běsů, byl by ztracen.

Variol a Tamarantha byli v nemenším nebezpečí. Leželi při tom útoku bez hnutí a jejich čtyři strážci činili všechno možné i nemožné, aby je ochránili. Někteří z útočníků riskli střelbu z luků, strážci sráželi šípy stranou hřbetem ruky. Pak přišly na řadu oštěpy a posléze se na ně jeskynní běsi vrhli s meči a tyčemi. Strážci, beze zbraně a bez pomoci, odpovídali rychlými, vyváženými, dokonale zvládnutými a umístěnými kopy a údery. Zdáli se být až neskutečně úspěšní.

Variola i Tamaranthu brzy obklopoval malý kruh mrtvých a bezvědomých jeskynních běsů. Avšak stejně jako Pěnosledník byli strážci zranitelní, museli být zranitelní při soustředěném útoku.

Na Prothallův rozkaz se jedna skupina válečníků přesunula na pomoc oněm čtyřem strážcům. Covenant se podíval jinam.

Zjistil, že Mhoram svádí tajuplný souboj se třiceti nebo čtyřiceti prazlochy. Všichni prazlochové, kteří se zúčastnili útoku – v poměru k jeskynním běsům jich bylo málo – utvořili bojový klín za svým strigoněm – klín, který jim dovoloval soustředit veškerou svou sílu do vůdce. Strigoň mával handžárem s planoucí čepelí a Mhoram se mu bránil svou ohnivou holí. Srážka obou mocí rozstřikovala kolem žhavé jiskry, které rozpalovaly vzduch a oslňovaly.

Pak se vír boje přenesl ke Covenantovu příkopu. Postavy mu skákaly nad hlavou, Bannor vířil jako derviš, aby odrazil oštěpy. O chvilku později mu přišla na pomoc jedna bojovnice. Byla to ona dřevnovská žena, která se sama přidělila ke Covenantovi. Ta a Bannor se snažili chránit jeho život.

Covenant si přitiskl ruce na prsa, jako by chtěl chránit prsten. Jeho prsty se na kovu mimoděk sevřely.

Skrze temné míhání nohou zahlédl Prothalla a postřehl, že Nejvyšší Pán odráží útok. Zápasil s gryfem a používal přitom svou planoucí hůl jako kopí. Křídla zvířete ho málem srazila na zem, ale udržel své postavení a bodal vzhůru svým modrým ohněm. Na gryfovi však obkročmo seděl další strigoň prazlochů a černou tyčí odrážel údery Nejvyššího Pána.

Jak Covenant přihlížel, zoufalost srážky rostla. Postavy padaly, vstávaly a opět padaly. Shora na něj stříkala krev. Na protější straně holiny se Pěnosledník zdvihl na nohy zpod hordy jeskynních běsů, ale vzápětí jej opět zaplavili. Prothall pod spojenými silami protivníků klesl na jedno koleno. Klín prazlochů zatlačoval Mhorama soustavně dozadu, oba strážci, kteří mu kryli záda, byli pod těžkým náporem.

Covenant měl pocit, že se zalyká pískem.

Mezi jeskynními běsy, kteří obkličovali Variola a Tamaranthu, už padli dva válečníci. Na jednoho strážce krve náhle zaútočili tři jeskynní běsi s oštěpy, když stál zády k Tamarantě. Strážce zlomil první oštěp sekem ruky a vyskočil vysoko nad druhý, aby kopl jeho nositele do obličeje. Ani při své velké svižnosti však nebyl dost rychlý. Třetí jeskynní běs ho chytil za paži. První ho vzápětí uchopil za nohu a zaťal své dlouhé prsty do strážcova kotníku. Ti dva svého zajatce napjali mezi sebou a třetí bodl oštěpem proti strážcovu břichu.

Covenant, přibitý k zemi bezmocí, sledoval, jak se strážce oběma jeskynním běsům vzepřel a přitáhl je k sobě dostatečně blízko na to, aby se mohl prohnout a vyhnout se tak oštěpu. Vzápětí zasáhl oba své věznitele do slabin. Ti ho pustili a zavrávorali nazpět. Strážce dopadl na zem a odkulil se. Avšak třetí jeskynní běs ho zasáhl kopancem tak silným, že strážce odlétl daleko od Tamaranthy.

Jeskynní běs vítězoslavně zařval a vrhl se kupředu s oštěpem vysoko zdviženým v obou rukách, aby probodl ležící Paní Tamaranthu.

Tamarantho!

Nebezpečí, v němž se nacházela, přemohlo Covenantův strach. Bez přemýšlení se vyšvihl z bezpečí svého příkopu a vyrazil k ní. Byla tak stará a křehká, že se nedokázal udržet.

Jeho dřevnovská ochránkyně zaječela: „Dolů!“ To, že se tak náhle objevil nad zemí, ji vyvedlo z míry a poskytlo cíl jejímu protivníkovi. Následkem toho nestačila vykrýt úder a meč jí rozpáral bok. Ale Covenant ji neviděl. Už se řítil k Tamarantě – a už příliš pozdě.

Jeskynní běs bodl oštěpem dolů.

V posledním okamžiku zachránil Tamaranthu onen strážce krve, který ji zakryl vlastním tělem. Oštěp se mu zabodl do zad.

Covenant se vrhl na běsa a snažil se ho bodnout svým kamenným nožem. Zbraň se mu ve zmrzačené ruce kroutila, podařilo se mu pouze poškrábat tvorovi lopatku.

Pak mu nůž vypadl z prstů.

Jeskynní běs se obrátil a úderem dlaně ho poslal k zemi. Ta rána Covenanta na okamžik omráčila, avšak Bannor ho zachránil tím, že na tvora zaútočil. Jeskynní běs se vrhl do protiútoku, jako by ho povzbudil a inspiroval předchozí úspěch proti mrtvému strážci. Odrazil Bannorovy údery, chytil ho do svých dlouhých paží a stiskl jej. Bannor bil jeskynního běsa do uší a do očí, ale šílené stvoření jenom zesílilo stisk.

Covenantovi v uších burácela rostoucí zuřivost. Dosud napůl omámený doklopýtal k Tamarantině nehybné postavě a popadl hůl, která jí ležela po boku. Tamarantha se ani nepohnula a Covenant se neptal po dovolení. Obrátil se, zatočil holí divoce nad hlavou a vší silou jí udeřil jeskynního běsa do zátylku.

Bílý a karmínový výboj moci se zableskl v nehlučné explozi. Jeskynní běs se okamžitě zhroutil mrtvý.

Ten zášleh Covenanta na okamžik oslepil. Ale poznal nezdravý červený odstín plamene. Když se mu vrátil zrak, zíral na své ruce, na svůj prsten. Nepamatoval si, že by jej odloup z clingoru na své hrudi. Prsten mu však seděl na prsteníčku a rudě pulsoval pod vlivem za mraky ukrytého měsíce.

Další jeskynní běs se vyloupl z bitevní vřavy a tyčil se před ním. Covenant po něm instinktivně sekl holí. Tvor se zhroutil v jasném, tentokrát úplně rudém záblesku.

Při tom pohledu Covénantova stará zuřivost vzkypěla. Mysl mu zaslepila divokost. Vrhl se do nejhustší vřavy a řval přitom: „Zlore!“, jako by před ním stál sám Povýšenec. Tloukl kolem sebe jako ztělesněné šílenství. Srazil jednoho jeskynního běsa, pak dalšího a dalšího. Ale nedíval se, kam šlape. Po třetím úderu spadl do jednoho z příkopů. Tam zůstal dlouho ležet jako mrtvý. Když se pak konečně vyškrábal na nohy, třásl se rozčilením.

Nad ním horečně zuřil boj. Nedokázal odhadnout, kolik útočníků již bylo zabito nebo zneškodněno. Avšak došlo k jistému bodu obratu, družina změnila taktiku. Prothall utekl před gryfem, aby pomohl Pěnosledníkovi. A když se krví zbrocený obr postavil, obrátil se, aby bojoval 5 gryfem, zatímco Prothall se připojil k Mhoramovi, aby společně bojovali s prazlochy. Bannor se držel nad Covenantem, avšak Quaan seřadil přeživší bojovníky eomanu kolem Variola a Tamaranthy.

O chvilku později zvonivě zaržáli Ranyhynové. Osvobodili ostatní koně a vrhli se do boje. A zatímco jejich kopyta a zuby drtily jeskynní běšy, Prothall a Mhoram zkřížili navzájem své planoucí hole, aby vykryli strigoňův úder, vedený kolmo dolů. Jeho žhavý handžár se roztříštil v lávové úlomky a zpětný ráz moci porazil samotného prazlocha. Stvoření ihned přeskupila svůj klín, aby před* sunula nového vůdce. Avšak ten nejsilnější z nich padl a ostatní prazlochové začali ustupovat.

Na druhé straně bojiště Pěnosledník překvapil gryfa. Zvíře sužovalo bojovníky, shromážděné kolem Variola a Tamaranthy. Pěnosledník vyskočil s řevem do vzduchu a sevřel paže ve smrtícím objetí kolem gryfova těla. Jeho váha stáhla tvora na zem, převalovali se a zápasili v trávě, kluzké od krve. Prazloch, který na gryfovi jel, byl odmrštěn

stranou a Quaan mu uťal hlavu dřív, než mohl pozdvihnout svou tyč.

Gryf odporně skučel vztekem i bolestí a snažil se v Pěnosledníkově sevření zkroutit tak, aby na něj dosáhl svými spáry a tesáky. Obr ho však svíral vší silou, mlčky vzdoroval jeho zmítání a snažil se ho zabít dřív, než se gryf dokáže obrátit a roztrhat ho.

Z větší části uspěl. Zuřivě škubl rukama, aby zvýšil tlak, a ozvalo se zapraskání kostí ve hřbetu bestie. Gryf vydal poslední výkřik a zdechl. Pěnosledník chvíli zůstal ležet vedle jehotěla a chraptivě oddechoval. Pak se vydrápal na nohy. Čelo měl rozervané až na kost.

Ale nepřestal. Vytřel si krev z očí, rozběhl se a po hlavě se vrhl do sevřeného klínu prazlochů. Jejich formace se tím nárazem rozrušila.

Prazlochové se okamžitě dali na útěk. Než se Pěnosledník zvedl, byli pryč. Zmizeli ve tmě.

Jejich odpadnutím jako by se vyčerpala šílená odvaha jeskynních běsů. Klátivá stvoření už nedokázala vzdorovat ohni Pánů. Hrozivě mávající hole zažehovaly v troudu jejich srdcí paniku, která se šířila od jednoho k druhému.

Mezi útočníky se ozvaly výkřiky vyjadřující neúspěch. Jeskynní běsové se dávali na útěk.

Vyli hrůzou a prchali od planoucího stromu. Při běhu groteskně ohýbali boulovité klouby, ale jejich síla a délka končetin jim dodávala rychlosti. V několika okamžicích uprchl z holiny poslední.

Pěnosledník se hnal za nimi. Hulákal obří kletby a pronásledoval prchající, jako by je chtěl všechny nohama rozdrtit. Rychle zmizel ve tmě a brzy už ho nebylo ani slyšet. Čas od času sem však nocí tiše dolehly vzdálené výkřiky, když chytil nějakého prchajícího jeskynního běsa.

Tuvor se otázal Prothalla, zda se někteří ze strážců krve nemají připojit k Pěnosledníkovi, ale Nejvyšší Pán zavrtěl hlavou. „Už jsme toho udělali dost," supěl. „Pamatujte na přísahu míru."

Po nějakou dobu stála družina s úlevou a vyčerpaně v tichu, podtrhovaném jejich lapáním po dechu a sténáním zraněných jeskynních běsů. Nikdo se ani nepohnul, Covenantovu sluchu to ticho připadalo jako modlitba. Nejistě se vydrápal z příkopu. Rozhlédl se kolem sebe skelnýma očima, aby sečetl výsledky boje.

Po táboře leželi jeskynní běsové v pokroucených hromadách – téměř stovka mrtvých, umírajících a bezvědomých – a jejich krev lpěla na všem jako rosa smrti. Mrtvých prazlochů bylo deset. Pět válečníků už nikdy nevyjede s eomanem a nikdo, kdo spadal pod Quaanovo velení, nevyšel z bitvy bez zranění. Ze strážců krve však padl jenom jeden.

Nejvyšší Pán Prothall se zasténáním, které popíralo jeho slova, řekl: „Máme štěstí."

„Štěstí?" opakoval Covenant poněkud nevěřícně.

„Máme štěstí." Hněvivý přízvuk zdůraznil starecký dýchavičný šelest Prothallova hlasu. „Považ, že jsme mohli být mrtvi všichni. Považ, že se takový útok uskutečnil těsně po úplňku. Považ, že když jsou Droslintovy myšlenky obráceny sem, neposiluje obranu Hromové hory. Zaplatili jsme…" maličko se zajíkl, „… zaplatili jsme docela málo za naše životy a naději."

Covenant chvíli neodpovídal. Obrazy násilí v něm vyvolávaly závrať. Všichni Dřevnovští mrtvi… jeskynní běsi… prazlochové… bojovnice, která se rozhodla nad ním bdít. Ani neznal její jméno. Pěnosledník zabíjel… on sám zabil pět… pět…

Třásl se, ale potřeboval mluvit, potřeboval se bránit. Bylo mu zle hrůzou.

„Pěnosledník má pravdu," zachraptěl skřípavě. „V tomhle má prsty Zlor."

Zdálo se, že ho nikdo neslyší. Strážci krve přistoupili k Ranyhynům a přivedli blíže k ohni koně svého padlého druha. Jemně mrtvého muže vyzdvihli na Ranyhynův hřbet a přivázali ho clingorovými řemeny. Pak se s ním společným mlčenlivým gestem rozloučili a Ranyhyn odcválal pryč, odnášeje svého mrtvého jezdce k Západním horám a Strážní průrvě – domů.

„Zlor to celé naplánoval."

Poté co Ranyhyn zmizel ve tmě, ošetřovali někteří ze strážců zranění svých jízdních zvířat, zatímco ostatní se opět vydali na hlídku.

Válečníci zatím procházeli mezi jeskynními běsy a vyhledávali mezi mrtvými živé. Všechny, kteří nebyli smrtelně zranění, zvedli na nohy a zahnali od tábora. Zbytek vršili na severní straně stromu, aby je spálili na hranici.

„Znamená to dvě věci." Covenant se snažil ovládnout

chvějící se hlas. „Je to totéž, co dělá mně. Je to lekce – jako to, co se stalo Llauře. Zlor nám říká, co dělá, protože si je jistý, že vědomost nepomůže. Chce z nás vyždímat veškeré zoufalství, kterého jsme schopní."

Prothall s pomocí dvou bojovníků vysvobodil Llauru a Piettena z jejich hrobky. Llaura vypadala, že je vyčerpaná do krajnosti, hroutila se na každém kroku. Zato malý Pietten přejel rukou po zakrvácené trávě a pak si olízl prsty.

Covenant se se zaúpěním odvrátil. „Další věc je, že Zlor skutečně chce, abychom se Droslintovi dostali na kobylku. Ať už přitom zemřeme, nebo ne. Navedl Droslinta k tomuto útoku, aby se nemusel bránit sám. Takže Zlor musí vědět, co děláme, i když to Droslint snad neví."

Proťhalla jako by znepokojovaly občasné vzdálené výkřiky, ale Mhoram si jich nevšímal. Když se zbytek družiny pustil do svých úkolů, Pán poklekl vedle Variola a Tamaranthy. Sehnul se nad svými rodiči a tělo mu pod rudě potřísněným rouchem ztuhlo.

„Říkám vám, že je to všechno součást Zlorova plánu. Sakra! Copak mě neposloucháte?“ Mhoram náhle povstal a postavil se Covenantovi tváří v tvář. Pohyboval se, jako by chtěl na Covenantovu hlavu seslat kletbu. Avšak oči měl zalité slzami a v hlase pláč, když pravil: „Jsou mrtví. Variol a Tamarantha, moji rodiče – můj otec a matka, moje tělo a duše.“

Covenant na jejich staré pokožce postřehl nádech smrti.

„To není možné!“ vykřikl jeden z válečníků. „Já jsem to viděl. Nedotkla se jich žádná zbraň. Chránili je strážci.“

Prothall si pospíšil, aby oba dva prohlédl. Dotkl se jejich srdcí a hlav, pak sklesl a povzdechl si: „Přesto jsou mrtví.“

Avšak Variol i Tamarantha měli na rtech úsměv.

Válečníci přestali se svou činností, eoman mlčky pominul vlastní únavu a zármutek, aby se v úctě sklonil před Mhoramem a jeho mrtvými. Mhoram se sehnul a zdvihl ve svém náručí Variola i Tamaranťhu najednou. Jejich tenké kosti se v jeho objetí zdály lehké, jako by ztratily přítěž smrtelnosti. Na tvářích se mu oranžově třpytily slzy, avšak ramena, kterými podpíral své rodiče, měl pevná a netřásla se mu vzlyky.

Covenant měl vědomí zahalené mraky. Bloudil v mlhách a slova mu od úst odtrhával vítr. „Chcete mi říci, že jsme… že jsem… že…? Pro párek mrtvol?“

Mhoram nedával najevo, že by něco slyšel. Přes Prothallovu tvář však jako křeč přelétlo zamračení a k Nevěrcovu boku ihned přistoupil Quaan, vzal ho za loket a zašeptal mu do ucha: „Jestli ještě promluvíš, zlomím ti ruku.“

„Nesahej na mne,“ odsekl Covenant. Ale jeho hlas neměl sílu. Podrobil se a dál vířil ztracený v mlze.

Mezitím se družina seskupila k obřadu. Nejvyšší Pán Prothall předal svou hůl jednomu z válečníků, sebral hole mrtvého Pána a Paní a držel je napříč jako oběť. A Mhoram se obrátil k plápolajícímu stromu, svíral Variola i Tamaranthu vzpřímené ve svém objetí. Ticho se bolestně zachvívalo. Po dlouhé chvíli začal Mhoram zpívat. Jeho neumělá píseň zněla jako řeka a on zpíval sotva hlasitěji, než plyne voda mezi klidnými břehy.

Smrt žne krásu světa –
sklízí starou úrodu, aby uspíšila novou.
Utiš se, srdce:
zachovej klid.
Růst je lepší než rozklad:
slyším čepel, jež odděluje život od života.
Utiš se, srdce:
zachovej klid.
Smrt prochází kolem –
vytváří místo a čas životu.
Ošklivím si umíráni a zabíjení, ne smrt.
Utiš se, srdce:.
zdrž se výčitek.
Podrž si mír a hoře

a buď tiché.

Když skončil, jeho ramena sebou škubla, jako by své břemeno nedokázal unést bez alespoň jediného vzlyku nad mrtvými. „Ach, Stvořiteli!“ vykřikl hlasem plným opuštěnosti. „Jak je mám uctít? Srdce mě bolí a usychá, když pomyslím na to, co musím učinit. Musíš je uctít – protože oni ctili tebe.“

Na okraji ohněm osvětleného kruhu Ranyhyn Hynaril žalostně zaržála. Velká grošovaná klisna se vzepjala na zadní a zahrabala předními nohama ve vzduchu, pak se prudce obrátila a odcválala na východ. Potom Mhoram opět zamumlal:

Utiš se, srdce:
zdrž se výčitek.
Podrž si mír a hoře
a buď tiché.

Jemně položil Variola do trávy a oběma rukama zdvihl Tamaranthu. Chraptivě vykřikl: „Buď zdráva!“ a položil ji do rozsedliny hořícího stromu. A než jí mohla v plamenech zčernat vrásčitá kůže, zdvihl Variola a opět s výkřikem: „Buď zdráv!“ ho uložil vedle ní. Chvíli bylo vidět jejich společný úsměv, než jej zahalil žár. Tak tam leželi spolu, stravováni plameny.

Už mrtví, zakvílel Covenant. Toho strážce zabili. Ach, Mhorame! Ve svém zmatku od sebe nedokázal rozlišit zármutek a hněv.

S očima již suchýma se Mhoram obrátil k družině a jeho oči jako by se upíraly na Covenanta. „Přátelé, buďte dál stateční,“ řekl útěšně. „Přes všechen zármutek uklidněte svá srdce. Variol a Tamarantha zesnuli. Kdo by jim to mohl upírat? Znali čas své smrti. Přečetli si soumrak svých životů v popelu Vyšného Dřevnova a rádi nám svým posledním spánkem posloužili. Rozhodli se stáhnout útok na sebe, abychom mohli žít. Kdo řekne, že výzva, jíž vyšli vstříc, není velká? Vzpomeňte na přísahu a zachovejte mír.“

Eoman jako jeden muž učinil pozdravné gesto rozloučení, při kterém bojovníci široce rozpřáhli paže, jako by svá srdce vystavovali smrti. Pak Quaan vykřikl: „Buďte zdrávi!“ a odvedl bojovníky zpět, aby se dál věnovali snášení jeskynních běsů na hromady a pohřbívání Dřevnovských.

Když eoman odešel, Nejvyšší Pán Prothall řekl Mhoramovi: „Hůl Pána Variola. Z otce n.a syna. Vezmi si ji. Jestliže přežijeme tuto výpravu, abychom se dočkali časů míru, ovládni ji. Bývala to hůl Nejvyššího Pána.“

Mhoram ji přijal s úklonou.

Prothall na chvíli nerozhodně zaváhal a pak se obrátil ke Covenantovi. „Použil jsi hůl Paní Tamaranthy. Vezmi si ji a užívej ji dál. Zjistíš, že je pohotovější v pomoci

tvému prstenu než tvá dreworská hůl. Lillianrill funguje jinak než moc Pánů a ty jsi Vicepán, Thomasi Covenante.“

Covenant si vzpomněl na rudý žár, který z jejího dřeva zuřivě šlehal, aby zabíjel a zabíjel, a řekl: „Spalte ji.“

Mhoramův pohled se zúžil a objevil se v něm dotek nebezpečí. Avšak Prothall mírně pokrčil rameny a vložil hůl Paní Tamaranthy do ohně do rozsedliny ve stromě.

Kovové konce hole chvíli zářily, jako by byly vyrobeny z měděnky. Pak Mhoram vykřikl: „Pozor na strom!“ Družina rychle odstoupila od hořícího torza.

Hůl vydala ostrou ránu, jako když prasknou pouta. Rozsedlinou vyšlehl modrý plamen a rozštěpený strom se sesypal v úlomcích na zem, zhroutil se, jako by bylo konečně zabito jeho jádro. Hromada dřeva divoce plála.

Covenant z dálky slyšel, jak si Birinair odfrkl: „Nevěrcovo dílo,“ jako by to bylo utrhání na cti.

Nesahejte na mne, zamumlal si pro sebe.

Měl strach přemýšlet. Kolem něj číhala temnota jako supí křídla, vyrobená ze samé půlnoci. Ohrožovaly ho hrůzy, cítil se jako zplozenec ghúlů. Nedokázal snést krvavost svého prstenu, nedokázal snést to, co se stalo z něj samého. Rozhlížel se kolem sebe, jako by vyhledával boj.

Tu se neočekávaně vrátil Slanomil Pěnosledník.

Vypotácel se z noci jako ztělesněné krveprolití –jako symbol masakru. Byl celý od krve, z níž mnoho bylo jeho vlastní. Rána na čele mu pokrývala tvář tmavým, mokrým závojem, ze kterého ztrápeně vyhlížely jeho hluboké oči, jako by měly všeho dost. Na prstech mu dosud lpěly kusy masa jeskynních běsů.

Pietten na obra ukázal a zkřivil rty v úšklebku, který odhalil jeho zuby. Llaura ho ihned chytila za ruku a odtáhla ho k lůžku, které pro ně uchystali válečníci.

Prothall a Mhoram starostlivě vykročili k obrovi, avšak ten se protlačil kolem nich k ohni. Poklekl u plamenů, jako by jeho duše potřebovala zahřát, a zasténání, které vydal, když klesl na kolena, znělo, jako když praská skála.

Covenant postřehl svou příležitost a přiblížil se k němu. Pěnosledníkem projevovaná bolest přivedla jeho zmatený, hněvivý zármutek do stavu, který si vyžadoval vyslovení. Sám zabil pět jeskynních běsů, pět…! Jeho prsten byl plný krve. „Nu,“ zavrčel, „to musela být legrace. Doufám, že se ti to líbilo.“

Quaan z druhé strany tábora hrozivě zasykl. Prothall přistoupil po bok Covenantovi a tiše pravil: „Netýrej ho. Prosím. Je to obr. Tohle je caamora – oheň zármutku. Nebylo snad této noci už dost bolesti?“

Zabil jsem pět jeskynních běsů! vykřikl Covenant v zuřivém žalu.

Pěnosledník však promluvil, jako by byl zhypnotizován ohněm a neslyšel je. Jeho hlas zněl plačtivě, klečel před ohněm, jako by naříkal.

„Ach, bratři a sestry, vidíte mě? Vidíte, mí lidé? K tomuto jsme dospěli. Obři, nejsem sám. Cítím vás v sobě, vaši vůli v mé. Nebyli byste se zachovali jinak – necítili byste nic jiného než já, nermoutili byste se odděleně od mého zármutku. Tohle je výsledek. Kámen a moře! Ubývá nás. Ztracený domov a slabé sémě nás učinili menšími, než jsme bývali. Zůstáváme i nyní věrní? Věrní? Jestliže neochvějnost vede k tomuto? Podívejte se na mne! Jsem snad podle vás obdivuhodný? Páchnu nenávistí a zbytečnou smrtí.“ Z jeho slov čišel chlad. Zaklonil hlavu a začal tiše monotónně pozpěvovat.

Jeho žalozpěv pokračoval, až to Covenanta dohnalo téměř na pokraj zaječení. Chtěl obra obejmout nebo nakopnout, aby ho přiměl přestat. Prsty ho svědily rostoucí zuřivostí. Přestaň, kvílel v duchu. Já to nevydržím!

O chvilku později Pěnosledník sklonil hlavu a zmlkl. Zůstal potichu dlouhou dobu, jako by se připravoval. Pak se hluše zeptal: „Koho jsme ztratili?“

„Velice málo,“ odvětil Prothall. „Měli jsme štěstí. Tvá odvaha nám dobře posloužila.“

„Koho,“ zasténal Pěnosledník.

Prothall s povzdechem vyjmenoval pět válečníků, jednoho strážce, Variola a Tamaranthu.

„Kámen a moře!“ vykřikl obr. Křečovitým pohybem vložil ruce do ohně.

Válečníci zalapali po dechu, Prothall po Covenantově boku ztuhl. Byla to však obří caamora a nikdo se neodvážil se do toho míchat.

Pěnosledníkova tvář se napjala mukami, ale on ani nehlesl. Oči mu vylézaly z důlků, a přesto držel ruce v ohni dál, jako by jeho žár mohl zhojit nebo alespoň spálit krev na nich a vypálit, když už ne odstranit poskvrnu. Bolest se mu však projevila na čele. Mocný tep krve v ráně protrhl sraženinu, která ránu pokrývala, a čerstvá krev mu stékala kolem očí a po tvářích do vousů.

Covenant oddechoval: Zatraceně, zatraceně! a odpoutal se od Prothalla. Ztuhle došel až ke klečícímu obrovi. S nesmírným úsilím, které navzdory jeho záměrům dodalo eho řeči kousavý tón, obra oslovil: „Teď by se ti opravdu měl někdo smát.“ Hlava mu čněla sotva ve výši obrova ramene.

Pěnosledník chvilku nedával najevo, zda ho slyšel. Pak mu však poklesla ramena. Pomalu a namáhavě, jako by \áhal se přestat týrat, ruce z ohně vytáhl. Byly nedotčené – jeho tělo bylo z nějakého důvodu vůči plamenům odolné – avšak krev z nich byla pryč, vypadaly tak čistě, jako by je vydrhlo zproštění viny.

Prsty měl dosud ztuhlé bolestí a bolestivě je ohýbal, než svou zakrvácenou tvář obrátil ke Covenantovi. Pohlédl Nevěrcovi do upřených očí, jako by žádal o odsouzeni, a zeptal se: „Ty nic necítíš?“

„Cítit?“ zasténal Covenant. „Já jsem malomocný.“

„Ani k malému Piettenovi? K dítěti?“

Jeho prosebný pohled vzbudil v Covenantovi touhu obra obejmout a přijmout tento strašlivý soucit jako jistý druh odpovědi na jeho dilema. Ale věděl, že by to nestačilo, v nejhlubším morku své lepry věděl, že by to nebylo dost. „My jsme je také zabíjeli,“ zakrákal. „Zabil jsem… Nejsem jiný než oni.“

Prudce se otočil a odkráčel do tmy, aby skryl svou hanbu. Bitevní pole pro něj bylo vhodné a náležité místo, jeho nozdry byly necitlivé k pachu smrti. Po chvíli klopýtl a potom si lehl mezi mrtvé, na krev, obklopenou hroby a pohřebními hranicemi.

Děti! On byl příčinou jejich nářku a muk. Zlor napadl Vyšný Dřevnov kvůli jeho prstenu z bílého zlata. Už ne… Já nechci… Hlas měl dutý pláčem.

Už nikdy nebudu zabíjet.

OSMNÁCT:

Pláně Ra

NAVZDORY bitevnímu poli – navzdory štiplavému dýmu plamenů, navzdory tělům a moci – navzdory blízkým příkopům, do nichž byli pohřbíváni mrtví jako hroudy sežehlých muk, hromaděni do země jako koncentrovaná bolest, pro niž pouze země nyní mohla najít použití nebo konec – navzdory vlastní vnitřní rozervanosti a zdupané zemi Covenant spal. Ostatní, kdo přežili boj, se po zbytek noci lopotili, aby pohřbili nebo spálili rozličné mrtvé, avšak Covenant spal. Jeho neklidné bezvědomí nabylo podoby donekonečna opakované VKK a on trávil svůj odpočinek tím, Že ve snu stále dokola za sebou vyjmenovával: levá paže od ramene po zápěstí, dlaň a hřbet levé ruky, jeden prst po druhém, pravá paže, košile, hrudník, levá noha…

Probudil se do jitra, které mělo podobu nepohodlné hrobky. Třaslavě se vyhrabal na nohy a zjistil, že pohřbívání je skončeno, všechny příkopy byly naplněny, zaházeny hlínou a osazeny mladými stromky, které Birinair někde našel. Většina válečníků nyní ležela vysíleně na zemi a vyčerpaně v sobě hledala zbytky síly. Prothall a Mhoram však pilně vařili a strážci prohlíželi a připravovali koně.

Covenantovou tváří se rozlila záplava znechucení – 312

KLETBA PÁNA ZLORA 313

znechucení sebou samým, že neudělal svůj díl práce. Poílédl na své'roucho, aksamit byl ztuhlý a zčernalý sraženou krví. Vhodný oděv pro malomocného, pomyslel si, Dro vyvržence.

Věděl, že je nejvyšší čas, aby se rozhodl. Musel si stanovit, kde ve svém nemožném dilematu bude stát. Opřený o hůl v tom pohřebním ránu cítil, že dosáhl meze své vyvbavosti. Ztratil své sebeochranné návyky, ztratil možnost volby, zda skryje prsten, a přišel dokonce i o své oevné boty – a proléval krev. Přinesl zkázu Vyšnému Dřevnovu. Byl tak zaujatý svým útěkem před šílenstvím, že si nevšiml šílenství, k němuž ho jeho útěk vedl.

Musel zůstat v pohybu, to už mu bylo jasné. Avšak ‚esta vpřed nastolovala tentýž neproniknutelný problém. Včastnit se a zešílet. Nebo odmítnout se účastnit – a zešílet. Musel se rozhodnout, najít někde pevný bod a držet se ho. Nemohl přijmout Končinu jako skutečnost – a nemohl ji popřít. Potřeboval odpověď. Bez

ní bude v pasti ako Llaura – donucen k Zlorovu pobavení ztratit sám sebe, aby se vyhnul ztrátě sama sebe.

Pak Mhoram vzhlédl od svého míchání a spatřil znechucení a hrůzu v Covenantově tváři. Jemně pravil: „Co tě znepokojuje, příteli?“

Covenant na Mhorama chvilku zíral. Pán vypadal, jako by přes noc zestárl. Dým a špína z bitvy zanechaly své stopy na jeho obličeji a zvýraznily vrásky na jeho čele a volem očí. jako by naráz sešel věkem. Oči měl jakoby ztupělé únavou. Jeho rty si však uchovaly svou laskavost i jeho pohyby, byť zahalené rozervaným a zkrvaveným rouchem, byly pevné.

Covenant sebou instinktivně škubl při tónu, jakým Mhoram vyslovil výraz příteli. Nemohl si dovolit být něčím přítelem. A ucukl i před svým popudem zeptat se, co způsobilo, že Tamarantina hůl v jeho rukou tak zdivočela. Ddpovědi na tuhle otázku se bál. Aby zakryl své trhnutí, stroze se odvrátil a vydal se hledat Pěnosledníka.

Obr seděl zády k poslednímu stojícímu uhaslému zlomku Vyšného Dřevnova. Tvář měl temnou od krve a špíny, jeho kůže měla barvu suku ve dřevě stromu. Jeho vzhledu však dominovalo zranění na čele. Cáry masa mu visely přes obočí jako listí bolesti a ranou prosakovaly kapky čerstvé krve, jako by si rudé myšlenky razily cestu sen prasklinou v lebce. Pravou ruku měl ovinutou kolem svého velkého měchu s diamantovkou a zrakem sledoval Llauru, hýčkající malého Piettena.

Covenant se k obrovi přiblížil, než však mohl promluvit, obr řekl: „Přemýšlel jsi o nich? Víš, co s nimi udělali?“

Ta otázka v Covenantově mysli rozezněla černé ozvěny. „Vím, co udělali s ní.“

„A co s Piettenem? S malým Piettenem? S dítětem?“

Covenant neohrabaně pokrčil rameny.

„Přemýšlej, Nevěrče!“ Obrův hlas byl plný svíjející se mlhy. „Já už jsem v koncích. Ty to dokážeš pochopit.“

Covenant s námahou odpověděl: „Totéž. Přesně to, co udělali s námi. A s Llaurou.“ Po chvilce dodal jízlivě: A s jeskynními běsy.“ Pěnosledník uhnul očima a Covenant pokračoval: „Všichni budeme ničit – to, co chceme ochránit. To je podstata Zlorovy metody. Pietten je dárek pro nás – příklad toho, co uděláme s Končinou, když se ji budeme snažit zachránit. Tak je Zlor sebejistý. A takováto proroctví se sama vyplňují.“

Na to Pěnosledník zažíral na Covenanta, jako by ho Nevěrec právě proklel. Covenant se pokoušel obrovu pohledu vzdorovat, ale neočekávané zahanbení ho donutilo sklonit hlavu. Pohlédl na sežehnutou trávu. Byla spálená podivným způsobem. Některé plochy nebyly tolik poškozené jako jiné – oheň Pánů očividně působil méně podstatné poškození než moc prazlochů.

Po chvilce se Pěnosledník ozval: „Zapomínáš, že mezi prorokem a věštcem je rozdíl. Vidění budoucnosti není proroctví.“

Covenant o tom nechtěl přemýšlet. Aby to zamluvil, zeptal se: „Proč si nedáš na čelo trochu bolehlíny?“

Tentokrát uhnul pohledem Pěnosledník. Nepřítomně řekl: „Žádná nezbyla.“ Rozevřel a sevřel ruce v gestu bezmocnosti. „Jiní umírali. A jiní potřebovali

bolehlínu, aby zachránili své ruce a nohy. A…“ hlas se mu na okamžik zadrhl. „A myslel jsem, že by mohla pomoci malému Piettenovi. Je to jen dítě,“ řekl naléhavě a náhle vzhlédl s prosbou, kterou Covenant nechápal. „Ale jeden z jeskynních běsů umíral pomalu – v hrozných bolestech.“ Z jeho čela vyprýštila nová stružka krve a začala mu odkapávat z obočí. „Kámen a moře!“ zakvílel. „Nedokázal jsem to vydržet. Správce Birinair mi odložil stranou špetku bolehlíny z každé rány, kterou bylo třeba ošetřit. Ale já jsem ji dal jeskynnímu běsovi. Ne Piettenovi – jeskynnímu běsovi. Kvůli té bolesti.“

Prudce zaklonil hlavu a dlouze si lokl diamantovky. Hrubě si otřel krev dlaní.

Covenant se upřeně díval na obrovu poničenou tvář. Protože nedokázal svůj soucit vyjádřit jinak, zeptal se: „Co tvoje ruce?“

„Moje ruce?“ Pěnosledník se na chviličku zatvářil zmateně, ale pak si vzpomněl. „Ach tak, caamora. Příteli, já jsem obr.“ vysvětlil. „Žádný obyčejný oheň mi neublíží. Ale bolest – bolest naučí mnoha věcem.“ Rty mu přelétl záblesk odporu k sobe samému. „Říká se, že obři jsou vytesaní ze žuly,“ zabručel. „O mne se nestarej.“

Covenant z okamžitého popudu odpověděl: „V některých částech světa, odkud pocházím, sedí u silnic stařenky a celé dny buší železnými kladívky do bloků žuly. Zabere jim to dlouhý čas – ale nakonec přece jen rozbijí velké kusy na maličké kousíčky.“

Pěnosledník se krátce zamyslel, než se otázal: „To je proroctví, Vicepane Covenante?“

„Mne se neptej. Nepoznal bych proroctví, ani kdyby mi spadlo na hlavu.“

„Ani já ne,“ prohlásil Pěnosledník. Jeho ústa získala nádech matného úsměvu.

Zakrátko Pán Mhoram svolal družinu k jídlu, které připravili s Prothallem. Válečníci se v oparu potlačovaného sténání vydrápali na nohy a zamířili k ohni. Pěnosledník se potácivě zvedl a spolu s Covenantem následovali Llauru a Piettena, aby něco snědli.

Pohled na jídlo a jeho vůně Covenantovi náhle připomněly jeho potřebu rozhodnout se. Měl prázdný žaludek, hlady mu kručelo v břiše, avšak když sáhl po kusu chleba, všiml si, jak má ruku potřísněnou krví a popelem. Zabíjel… Chleba mu vypadl z prstů. Všechno je špatně, zamumlal v duchu. Jídlo je forma smíření se – podrobení se fyzické skutečnosti Končiny. To si nemohl dovolit.

Musím přemýšlet.

Prázdný žaludek ho bolel, jak si činil nárok na jídlo, ale on jej odmítl. Napil se jarního vína, aby si svlažil hrdlo, a pak se odvrátil od ohně s odmítavým gestem. Páni a Pěnosledník na něj tázavě pohlédli, ale nikdo nic neřekl.

Potřeboval podrobit sám sebe zkoušce, odkrýt odpověď, která obnoví jeho schopnost přežít. S úšklebkem se rozhodl, že bude hlady, dokud nenajde to, co chce. Při hladovění se mu možná v hlavě rozjasní natolik, že dokáže rozřešit základní protimluv své situace.

Všechny opuštěné zbraně byly z holiny odklizeny a naházeny na hromadu. Zašel k ní a hledal tak dlouho, dokud nenašel Atiaranin kamenný nůž. Pak, veden nějakým nejasným impulsem, ještě zašel ke koním, aby se podíval, jestli Důra

neutrpěla zranění. Když zjistil, že se jí nic nestalo, pocítil matnou úlevu. Za žádných okolností nechtěl, aby byl nucen nasednout na Ranyhyna.

O krátký čas později bojovníci dojedli a unavenými pohyby se chystali opět vyrazit na cestu.

Když Covenant osedlal Důru, uslyšel, jak strážci krve ostře hvízdají na Ranyhyny. Ten zvuk jako by chvíli visel ve vzduchu. Pak velcí koně přicválali přes holinu ze všech možných směrů. Hřívy a ohony jim zářily, jako by stály v plamenech, kopyta bušila do země při dlouhém křepkém kroku – devět ořů s hvězdou na čele. rychlých a živelných jako puls života Končiny. Covenant v jejich smělém ržání slyšel vzrušení nad tím, že zamíří domů k pláním Ra.

Avšak družiníci výpravy, kteří toho rána opouštěli mrtvý Vyšný Dřevnov, svým chováním dávali najevo pramálo podobné smělosti či radosti. Quaanův eoman nyní měl o šest bojovníků méně a ti, co přežili, byli přepadlí únavou a následky boje. Se stínem ve tvářích jeli na sever k řece Mithilu. Koně, kteří ztratili jezdce, vzali s sebou, aby jejich střídáním ulevili slabším zvířatům. Mezi nimi se vlekl Slanomil Pěnosledník, jako by nesl břemeno vší té smrti. Na jedné paži kolébal v náručí Piettena, který usnul, jakmile slunce pročistilo východní obzor. Llaura jela za Pánem Mhoramem a držela se ho za roucho na bocích. Za svou zachmuřenou tváří a vzpřímeným držením se zdála být zlomená a křehká, oběma však byl společný opotřebený výraz, ovzduší nevysloveného žalu. Před nimi jel Prothall a jeho ramena vyjadřovala stejnou neoblomnou vůli, s jakou Atiaran přiměla Covenanta jít z Mithilského Skalnova ke Konejšivé řece.

Covenanta nejasně napadlo, jak dalece se ještě bude muset řídit rozhodnutími jiných lidí. Ale pustil tu myšlenku z hlavy a prohlížel si strážce krve. To byli jediní členové družiny, kteří nevypadali, že by se na nich boj příliš podepsal. Jejich krátké řízy na nich sice visely v cárech a oni sami byli špinaví jako všichni ostatní, jeden z nich byl zabit a několik zraněno. Bránili Pány, zejména Variola a Tamaranthu, ze všech sil, avšak nebyli vyčerpaní, zastrašení ani zarmoucení. Bannor jel na svém bujném koni bez otěží vedle Covenanta a upíral na něj neproniknutelný pohled.

Koně družiny byli schopni jen pomalého, klopýtavého kroku, ale i toto slabé tempo přivedlo jezdce k brodu v Mithilu před polednem. Nechali koně, aby se napili nebo napásli, a všichni kromě strážců krve se ponořili do proudu. Pomocí jemného písku z říčního dna si v širokém toku Mithilu omyli krev, prach a bolest ze smrti a dlouhé noci. Zpod špíny boje se opět vynořila čistá kůže a jasné oči, menší, bolehlínou neošetřené rány se otevřely a krev z nich vyplavila nečistotu, cáry roztrhaného oblečení odpluly pryč. Mezi nimi si i Covenant vymáchal roucho do cista a otíral a drhnul skvrny ze svého těla, jako by se chtěl zbavit následků zabíjení. A vypil množství vody ve snaze uchlácholit palčivou prázdnotu svého hladu.

Když byli válečníci hotovi, odebrali se ke svým koním, aby ze sedlových vaků vybalili nové oblečení. Jakmile se oblékli a chopili se svých zbraní, postavili se na hlídku, zatímco se koupali kapitán Tuvor a strážci.

Ti dokázali vstoupit do vody a vylézt ven bez cákání a umývali se nehlučně. Za několik okamžiků byli oblečení do nových říz a seděli na Ranyhynech.

Ranyhynové se osvěžili tím, že přebrodili řeku do Andelainu a vyváleli se v trávě, zatímco se jejich jezdci koupali. Nyní byla družina opět připravena k cestě. Nejvyšší Pán Prothall dal signál a družina vyrazila na východ po jižním břehu řeky.

Zbytek dne byl pro jezdce i jejich zvířata snadný. Pod kopyty měkká tráva, po jedné straně čistá voda, vzduch s příchutí života a pohled na nedaleký Andelain, který jako by sám pulsoval zdravou mízou. Lidé z Končiny čerpali z blízkosti vrchů uzdravení. Pro Covenanta však byl ten den tvrdý. Měl hlad a přítomnost Andelainu jeho hlad ještě násobila.

Odvracel od něj zrak, jak jen mohl, odmítal ten pohled, stejně jako odmítal jídlo. Jeho vyzáblá tváfe^yla posetá přísnými vráskami a oči měl vpadlé odhodláním. Kráčel po dvou cestách naráz: jeho tělo umíněně jelo na Duře a udržovalo svou pozici v družině, jeho mysl však bloudila propastmi a temná, pustá prázdnota ho zraňovala.

Nebudu…

Chtěl přežít.

Já nejsem…

Čas od času se mu přímo v cestě objevila aliantha jako osobní nabídka Končiny, ale on nepodlehl.

Covenant, opakoval si. Thomas Covenant. Nevěrec. Nečistý malomocný vyvrženec. Když ho někdy přemohla bolest z hladu natolik, že zakolísal, připomněl si Droslintův krvavý stisk na svém prstenu a jeho rozhodnost se opět upevnila.

Čas od času se na něj podívala Llaura se smrtí Vyšného Dřevnova v očích, avšak on se jen zatvrdil a jel dál.

Už nikdy nebudu zabíjet.

Musel najít jinou odpověď.

Té noci zjistil, že prsten se změnil. Nyní již zmizely veškeré náznaky, že by jeho snubní prsten ještě vzdoroval rudému přívalu. Pod nadvládou měsíce hořel celý karmínově, chladně mu plál na ruce, jako by dychtivě reagoval na Droslintovu moc. Příštího rána začal Covenant denní jízdu jako člověk, zmítaný mezi dvěma póly šílenství.

Ranní vánek však již přinášel předzvěst léta. Vzduch se oteplil a byl provoněn zralostí země. Květiny důvěřivě kvetly a ptáci líně zpívali. Covenant postupně úplně zmalátněl. Ochablost uvolnila struny jeho vůle. Jenom jezdecký zvyk ho držel na Duřině hřbetu, příliš otupěl, než aby se zabýval takovými povrchními záležitostmi. Sotva si povšiml, když se řeka začala stáčet k severu a vzdalovat se družině, nebo když kopce začaly šplhat výš. Nechal se mdle unášet teplými proudy dne. Té noci spal hluboce a beze snů a příštího dne jel otupěle a bez zájmu dál.

Dřímal s otevřenýma očima. Neuvědoměle bloudil pustinami, byl v nebezpečí, aniž by to věděl. Otupělost je prvním krokem v neúprosné logice zákona lepry. Dalším je gangréna a tak strašlivý zápach hnijícího živého masa. že ani někteří lékaři jej nedokáží vydržet – zápach, který' stvrzuje vyvrženost malomocných natolik, že se mu pouhý soucit nebo nepředpojatost nemohou postavit. Avšak Covenant cestoval svým snem s myslí plnou spánku.

Když se začal zotavovat – brzy odpoledne třetího dne po odjezdu z Vyšného Dřevnova a osmnáctého dne od chvíle, kdy družina opustila Libokam – zjistil, že

shlíží na Morinmosský les. Družina stála na posledním vrcholu kopce před místem, kde země spadala pod temnou záštitu stromů.

Morinmoss ležel na úpatí kopce jako šumící moře, jeho okraje svíraly svahy, jako by do nich stromy zaťaly kořeny a odmítaly se nechat zatlačit zpět. Tmavá proměnlivá zeleň lesa se táhla až k obzoru na sever, na východ i na jih. Les měl vzhled zakázaného území, zdálo se, jako by výpravě odpíral průchod. Nejvyšší Pán Prothall zastavil na hřebeni kopce, dlouho se na les díval a vážil čas, potřebný k objetí Morinmossu, a na druhé straně nejasné nebezpečí, jímž hrozily stromy.

Nakonec sesedl. Přehlédl jezdce, a když promluvil, oči měl plné skrytého hněvu: „Nyní si odpočineme. Pak vjedeme do Morinmossu a nezastavíme, dokud nedorazíme na druhou stranu – ta cesta potrvá téměř den a noc. Během té jízdy nesmíme ukázat ani čepel, ani jiskřičku. Slyšíte? Všechny meče v pochvách, všechny šípy v toulcích, všecny nože pod pláštěm, všechny hroty oštěpů ovázané. A každou jiskru nebo záblesk ohně uhasit. Nechci žádnou chybu. Morinmoss je divočejší než Grimmerdhore – a nikdo do něj nevstupuje bez úzkosti. Ty stromy po věky trpěly a nezapomínají na své příbuzenství s Rdusnou hlubinou. Modlete se, aby nás všechny bez jakýchkoliv ohledů nerozdrtily.“ Odmlčel se a přejížděl pohledem družinu, dokud se neujistil, že mu všichni rozuměli. Pak mírněji dodal: „Je možné, že v Morinmossu dosud je hvozdný – ačkoliv již od znesvěcení je tato vědomost ztracena.“

Někteří z válečníků se při slově hvozdný napjali. Avšak Covenant, zvolna se probírající ze své malátnosti, necítil nic z oné bázně, která se od něj očekávala. Otázal se, jako již jednou předtím: „Uctíváte stromy?“

„Uctívat?“ Prothall se zatvářil zmateně. „To slovo mi není jasné.“

Covenant jen zíral.

Nejvyšší Pán za okamžik pokračoval: „Ptáš se, zda máme v úctě lesy? Samozřejmě. Jsou přece živé a moc Země se nalézá ve všech živých věcech, v každém kameni, v půdě. ve vodě i v dřevu. Jistě chápeš, že jsme služebníky této moci. Pečujeme o život v Končině.“ Na okamžik se ohlédl po lese a pak pokračoval: „Moc Země nabývá mnoha podob mezi dřevem a kamenem. Kámen tvoří základy světa a podle našeho nejlepšího chápání – jakkoliv je chabé – tato podoba moci si není sama sebe vědoma. Se dřevem je to však jiné.

Za dávných časů, v té nejzamlženější a ztracené dálce minulosti pokrýval téměř celou Končinu Prvotní hvozd – jediný mocný les od Věrogardu a Melenkurion Nebehráze až po Sarangravskou plošinu a Přímořsko. A hvozd byl vzhůru. Znal a vítal nový život, který lidé přinesli do Končiny. Cítil bolest, když lidé v oněch slepých, pošetilých okamžicích v dávnověku Končiny káceli a pálili stromy, aby získali místo, na kterém by pěstovali svou pošetilost. Ach, na tuto část své historie mohou být lidé jen stěží hrdí. Než se hvozdem pomalu rozšířila zpráva natolik, že každý strom znal nebezpečí, byly zdecimovány stovky leguí života. Podle našeho počítání si takový čin vyžádal dlouhý čas – více než tisíc let. Avšak stromům to muselo připadat jako rychlá vražda. Na konci onoho času pak zůstala v Končině už jenom čtyři místa, kde ještě prodlévala duše hvozdu – kde přežívala a chvěla se ve své děsivé bolesti – a ta se rozhodla se bránit. Pak po mnoho věků žily Obří lesy a Grimmerdhore a Morinmoss a Rdusná hlubina a jejich vědomí vytrvalo v péči

hvozdných. Pamatovaly si a žádný člověk, zloch nebo jeskynní běs, který se do nich odvážil vstoupit, nepřežil.

Nyní jsou i tyto věky minulostí. Nevíme, zda hvozdní ještě žijí – ačkoliv jen pošetilec by popíral, že Caerroil Divoles dosud prochází Rdusnou hlubinou. Avšak vědomí, které umožňovalo stromům vracet údery, se vytrácí. Páni chránili lesy od doby, kdy Berek Půlruček poprvé zdvihl Hůl zákona – nenechali jsme stromy ubývat. Přesto však jejich duch upadá. Když jsou od sebe lesy odříznuty, kolektivní vědomí hvozdu umírá. A pak bude nádhera světa menší, než bývala."

Prothall se na chvilku smutně odmlčel a dodal: „Právě z úcty ke zbývajícímu duchu a k moci Země žádáme o vstup tolika lidí do lesa najednou. A jen z prosté opatrnosti se snažíme nedopustit se žádné urážky. Duch není mrtev. A síla Morinmossu by dokázala rozdrtit i tisíc tisíců mužů, kdyby stromy probudila bolest."

„Číhají tam i jiná nebezpečí?" otázal se Quaan. „Budeme zbraně potřebovat?"

„Ne. Služebníci Pána Zlora hvozdu v minulých dobách nesmírně uškodili. Grimmerdhore snad ztratil svou sílu, ale Morinmoss si pamatuje. A dnes je nový měsíc. Ani Droslint Skáloplaz není tak šílený, aby řídil své síly do Morinmossu v takovém čase. A Povýšenec nikdy nebyl takový blázen."

Jezdci tiše sesedli. Někteří z eomanu nakrmili koně, zatímco jiní připravovali rychlé jídlo. Brzy se najedla celá družina kromě Covenanta. A po jídle si členové výpravy lehli, aby si odpočinuli před dlouhým průjezdem lesem, zatímco strážci krve hlídkovali.

Když byli opět vzhůru a připravení k cestě, Prothall vyšel na okraj hřebene kopce. Tam byl vítr silnější a třepetal jeho modrým rouchem s černou šerpou, když zdvihl hůl a hlasitě zavolal: „Buď zdráv, Morinmossi! Lese z Prvotního hvozdu! Nepříteli našich nepřátel! Buď zdráv, Morinmossi!" Jeho hlas opuštěně zapadl do širé rozlohy lesů bez jakékoliv ozvěny. „Jsme Páni – nepřátelé tvých nepřátel a učedníci umění lillianrill\ Musíme tebou projít!

Slyš, Morinmossi! Nenávidíme sekeru a plamen, které ti ubližují! Tví nepřátelé jsou našimi nepřáteli. Nikdy jsme nepovznesli ostří sekery ani plamen ohně, abychom se tě jimi dotkli – a nikdy tak neučiníme. Morinmossi, slyš! Dovol nám projít!"

Jeho volání se rozplynulo v hlubinách lesa. Konečně spustil paže, obrátil se a vrátil se k družině. Nasedl na koně a ještě jednou přísným pohledem přejel jezdce. Na jeho pokyn vyjeli dolů k sukovitým okrajům Morinmossu.

Zdálo se, že do lesa zapadli jako kámen. V jednom okamžiku stále ještě jeli po úbočí kopce nad stromy, v příštím již pronikali kupředu hlubokým šerem a sluneční světlo za nimi jako by se zavřelo za nedosažitelné dveře. V čele družiny jel Birinair a svou dreworskou hůl přidržoval napříč přes hřbet svého koně, za ním jel kapitán Tuvor na ranyhynském hřebci Marným – neboť Ranyhynové se naprosto nemuseli obávat starého hněvu Morinmossu a Marný mohl vést Birinaira, kdyby se starý správce uchýlil ze směru. Za Tuvorem jeli Prothall a Mhoram s Llaurou, která seděla za Mhoramem, za nimi následovali Covenant a Pěnosledník. Obr stále nesl spící dítě. Voj uzavírali Quaan a jeho eoman v hloučku, obklopeném strážci krve.

Měli před sebou dost místa. Stromy se svými tmavými, smíšeně ebenovými a rudohnědými kmeny byly daleko od sebe a ponechávaly mezi sebou místo pro podrost a zvěř, jezdci mezi nimi nacházeli cestu bez potíží. Stromy však nebyly vysoké. Podsadité kmeny se zdvíhaly do výšky patnácti nebo dvaceti stop a pak se'dělily do sukovitých povislých větví, obtěžkaných listovím, takže družinu zcela zahalovalo šero Morinmossu. Větve se proplétaly, až se zdálo, že každý strom pevně objímá kolem ramen své příbuzné. A z větví splývaly velké závěsy a pruhy mechu – temného, hustého a vlhkého mechu, který visel z větví jako zachycená a ztuhlá krev. Mech se kýval před jezdci, jako by se snažil je odvrátit stranou a stočit z cesty. Na silné vrstvě mechu na zemi kopyta koní nevydávala žádný zvuk. Jezdci se svou cestou ubírali tak tiše, jako by se změnili v přelud.

Covenant, instintivně uhýbající před temným dotekem mechu, upíral zrak do neustálého šera lesa. Na všech stranách, kam až dohlédl, ho obklopovala groteskní spleť mechu, větví a kmenů. Za hranicí svých smyslů viděl víc – viděl, cítil a v tichu lesa i slyšel zadumané srdce hvozdu. Tam stromy meditovaly nad svými chmurnými vzpomínkami – rozsáhlý, pučící výboj sebeuvědomění, když duch hvozdu vznešeně ležel nad stovkami leguí bohaté země, a syrová tíže bolesti, hrůzy a nevíry, která se šířila jako vlny v moři, dokud se nezachvěly i nejvzdálenější lístky v Končině, když začalo vraždění stromů, když kořeny, větve i všechno ostatní bylo rozsekáno sekerou a stráveno ohněm a pařezy byly vyklučeny, a úprk a úzkost zvěře, také zmasakrované anebo oloupené o domov, zdraví a naději, a jasná píseň hvozdných, jejíž melodie učila tajnému, hněvivému potěšení z drcení, z vracení úderů maličkým lidem a z ochutnávání jejich krve kořeny, a plíživou slabost, která ukončila dokonce i tuto poslední velkou radost a nezanechala stromům nic než jejich nehybné vzpomínky a zoufalství, když sledovaly, jak jejich zuřivost upadá do dřímoty.

Covenant cítil, že stromy nevědí nic o Pánech nebo o přátelství, Páni byli v Končině příliš noví, než aby si je stromy pamatovaly. Ne, to, co nechalo jezdce projet, byla slabost, selhání ducha – slabost, žal a bezmocný spánek. Tu a tam zaslechl stromy, které byly ještě vzhůru a žíznily po krvi. Ale bylo jich příliš málo, až příliš málo. Morinmoss dokázal pouze dumat, zbavený síly vlastní prastarou smrtelností.

Covenanta pleskla mechová ruka a zanechala mu na tváři vlhkou šmouhu. Otřel si ji, jako by to byla žíravina.

Pak nad Morinmossem zapadlo slunce a i to málo světla pohaslo. Covenant se nahnul v sedle kupředu, ostražitý a v obavách, že Birinair ztratí cestu nebo že najede do mechové drapérie a zadusí se. Avšak jak tma prosakovala do vzduchu, jako by odkapávala z rubáše větví, s lesem se udala změna. Na kmenech se postupně objevil stříbřitý svit – rozjasňoval se a sílil, jak les plnila noc, až každý strom stál v šeru jako ztracená duše. Stříbřitý přísvit byl dost jasný na to, aby ukázal jezdcům cestu. Přes měnící se vzory záře visely mechové opony jako stíny propastí –jako černé díry do prázdnoty – a dodávaly lesu skvrnitý, malomocný vzhled. Družina se však semkla dohromady a jela dál nocí, osvětlenou pouze přísvitem stromů a rudým žhnutím Covenantova prstenu.

Covenant cítil, že slyší zděšené mumlání stromů nad urážkou, kterou jim působil jeho snubní prsten. A jeho pulsující rudý svit ho děsil. Mechové prsty ho pleskaly do tváře mokrými zkoumavými doteky. Přitiskl si ruce na srdce a snažil se stáhnout do sebe, zmenšit se a projet nezpozorován – jel, jako by skrýval pod rouchem sekeru a hrozil se, aby ji stromy neobjevily.

Ta dlouhá jízda ubíhala jako bolest v ráně. Prudké pulsy se konečně slily dohromady a družina opět jela šerem dne. Covenant se zachvěl a rozhlédl se uvnitř sebe sama. To, co spatřil, ho zanechalo oněmělého. Cítil, že nádrž jeho zuřivosti je plná temnoty.

Byl však lapen v tenatech neřešitelných okolností. Ta temnota byla šálkem, který nemohl ani vypít, ani odsunout stranou.

A třásl se hladem.

Stěží se udržel, aby se neohnal po dalším vlhkém doteku mechu.

Družina stále cestovala věčným soumrakem Morinmossu. Všichni mlčeli, jako by v nich slova dusily vše zastírající větve: a v tom vtíravém tichu se Covenant cítil stejně ztracený, jako by byl sešel z cesty v dávném hvozdu, jenž pokrýval celou Končinu. S nejasným vztekem uhýbal a shýbal se před chňapajícím mechem. Čas ubíhal a v Covenantovi vzrůstala touha začít ječet.

Pak konečně Birinair zamával holí nad hlavou a slabě vykřikl. Koně porozuměli, dali se do unaveného,.klopýtavého běhu za silným krokem Ranyhynů. Na okamžik se zdálo, že stromy zůstaly pozadu, jako by se před družinou stáhly. Pak se jezdci octli uprostřed denního světla. Zjistili, že se nacházejí pod poledním nebem na svahu, který postupně spadal k řece, jež protínala směr jejich cesty. Birinair a Marný je neomylně přivedli k brodu na Toulavé.

Válečníci chraptivě zavýskli úlevou, patami pobídli koně a družina se vyřítila smělým cvalem po svahu dolů. Zakrátko se koně cákali v proudu a stříkali na sebe i na své šťastné jezdce chladné spršky vody z Toulavé. Na jižním břehu vyhlásil Prothall zastávku. Průjezd Morinmossem měli za sebou.

Jakmile se zastavili, pocítila družina, co je ta jízda stála. Ponocování bez jídla oslabilo jezdce. Ale koně byli v horším stavu. Třásli se vyčerpáním. Jakmile skončil jejich závěrečný běh, sklonili krky a hřbety se jim prohnuly, stěží našli sílu se nakrmit nebo napít. Navzdory povzbudivému ržání Ranyhynů se dva z mustangů eomanu zhroutili bokem do trávy a ostatní stáli kolem nich. nejistí v kolenou jako hříbata. „Odpočiňte si – odpočiňte,“' mluvil k nim Prothall s astmatickou úzkostí. „Dnes už dál nepojedeme.“ Procházel mezi koňmi, dotýkal se jich svýma starýma rukama a broukal posilující píseň.

Jediní Ranyhynové a strážci krve nebyli stiženi únavou. Pěnosledník složil Piettena do Llauřiny náruče a pak se unaveně položil na záda do tuhé trávy. Od chvíle, kdy družina opustila Vyšný Dřevnov, byl nepřirozeně zamlklý, vyhýbal se mluvení, jako by se bál, že ho hlas zradí. Nyní podle všeho pocítil námahu cestování bez podpory příběhů a smíchu.

Covenant přemítal, zda ještě vůbec někdy uslyší obra se smát.

Kysele vztáhl ruku, aby si od Duřina sedla vzal hůl, a poprvé si všiml, co Morinmoss provedl s jeho bílým rouchem. Bylo potřísněné a vzorované tmavozelenými skvrnami – stopami po mechu.

Ty skvrny ho urážely. Zamračeně se rozhlédl po družině. Ostatní jezdci museli být při uhýbání zručnější, nebylo na nich vidět žádné šmouhy od mechu. Jedinou výjimkou byl Pán Mhoram, obě ramena jeho roucha nesla zelené pruhy jako výložky.

Covenant začal zeleň hrubě třít. Ale ta byla suchá a zažraná. V uších mu hučela temnota jako vzdálený rachot laviny. Nahrbil ramena jako oběšenec. Odvrátil se od členů výpravy a rázoval zpátky k řece. Zaťal prsty do roucha a pokusil se lesem způsobené skvrny vydrhnout.

Avšak šmouhy se již nezrušitelně staly částí tkaniny, lpěly na rouchu a pokrývaly je jako mapa. jako plán neznámých krajů. V záchvatu marnosti udeřil do řeky pěstmi.

Avšak proud vyhladil vzniklé rozčeření, jako by nikdy neexistovalo.

Stál zpříma a do proudu z něj kapala voda. Srdce mu v hrudi prudce bušilo. Na okamžik cítil, že jeho vztek musí buď překypět, nebo ho srazit až na samé dno.

Nic z tohohle se neděje… Brada se mu chvěla. Já to nevydržím.

Pak zaslechl od družiny tichý výkřik překvapení. O chvilku později ho Mhoram klidně vyzval: „Covenante. Pojď sem.“

Prskaje námitky proti tolika věcem, že je nedokázal ani vyjmenovat, se Covenant obrátil. Všichni příslušníci výpravy se dívali směrem od něj. Jejich pozornost upoutávalo něco, co on kvůli vodě v očích neviděl.

Mhoram opakoval: „Pojď.“

Covenant si vytřel oči, přebrodil se ke břehu a vylezl z řeky. Razil si cestu eomanem, zanechávaje za sebou mokrou cestičku, až dorazil k Prothallovi a Mhoramovi.

Před nimi stála zvláštní žena.

Byla štíhlá a drobná – ne vyšší, než Covenantovi po ramena – oblečená do tmavohnědé dlouhé košile, která nechávala odhalené její nohy a paže. Pleť měla opálenou do barvy země. Dlouhé černé vlasy nosila svázané silnou šňůrou do jediného pramene. Vypadalo to přísně, ten dojem však zmírňoval malý náhrdelník ze žlutých květů. Navzdory své velikosti stála hrdě se založenýma rukama a mírně rozkročená, jako by družině mohla odepřít vstup na pláně Ra, kdyby sejí zachtělo. Sledovala Covenantův příchod, jako by čekala jenom na něj.

Když se zastavil vedle Mhorama a Prothalla, zdvihla ruku a neohrabaně ho pozdravila gestem uvítání, jako by tů pro ni nebyl přirozený pohyb. „Buď zdráv, Prsťnéne,“ pravila jasným, pronikavým hlasem. „My známe bílé zlato. My vzdáváme čest a sloužíme. Buď vítán.“

Setřásl vodu z čela a zíral na ni.

Když ho pozdravila, oslovila s obřadnou přesností všechny ostatní. „Buď zdráv, Nejvyšší Pane Prothalle. Buď zdráv, Pane Mhorame. Buď zdráv, Slanomile Pěnosledníku. Buď zdráv, kapitáne Tuvore. Buď zdráv, dvacítníku Quaane.“ Oni ji na oplátku vážně gestem pozdravili, jako by v ní poznali monarchu.

Pak pravila: „Já jsem hřívorab Lithe. My vás vidíme. Vy mluvte. Pláně Ra nejsou otevřeny každému.“

Prothall pokročil vpřed. Zdvihl hůl, podržel ji oběma rukama ve výši čela a hluboce se uklonil. Nato se žena lehce usmála. S dlaněmi po stranách hlavy opětovala jeho úklonu. Tentokrát byl její pohyb hladký a přirozený. „Vy nás znáte," řekla. „Vy přicházíte z daleka, ale vy nejste nevědomí."

Prothall odpověděl: „Víme, že hřívorabi jsou předními mezi pečovateli o Ranyhyny. Mezi Raný jste nejvíce ctěni. A znáte nás."

Stál nyní blízko ní a díky lehkému nahrbení způsobenému věkem se zdálo, že se nad ní naklání. Její hnědá kůže a jeho modré roucho ještě zdůrazňovaly dojem země a nebe, kterým působili. Ona však stále nevyslovila pozvání. „Ne," odvětila. „My neznáme. Vy přicházíte z daleka. Neznámí."

„A přece jsi nás oslovila jmény."

Pokrčila rameny. „My jsme opatrní. My jsme vás sledovali od chvíle, kdy vy jste opustili Morinmoss. My jsme vás slyšeli mluvit."

My? podivil se Covenant prázdně.

Zvolna přejížděla pohledem družinu. „My známe nikdy nespící – strážce krve." Nevypadalo to, že by ji pohled na ně potěšil. „Oni uvádějí Ranyhyn do nebezpečí. Ale my sloužíme. Oni jsou vítáni." Pak její pohled padl na oba zhroucené koně a nozdry se jí rozšířily. „Vy máte něco naléhavé?" optala se, avšak její tón napovídal, že je ochotna přijmout jen málo možných ospravedlnění stavu mustangů. Covenant nyní pochopil, proč váhala pozvat do země Pány, ačkoliv je musela znát alespoň z legend nebo podle pověsti, nechtěla, aby na pláně Ra vstoupil kdokoliv, kdo špatně zachází s koňmi.

Nejvyšší Pán důrazně odpověděl: „Ano. Testhén žije."

Lithe to na chvíli připravilo o hlas. Když se její oči vrátily ke Covenantovi, rojily se v nich známky vzdáleného strachu. „Testhén," vydechla. „Nepřítel Země a Ranyhyn. Ano. Bílé zlato ví. Prsthén je zde." Její tón prudce ztvrdl. „Aby on zachránil Ranyhyn před roztrháním." Pohlédla na Covenanta, jako by po něm žádala nějaké sliby.

Nemohl jí dát žádné. Nazlobeně tam stál, kapalo z něj a byl příliš vyhladovělý, než aby reagoval odmítavě, vstřícně či zahanbeně. Lithe brzy zmateně ustoupila. Obrátila se k Prothallovi: „Kdo on je to? Co on je to za člověka?"

Prothall s dvojakým úsměvem odvětil: „Je to Vicepán Thomas Covenant, Nevěrec a nositel bílého zlata. Je v Končině cizincem. Nepochybuj o něm. Zvrátil v náš prospěch boj, když nás napadli Testhénovi služebníci – jeskynní běsové, prazlochové a gryf, zplozený v nějakém neznámém doupěti zla."

Lithe neutrálně přikývla, jako by nerozuměla všem jeho slovům. Ale pak řekla: „Tohle je naléhavé. Žádný čin proti Testhénovi nesmí být odkládán a nesmí mu být překáženo. Byla tu i další znamení. Na pláně se snažily proniknout šelmy. Nejvyšší Pane Prothalle, buďte vítáni na pláních Ra. Přijeďte co nejrychleji do Hřívodomu. My musíme sezvat radu."

„Vaším pozváním jsme poctěni," odvětil Nejvyšší Pán. „Opětujeme tu čest tím, že přijímáme. Dorazíme do Hřívodomu druhého dne ode dneška – jestli koně přežijí."

Opatrnost jeho řeči přiměla Lithe k lehkému zasmání. „Vy spočinete v pohostinnosti Ránů dříve, než slunce od tohoto okamžiku podruhé zapadne. My

jsme nesloužili Ranyhyn nadarmo od samého počátku. Provazenové! Vzhůru! Zde ona je zkouška pro vaše hřívení.“

Ihned se objevily čtyři postavy, vstaly náhle z trávy v úzkém půlkruhu kolem družiny, jako by vyrostly ze země. Ti čtyři, tři muži a žena, byli stejně drobní jako hřívorab Lithe a stejně jako ona oblečení v hnědém na opálené pleti, neměli však na sobě žádné květy a kolem pasu měli ovázány krátké kusy silného provazu.

„Pojďte, provazenové,“ vyzvala je Lithe. „Už tyto jezdce nestopujte. Vy jste slyšeli, že já jsem je pozvala. Nyní se postarejte o jejich koně a o jejich bezpečí. Oni musí dorazit do Hřívodomu před soumrakem zítřejšího dne.“ Čtyři Ranové přistoupili a Lithe řekla Prothallovi: „Oni jsou moji provazenové – Thew, Hurn, Grace a Rustah. Oni jsou lovci. Zatímco oni se učí způsobům Ranyhynů a vědění hřívorabů, oni chrání pláně před nebezpečnými šelmami. Já jsem s nimi strávila mnoho času – oni se dokáží postarat o vaše koně.“

Se zdvořilou úklonou družině se provazenové odebrali přímo ke koním a začali je prohlížet.

„A nyní,“ pokračovala Lithe, ‚já musím odejít. Zpráva o vašem příchodu se musí rozšířit po pláních. Domovci se musí na vás připravit. Následujte Rustaha. On má k hřívení nejblíže. Buďte zdrávi, Páni! My povečeříme spolu za soumraku nového dne.“

Aniž by čekala na odpověď, obrátila se hřívorab k jihu a sprintem vyrazila pryč. Běžela překvapivě rychle, během několika okamžiků se přehoupla přes hřeben kopce a zmizela z dohledu.

Mhoram, hledící za ní, poznamenal ke Covenantovi: „Říká se, že hřívorab dokáže držet krok s Ranyhyny – alespoň nakrátko.“

Za nimi zamumlal provázen Hurn: „Ono se to říká – a ona je to pravda.“

Mhoram se obrátil k provazenovi. Ten stál. jako by čekal, až bude moci promluvit. Velice se vzhledem podobal Lithe, třebaže si nenechával růst tak dlouhé vlasy jako ona a jeho rysy měly tvrdý nádech. Když získal Mhoramovu pozornost, pravil: „Ona existuje tráva, která vyléčí vaše koně. Já musím odejít, abych já ji přinesl.“

Pán mírně odvětil: „To vědění je tvé. Dělej, co pokládáš za nejlepší.“

Hurnovy oči se rozšířily, jako by byl neočekával mírná slova od lidí, kteří špatně zacházejí s koňmi. Pak nejistým pohybem pozdravil Mhorama po způsobu Pánů. Mhoram se na oplátku uklonil jako Ran. Hurn se zakřenil a chystal se pádit pryč, když tu se Covenant náhle zeptal: „Proč nejezdíte na koních? Máte přece všechny ty Ranyhyny.“

Mhoram se k němu prudce vrhl, aby ho zarazil. Ale škoda už byla napáchána. Hurn zažíral, jako by byl“ uslyšel rouhání, silnými prsty odvázal provaz od pasu a držel jej v sevřených pěstích, jako by jej měl připravený ke Skrčení. „My nejezdíme.“

„Uklidni se, Hurne,“ oslovil ho provázen Rustah mírně. „Hřívorab ho přivítala.“

Hurn pohlédl na svého druha a pak si lano opět prudkými pohyby zavázal kolem pasu. Odvrátil se od družiny a brzy zmizel, jako by se byl propadl do země.

Mhoram, svírající Covenantovu paži, přísně řekl: „Ranové Ranyhynům slouží. To je smyslem jejich života. Neurážej je, Nevěrče. Mají sklon k rychlému hněvu – a jsou to nejnebezpečnější lovci v Končině. V dosahu mého hlasu jich může být sto, aniž bys to sebeméně poznal. Jestli se rozhodnou tě zabít, zemřeš dřív, než si to uvědomíš.“

Covenant cítil sílu toho varování. Jako by okolní trávu naplnilo zlověstně se dívajícíma očima. Cítil se nápadný, jako by jeho zeleně poskvrněné roucho bylo vodítkem pro smrtící záměry, skryté v zemi. Opět se zachvěl.

Zatímco byl Hurn pryč, ostatní provazenové pracovali u koní – mazlili se s nimi a lichotili jim, aby je přiměli přijímat potravu a vodu. Většina mustangů se pod jejich rukama uklidnila. Páni, spokojení, že jejich zvířata jsou v dobrých rukách, se připojili ke Quaanovi a k Tuvorovi a dali se s nimi do řeči, bojovníci zatím kolem nich připravovali jídlo.

Covenant proklínal jeho vůni. Ležel na tuhé trávě a snažil se utišit hryzavou prázdnotu v žaludku pohledem do nebe. Brzy ho však zburcovala nová vůně, která povzbudila jeho hlad k dalšímu bodání v útrobách. Vycházela z chomáčů bujných květin s listy podobnými kapradinám, které přežvykovali koně – z léčivých bylin, které jim přinesl provázen Hurn. Všichni koně už stáli na nohou a zdálo se, že jak se krmí, viditelně jim přibývá sil. Pikantní vůně rostlin v Covenantovi na okamžik vyvolala představu, jak on sám klečí na všech čtyřech a žvýká stejně jako ti koně. S potlačovaným vztekem zabručel: „Ti zatracení koně si žerou lip než my.“

Provázen Rustah se usmál zvláštním úsměvem a řekl: „Tahle tráva je pro lidi jedovatá. Ona je to amanibhavam, květina zdraví a šílenství. Koně ona léčí, ale muži a ženy – ti pro ni nejsou dost.“

Covenant po něm střelil pohledem a snažil se potlačit kručení v břiše. Cítil zvrácenou touhu tu trávu ochutnat, rozkošně zpívala k jeho smyslům. Avšak pomyšlení, že už klesl tak hluboko, pro něj bylo trpké, a tak místo potravy vychutnával svou zahořklost.

Rostliny prováděly s koňmi skutečné zázraky. Ti se brzy krmili a pili normálně – a vyhlíželi dost zotavené na to, aby mohli opět nést jezdce. Účastníci výpravy dojedli a sbalili zásoby. Provazenové prohlásili koně za schopné cesty. Zakrátko byli jezdci na cestě k jihu přes terénní vlny Ra a Ranové klusali bez námahy vedle nich.

Step se pod kopyty koní mírně vlnila a ubíhala nazpět, což družině dodávalo zdání rychlosti. Jeli tuhou trávou nahoru a dolů po krátkých a povlovných svazích, mělkými údolími mezi křovinami a malými hájky na březích úzkých potoků a přes široké rovné plochy. Byla to drsná země. Až na vytrvalou alianthu neoživovaly terén žádné ovocné stromy, žádné obdělané plochy a žádné jiné květy než amanibhavam. Přesto se však pláně zdály být plné bujného života, jako by ty nízké a povlovné terénní vlny vznikly pulsováním půdy, a tuhá tráva rostla dost bohatě na to, aby uživila všechno, co bylo dost silné, aby takovou stravu dokázalo snést. Když slunce začalo zapadat, kapradí na svazích rudě žhnulo. Z hájků vycházela stáda antilop, aby se napila z potoků, a na širokých pestrých stromech, které se tu a tam zdvíhaly z roviny, se hlučné houfovali krkavci.

Jezdci však věnovali největší pozornost toulajícím se Ranyhynům. Ať už ti velkolepí koně cválali kolem jako triumfální průvod nebo spolu dováděli jako hříbata, vznášela se kolem nich aura majestátnosti, jako by sama země, po níž dusali, byla pyšná na to, že je stvořila. Radostným ržáním volali na ty, kteří nesli strážce krve, a ti zase kopyty vybubnovávali krátké rytmy, jako by nedokázali potlačit nadšení nad svým návratem domů. Pak se Ranyhynové bez jezdců rozběhli pryč, plní divoké krve a nespoutané energie, a v běhu ržáli. Vzduch se radostně chvěl jejich voláním.

Slunce se brzy sklonilo k západu a oranžovým plápolem dávalo pláním sbohem. Covenant sledoval jeho odchod s chmurným uspokojením. Už měl dost koní – už měl dost Ranyhynů i Ránů, strážců krve, Pánů a výprav, už měl dost neklidu života. Toužil po tmě a po spánku navzdory krvavému žhnutí prstenu, přibývajícímu měsíci i supím křídlům hrůzy.

Když však slunce zapadlo, Rustah sdělil Prothallovi, že by družina měla jet dál. Je tu nebezpečí, řekl. Jiní obyvatelé Ra nechali v trávě výstražná znamení. Družina bude muset jet, dokud nebudou v bezpečí –ještě několik leguí. A tak cestovali dál. Později vyšel měsíc a jeho znečištěný srpeček změnil noc v krev a vyvolal strašidelnou odpověď v Covenantově prstenu i v jeho hladové duši.

Pak Rustah jezdce zarazil a pokynul jim, aby byli zticha. Nejtišeji, jak dokázali, vyjeli po jižním svahu návrší a zastavili se těsně pod jeho hřebenem. Družina sesedla, nechala několik strážců na hlídce u koní a následovala provázeny na vrchol.

Pod nimi se směrem k severu rozprostírala plochá pláň. Provazenové přes ni chvíli hleděli a pak na cosi ukázali. Covenant bojoval s unavenýma očima a karmínovým šerem, až měl za to, že vidí, jak se přes pláň k jihu sune tmavá skvrna.

„Kresli“ zašeptal Hurn. „Žlutí vlci – Testhénův chov. Oni překročili Toulavou.“

„Čekejte na nás,“ vydechl Rustah. „Vy budete v bezpečí.“

On i ostatní provazenové se rozplynuli v noci.

Družina se instinktivně shlukla a naběhlýma očima hleděla skrze slabé rudé světlo, které prosakovalo jako pot z pohybující se tmy na plání. Za napjatého očekávání stáli tiše a sotva dýchali.

Pietten seděl v Llaurině náručí, zcela probuzený, jako stráž u mrtvého.

Později se Covenant dozvěděl, že smečka čítala patnáct velkých žlutých vlků. V kohoutku dosahovali člověku do pasu, měli masivní čelisti, lemované zakřivenými ostrými tesáky, a žluté oči šelem. Čenichali po stopě dvou ranyhynských hříbat, ochraňovaných pouze hřebcem a klisnou. Legendy Ránů vyprávějí, že dech kresh je tak žhavý, že sežehne půdu a zanechává v trávě za sebou bolestivý pruh, kamkoliv je jejich drancování zavede. Nyní však Covenant neviděl nic jiného než blížící se temnotu, která okamžik za okamžikem houstla.

Pak jeho nejistým očím připadlo, že na konci smečky cosi nakrátko zmateně zavířilo, a jak se vlci hnali dál, měl za to, že vidí na plošině ležet dvě nebo tři černé tečky.

Ve smečce to zavířilo znovu. Tentokrát ticho prořízlo několik krátkých překvapených a vyděšených zavytí. Jedno ostré zavrčení náhle umlklo. V příštím

okamžiku vyrazila smečka tryskem přímo proti družině a zanechala za sebou dalších pět teček. To už si ovšem Covenant byl jistý, že ty tečky jsou mrtví vlci.

Padli další tři kresh. Teď už viděl tři postavy, jak odskakují od mrtvol a pádí za zbylými vlky.

Všichni zmizeli ve stínech na úpatí výšiny. Ze tmy sem doléhaly zvuky boje – zuřivé vrčení, cvaknutí minuvších čelistí, praskání kostí.

Pak do noci opět vplulo ticho. Obavy družiny se zvýšily, protože nikdo nic neviděl, stíny dosahovaly téměř až k vrcholku, na kterém stáli.

Náhle zaslechli zvuk, jako když něco zuřivě běží. Mířilo to přímo k nim.

Prothall skočil kupředu. Zdvihl svou hůl a z její špice vyšlehl modrý plamen. Náhlé světlo odhalilo osamělého vlka, který se k nim řítil s nenávistí v očích.

Tuvor se octl vedle Prothalla o vteřinku dřív než Pěnosledník. Avšak obr běžel dál kupředu, aby se postavil vlkovu útoku.

Pak se z úkrytu přímo před vlkem bez varování vynořila provázen Grace. Provedla ten pohyb tak hladce, jako by tančila. Jakmile stála, rychlým trhnutím uvolnila provaz. Když na ni kresh skočil, hodila mu smyčku provazu kolem krku, úhledně mu uhnula a natočila se, aby se zapřela nohou. Když vlk dopadl na čenich, síla jeho útoku mu zlomila vaz. Trhnutí strhlo Grace na zem, ta se však svižně převalila na bok a držela provaz napjatý. Pak vyskočila na nohy do postavení, ze kterého by mohla vlíca dorazit, kdyby byl ještě naživu.

Eoman její výkon ohodnotil tichým obdivným mručením. Ohlédla se po nich a v modrém světle Prothallovy hole se ostýchavě usmála. Pak se obrátila, aby se pozdravila s ostatními provázeny, kteří právě vybíhali ze stínu návrší. Byli nezranění. Všichni vlci byli po smrti,

Prothall sklonil hůl a provazenům se po způsobu Ránů poklonil. „Dobrá práce," pravil. Uklonili se v odpověď.

Když Prothall uhasil svou hůl, na vrchol návrší se vrátila rudá tma. V tom krvavém světle jezdci vyrazili zpět ke koním. Bannor se však postavil nad mrtvého vlka a odmotal mu z krku provaz. Podržel jej, jako by se s ním připravoval bojovat, a napjal jej.

„Dobrá zbraň," podotkl svým neohrabaně jednotvárným hlasem. „Ranové s ní udělali velký kus práce v oněch dnech, kdy Nejvyšší Pán Kevin otevřeně bojoval se Svůdcem." Něco v jeho tónu Covenantovi připomnělo, že strážci krve jsou živí a zdraví muži, kteří žijí bez žen více než dva tisíce let.

Pak z nějakého nejasného popudu Bannor napjal svaly a silný provaz se přetrhl. Bannor lehce pokrčil rameny a upustil jeho kusy na mrtvého kresh. Jeho pohyb jako by stvrzoval definitivnost nějakého proroctví. Aniž by pohlédl na Grace, seběhl s vrcholku, aby nasedl na Ranyhyna, který si ho zvolil.

DEVATENÁCT:

Prsthénova volba

PROVÁZEN Rustah informoval Prothalla že podle ranských zvyků jsou mrtví škůdci Ranyhynů zanecháváni supům. Ranové nijak netoužili poctít kresh ani urazit zemi tím, že by je do ní pohřbili, a spalovat je zvyšovalo nebezpečí požáru na pláních. A tak si jezdci mohli odpočinout ihned, jakmile se jejich koně octli z dosahu pachu smrti. Provázen vedl družinu asi legui na jih, než si byl jist, že žádný noční vánek nepřinese zvířatům neklid. Tam se výprava utábořila.

Covenant spal neklidně, jako by ho někdo bodal hrotem píky do žaludku, a když přišlo svítání, cítil se polámaný, jako by se celou noc s hladem snažil zápasit. A když se k jeho čichu opět donesla pikantní vůně amanibhavamu, vehnala mu slzy do očí, jako by dostal ránu.

Nevěřil, že se dokáže ještě dlouho udržet na nohou. Avšak stále neměl odpověď, kterou potřeboval. Nenašel žádný nový vhled a zelený výtvor Morinmossu na jeho rouchu se zdál být nerozluštiteíný. Instinkt mu radil, že to, co postrádá, může najít v úplném hladovění. Když se jeho společníci najedli a byli hotovi k další cestě, tupě se vyšplhal Duře na hřbet a jel s nimi. Z očí mu čas od času nesmyslně teklo, ale nebyl to pláč. Zdálo se mu, že je nabitý hněvem, kterému však nedokázal dát průchod. Smutek jeho malomocenství mu takovou úlevu nedovoloval.

V kontrastu se studeným popelem Covenantovy nálady byl den veselý, plný jasného, mraky nezakrytého slunce a teplého severního větru, hlubokého nebe a táhlých návrší. Zbytek družiny se brzy poddal kouzlu plání – zaklínadlu, utkanému z pyšných toulek Ranyhynů. Ti mohutní koně se chvílemi hnali tryskem nebo klusali okolo a otáčeli hlavy k jezdcům se smíchem v očích a ostrým chvějivým voláním v hrdlech. Pohled na ně dodával kroku provázenu novou svěžest, a jak ráno ubíhalo, Grace a Thew se dali společně do zpěvu:

Běžte, Ranýhyn:
cválejte a hrajte si –
paste se a pijte a mějte lesklou srst.
Vy jste morkem země.
Nikdy vás nepovede udidlo a uzda –

žádný spár či tesák se vás netkne bez trestu,
žádná vaše krev nezůstane bez hojivé trávy.
My jsme Ranové, ke službě zrození:
hřivorab, aby se o vás staral,
provázen, aby vás chránil,
domovec, aby pečoval o oheň a lože –
naše nohy nikdy neodnesou pryč naše srdce.
Trávou křtěná kopyta a hvězdy na čele,
nohy jako strunky, jste květem země:
královští Ranyhyn, cválejte, běžte –
my sloužíme ohonu nebe
a hřívě světa.

Když Ranyhynové kolem družiny slyšeli tu píseň, vzpínali se a pak se zase rozbíhali pryč tak hladce, jako by pod jejich kroky země plynula dozadu.

Pietten se v Pěnosledníkově náruči zavrtěl a na chvíli ze sebe setřásl svůj denní spánek, aby Ranyhyny sledoval, a v jinak prázdných očích se mu přitom cosi dlouho zračilo. Prothall a Mhoram seděli v sedlech uvolněně, jako by poprvé od odjezdu z Libokamu cítili, že družina je v bezpečí. A po Covenantově tváři tekly slzy jako kapky po zdi.

Sluneční žár ho v jeho prázdnotě omamoval. Hlava jako by mu chtěla puknout a ten pocit v něm vyvolával dojem, že sedí na nejistém hřadu a velké propasti v závratné trávě chňapají po jeho nohách jako vlci. Clingor jeho sedla ho však udržel na Duřině hřbetě. Po nějakém čase upadl do dřímoty a zdál se mu sen, ve kterém tančil, plakal a miloval se podle povelů sarkastického loutkáře.

Když se probudil, bylo odpoledne a obzor před nimi zaplňovaly hory. Družina měla dobrý čas. Koně nyní ve skutečnosti kiusali tak lehce, jako by jim pláně dodávaly víc energie, než mohli pojmout. Covenant se na chvilku zadíval vpřed k Hřívodomu, kde ho, jak měl za to, ze zavádějící a bezcenné úcty k jeho snubnímu prstenu nabídnou Ranyhynům jako budoucího jezdce. To byl jistě jeden z důvodů, proč se Prothall rozhodl před cestou k Hromové hoře navštívit pláně Ra. Poctít Vicepána, Prsthéna. Ach, k sakru! Pokusil se představit si sám sebe jako jezdce na Ranyhynovi, ale jeho představivost nedokázala učinit takový skok, ti velkolepí, nebezpeční a moci Země plní koně ztělesňovali prapodstatu Končiny více než cokoliv jiného, kromě Andelainu. A Joan byla krotitelkou koní. Z nějakého důvodu ho při tom pomyšlení začalo štípat v nose a on se snažil zadržet slzy tím, že zaťal zuby.

Zbytek odpoledne strávil tím, že sledoval hory. Ty vyrůstaly před družinou, jako by se jejich štíty zvolna zvedaly na nohy. Jejich hřeben, táhnoucí se od jihozápadu k severovýchodu, nebyl tak vysoký jako hory za Mithilským Skalnovem, ale byl rozeklaný a drsný, jako by někdo roztříštil vysoké vrcholy, aby z nich udělal tyto: zakázané a neproniknutelné. Covenant nevěděl, co leží za těmi horami, a ani to nechtěl vědět. Jejich neproniknutelnost mu poskytovala nejasnou útěchu, jako by stály mezi ním a něčím, na co by nesnesl pohled.

Jak se k nim družina zvolna přibližovala, rostly stále rychleji. Když jezdci dorazili na úpatí srázného výběžku hlavního hřebene, slunce se nořilo do západních plání. A když vyjeli poslední stoupání a octli se na široké louce na úpatí útesu, měla jejich záda oranžový a růžový odstín.

Tam konečně ležel Hřívodům.

Nejnižších dvě stě padesát či tři sta stop. širokého a vypouklého skalního průčelí se prudce sklánělo dovnitř a vytvářelo tak jeskyni, připomínající svisle postavenou mísu. Zcela vzadu, kde byly chráněny před nepřízní počasí, ale přesto ještě na volném vzduchu, stály kruhové stany ranských rodin. A před nimi, ještě v úkrytu pod skálou, se nacházelo společenské území, otevřené prostranství s ohni, kde Ranové vařili a mluvili spolu a tančili a společně zpívali, když nebyli venku na pláních s Ranyhyny. Celé to místo vypadalo stroze, jako by se ještě ani celé generace Ránů v té skále nezabydlely, neboť Hřívodům byl pouze střediskem, východiskem kočovného lidu k toulkám po pláních.

Stál tam hlouček asi sedmdesáti lidí, aby přihlížel, jak se družina blíží. Tvořili ho téměř bez výjimky domovci, příliš mladí a příliš staří Ranové a další, kteří potřebovali bezpečí a jisté lůžko. Na rozdíl od provázenu a hřívorabů neměli žádné bojové provazy.

Mezi nimi však byla i Lithe a ta z hloučku vystoupila, aby družinu přivítala společně s dalšími třemi Raný, jež Covenant odhadoval také na hřívoraby, měli stejné náhrdelníky ze žlutých květů jako ona a své provazy měli ve vlasech místo kolem pasu. Družina se zastavila a Prothall před hřívoraby sesedl. Uklonil se jim po ranském způsobu a oni na oplátku stejným gestem vyjádřili své uvítání. „Buďte ještě jednou zdrávi, Páni zdaleka," pravila Lithe. „Buď zdráv, Prsthéne, i ty, Nejvyšší Pane, ty, obře, i vy, strážci krve. Vítejte u ohně a lůžka v Hřívodomu."

Při jejím pozdravu vyběhli pod skály domovci. Když jezdci seskočili z koní, vítal každého usmívající se domovec s malým věnečkem z květů. Gesty obřadné důstojnosti navlékli hostům věnečky na pravé zápěstí.

Covenant slezl s Důry a octl se před ostýchavou dívkou, ne starší než patnáct či šestnáct let. Měla jemné černé vlasy, které jí spadaly na ramena, a měkké, velké hnědé oči. Neusmívala se, zdálo se, že ji přepadla bázeň, když zjistila, že má přivítat Prsthéna, nositele bílého zlata. Opatrně zdvihla ruce, aby mu navlékla květy na zápěstí.

Jejich vůně ho omráčila a on se málem pozvracel. Věnec byl uvit z amanibhavamu. Jeho ostrý' pach ho pálil v nose jako kyselina a vyvolal v něm takový pocit hladu, až mu bylo, jako by měl vyzvracet kusy prázdnoty. Nedokázal zadržet slzy, které mu to vyhnalo z očí.

S tváří plnou slavnostní vážnosti dívka zdvihla ruce a dotkla se jeho slz, jako by to bylo něco drahocenného.

Za ním cválali pryč do svobody plání Ranyhynové strážců krve. Provazenové odváděli koně družiny, aby se o ně postarali, a na prostranství přibíhali další Ranové v odpověď na šířící se novinu o příjezdu výpravy. Covenant však nespouštěl oči z dívky a hltal ji očima, jako by to bylo nějaké jídlo. Konečně na jeho pohled odpověděla tím, že oznámila: „Já jsem domovec Gay. Já však brzy dovrším tolik vědomostí, že já se budu moci připojit k provazenům." Po

chvilkovém zaváhání dodala: „Já se mám o tebe postarat po dobu, kdy ty u nás budeš hostem.“ Když neodpovídal, pravila spěšně: „Jestliže ty nepřijmeš moje uvítání, oni ti rádi poslouží jiní.“

Covenant ještě chvilku mlčel a zadržoval svou zbytečnou zuřivost. Potom však sebral sílu k jedinému definitivnímu odmítnutí. „Nepotřebuji nic. Nedotýkej se mě.“ Ta slova ho bolela v hrdle.

Jeho ramene se dotkla čísi ruka. Ohlédl se a zjistil, že vedle něj stojí Pěnosledník. Obr shlížel na Covenanta, ale mluvil k výrazu bolesti z odmítnutí v Gayině tváři. ..Nebuď smutná, malá Gay,“ zabručel. „Covenant Prsthén nás zkouší. Neříká to, co má na srdci.“

Gay se na Pěnosledníka vděčně usmála a pak s náhlou prostořekostí odsekla: „Já nejsem tak malá, obře. Tvoje výška tě klame. Já jsem téměř dosáhla provázení.“

Zdálo se, že její poznámka potřebuje chvíli času, aby k Pěnosledníkovi pronikla. Pak se jeho tuhý vous zatřásl. Náhle se začal smát. Jeho veselí rostlo, odráželo se ozvěnou od skály nad Hřívodomem, až se zdálo, že i hora sdílí jeho povznesenou náladu, a ten nakažlivý zvuk se šířil, až se všichni poblíž něj smáli, aniž věděli proč. Dlouho vydával bouřlivé zvuky, jako by tím vyhazoval smetí ze své duše.

Avšak Covenant se odvrátil, neschopný snést hlasitou tíži obrova smíchu. Sakra, zavrčel. Zatraceně. Co mi to děláte? Dosud nedošel k žádnému rozhodnutí a jeho schopnost sebezapírání se zdála být vyčerpaná.

A tak když mu Gay nabídla, že ho odvede k jeho místu na slavnosti, kterou domovci přichystali, otupěle ji následoval. Dovedla jej pod masivní skalní převis k prázdnému ústřednímu prostranství, v jehož středu hořel táborový oheň. Většina družiny už v Hřívodomu byla. Hořely tu ještě dva ohně a Ranové rozdělili družinu do tří skupin: strážci krve seděli u jednoho ohně, Quaan a jeho čtrnáct bojovníků u druhého a k prostřednímu pozvali Ranové Prothalla, Mhorama, Pěnosledníka, Llauru, Piettena a Covenanta, aby si přisedli k hřívorabům. Covenant se nechal vést, až usedl se zkříženýma nohama na hladkou kamennou podlahu naproti Prothallovi, Mhoramovi a Pěnosledníkovi. Čtyři hřívorabi se usadili mezi Pány, přičemž Lithe si sedla vedle Covenanta. Zbytek kruhu zaplnili provazenové, kteří sem přišli z plání se svými hřívorabskými učiteli. Většina domovců se činila hlouběji v jeskyni kolem ohňů, na nichž se vařilo, avšak za každým hostem stál jeden, připravený posloužit. Gay se věnovala Covenantovi a pobrukovala si lehkou melodii, která mu připomněla jinou píseň, kterou kdysi slyšel.

Je něco krásného,
co roste v duši hledícího
jako květina.

Měl za to, že přes pach kouře z dřeva a vůní linoucích se od vaření, cítí čistou, travnatou vůni Gayina těla.

Seděl tupě na kameni a poslední záře západu slunce se červeně a oranžově vlnila na stropě jeskyně jako efektní rozloučení. A pak bylo slunce pryč. Nad

pláněmi se rozprostřela noc, jediné osvětlení v Hřívodomě poskytovaly plameny ohňů. Vzduch byl plný ruchu a tichého hovoru jako horský vítr, bohatý na pach Ranyhynů. Avšak jídlo, kterého se Covenant obával, nepřišlo hned. Nejprve někteří z provázenu tančili.

Tři z nich vystoupili uprostřed kruhu, ve kterém seděl Covenant. Tančili kolem ohně ve složitém rytmu, vytleskávaném domovci, jako by se vzpínali, a zpívali píseň, v níž se ozývalo ržání. Hladké plynutí jejich končetin, náhlé erupce tance a temná barva jejich kůže způsobovaly, že tanečníci vypadali, jako když ztělesňují puls plání – že jejich tanec předvádí onen puls natolik zrychlený, aby jej lidské oko zahlédlo. A opakovaně se předkláněli, takže světlo ohně vrhalo na stěny a strop jeskyně stíny, připomínající koně.

Občas tanečníci přitančili tak blízko ke Covenantovi, že zaslechl slova jejich písně:

Trávou křtěná kopyta a hvězdy na čele, nohy jako strunky, jste květem země: královští Ranyhyn, cválejte, běžte – my sloužíme ohonu nebe a hřívě světa.

Slova a tanec v něm vzbuzovaly pocit, že vyjadřují nějakou tajnou znalost, nějakou vizi, které měl být účastem Ten pocit ho odpuzoval, odtrhl oči od tanečníků, aby je upřel do žhavých uhlíků ohně. I když tanec už skončil, hleděl dál do srdce ohně pohledem plným nejasné nervozity.

Pak domovci přinesli do kruhů jídlo a pití. Používali široké listy jako talíře a nakupili před své hosty dušené maso a divoké brambory. Jídlo vonělo po vzácných bylinách, které Ranové používali jako koření, a výprava se brzy ponořila do všeobecného hodování. Jedinými zvuky v Hřívodomu byly nadlouho pouze zvuky podávání jídla a jeho konzumace.

Covenant seděl uprostřed těch hodů jako pařez. Nereagoval na nic, co mu Gay nabízela. Civěl do ohně, byl v něm jeden uhlík, který žhnul červeně, stejně jako jeho prsten v noci. Prováděl ve své mysli cosi jako VKK a studoval její kouty od jednoho konce k druhému, a srdce se mu svíralo přesvědčením, že každou chvíli najde nějakou zcela neočekávanou skvrnu malomocenství. Tvářil se, jako by uvadal.

Za nějaký čas se lidé opět pustili do hovoru. Prothall a Mhoram podali své listové talíře zpět domovcům a věnovali svou pozornost hřívorabům. Covenant zachytil útržky jejich konverzace. Mluvili o něm – o poselství, které jim přinesl, a o roli. kterou hraje v osudu Končiny. Jejich fyzické pohodlí podivně kontrastovalo s vážností jejich slov.

Vedle nich Pěnosledník jednomu z hřívorabů popisoval zlou situaci, v níž se octli Llaura a Pietten.

Covenant se mračil do ohně. Nepotřeboval se dívat dolů, aby viděl krvavou změnu, která se zmocňovala jeho prstenu, cítil, jak z kovu vyzařuje zlo. Ukryl prsten v pěsti a roztřásl se.

Kamenný strop se nad ním vznášel jako kruté křídlo odhalení, jako by očekával okamžik jeho největší bezmoci, aby se zřítil na jeho vystavený krk. Měl propastný hlad.

Stává se ze mne blázen, zamumlal do plamenů.

Gay ho pobízela do jídla, avšak on neodpověděl.

Na protější straně kruhu Prothall vysvětloval účel výpravy. Hřívorabi nejistě naslouchali, jako by jim činilo potíže nahlédnout spojitost mezi zlými událostmi kdesi daleko a pláněmi Ra. A tak jim Nejvyšší Pán pověděl, co se stalo v Andelainu.

Pietten hleděl prázdně kamsi do noci, jako by se těšil na východ měsíce. Za ním Llaura tiše mluvila s provázeny, kteří seděli vedle ní, vděčná za ranskou pohostinnost.

Když Pěnosledník popisoval hrůzy, kterým byli vystaveni oba přeživší uprchlíci z Vyšného Dřevnova, čelo se mu krabatilo námahou, kterou vynakládal, aby udržel na uzdě své emoce.

Oheň zářil jako dveře, za nimiž čeká nesnesitelné zlo. Covenant měl zátylek ztuhlý zranitelností a jeho oči hleděly slepě, jako díry po sucích.

Zelené skvrny na rouchu ho značkovaly jako výstraha, která říká: Nečistý malomocný vyvrženec.

Blížil se konci své VKK. Za ním stála nemožnost uvěřit ve skutečnost Končiny. A před ním nemožnost uvěřit v její neskutečnost.

Náhle Gay vstoupila do kruhu a postavila se nad ním s rukama založenýma v bok a blýskajícíma očima. Stála mírně rozkročená, takže,mezi jejími stehny viděl krvavé uhlíky v ohni.

Vzhlédl k ní.

„Ty se musíš najíst," hubovala ho. „Ty už jsi teď polomrtvý." Ramena měla napjatá, což jí přitahovalo košili těsněji k prsům. Připomněla mu Lenu.

Prothall právě říkal: „Neřekl nám všechno, co se odehrálo při slavnosti. Masakru bludiček nebylo zabráněno – a přesto věříme, že nějakým způsobem s prazlochy bojoval. Jeho společnice obviňovala za zlo, které postihlo tanec, sebe i jeho."

Covenant se zachvěl. Jako Lena, pomyslel si. Lena?

Temnota do něj bušila jako spáry závrati.

Lena?

Pohled mu na okamžik zatemnily hučící temné vody. Potom vyskočil na nohy. Tohle udělal Leně – tohle? Odstrčil dívku stranou a přiskočil k ohni. Lena! Švihl svou holí jako sekerou a udeřil do plamenů. Tu vzpomínku však nedokázal přemoci, nedokázal ji potlačit. Hůl se mu silou úderu vysmekla a vypadla mu z rukou. Uhlíky se rozbily a na všechny strany vylétly jiskry. Tohle jí udělal! Zašermoval svou zmrzačenou pěstí před Prothallem a vykřikl: „Mýlila se! Nedokázal jsem jim pomoci!" a myslel si přitom: Leno! Co jsem to jen udělal? „Jsem malomocný!"

Lidé kolem něj vyskočili, Mhoram k němu rychle přistoupil a napřáhl konejšivou ruku. „Tiše, Covenante," ozval se. „Co se děje? Jsme hosté."

Už při svém protestu však Covenant věděl, že Atiaran se nemýlila. Viděl sám sebe zabíjet v bitvě u Vyšného Dřevnova a napadlo ho, jaká bláhovost byla myslet si, že být zabijákem je pro něj něco nového, něco, co nemá precedens. Nebylo to nic, čím by se stal až v poslední době, byl takový od začátku snu, od samého začátku. V náhlém intuitivním pochopení spatřil, že mezi tím, co prazlochové

udělali bludičkám, a tím, co on udělal Leně, není žádný rozdíl. Slouží Pánu Zlorovi od prvního dne svého přebývání v Končině.

„Ne!“ vyhrkl, jako by se vařil v kyselině. „Ne, já už nebudu! Už nebudu obětí! Nenechám se obsluhovat dětmi.“ Třásl se zimnicí svého vzteku, když křičel sám na sebe: Ty jsi ji znásilnil! Ty zatracený smradlavý hajzle!

Cítil se slabý, jako by mu pochopení toho, co udělal, rozežralo kosti.

Mhoram naléhavě pravil: „Nevěrče! Co se děje?“

„Ne!“ opakoval Covenant. „Ne!“ Snažil se křičet, avšak jeho hlas zněl vzdáleně a zmrzačeně. „Já… tohle… nebudu… snášet. To není správné. Já to přežiju! Slyšíte mě?“

„Kdo ty jsi?“ zasyčela hřívorab Lithe napjatými rty. S rychlým pohozením hlavy a švihnutím zápěstí si z vlasů vytáhla provaz a držela jej nyní v bojové pohotovosti.

Prothall ji chytil za ruku. Jeho starý hlas šelestil autoritativně i prosebně. „Odpusť mu, hřívorab. Tahle věc tě přesahuje. Má v držení divokou magii, která ničí mír. Musíme mu odpustit.“

„Odpustit?“ pokusil se vykřiknout Covenant. Nohy se mu podlomily, ale neupadl. Bannor ho zezadu podržel vzpřímeného. „Nemůžete mi odpustit.“

„Žádáš si trest?“ otázal se nevěřícně Mhoram. „Co jsi udělal?“

„Žádat?“ Covenant se snažil na něco si vzpomenout. A pak to našel. Už věděl, co má udělat. „Ne. Zavolejte Ranyhyny.“

„Cože?“ vyštěkla Lithe rozhorleně. A všichni Ranové zahučeli ozvěnou jejího protestu.

„Zavolejte Ranyhyny.“

„Ty jsi zešílel? Měj se na pozoru, Prsthéhe. My jsme Ranové. My nevoláme – my sloužíme. Oni přicházejí, jak oni chtějí. Oni tu nejsou kvůli tvému zavolání. A oni nepřicházejí v noci.“

„Zavolejte je, říkám vám. Zavolejte je.“

Něco v jeho strašlivé naléhavosti ji zmátlo. Zaváhala, zažírala na něj se směsí zmateného hněvu, protestu a neočekávaného soucitu, pak se obrátila na patě a vyšla z Hřívodomu.

Podpíraný Bannorem, vyklopýtal Covenant zpod deprimující tíže hory. Družina i Ranové se táhli za ním jako stopa po neslýchané urážce. Za nimi rudý měsíc právě šplhal přes horu, a vzdálené pláně, viditelné za úpatím hor před Hřívodomem, už byly zalité karmínem. Růžová záplava jako by měnila strukturu země, jako by kámen, půdu a trávu proměňovala v rozklad a krev.

Lidé se rozestoupili po obou stranách planiny tak, že volnou plochu zalévalo světlo ohňů.

Do té noci kráčela Lithe směrem k pláním, až se zastavila u vnějšího okraje planiny. Covenant se také zastavil a sledoval ji. Nejistě, avšak odhodlaně se vykroutil z Bannorovy podpory – stál sám jako ztroskotaná galeona, kterou příliv zanechal trčet nemožně vysoko na útesu. Zdřevěněle zamířil k Lithe.

Před ním ležela krvavá skvrna měsíčního světla jako mrtvé moře, a jak se šinula blíž s každým stupněm, o který' měsíc vystoupil výš, přitahovala ho. Jeho prsten chladně žhnul. Cítil, že on sám je tím magnetem. Nebe a země měly

šarlatový nádech a on kráčel směrem ven, jako by byl tím pólem, kolem kterého se rudá noc otáčí –jako by on a jeho prsten byli tou silou, která přivolala celý příliv znásilněné noci. Brzy stál uprostřed otevřené plochy.

Přihlížející zahalil rubáš ticha.

Před Covenantem rozpřáhla hřívorab Lithe ruce, jako by kynula temnotě, aby se k ní přiblížila. Náhle vydala ječivý výkřik. „ Kelenbhrabanal marušyn! Rušin hynyn kelenkoor rillynarunal! Ranyhyn Kelenbhrabanal!“ Potom jednou zapískala. Ten zvuk se odrazil od skály jako výkřik.

Na dlouhou chvíli se planiny zmocnilo ticho. Lithe vzdorně vykročila zpět k Hřívodomu. Když míjela Covenanta, štěkla: „Já jsem zavolala.“ A pak už byla za ním a on čelil tomu obklíčení měsíčního světla sám.

Zakrátko se však ozvalo dunění kopyt. V dálce tepali nohama zemi velkolepí koně, ten zvuk sílil, jako by se k Hřívodomu valily samy hory. Blížily se desítky Ranyhynů. Covenant narovnal kolena, aby stál vzpřímeně. Jeho srdce ako by bylo příliš slabé na to, aby bilo dál. Matně si uvědomoval tiché, napjaté očekávání přihlížejících.

Pak jako by se vnější okraj planiny rudě zdvihl a na otevřené prostranství vtrhla vlna Ranyhynů – téměř stovka ořů, kteří v jediné řadě cválali jako stěna ke Covenanovi.

Mezi Raný se ozval výkřik úžasu a obdivu. Jen několik málo nejstarších hřívorabů někdy vidělo tolik Ranyhynů najednou.

A Covenant věděl, že se dívá na nejhrdější těla v Končině. Měl strach, že ho udupou.

Avšak dunící stěna se odklonila doleva a proběhla kolem něj dokola, až ho úplně obklopila. Koně pohazovali hřívami a ohony a hvězdy na jejich čelech odrážely světlo ohně, jak se míhali kolem, deset desítek Ranyhynů hřmělo po trávníku a uzavřelo ho ve svém kruhu. Zvuk jejich kopyt mu burácel v uších.

Běhali dokola a kruh se stahoval. Jejich kolotající síla povzbudila jeho strach a přiměla ho, aby se obracel s nimi, jako by se snažil čelit jim všem najednou. Srdce mu bolestivě, namáhavě bušilo. Nedokázal se otáčet tak rychle, aby jim stačil. Tou námahou klopýtl, ztratil rovnováhu a klesl na kolena.

V příštím okamžiku však byl opět na nohou a zapřel se jimi proti závrati jejich víření a tvář se mu zkřivila, jako by křičel – křikem, ztraceným v hřmění kopyt Ranyhynů. Rozhodil ruce, jako by se jimi opíral o protilehlé stěny noci.

Zvolna, mučivě, s dupáním a mrzutým frkáním se kruh zastavil. Ranyhynové se obrátili dovnitř, hlavami ke Covenantovi. Kouleli očima a několik z nich mělo na tlamách pěnu. Nejprve jejich emocím nerozuměl.

Z řad přihlížejících se ozval výkřik. Poznal Llaurin hlas. Obrátil se a spatřil, jak Pietten běží ke koním a Llaura utíká za ním, příliš daleko, než aby ho chytila včas. Dítě překvapilo všechny, všichni sledovali Covenanta. Nyní Pietten doběhl ke kruhu a škrábal se mezi děsivýma nohama Ranyhynů.

Zdálo se být nemožné, aby ho neušlapali. Hlavu neměl větší než jedno z jejich kopyt a koně dupali a vyhazovali. Pak Covenant postřehl svou příležitost. Instinktivně skočil a vytáhl Piettena zpod jednoho koně.

Jeho poloviny prstů zbavená ruka nedokázala udržet sevření, Pietten upadl na zem. Vzápětí byl chlapec opět na nohou. Vrhl se na Covenanta a uhodil ho, jak nejsilněji dokázal.

„Oni tě nenávidí!“ zuřil. „Jdi pryč!“

Na planinu dopadlo měsíční světlo, jako by se měsíc odrazil od úbočí hory. V tom karmínovém svitu vypadal Piettenův obličejík jako poušť.

Dítě se zmítalo, ale Covenant ho zdvihl se země a obemkl mu hruď oběma rukama. Když Piettena takto držel v objetí, vzhlédl k Ranyhynům.

Nyní již chápal. V minulosti byl příliš zaneprázdněn tím, že se jim vyhýbal, než aby si všiml, jak na něj reagují. Oni ho neohrožovali. Ti velcí oři byli vyděšení – jím. Jejich oči se vyhýbaly pohledu na jeho tvář a ze zvířat kapala pěna. Svaly na nohou a na hrudi se jim chvěly. Ale přesto zmučeně postupovali kupředu. Jejich stará role se obrátila. Namísto toho, aby si vybírali jezdce, sami se podrobovali jeho volbě.

Veden náhlým impulsem pustil Piettena levou rukou a mávl svým chladným rudým prstenem na jednoho z koní. Ten poskočil a přikrčil se, jako by na něj Covenant hodil hada, ale zůstal stát na místě.

Covenant opět sevřel Piettena. Dítě se nyní zmítalo slaběji, jako by ho Covenantovo objetí pomalu dusilo. Ale Nevěrec držel. Hleděl divoce na Ranyhyny a potáčel se, jako by nedokázal znovu nabýt rovnováhy.

Ale už byl rozhodnut. Viděl, že Ranyhynové poznávají jeho prsten. Tiskl si Piettena na srdce jako kormidelní páku a vykřikl: „Poslouchejte!“ hlasem chraptivým jako vzlyk. „Poslouchejte. Uzavřu s vámi dohodu. Pochopte to dobře. Sakra! Pochopte to dobře. Dohodu. Poslouchejte. Nedokážu to vydržet – rozpadám se. Na kusy.“ Sevřel Piettena. „Vidím… vidím, co se s vámi děje. Bojíte se. Bojíte se mě. Myslíte si, že jsem nějaký… Dobrá. Jste volní. Nevyberu si žádného z vás.“

Ranyhynové ho ustrašeně sledovali.

„Ale musíte pro mne něco udělat. Musíte mě nechat na pokojil“ To zakvílení ho stálo téměř poslední zbytky sil. „Vy… i ta Končina…“ oddechoval a v duchu prosil:

Nechtě mě být! „Nechtějte toho tolik.“ Ale věděl, že od nich oplátkou za svou shovívavost potřebuje něco víc, něco víc než jenom jejich ochotu strpět jeho nevíru.

„Poslouchejte – poslouchejte. Kdybych vás potřeboval, raději byste měli přijít. Abych nemusel být hrdinou. Pochopte to dobře.“ Z očí mu tekly slzy, ale neplakal.

„A… a ještě jednu věc. Ještě jednu. Lena…“ Lena! „Děvče. Žije v Mithilském Skalnově. Dcera Trella a Atiaran. Chci… chci, aby za ní jeden z vás zaběhl. Dnes v noci. A každý rok. Za posledního úplňku před prostředkem jara. Ranyhynové jsou… jsou to, o čem ona sní.“

Vytřásl slzy z očí a spatřil, že ho Ranyhynové pozorují, jako by rozuměli všemu, co se jim snaží říci.

„A teď jděte,“ zasípěl. „Mějte se mnou slitování.“

S prudkým, výbušným, jednohlasným zaržáním se všichni Ranyhynové kolem něj vzepjali na zadní a hrabali nohama ve vzduchu nad hlavou, jako by mu dávali slib. Pak se obrátili, zaržáli úlevou a vyřítili se pryč z Hřívodomu. Měsíční světlo

jako by se jich nedotýkalo. Přehoupli se přes okraj planiny a zmizeli, jako by je ve své náruči uvítala země.

Téměř ihned se Covenantovi po boku zjevila Llaura. Zvolna uvolnil Piettena, aby ho mohla převzít. Věnovala mu dlouhý pohled, ve kterém nedokázal číst, a pak se odvrátila. Vlekl se za ní, jako by ho příliš tížily kusy sebe sama. Slyšel úžas Ránů – úžas, který byl příliš velký, než aby dokázali cítit jakoukoliv urážku, které se mohl dopustit. Přesahoval jejich chápání, slyšel to. „Vzpínali se před ním," šířilo se šeptem. Ale on se o to nestaral. Bylo mu zle, protože měl pocit, že nic nezvládl, nic nedokázal a nic nevyřešil.

Připojil se k nim Pán Mhoram. Covenant se mu nepodíval do očí, ale slyšel celkový obdiv v Pánově hlase, když řekl: „Vicepane – ach! Takové cti se ještě nedostalo žádnému smrtelnému muži ani ženě. Mnoho jich přišlo na pláně a bylo představeno Ranyhynům –, a byli odmítnuti. A když jim byla představena Paní Tamaranťňa, moje matka, přišlo pět Ranyhynů, aby o ní uvažovalo – pět! Byla to větší pocta, než o jaké kdy snila. Neslyšeli jsme tě. Tys je odmítl? Odmítl?"

„Odmítl," zasténal Covenant. Oni mě nenávidí.

Protlačil se kolem Mhorama a klopýtal k Hřívodomu. Nejistě, jako loď se zlomeným kýlem, zamířil k nejbližšímu ohni, na němž se vařilo. Ranové mu dělali místo a sledovali jeho příchod s posvátnou bázní v tvářích. Nedbal toho. Došel k ohni a sáhl po prvním jídle, které mu padlo pod ruku. Ze zmrzačené ruky mu maso vyklouzlo, a tak je vzal do levé a zhltl je.

Jedl tupě, polykal jídlo v celých kusech a plnou hrstí si nabíral další. Pak se chtěl něčeho napít. Rozhlédl se a objevil nedaleko Pěnosledníka s lahví diamantovky, která se v jeho ohromné ruce zdála být maličká.

Covenant si láhev vzal a vyprázdnil ji. Pak otupěle stál a čekal, až diamantovka začne působit.

Přišlo to rychle. Brzy mu hlavu začala naplňovat mlha. Začal vnímat dutě, jako by naslouchal zvuku Hřívodomu ze dna studně. Věděl, že omdlí – zoufale toužil omdlít – ale ještě než ztratil vědomí, bolest v prsou ho přiměla říci: „Obře, já… potřebuji přátele."

„A proč si myslíš, že žádné nemáš?"

Covenant zamrkal a uvědomil si všechno, co v Končině provedl. „Nebuď směšný."

„Takže věříš, že jsme skuteční."

„Cože?" Covenant tápal po významu obrovy věty rukama, jež neměly žádné prsty.

„Věříš, že jsme schopní ti neodpustit," vysvětloval Pěnosledník. „Kdo by ti odpustil ochotněji než tvůj sen?"

„Ne," odpověděl Nevěrec. „Sny… nikdy neodpouštějí."

Pak se mu světlo ohně i Pěnosledníkova laskavá tvář ztratily a on vklopýtal do spánku.

DVACET:

Otázka naděje

BLOUMAL spánkem přikrčený a očekával noční můry. Ale žádné neměl. Skrze nezřetelné vlny polospánku, které se ho občas zmocňovaly –jako by i ve spánku byly jeho smysly ve střehu před Končinou – cítil, že ho kdosi z dálky pozoruje. Ten pohled, který na něm spočíval, byl úzkostlivý a dobrotivý, připomínal mu toho starého žebráka, který mu dal přečíst esej o „základní otázce etiky".

Když se probudil, zjistil, že Hřívodům je zalitý sluncem.

Stinný strop jeskyně byl šerý, avšak světlo, odrážející se od podlahy vesnice, jako by rozptylovalo deprimující tíži kamene. A slunce už postoupilo tak daleko do Hřívodomu, aby Covenantovi prozradilo, že se probudil časně odpoledne do teplého předletního dne. Ležel v zadní části jeskyně v ovzduší ticha. Vedle něj seděl Slanomil Pěnosledník.

Covenant na okamžik zavřel oči. Cítil, že přežil osudovou zkoušku. A měl nejasný pocit, že jeho dohoda bude fungovat. Když znovu prohlédl, otázal se: „Jak dlouho jsem spal?", jako by se právě probudil ze smrti.

„Buď zdráv a vítej, příteli," odpověděl obr. „Způsobil jsi, že se moje diamantovka zdá být slabá. Prospal jsi jenom noc a ráno."

Covenant se rozkošnicky protáhl a odpověděl: „To dělá praxe. Mám jí hodně – stává se ze mne odborník."

„Vzácná schopnost," uchechtl se obr.

„Ani ne. Nás malomocných je víc, než by sis mohl myslet." Prudce se zamračil, jako by se přistihl při nevědomém porušení slíbené zdrženlivosti. Aby se vyhnul tomu, že by ho obr mohl brát vážně, dodal žalostným tónem: „Jsme všude."

Jeho pokus o humor však obra podle všeho pouze zmátl. Za chvilku Pěnosledník pomalu pravil: „Jsou ti ostatní… 'Malomocný' není dobrý název. Pro takové, jako jsi ty, je příliš krátký. Neznám tvůj svět, ale moje uši v tom neslyší, nic jiného než krutost."

Covenant se posadil a odhrnul přikrývky. „Přesně řečeno to není krutost." To téma jako by ho zahanbovalo. Při řeči se nedokázal podívat Pěnosledníkovi do očí. „Je to buď nesmyslná nehoda – anebo 'spravedlivá zásluha'. Kdyby to byla krutost, docházelo by k tomu častěji."

„Častěji?“

„Jistě, Kdyby lepra byla dílem krutosti – boží nebo čímkoliv – nebyla by tak vzácná. Proč se spokojit s několika tisíci ubohých opovržených obětí, když jich můžeš mít několik miliónů?“

„Nehoda,“ mumlal si Pěnosledník. „Spravedlnost. Příteli, mateš mě. Mluvíš s takovým spěchem. Třeba Povýšenec tvého světa má jen omezenou moc na to, aby se postavil jeho Stvořiteli?“

„Možná. Ale nějak si nemyslím, že můj svět funguje takhle.“

„Ale vždyť jsi říkal, že malomocní jsou všude, ne?“

„To byl žert. Nebo metafora.“ Covenant podnikl další pokus, jak obrátit svůj sarkasmus v humor. „Nikdy v tom nepoznám rozdíl.“

Pěnosledník ho dlouhou chvíli pozoroval a pak se opatrně zeptal: „Příteli, ty žertuješ?“

Covenant čelil obrovu pohledu sardonickým zamračením. „Nejspíš ne.“

„Tohle rozpoložení nechápu.“

„Nedělej si s tím starosti.“ Covenant se chopil příležitosti, jak téhle konverzaci uniknout. „Dáme si něco k jídlu. Mám hlad.“

K jeho ulehčení se Pěnosledník začal lehce smát. „Ach, Thomasi Covenante,“ uchechtával se. „Vzpomínáš si na naši cestu po řece do Citadely Pánů? V mé vážnosti se zřejmě skrývá něco, z čeho dostáváš hlad.“ Sáhl po straně dolů a vytáhl podnos s chlebem, sýrem a ovocem a lahvicí jarního vína. A klidně se smál dál, když se Covenant na jídlo vrhl.

Ten chvíli soustředěně jedl, něž ho napadlo se rozhlédnout. Potom ho zarazilo, když zjistil, že jeskyně hýří květy. Všude visely girlandy a ležely kytice, jako by každý ž Ránů přes noc vypěstoval zahradu plnou bílých orlíčků a dekorativní zeleně. Ta bílá a zelená, které pokrývaly kámen jako jemné roucho, zmírnily přísný vzhled Hřívodomu.

„Jsi překvapený?“ otázal se Pěnosledník. „Ty květy jsou k tvé poctě. Mnozí Ranové je sbírali eelou noc. Dojal jsi srdce Ranyhynu, a ne že by Ranové nezašli – nebo že by byli nevděční. Pro ně se odehrál zázrak – sto Ranyhynu se nabídlo jedinému člověku. Myslím, že Ranové by takový pohled nevyměnili ani za samotný Andelain. A tak ti tu čest oplácejí, jakje v jejich silách.“

Čest? opakoval si Covenant.

Obr se usadil pohodlněji a promluvil, jako by začínal vyprávět dlouhý příběh: „Je smutné, že jsi neviděl Končinu před znesvěcením. Tehdy by ti Ranové bývali mohli prokázat čest, která by předčila všechny tvé dny. Všechny věci byly v té době vznešenější, ale i mezi Pány bylo jen málo krás, které by se mohly rovnat velkolepému umění Ránů. Říkali tomu 'morkování' – v řeči starých Pánů anundivian yaj a. Byly to sošky z kostí. Ze supích a časem vybělených koster z plání Ra dokázali vytvářet vzácně věrné a milé plastiky. V jejich rukách – pod mocí jejich písní – se kosti ohýbaly a měkly jako jíl a zvláštním způsobem se utvářely, takže z bílého jádra ztraceného života vyráběli Ranové symboly pro živé. Já jsem ty plastiky nikdy neviděl, avšak obři o nich uchovávají pověsti. Během nedostatku a úbytku, dlouhých generací hladu, skrývání a života bez domova, které na Ranyhyny a Raný dolehly po znesvěcení, se umění morkování ztratilo.“

Hlas se mu vytratil a za chvíli obr začal tiše zpívat:

Kámen a moře mají hluboký život…

Obklopovalo ho ticho uctivé pozornosti. Domovci, kteří se nacházeli poblíž, se zastavili, aby naslouchali.

Zanedlouho jeden z nich zamával ven k otevřenému prostranství a Covenant, který sledoval směr toho gesta, spatřil, jak přes planinu svižně kráčí Lithe. Doprovázel j Pán Mhoram na hřbetě nádherného grošovaného Ranyhyna. Ten pohled Covenanta potěšil. Pozdravným gestem na Mhoramovu počest dopil své jarní víno.

„Ano," podotkl Pěnosledník, který si všiml Covenantova pohledu, „mnoho se toho dnes ráno udalo. Nejvyšší Pán Prothall se rozhodl se sám nenabízet. Prohlásil, že jeho staré kosti se budou lépe hodit k méně vznešenému oři – čímž chtěl, myslím, říci, že má strach, aby jeho 'staré kosti' Ranyhyny neurazily. Ale bylo by dobré jeho sílu nepodceňovat."

Covenant v Pěnosledníkových slovech slyšel proud náznaků. Nepřítomně řekl: „Prothall po téhle výpravě odstoupí – jestli výprava uspěje."

Obr šibalsky přimhouřil oči. „To je proroctví?"

Covenant pokrčil rameny. „Víš tolik, co já. Příliš mnoho času tráví tím, že přemýšlí o tom, jak nezvládl Kevinovo umění. Myslí si, že je neúspěšný. A bude si to myslet dál i tehdy, když se mu podaří získat Hůl zákona zpátky."

„To je vskutku proroctví."

„Nesměj se." Covenant přemítal, jak by mohl vyložit ozvěny skutečnosti, že se Prothall vzdal příležitosti získat si Ranyhyna. „Ostatně, pověz mi o Mhoramovi."

Pěnosledník šťastně oznámil: „Pána Mhorama, syna Variolova, si dnešního dne vybrala Hynaril z Ranyhynů, která také již nosila Tamaranthu, ženu Variolovu. Hle! Ti velcí koně na ni vzpomínají s úctou. Ranové říkají, že dosud nikdy žádný Ranyhyn nenosil dva jezdce. Na pláních Ra vskutku nadešel věk zázraků."

„Zázraky," zamumlal Covenant. Nerad vzpomínal na strach, s nímž před ním všichni ti Ranyhynové stáli. Podíval se do své lahvice, jako by ho podvedla tím, že je prázdná.

Jedna z nejbližších domovců k němu zamířila se džbánem. Poznal Gay. Blížila se mezi květinami a pak se zastavila. Když si všimla, že se na ni dívá, sklopila oči. „Já bych ti dolila lahvici," řekla, „ale já se ti bojím nabídnout. Ty mě budeš pokládat za dítě."

Covenant se na ni zamračil. Působila vyčítavým dojmem a on ztuhl. S úsilím, které způsobilo, že to vyznělo chladně formálně, prohlásil: „Zapomeň na minulý večer. To nebyla tvoje chyba." Neohrabaně k ní pozvedl lahvici. Přistoupila a nalila mu jarní víno rukama, které se nepatrně třásly.

Zřetelně řekl: „Děkuji ti."

Chvíli na něj zírala široce otevřenýma očima. Pak jí tvář naplnil výraz úlevy a ona se usmála.

Její úsměv mu připomněl Lenu. Záměrně, jako by byla břemenem, kterému se odmítal vyhnout, jí pokynul, aby se posadila. Posadila se se zkříženýma nohama do nohou jeho lůžka a zářila poctou, kterou jí Prsthén prokázal.

Covenant se snažil vymyslet, co by jí mohl říci, než ho však něco napadlo, spatřil, jak do Hřívodomu kráčí dvacítník Quaan. Mířil přímo ke Covenantovi, jako by se prodíral proti jeho pohledu, a když se k Nevěrci přiblížil, vyčkal pouhý okamžik, než položil otázku: „Jsme znepokojení. Život vyžaduje jídlo. Jsi v pořádku?“

„V pořádku?“ Covenant cítil, že mu po druhé lahvici jarního vína stoupá do tváře ruměnec. „Nevidíš? Já tebe vidím. Jsi zdravý jako buk.“

„Ty jsi pro nás uzavřen,“ odvětil Quaan s výrazem zaraženého nesouhlasu. „To, co vidíme, není to, co jsi.“

To nejasné prohlášení jako by si žádalo kousavou odpověď, avšak Covenant se ovládl. Pokrčil rameny a řekl: „Já jím,“ jako by nechtěl tvrdit, že je příliš zdravý.

Zdálo se, že Quaan se s takovou odpovědí spokojil. Přikývl, mírně se uklonil a odešel.

Gay sledovala, jak odchází, a vydechla: „Ty se mu nelíbíš.“ Její tón vyjadřoval bázeň před Quaanovou opovážlivostí a pošetilostí. Jako by se ptala, jak se Quaan může odvážit cítit něco takového –jako by Covenanta jeho výstup předešlé noci v jejích očích povýšil na úroveň Ranyhynů.

„Má dobrý důvod,“ odvětil Covenant bezvýrazně.

Gay se zatvářila nejistě. Jako by se dotýkala nebezpečné vědomosti, zeptala se rychle: „Protože ty jsi… 'malomocný'?“

Viděl, že je vážná. Ale měl pocit, že o malomocných toho už namluvil příliš. Takové řeči kompromitovaly jeho dohodu. „Ne,“ řekl. „Jenom si myslí, že jsem protivný.“

Nato se zamračila, jako by vytušila jeho složitou nepoctivost. Dlouho pohlížela na podlahu, jako by pomocí toho kamene měřila jeho uskok. Pak vstala a naplnila ze svého džbánu Covenantovi láhev až po okraj. Když se pak odvrátila, řekla tiše: „Ty mě pokládáš za dítě.“ Odešla se vzdorně a ulekaně našpulenými rty, jako by měla za to, že takovým drzým chováním k Prsthénovi riskuje život.

Díval se za jejími mladými zády a podivoval se hrdosti těch lidí, kteří slouží koním – a vnitřnímu rozpoložení, které činí vyslovení pravdy tak obtížným.

Od Gay přelétl jeho pohled k vnějšímu okraji Hřivodomu, kde spolu ve slunci stáli Mhoram a Lithe. Dívali se jeden druhému do tváře – ona v ořechově hnědém oděvu, on v modrém – a hádali se jako nebe a země. Když se na ně soustředil, dokázal rozeznat, co říkají.

„Já to udělám,“ trvala na svém ona.

„Ne, poslechni mě,“ odporoval Mhoram. „On to nechce. Jenom mu způsobíš bolest – i sobě.“

Covenant je neklidně pozoroval z chladné, šeré jeskyně. Kormidlo připomínající nos dával Mhoramovi vzhled člověka, který se k faktům staví přímo, a Covenant s určitostí cítil, že skutečně nechce to, proti čemu Mhoram protestuje, ať už je to cokoliv.

Spor zakrátko skončil. Hřívorab Lithe se odvrátila od Mhorama a prošla zákruty vesnice. Přistoupila ke Covenantovi a dokonale ho překvapila tím, že před ním padla na kolena a sklonila se čelem až ke kameni. S dlaněmi na zemi vedle hlavy pravila: „Já jsem tvou služebnicí. Ty jsi Prsthén, pán Ranyhyn.“

Covenant zíral na její zátylek. Na okamžik ji nechápal, ve svém překvapení si nedokázal představit žádnou natolik silnou emoci, která by hřívoraba donutila tak hluboko se klanět. Cítil, jak rudne hanbou. „Nechci služebníky," zavrčel. Pak si však všiml Mhorama, stojícího za Lithe, jak se nešťastně mračí. Zarazil se a pokračoval už vlídněji. „Čest tvé služby je větší, než si zasluhuji."

„Ne!" ujišťovala ho, aniž zdvihla hlavu. „Já jsem viděla. Ranyhyn se před tebou vzepjali."

Cítil se jako v pasti. Zdálo se, že není možné jí zabránit v sebeponižování, aniž by jí dal najevo, že se ponižuje. Už tak dlouhou dobu žil bez taktu a bez humoru. Ale slíbil, že bude tolerantní. A během té dálky, kterou urazil z Mithilského Skalnova, už okusil následky toho, když dovolil lidem, aby se k němu chovali jako k nějaké mýtické postavě. S námahou mrzutě odvětil: „Přesto nejsem na takové věci zvyklý. Ve svém světě jsem… jenom bezvýznamný člověk. Tvoje pocty mě vyvádějí z míry."

Mhoram vydal tichý úlevný vzdech a Lithe zvedla hlavu, aby se v údivu optala: „Ono je to možné? Cožpak ony mohou existovat takové světy, kde ty nejsi mezi největšími?"

„Na to máš moje slovo." Covenant se zhluboka napil z lahvice.

Obezřetně, jako by se obávala, že Covenant to, co říká, nemyslí vážně, se postavila. Pohodila hlavou a potřásla svázanými vlasy. „Covenante Prsthéne, ono bude tomu, jak ty si přeješ. Ale my nezapomeneme, že se Ranyhyn před tebou vzepjali. Jestli je nějaká služba, kterou ti můžeme prokázat, stačí říci. Můžeš poroučet cokoliv, co se netýká Ranyhyn."

„Mám jenom jednu věc," pravil s pohledem upřeným na skálu, tvořící strop jeskyně. „Poskytněte domov Llauře a Piettenovi."

Když pohlédl na Lithe, spatřil, že se kření. Ostře vyjel: „Ona je jedním z heerů Vyšného Dřevnova. A on je teprve dítě. Prodělali toho dost, aby si zasloužili trochu laskavosti."

Mhoram se mírně vložil do hovoru: „Pěnosledník již mluvil s hřívoraby. Souhlasili s tím, že se o Llauru a Piettena postarají."

Lithe přikývla. „Takové příkazy se snadno plní. Pokud po nás Ranyhyn nevyžadují víc, my strávíme většinu našich dní spánkem." Stále s úsměvem Covenanta opustila a vyklusala ven do slunce.

Také Mhoram se usmíval. „Vypadáš… lépe, Vicepane. Jsi v pořádku?"

Covenant obrátil svou pozornost opět k jarnímu vínu. „Quaan se mě ptal na to samé. Jak to mám vědět? V posledních dnech ani pořádně nevím, jak se sám jmenuji. Jsem připravený vyrazit na cestu, pokud jde o to."

„Dobře. Musíme odjet co nejdříve. Je příjemné zde odpočívat v bezpečí. Ale musíme jet, jestli máme taková bezpečí i nadále uchovat. Řeknu Quaanovi a Tuvorovi, aby se pustili do příprav."

Než však mohl Pán odejít, Covenant ho ještě zarazil: „Řekni mi něco. Proč přesně jsme sem vlastně přišli? Získal jsi Ranyhyna – ale ztratili jsme čtyři nebo pět dní. Morinmoss jsme mohli vynechat."

„Přeješ si diskutovat o taktice? My věříme, že získáme výhodu, když půjdeme někam, kam to Droslint neočekává, a když mu tak poskytneme čas k reakci na jeho

porážku u Vyšného Dřevnova. Naší nadějí je, že vyšle ven vojsko. Kdybychom k němu dorazili příliš rychle, vojsko by dosud mohlo být v Hromové hoře.“

Covenant odolal věrohodnosti toho tvrzení. „Plánovali jste cestu sem dávno předtím, než jsme byli u Vyšného Dřevnova napadeni. Plánovali jste to celou dobu. Chci vědět proč.“

Mhoram odpověděl na Covenantův dotaz bez vytáček, ale tvář se mu napjala, jako by čekal, že se jeho odpověď Covenantovi nebude líbit. „Když jsme v Libokamu dělali plány, viděl jsem, že z toho vzejde dobro.“

„Ty jsi viděl?“

„Jsem věštec. Vidím… občas.“

„A?“

„A viděl jsem správně.“

Covenant nebyl připravený se tou otázkou dál zabývat. „To musí být bezvadné.“ Ale v jeho tónu probleskoval sarkasmus a Mhoram se rozesmál. Jeho smích ještě zdůraznil laskavý výraz jeho rtů. O chvilku později dokázal bez hořkosti podotknout: „Raději bych viděl více takového dobra. V těchto dobách je ho tak málo.“

Když Pán odešel, aby připravil družinu, Pěnosledník řekl: „Příteli, máš naději.“

„To jistě,“ ušklíbl se Covenant. „Obře, kdybych byl tak velký a silný jako ty, měl bych vždycky naději.“

„Jak to? Ty věříš, že naděje je dítětem síly?“

„A není snad? Odkud chceš brát naději, když ne ze síly? Jestli se mýlím – k čertu! Po tom zmateném světě běhá tolik malomocných.“

„Jak se posuzuje síla?“ otázal se Pěnosledník s vážností, kterou Covenant neočekával.

„Cože?“

„Nelíbí se mi způsob, jakým mluvíš o malomocných. V čem spočívá cena síly, když tvůj nepřítel je silnější?“

„Předpokládáš, že nějaký nepřítel existuje. Myslím, že to by bylo příliš snadné. Nic by se mi nelíbilo víc, než… než z toho obvinit někoho jiného – nějakého nepřítele, který mě napadl. Ale to je jenom jiný způsob sebevraždy. Vzdát se odpovědnosti za udržení se naživu.“

„Aha, naživu,“ opáčil Pěnosledník. „Ne, uvažuj dál, Covenante. Jakou cenu má vůbec síla, pokud to není moc nad smrtí? Jestliže vložíš naději do něčeho menšího, pak tě tvá naděje může zavést špatným směrem.“

„Takže?“

„Jenže moc nad smrtí je přelud. Život nemůže existovat bez smrti.“

Covenant si uvědomil, že to je pravda. Ale takový argument od obra nečekal. Zatoužil vyjít ven z jeskyně na denní světlo. „Pěnosledníku,“ zamumlal, když se zvedal z lůžka, „ty jsi zase přemýšlel.“ Ale cítil na sobě obrův upřený pohled. „Dobrá. Tak máš pravdu. Ale řekni mi tedy, odkud, sakra, bereš naději ty?“

Obr se zvolna postavil. Vztyčil se nad Covenantem, až se jeho hlava téměř dotkla stropu. „Z víry.“

„Příliš dlouho jsi jednal s lidmi – stal ses uspěchaným. 'Víra' je příliš krátké slovo. Co tím chceš říci?“

Pěnosledník se začal proplétat mezi květy. „Mám na mysli Pány. Přemýšlej, Covenante. Víra je způsob života. Oni se cele oddali službě Končině. A složili přísahu míru – zavázali se sloužit velkému cíli svých životů pouze určitými způsoby a raději zvolit smrt, než by dopustili zkázu z hněvu, který oslepil Nejvyššího Pána Kevina a přivodil znesvěcení. Nuže – dokázal bys uvěřit, že by Pán Mhoram někdy propadl zoufalství? To je podstata přísahy míru. Nikdy nepropadne zoufalství, ani se nikdy nedopustí toho, k čemu zoufalství nabádá – vraždy, znesvěcení, ničení. A nikdy neklopýtne, protože jeho Panství, jeho služba Končině, ho podrží. Služba umožňuje službu.“

„To není totéž co naděje.“ Covenant spolu s obrem vyšel z Hřívodomu a zastavil se na slunné planině. Jasné světlo ho přimělo sklonit hlavu, a když to udělal, opět si všiml skvrn od mechu, které pokrývaly jeho roucho. Prudce se ohlédl zpět do jeskyně. Zeleň byla mezi bílými orlický uspořádána tak, aby připomínala čáry od mechu na bílém aksamitu.

Potlačil zaúpění. Prohlásil, jako by formuloval přírodní zákon, „Jediné, co potřebuješ, aby ses vyhnul zoufalství, je nevyléčitelná hloupost nebo neomezená paličatost.“

„Ne,“ namítl důrazně Pěnosledník. „Páni nejsou hloupí. Podívej se na Končinu.“ Široce máchl rukou, jako by čekal, že Covenant uvidí celou zemi od hranice k hranici.

Covenant tak daleko nedohlédl. S mrkáním však pohlédl za zelenou rovinu do plání. Slyšel vzdálené hvízdání strážců krve, volajících Ranyhyny, a ržání v odpověď. Postřehl něžný obdiv domovců, kteří vyběhli z jeskyně, protože byli příliš nedočkaví, než aby zůstali v Hřívodomu, než se Ranyhynové objeví. Po chvíli řekl: .Jinými slovy, naděje pochází ze síly, které sloužíš, ne z tebe samotného. Sakra, obře – zapomínáš, kdo jsem.“

„Opravdu?“

„Ostatně, co z tebe dělá odborníka na naději? Nevidím, že bys měl proč si zoufat.“

„Ne?“ Obrovy rty se usmívaly, ale oči měl pod mohutným obočím tvrdé a jizva na jeho čele živě žhnula. „Zapomínáš, že jsem se naučil nenávidět? Zapomínáš… Ale nechme to být. Co když ti řeknu, že ti sloužím? Já, Slanomil Pěnosledník, obr z Přímořská a vyslanec svého lidu?“

Covenant v té otázce slyšel ozvěny – jako vzdálené vyplavené dřevo, sotva vnímané skrze silný, tichý vítr, a opáčil: „Nemluv tak zatraceně mysticky. Řekni něco, čemu bych rozuměl.“

Pěnosledník spustil ruku, aby se dotkl jedním těžkým prstem Covenantova ramene, jako by chtěl ukázat na nějaké místo na Covenantově skvrnitém rouchu. „Nevěrče, ty držíš v rukou osud Končiny. Dušdrtič vytáhl proti Pánům právě ve chvíli, kdy se obnovily naše sny o. domově. Musím ti snad vysvětlovat, že máš moc nás zachránit – nebo z nás udělat sirotky, kterými budeme až do doby, kdy nás stihne osudná zkáza spolu s Končinou?“

„Zatraceně!“ utrhl se Covenant. „Kolikrát už jsem ti říkal, že jsem malomocný! To je všechno omyl. Zlor si s námi ošklivě zahrává.“

Obr odvětil prostě a klidně: „Překvapuje tě tedy snad. že přemýšlím o naději?“

Covenant pohlédl do obrových očí, vyhlížejících zpod převisu zjizveného čela. Obr se na něj díval, jako by naději Poutníků byla potápějící se loď, a Covenanta pálil pocit bezmocnosti, že tu naději nedokáže zachránit. Ale pak Pěnosledník řekl, jako by Covenantovi přispěchal na pomoc: „Nedělej si starosti, příteli. Tenhle příběh je příliš stručný, než aby kdokoliv z nás uhádl jeho konec. Jak říkáš, strávil jsem mnoho času s uspěchanými lidmi. Můj lid se při pohledu na mne bude nesmírně smát – obr, který nemá dost trpělivosti na dlouhý příběh. A Páni mají mnohé, co Dušdrtiče ještě může překvapit. Buď klidného srdce. Možná, že ty a já jsme již svůj podíl na strašlivém cíli těchto časů vykonali.“

Covenant mrzutě prohlásil: „Moc mluvíš, obře.“ Pěnosledníkova šlechetnost přesahovala jeho chápání. Zamumlal si pro sebe: Sakra, otočil se a šel hledat svůj nůž a hůl. Z druhého konce planiny slyšel zvuky příprav a domovci ve vesnici pilně balili jídlo do sedlových vaků. Družina se chystala a on nechtěl zůstat pozadu. Hůl a nůž našel spolu s rancem svých šatů položené na kamenné desce uprostřed květů jako na výstavě. Pak jednoho rozčileného, dychtivého domovce požádal o vodu, mýdlo a zrcátko. Cítil, že si dluží oholení.

Když si však opřel zrcátko tak, aby do něj viděl, a smočil si tvář vodou, zjistil, že před ním vážně stojí Pietten, a v zrcátku spatřil, že za ním stojí Llaura. Pietten na něj hleděl, jako by Nevěrec byl nedotknutelný jako chuchvalec kouře. A Llaurina tvář se zdála být stažená, jako by se nutila do něčeho, co se jí nelíbí. Nešťastně si prohrábla rukou vlasy a potom řekla: „Požádal jsi Raný, aby nám zde poskytli domov.“

Pokrčil rameny. „Pěnosledník také.“

„Proč?“

Jeho sluch rozeznal celý význam, který se skrýval za její otázkou. Upírala zrak do zrcátka a on v jejích očích viděl vzpomínku na hořící strom. Opatrně se zeptal: „Opravdu si myslíš, že bys mohla mít šanci to Zlorovi vrátit? Nebo že bys jí případně byla schopná využít?“ Pohlédl na Piettena. „Nech to na Mhoramovi a Prothallovi. Těm můžeš věřit.“

„Samozřejmě.“ Vyslovila to tónem, který stejně výmluvně jako slova dával najevo, že je neschopná Pánům nevěřit.

„Pokračuj v tom, co už děláš. Tady máš Piettena. Pomysli na to, co ho čeká – a je toho víc než toho, co už máte za sebou. Potřebuje pomoc.“

Pietten zívl, jako by byl vzhůru ještě poté, co měl jít dávno do postele, a prohlásil: „Oni tě nenávidí.“ Znělo to vážně jako od popravčího.

„Jak mu mám pomoci?“ odsekla Llaura vzdorně. „Sledoval jsi ho? Viděl jsi, jak bděle prosedí noc? Viděl jsi, jak jeho oči hltají měsíc? Viděl jsi, jak vychutnává chuť krve? Už to není dítě – už ne.“ Mluvila, jako by ji Pietten neposlouchal, a Pietten poslouchal, jako by odříkávala nějakou nedůležitou formuli. „Je to zrada skrytá v podobě dítěte. Jak mu mohu pomoci?“

Covenant si opět navlhčil tvář a začal se mydlit. Jak si roztíral pěnu do vousů, cítil Llaurinu přítomnost v zátylku. Nakonec zamumlal: „Zkus Ranyhyny. Líbí se mu.“

Když kolem něj sáhla po Piettenově ruce a vedla dítě pryč, Covenant si povzdechl a zajel do vousů nožem. Ruku měl nejistou, před očima se mu míhaly

představy, že se pořeže. Čepel však po jeho kůži klouzala tak hladce, jako by si pamatovala, že mu Atiaran odmítla ublížit.

Když byl hotov, družina se už shromáždila před Hřívodomem. Spěchal se připojit k jezdcům, jako by se bál, že výprava odjede bez něj.

Probíhaly poslední úpravy sedel a sedlových vaků a Covenant zakrátko stál vedle Důry. Stav koní ho překvapil. Všichni byli zářivě vyhřebelcovaní a vypadali tak vykrmeně a odpočatě, jako by v péči Ránů byli celé jaro. Několik koní eomanu, kteří předtím byli nejvíce vyčerpaní, nyní hrabalo nohama do země a nedočkavě potřásalo hřívou.

Celá družina jako by zapomněla, kam má namířeno. Válečníci se sborově smáli. Starý Birinair huboval Raný za způsob, jakým zacházeli s jeho lilii anr úlovým i holemi. Jednal s nimi jako s rozmazlenými dětmi a zdálo se, že se až příliš baví, než aby to dokázal skrýt za svou důstojnost. Mhoram seděl se širokým úsměvem na Hynaril. A Nejvyšší Pán Prothall stál uvolněně u svého koně, jako by se sebe shodil celé roky starostí. Pouze strážci krve, kteří již čekali na hřbetech svých Ranyhynů, zůstávali vážní.

Dobrá nálada družiny Covenanta zneklidnila jako skrytá hrozba. Chápal, že částečně povstala z odpočinku a z uklidnění. Ale cítil jistě, že je také důsledkem jeho setkání s Ranyhyny. Stejně jako na Raný, i na bojovníky udělalo dojem, jejich touha vidět v něm nového Bereka nalezla opodstatnění. Nositel bílého zlata se ukázal být významnou osobností.

Ranyhynové byli vyděšení! štěkl sám na sebe. Postřehli na mně Zlorovo sevření a byli vyděšení. Ale neprotestoval nahlas. Složil slib tolerance výměnou za své přežití. Navzdory pocitu mlčenlivé nepoctivosti z toho, že dovolil svým společníkům věřit v to, v co ohledně něj věřit chtěli, zůstal zticha.

Zatímco se jezdci smáli a žertovali, předstoupila před ně hřívorab Lithe, následovaná několika dalšími hřívoraby a velkou skupinou provázenu. Když k ní družina obrátila pozornost, pravila: „Páni žádali od Ránů pomoc ve svém boji proti Testhénu Rváči. Ranové slouží Ranyhyn. My neopouštíme pláně Ra. Ony znamenají život a jsou dobré – my nežádáme nic jiného až do konce, kdy celá Země bude Andelainem a lidé a Ranyhyn budou spolu žít v míru bez vlků a hladu. Ale my musíme pomoci Testhénovým nepřátelům, jak jen dokážeme. To my chceme udělat. Já půjdu s vámi. Moji provazenové půjdou s vámi, jestli oni se tak rozhodnou. My budeme po cestě pečovat o koně. A až vy je opustíte, abyste vyhledali Testhénův úkryt pod zemí, my jim zajistíme bezpečí. Páni, přijměte tuto službu jako poctu mezi přáteli a věrnost mezi spojenci.“

Provazenové Hurn, Thew, Grace a Rustah ihned vystoupili kupředu a slíbili, že ochotně půjdou kamkoliv, kam je hřívorab Lithe povede.

Prothall se Lithe uklonil po způsobu Ránů. „Služba, kterou nabízíš, je nesmírná. Víme, že vaše srdce prodlévají u Ranyhynů. Jako přátelé bychom takovou službu odmítli, kdybychom tak nesmírně nepotřebovali spojence. Osud těchto časů nás pobízí, abychom neodmítali žádnou pomoc nebo podporu. Buďte mezi námi vítáni. Vaše lovecké schopnosti nesmírně sníží riziko naší cesty. Doufáme, že vám budeme moci tu čest oplatit – pokud výpravu přežijeme.“

„Zabijte Testhéna,“ odvětila Lithe. „To nás poctí dostatečně až do konce našich dní.“ Opětovala Prothallovu poklonu a všichni shromáždění Ranové s ní.

Pak Nejvyšší Pán promluvil ke svým druhům. Výprava za Holí zákona byla za okamžik na koních a připravená k odjezdu. Vedená hřívorabem Lithe a jejími provázeny se družina klusem rozjela pryč od Hřívodomu, jako by ve vesnici Ránů nalezla odvahu, kterou potřebovala.

DVACET JEDNA:

Rokle zrady

MÍŘILI pláněmi k severu se sebedůvěrou a v dobré náladě. Po cestě se neobjevilo žádné nebezpečí ani zpráva o něm. A Ranyhynové cválali travnatou zemí jako živé ozdoby, jako výzvy v podobě živých těl. Pěnosledník vyprávěl veselé příběhy, jako by si přál dokázat, že má své těžké období za sebou. Quaan a jeho bojovníci mu pohotově odpovídali a žertovali. A Ranové je zabavovali ukázkami svého loveckého umění. Družina jela prvního dne dlouho do večera, navzdory ponurému měsíci. A druhého večera se utábořili na jižním břehu brodu na Toulavé řece.

Časně ráno dalšího dne však překročili brod a obrátili se k severovýchodu po široké cestě mezi Toulavou a Morinmossem. Odpoledne dosáhli nejvýchodnějšího okraje lesa. Odtud se Toulavá, která tvořila severní hranici plání, stáčela více k východu, zatímco družina pokračovala dál na severovýchod, pryč od Morinmossu i od plání Ra. Té noci spali na pokraji nehostinné, nepřátelské roviny, kde nežili žádní lidé a kudy jich jen málo projíždělo. Celé území na sever od nich bylo zjizvené, rozryté a ztmavlé jako dávné bitevní pole, jako velký lán, zničený prolitím příliš mnoha krve. Hrubá tráva, pahýlovité stromy a několik sporadických keříčků alianthy se v té nelítostné pustině držely jen tak tak. Družina se nacházela přímo na jih od Hromové hory.

Jak výprava křižovala tuto zemi k severovýchodu, Mhoram Covenantovi vyprávěl něco z její historie. Rozkládala se na východ od Zlomu a tvořila přirozené předmostí pro nástup Zlorových armád za pradávných válek. Od vodopádů Běhuté řeky až po Hromovou horu byl podél velkého útesu Zlomu volný terén. Hordy, valící se ze Zlorova útulku, mohly vystoupit na desítkách míst nahoru, aby přenesly boj do Horní Končiny. A tak se první velké bitvy všech válek Končiny proti Povýšenci odehrály právě na této zpustošené planině. Věk za věkem se obránci snažili zastavit Pána Zlora na Zlomu a nezdařilo se jim to, protože nedokázali blokovat všechny cesty nahoru ze Zpustošených plání a Sarangravské plošiny. Pak vojska Pána Zlora prošla na západ podél Mithilu a udeřila hluboko na Ústředních pláních. Při poslední válce, ještě než byl Kevin Zmařitel nakonec dohnán k vyvolání obřadu znesvěcení, Pán Zlor vytáhl přes srdce Ústředních plání

a obrátil se na sever, aby donutil Pány k jejich poslední bitvě v oblasti Kurash Plenethor, která se nyní jmenuje Věrogard.

V přítomnosti dávné smrti jezdci necestovali s velkým hlukem. Během prvních několika dní však zpívali písně a několikrát se přitom vrátili k legendě, vyprávějící o Bereku Půlručkovi a Ohnivých lvech z Hromové hory. V této pustině Berek bojoval a ztratil přátele a své prsty v bitvě. Zde zažil zoufalství a odsud prchl na svahy Gravin Threndor, Štítu Ohnivých lvů. A zde našel jak přátelství Země, tak moc Země. Byla to útěšná píseň a jezdci zpívali refrén společně, jako by se tím snažili dokázat sami sobě, že je to pravda:

Bereku! Příteli! To sama Země zazní, svou pomoc skýtá k vítězství nade všemi v odpověď na jeho volání. Svou mocí, Bereku, pomoz zhojit Zemi, Končinu zbav bolu, smrti, běd a strázní.

Potřebovali tu útěchu. Ta vydrancovaná a rozrytá země válek jako by hlásala, že Berekovo vítězství bylo pouhou iluzí – že všechno jeho přátelství se Zemí, Hůl zákona a rod Pánů, jeho velkolepá díla a díla jeho nástupců vynesjy jen spoustu tuhé trávy a spáleného kamení a prachu – že skutečná historie Končiny se psala zde, v holé půdě a kamení, které leželo jako roztroušené náhrobky od plání Ra po Hromovou horu, od Andelainu po Zlom.

Ovzduší toho území Pěnosledníka vzrušilo. Kráčel Covenantovi po boku s výrazem skrývaného nutkání, jako by potlačoval touhu dát se do běhu. A neustále mluvil a snažil se podržet svého ducha neutuchajícím proudem příběhů, legend a písní. Jeho úsilí jezdce zpočátku těšilo, neboť zaplašovalo jejich rostoucí, nenasytnou sklíčenost, jako by to byly pokladinky zábavy. Avšak výprava putovala vstříc ponuré, černé vyhlídce na Droslinta Skáloplaza, krčícího se jako kletba v katakombách Hromové hory. Čtvrtého dne cesty od brodu na Toulavé řece Covenant cítil, že se v obrových řečech topí, a hlasy válečníků, když zpívali, zněly spíše prosebně než se sebedůvěrou – jako když si někdo hvízdá, aby zaplašil strach z neúprosné noci.

S pomocí Ránů našel Prothall rychlé cesty přes drsný terén. Dlouho po západu slunce onoho čtvrtého dne – když přibývající měsíc stál vysoko a zlověstně na noční obloze – se výprava unaveně utábořila na okraji Zlomu.

Příštího rána odolal Covenant pokušení přistoupit k okraji velkého útesu a shlédnout dolů. Byl by se rád podíval na Dolní Končinu, na Zpustošené pláně a Sarangravskou plošinu – území, kolem kterých se v posledních dnech točilo Pěnosledníkovo vyprávění. Neměl však nijak v úmyslu vystavovat se útoku závrati. Křehká pevnost jeho dohody nezahrnovala dobrovolně podstupovaná rizika. A tak když většina jeho společníků odešla, aby se podívala z vrcholku Zlomu, on zůstal v táboře. Avšak později, když družina jela k severu jen tak daleko od okraje Zlomu, co by kamenem dohodil, požádal Pána Mhorama, aby mu o tom velkém útesu vyprávěl.

„Ach tak, Zlom," odvětil Mhoram klidně. „Existuje pověst, která se nenachází dokonce ani v nejstarších legendách, že trhlinu, podél níž Zlom vznikl, způsobila svatokrádež, která pod Hromovou horu pohřbila nesmírné kletby. V kataklyzmatu, které otřáslo samotným jejím srdcem, se Země zdvihla odporem ke zlům, která byla donucena v sobě uzavřít. A síla toho zděšení odtrhla Horní Končinu od Dolní

a zdvihla ji k obloze. A tak se tento útes táhne z hloubi Poledního hřebene přes vodopády Běhuté řeky a skrze Hromovou horu v délce nejméně půl tisíce leguí do nezmapované věčné zimy Půlnočních stěn. Jeho výška se místo od místa liší. Ale prochází napříč celou Končinou a nedovoluje nám zapomenout.“

Pánův drsný hlas jen prohloubil Covenantovu úzkost. Jak jela družina dál, odvracel pohled k západu a doufal, že mu pustina poskytne záchytný bod proti jeho instinktivnímu strachu z výšek.

Před polednem se změnilo počasí. Bez výstrahy zafičel od severu ostrý vítr, ježící se chmurnými, nepřirozenými varováními. Během několika okamžiků se obloha zatáhla černými mraky. Vzduch prořízl blesk, hrom zaduněl, jako když se drtí balvany. Potom z vyjící oblohy udeřil déšť jako záchvat zuřivosti – bil s tak divokou silou, až to bodalo. Koně sklonili hlavy, jako by se choulili. Příval vody bušil do jezdců, zmáčel je a oslepoval. Hřívorab Lithe vyslala své provázeny jako průzkumný přední voj, aby se družina nezřítila ze Zlomu. Prothall zdvihl hůl s jasným ohněm, planoucím na jejím konci, aby se jeho druhové navzájem neztratili. Semkli se blíž k sobě a strážci krve na Ranyňynech se rozmístili kolem ostatních, aby zadrželi první nápor útoku.

Prothallův plamen se v bílých záblescích blesků zdál být matný a křehký a hrom nad ním mohutně detonoval, jako by vybuchoval po doteku té bláhovosti. Cbvenant se choulil' Duře na hřbetě a trhal sebou při každém blesku, jako by nebe bylo skála, kterou hromy drtí. Neviděl na provázeny, nevěděl, co se kolem něj děje, neustále se obával, že ho Duřin příští krok shodí z útesu. Upíral oči na Prothallův plamen, jako by ho ten mohl zachránit před ztracením.

Schopnosti i prostá houževnatost Ránů družinu ochránily a vedly ji stále dál k Hromové hoře. Avšak ta cesta připomínala putování skrze hroutící se nebesa. Jezdci si mohli být jistí svým směrem jenom proto, že se neustále prodírali do chřtánu bouře. Vítr je bičoval deštěm do obličeje, až měli pocit, že mají oči rozdrásané a tváře na cáry. A studeným mokrem jim tuhly údy a postupně ochrnovaly, jako by se jich zmocňoval rigor mortis. Pokračovali však dál. jako by se pokoušeli rozbořit čelem zeď.

Plné dva dny se prodírali kupředu – a cítili, jak se drolí pod náporem deště. Nevěděli však, zda je den nebo noc. znali jenom jedinou neutuchající, bušící, temnou, divokou a nemilosrdnou bouři. Jeli až do vyčerpání – odpočívali vestoje, po kolena v blátě a vodě a svírali přitom otěže svých koní –jedli promočené kousky potravy, zpola ohřáté na lillianrillových ohních, jež se Birinair vší mocí snažil udržet alespoň zpola naživu – počítali se, aby se ujistili, že se nikdo neztratil – a jeli dál, dokud je vyčerpání nedonutilo opět zastavit. Občas měli pocit, že je podepírá už jenom Prothallův mdlý modrý plamen. Pak družinou prošel Pán Mhoram. Ve strašidelném přísvitu blesků bylo vidět, jak mu po tváři stéká voda jako po ztroskotaném vraku, avšak on přistupoval ke každému členu výpravy a překřikoval vytí větru a deště a ničivý hrom: „Droslint… bouří… kvůli… nám! Ale… mýlí se! Hlavní… síly… táhnou… na západ! Odvahu! To je… pro nás… příznivá …věštba!“

Covenant byl příliš unavený a bylo mu příliš chladno, než aby odpověděl. Ale slyšel za Mhoramovými slovy odvahu. Když se družina opět pohnula kupředu, šilhal před sebe na Prothallův plamen, jako by zíral do mystéria.

Jejich zápas pokračoval a prodlužoval se daleko za bod, kdy jej už pociťovali jako nesnesitelný. Časem se i snesitelnost stala čímsi abstraktním – pouhým pojmem, příliš nehmatatelným na to, aby přinášel nějaké přesvědčení. Šlehání a rachot bouře změnily jezdce v pouhá chvějící se těla, stěží schopná se udržet na koních. Avšak Prothallův oheň hořel dál. Při každém novém záblesku a třesknutí se Covenant v sedle zakymácel. Nechtěl od života už nic jiného, než moci si lehnout do bláta. Avšak Prothallův oheň hořel dál. Byl jako pouto, které jezdce svazovalo a táhlo je dál. V hrozivém běsnění živlů na něj Covenant upíral pohled, jako by to pouto bylo něco pro něj velice drahocenného.

A potom přejeli hranici. Došlo k tomu tak náhle, jako by ona zeď, proti níž se vrhali jako zajatí titáni, náhle padla do bláta. Během deseti klopýtavých úderů srdce nad nimi přešel okraj bouře a oni stáli v slunečném poledni a lapali po dechu. Slyšeli, jak se bouře slepě řítí pryč. Kolem nich se nacházely pozůstatky potopy – vymleté louže, strouhy, bažiny a silná vrstva bláta, jako trosky na bitevním poli. A před nimi se tyčil velký, zpustošený vrchol Hromové hory: Gravin Threndor, Štít Ohnivých lvů.

Po dlouhou chvíli je hora udržovala jakoby pod poklopem ticha – zachmuřená, vážná a vznešená, jako výběžek srdce Země. Její štít se nacházel na severoseverozápad od nich. Hora byla vyšší než Kevinova stráž nad Horní Končinou a zdálo se, jako by klečela na okraji Sarangrave s lokty opřenými o náhorní plošinu a hlavou vysoko nad útesem vztyčenou proti nebi ve zvláštním postoji pýchy i modlitby, a tyčila se dvacet tisíc stop nad Nečistým proudem, který tekl od jejího úpatí na východ. Její boky, od pomačkaných kopců na úpatí až po syrovou skálu vrcholu, byly holé, před bouřemi, sněhem a obléhajícím ji časem nezakryté a nechráněné žádnými stromy ani trávou. Namísto toho byly oděné do srázných členitých útesů, připomínajících vybroušené plošky, některé černé jako obsidián a jiné šedé jako popel žulového ohně – jako by skála hory byla příliš hustá, příliš nabitá mocí, než aby snesla jakýkoliv jemnější druh života.

Tam, v mohutné hrudi hory, ležel cíl výpravy: Kiril Threndor, Srdce hromu.

Byli ještě deset leguí od štítu, ale vzdálenost klamala. Zjizvená tvář hory již nyní dominovala severnímu obzoru, stála proti nim nad trhlinou Zlomu jako neodmítnutelný požadavek. Hromová hora! Zde došel Berek Přítel Země svého velkého zjevení. Zde výprava za Holí zákona doufala, že znovu vybojuje budoucnost Končiny. A zde hledal Thomas Covenant úlevu od nemožnosti svých snů. Družina hleděla na tyčící se skálu, jako by hora prohledávala jejich srdce a kladla jim otázky, na které nedokázali odpovědět.

Pak se Quaan divoce zašklebil a prohlásil: „Alespoň jsme se před takovou prací dostatečně umyli.“

Ta absurdní poznámka zlomila trans, který se jezdců zmocnil. Několik bojovníků vybuchlo smíchem, jakoby v reakci na napětí posledních dvou dní, a většina ostatních se uchechtla, jako by vyzývali Droslinta nebo kteréhokoliv jiného nepřítele, aby dál věřil, že je bouře oslabila. Ačkoliv Ranové byli téměř vyčerpaní

z pěšího hledání cesty přívalem vod, smáli se také, třebaže tento druh humoru jim byl spíše cizí.

Jediný Pěnosledník nereagoval. Oči měl upřené na Hromovou horu a obočí mu viselo před očima, jako by je stínilo před něčím příliš jasným nebo žhavým, než aby se na to dalo hledět přímo.

Výprava našla poměrně suchý pahorek, na kterém se mohli najíst, odpočinout si a nakrmit koně, Pěnosledník šel nepřítomně s nimi. Zatímco se družina na chvíli uvelebila tak pohodlně, jak to jen šlo, stál opodál a díval se na horu, jako by v desítkách jejích puklin a skal četl nějaká tajemství, Tiše si pro sebe zpíval:

Nyní jsme Poutnici,
zbavení kořenů, přátel i příbuzných.
Namísto cesty k dalším tajemstvím potěšení
jsme napjali plachty, abychom se stejnou cestou
vrátili,
avšak větry života nevály tak, jak bychom si
přáli, a země za mořem pro nás zůstala ztracena.

Nejvyšší Pán Prothall nechal družinu odpočívat tak dlouho, jak se jen na otevřené pláni odvážil. Pak opět vydal pokyn vyrazit dál a po zbytek odpoledne se držel Zlomu, jako by to byla jeho jediná naděje. Před bouří se Covenant dozvěděl, že jediný známý přístup do katakomb pod Hromovou horou vede západní strží, jíž protéká Konejšivá řeka – Roklí zrady, kamenným jícnem polykajícím řeku, kterou pak hora na opačné straně opět vychrlí do Dolní Končiny, skrz naskrz proměněnou víry skrytých hlubin v Nečistý proud, tok zešedlý kaly a odpadky z Běsích doupat. Prothallova naděje tedy spočívala v příchodu od jihovýchodu. Věřil, že tím, že se družina přiblíží k Hromové hoře od jihu a do Rokle zrady od východu, projde neviděna a neočekávána k západnímu ústí rokle. Nevystavoval se však žádnému zbytečnému riziku. Gravin Threndor se tyčil nebezpečně velký proti nebi a zdálo se, že už se naklání nad družinu, jako by sám štít byl znetvořen k obrazu Droslintovy zlovolnosti. Prothall naléhal na unavené Raný, aby co nejdovedněji vybírali cestu podél Zlomu, a nenechal jezdce sesednout ještě dlouho po západu slunce.

Celou tu dobu však seděl v sedle stařecky nahrbený a s hlavou skloněnou, jako by nastavoval krk úderu sekery. Vypadal, jako by veškerou sílu vyčerpal tím, že své druhy provedl bouří. Kdykoliv promluvil, šelestily mu v hrdle jeho dlouhé roky.

Příštího dne vyšlo slunce jako otevřená rána na popelavém nebi. Nad zemí visely šedé mraky a od svahů Hromové hory vál vítr jako roztřesené sténání. Louže po dešti se v pustině držely, jako by země odmítala vypít vlhkost a nechávala ji namísto toho vyhnít. A když se účastníci výpravy připravovali k jízdě, zaslechli tiché dunění, jako by hluboko ve skále zněly do pochodu bubny. Cítili ten tep v chodidlech i v kolenou.

Bylo to bubnování sbírající se války.

Nejvyšší Pán na to zareagoval, jako by to byla výzva. „Melenkurion!“ zvolal jasně. „Vzhůru, ochránci Končiny! Slyším bubny Země! Toto je velké dílo našich časů!“ Vyšvihl se na koně a modré roucho se mu přitom třepetalo.

Dvacítník Quaan odpověděl provoláním: „Buď zdráv, Nejvyšší Pane Prothalle! Jsme hrdí na to, že tě můžeme následovat!“

Prothall napřímil ramena. Jeho kůň vzpřímil uši, zdvihl hlavu a udělal několik tanečních kroků jako Ranyhyn. Ranyhynové při tom pohledu pobaveně zaržáli a družina směie vyjela za Prothallem, jako by se do ní vtělil duch Vznešených Pánů.

Razili si cestu ke svahům Hromové hory za stálého podzemního dunění bubnů. Když hledali cestu mezi houstnoucí sutí, která horu obklopovala, dunivý zvuk z podzemí je doprovázel jako výdech zloby. Když se však vydali vzhůru po prvních ošlehaných svazích štítu, zapomněli na bubny, museli se soustředit na šplhání. Podhůří připomínalo zmačkaný kamenný kabát, který Hromová hora v dávno minulých věcích setřásla s ramenou, a cesta přes úbočí na západ byla obtížná. Znovu a znovu byli jezdci nuceni sesednout a převést koně přes zrádné pahorky nebo šedivé hromady zřícené popelavé skály. Obtížný terén jejich postup zpomaloval, navzdory všemu, co Ranové dělali, aby našli nejschůdnější stezku. Štít vypadal, jako by se nad nimi vážně skláněl a pozoroval jejich plahočení. A z tyčících se útesů přicházel studený vítr, chladný jako v zimě.

K polednímu Prothall zastavil v hluboké rokli, která se zařezávala do úbočí hory. Tam si družina odpočinula a najedla se. Když se nepohybovali, slyšeli bubny zřetelně a studený vítr se na ně vrhal z útesů nad nimi. Seděli na přímém slunečním světle a chvěli se – někteří chladem, jiní v odpověď na zvuk bubnů.

Při té zastávce přistoupil ke Covenantovi Mhoram a navrhl, aby se spolu vydali výš roklí. Covenant přikývl, byl rád, že se může něčím zaměstnat. Následoval Pána po křivé páteři rokle, až dospěli k úžlabině v její západní stěně. Mhoram vešel do úžlabiny, a když tam Covenant vstoupil za ním, otevřel se mu náhle široký pohled na Andelain.

Cítil, že z výše úžlabiny – mezi kamennými stěnami – shlíží na Andelain z jakéhosi okna v úbočí Hromové hory. Bohaté vrchy se táhly přes celý západní obzor a jejich krása vyrážela dech. Hleděl na ně dychtivě a s pocitem, že se mu zastavilo srdce, jako by se ho nakrátko chopila věčnost. Bujné a zřetelné zdraví Andelainu zářilo navzdory šedému nebi a temnému bojovnému dunění jako země hvězd. Nejasně cítil, že se mu ani nechce dýchat a porušit to vytržení, ale za chvilku se mu nedostatkem vzduchu začaly svírat plíce.

„Zde leží Končina,“ zašeptal Mhoram. „Zachmuřená a mocná Hromová hora nad námi. Nejtemnější kletby a tajemství Země v katakombách pod ní. Bitevní pole za námi. Sarangravská plošina pod ním. A tam – neocenitelný Andelain, krása života. Ano. To je srdce Končiny.“ Stál uctivě, jako by se nacházel v přítomnosti někoho nebo něčeho vznešeného.

Covenant na něj pohlédl. „Takže jsi mě sem přivedl, abys mě přesvědčil, že stojí za to bojovat.“ Ústa se mu zkřivila hořkou chutí hanby. „Něco ode mne chceš – nějaké prohlášení věrnosti. Než se budeš muset postavit Droslintovi.“ Vzpomínka na jeskynní běsy, které zabil, na něj těžce a chladně doléhala.

„Zajisté," odvětil Pán. „Ale tvou věrnost si žádá Končina sama." Pak s náhlým zápalem pravil: „Pohleď, Thomasi Covenante. Použij svůj zrak. Prohlédni si ji celou. Dívej se a naslouchej – poslechni si ty bubny. A slyš mne. Toto je srdce Končiny. Není domovem Povýšence. Pro toho tu není místa. Ach ano, touží po moci kleteb, ale jeho domov je ve Zlorově útulku, nikoliv zde. Pro toto místo nemá dost hloubky, tvrdosti nebo krásy, a když zde něco podniká, pak prostřednictvím prazlochů nebo jeskynních běsů. Chápeš?"

„Chápu," opětoval Covenant bezvýrazně Pánův pohled. „Já už jsem svou dohodu uzavřel – svůj 'mír', jestli tomu tak chceš říkat. Už nikdy nebudu zabíjet."

„Tvůj 'mír'?" opakoval Mhoram víceznačným tónem.

Nebezpečí v jeho očích zvolna pohaslo. „Nu, musíš mi prominout. V těžkých dobách se někteří Páni chovají podivně." Obešel Covenanta a zamířil roklí zpátky dolů.

Covenant ještě chvíli zůstal stát v okně a sledoval, jak Mhoram odchází. Neunikla mu nepřímá Pánova narážka na Kevina, ale divil se, jakou příbuznost vidí Mhoram mezi sebou a Zmařitelem. Věřil snad, že by byl sám schopen takového zoufalství?

Covenant se s tichým mumláním vrátil k družině. Postřehl v očích bojovníků zkoumavý pohled, snažili se odhadnout, co se stalo mezi ním a Pánem Mhoramem. Ale nestaral se o to, jaké zlé předzvěsti v něm čtou. Když se družina vydala dál, vedl Důru vzhůru po úbočí rokle, lhostejný k trčící břidlici, na které nejednou upadl na všechny čtyři a nebezpečně se poškrábal a uhodil. Přemýšlel o slavnosti jara, o bitvě u Vyšného Dřevnova, o dětech, o Llauře a Piettenovi, o Atiaran, o bezejmenném Nespoutaném, o Leně a Triockovi a o válečnici, která zemřela, když ho bránila – přemýšlel a snažil se sám sobě namluvit, že jeho dohoda je pevná, že není dost rozzlobený na to, aby se pouštěl do dalšího boje.

Toho odpoledne se družina plahočila po obtížném terénu a cestou na západ svolná stoupala výš. Svůj cíl dosud ani nezahlédli. Ani kd^z se slunce sklonilo na nebi nízko a burácení vod se stalo zřetelným doprovodem podzemnímu dunění bubnů, ještě Rokli nespatřili. Pak však vešli do strmé, zakryté strže na úbočí hory. Z této strže se oddělovala rozsedlina ve skále, příliš úzká pro koně, ze které k nim doléhalo vrčivé hučení proudu. Zde jezdci zanechali koně v péči provázenu. Pěšky pak prošli rozsedlinou, kroutící se skrze horu a vyšli na útes, ne výše než sto stop přímo nad Roklí zrady.

Bubny už neslyšeli, burácení řeky přehlušilo všechny zvuky kromě jejich vlastních polohlasých výkřiků. Stěny soutěsky byly vysoké a strmé a zastíraly obzor po všech stranách. Skrze vodní tříšť, která je přikrývala jako mlha, však viděli rokli samotnou – úzké skalní koryto, které jako by svíralo řeku, až řvala, a divokou bílou vodu, ozdobená peřím z plamene zapadajícího slunce, která se zmítala, jako by bojovala proti vlastnímu zuřivému běhu. Asi legui odsud na západ se řeka klikatě prodírala roklí a dole pod družinou uháněla do nitra hory, jako by ji polykala propast. Nad roklí viselo na obzoru zapadající slunce jako krvavá koule na olověném nebi a jeho svit dodával ohnivý nádech těm několika otužilým stromům, které se jakoby z povinnosti držely na okrajích rokle. Uvnitř Rokle zrady však nebylo nic jiného než vodní tříšť, strmé kamenné stěny a zmučené vody.

Burácení zaplavovalo Covenantovi uši a na navlhlé skále se mu smekaly nohy. Útesy se na okamžik zakolébaly, cítil, jak po něm chřtán Hromové hory chňape. Pak se stáhl zpět do rozsedliny a zůstal stát opřený zády o skálu, držel se za prsa a snažil se nelapat po dechu.

Kolem něj se něco dělo. Od konce rozsedliny zaslechl výkřiky válečníků plné překvapení a obav a Pěnosledníkovo přiškrcené skučení. Ale nehnul se. Přitiskl se ke skále, dokud se mu neuklidnila kolena a dokud ho nepřešel pocit klouzání pod nohama. Až pak se vydal zjistit, co rozrušilo jeho společníky. Jednu ruku měl zdviženou u stěny a protlačoval se mezi ostatními.

Mezi Covenantem a útesem^ se zmítal Pěnosledník. Dva strážci krve mu viseli na rukou a obr jimi tloukl o stěny rozsedliny a dravě syčel: „Pusťte mě! Pusťte…! Já chci na ně!“, jako by chtěl skočit dolů do rokle.

„Ne!“ stanul před obrem prudce Prothall. Světlo slunce zapadajícího za ním mu zatemnilo tvář a zanechalo viditelným jen jeho obrys, jak tam stál proti záři s rukama rozpřaženýma a pozdviženou holí. Byl starý a proti obrově výšce poloviční. Ale oranžovočervený oheň západu jako by ho činil větším a dodával mu autoritu. „Skalní bratře! Ovládni se! U sedmi! Běsníš snad?“

Na ta slova Pěnosledník strážce odhodil. Chytil Prothalla za přední díl roucha, zdvihl Nejvyššího Pána do vzduchu a přitiskl ho ke stěně. Sípal mu do tváře, jako by se dusil vztekem: „Běsnit? Obviňuješ mě?“

Strážci přiskočili k Pěnosledníkovi, ale Mhoramovo zavolání je zastavilo. Prothall visel přitištěný ke skále jako hrst starých hadrů, ale očima neuhýbal. Opakoval: „Běsníš?“

Po strašlivou chvilku držel Pěnosledník Nejvyššího Pána, jako by ho chtěl zabít jediným mocným sevřením pěsti. Covenant se snažil vymyslet, co by mohl říci, jak by mohl zasáhnout, ale nedokázal to. Neměl ponětí, co se s Pěnosledníkem stalo.

Pak za Covenantem řekl jasně kapitán Tuvor: „Běs? V jednom z přímořských obrů? Nemožné.“

Pěnosledník se zlomil v záchvatu křečovitého kašle, jako by ho Tuvorův výrok bodl. Divokost té reakce zkroutila jeho sukovitou postavu. Postavil Prothalla na zem a pak se pozpátku zhroutil a se žuchnutím dopadl na protější stěnu. Jeho záchvat se zvolna změnil v tiché, jakoby hysterické hihňání.

Když Covenant ten zvuk v hřmotu řeky uslyšel, naskočila mu husí kůže jako po slizkém pohlazení. Nedokázal to vydržet. Poháněn touhou zjistit, co to Pěnosledníka popadlo, vykročil kupředu, aby nahlédl do rokle.

Obrněný nyní proti závrati a proti přívalu burácení řeky spatřil, co Pěnosledníka rozlítilo. Ach, obře! zaúpěl. Zabít…! Pod ním, sotva dvacet stop nad hladinou řeky, vedla úzká cesta po skalní římse v jižní stěně rokle. A po té cestě do rytmu nyní neslyšných bubnů pochodovala ven z Hromové hory armáda jeskynních běsů. Oddíly pokřivených stvoření, vedené klínem prazlochů, vyrážely jeden za druhým z hory a pochodovaly po římse s chtivým leskem v lávových očích. Už tiše jich opustily Běsí doupata a další oddíly následovaly, jako by Hromová hora chrlila veškeré hordy obývající ji havěti na bezbrannou Končinu.

Pěnosledníku!

Covenantovo srdce chvilku bilo v rytmu obrovy bolesti. Nedokázal snést pomyšlení, že by Pěnosledník a jeho lid mohli ztratit svou naději na domov kvůli takovýmhle tvorům.

Je zabíjení jediná odpověď?“

Otupěle a napůl slepě začal hledat cestu, kterou chtěl Pěnosledník použít, aby se dostal na římsu a k jeskynním běsům.

Našel ji docela snadno, pro každého, kdo se nebál výšek, vypadala jednoduše. Do skály jižní stěny byly od rozsedliny dolů k cestě vytesány hrubé, kluzké schody. Naproti pak pokračovaly od rozsedliny k hornímu okraji rokle. Byly stejně šedé, omšelé a zašlé jako přirozený kámen.

Pán Mhoram se přiblížil ke Covenantovi. Jeho hlas slabě přehlušoval burácení řeky. „Toto je prastará Vyhlídka na Rokli zrady. Té části prvního oddílu, která o tomto místě mluví, se dá snadno porozumět. Bylo vytvořeno jako stanoviště hlídek a úkryt pro věrolomníky. Neboť zde, v Rokli zrady, Pán Zlor Povýšenec odhalil své pravé já Nejvyššímu Pánu Kevinovi. Zde byl zasazen první úder otevřené války, která skončila obřadem znesvěcení.

Před oním časem Kevin Zmařitel o Pánu Zlorovi pochyboval, aniž by věděl proč – neboť Povýšenec se nedopustil žádného zla, které by Kevin mohl vidět – a dával Pánu Zlorovi najevo důvěru, protože se hanbil za svou nehodnou pochybnost. Pak díky intrice Pána Zlora přišlo Radě Pánů poselství od démondů z Hromové hory. Poselství žádalo Pány, aby se dostavili do dílen umění, do líhní, kde vznikli prazlochové, aby se setkali se strigoni, kteří tvrdili, že znají tajnou moc.

Záměrem Pána Zlora očividně bylo, aby Kevin přišel do Hromové hory. Ale Nejvyšší Pán pochyboval a nešel. Pak se za svou pochybnost zastyděl a poslal místo sebe některé ze svých nejvěrnějších přátel a nejsilnějších spojenců. A tak se družina Vznešených Pánů, jak bývalo zvykem, plavila na voru po Konejšivé přes Andelain k Hromové hoře. A zde, v řevu, tříšti a zlu Rokle zrady, byli přepadeni prazlochy. Byli pobiti a jejich těla pohltila hlubina hory. Pak z katakomb vypochodovaly armády, jako je tato, a nepřipravená Končina byla celá zachvácena válkou.

Dlouhý boj pokračoval bez naděje od jedné vražedné bitvy ke druhé. Nejvyšší Pán Kevin bojoval udatně. Ale byl to on, kdo poslal své přátele do léčky. Brzy začala jeho půlnoční setkání se zoufalstvím – a pak už nebyla žádná naděje.“

Hypnotizující, závrať působící spěch řeky vyčerpával Cóvenantovu odolnost. Vodní tříšť se mu perlila na tváři jako pot.

Pěnosledník chtěl udělat totéž–skočit do svíjejícího se vábení rokle – a přepadnout jeskynní běsy ze zálohy.

S úsilím, které ho přimělo zasténat mezi zaťatými zuby, couvl Covenant od Vyhlídky. Chytil se stěny a bez zjevné návaznosti se zeptal: „Ještě se směje?“

Mhoram podle všeho porozuměl. „Ne. Ted“ sedí, klidně zpívá píseň Poutníků a nijak se neprojevuje.“„

Pěnosledníku! vydechl Covenant. „Proč jsi zastavil strážce? Mohl Prothallovi ublížit.“

Pán se obrátil k Rokli zrady zády, aby pohlédl zpříma na Covenanta. „Slanomil Pěnosledník je můj přítel. Jak bych se do toho mohl vměšovat?“ O chvíli později dodal: „Nejvyšší Pán není bezbranný.“

Covenant přesto namítl. „Možná, že Běs…“

„Ne.“ Mhoramovo kategorické ujištění nepřipouštělo žádnou pochybnost. „Tuvor promluvil pravdivě. Žádný Běs není dost mocný na to, aby ovládl obra.“

„Ale něco,“ tápal Covenant, „něco ho trápí. On… on nevěří těm znamením. On si myslí… že Droslint… nebo něco… obrům zabrání odejít domů.“

Mhoramova odpověď zazněla tak tiše, že ji Covenant byl donucen odezírat z jeho prohnutých úst. „Já si to myslím také.“

Pěnosledníku!

Covenant pohlédl rozsedlinou na obra. Pěnosledník seděl v tenmnotě opřený o jednu stěnu jako hromada břidlice, tiše zpíval a upřeně hleděl na jakási neviditelná zjevení v kameni před sebou. Ten pohled vzedmul v Covenantovi nával rozzlobeného soucitu, ale on se pevně držel svého rozhodnutí a potlačil jej. Stěny rozsedliny se k němu nakláněly jako dusivý strach, jako temná křídla. Covenant se protlačil kolem obra ven z rozsedliny.

Zanedlouho se tam družina shromáždila k večeři. Jedli ve světle matné lillicmrillové pochodně, a když skončili, pokusili se urvat trochu spánku. Covenant měl pocit, že odpočinek není možný, cítil, jak se armáda jeskynních běsů rozvíjí jako vřeteno zkázy, ze kterého se tká zánik Končiny. Avšak neutuchající burácení řeky ho ukolébalo, až nakonec na zemi uvolněně spočinul. Dřímal lehce a ve skále pod ním tepaly válečné bubny.

Později se prudce probudil. Rudý měsíc už vystoupil nad hřeben Hromové hory a nyní hleděl přímo do strže. Odhadoval, že půlnoc již minula. Zpočátku měl za to, že ho vzburcoval měsíc svým téměř plným okem. Ale pak si uvědomil, že skálu již nerozechvívají vibrace bubnů. Rozhlédl se po táboře a spatřil, jak si Tuvor něco šeptá s Nejvyšším Pánem Prothallem. V příštím okamžiku začal Tuvor budit spáče.

Válečníci byli záhy bdělí a připravení. Covenant měl svůj nůž za pasem roucha a hůl v ruce. Birinair držel vzhůru tyč s malým plamínkem, který se třepetal na jejím konci, a v tom nezřetelném světle Mhoram a Prothall stáli s hřívorabem Lithe, dvacítníkem Quaanem a kapitánem. V Prothallově tváři se mihotaly kalné stíny, jako by se v ní střídaly strach a rozhodnost. Jeho hlas zněl stařecky slabě, když pravil: „Nyní nastala naše poslední hodina pod širým nebem. Proud Droslintova vojska skončil. Ti z nás, kteří musí, vejdou do katakomb pod Hromovou horou. Musíme využít této příležitosti ke vstupu, dokud je Droslintova pozornost ještě zaměřena na jeho armádu – než si dokáže uvědomit, že nejsme tam, kde předpokládá.

Nyní přišel čas pro ty, kteří chtějí výpravu opustit. V případě nezdaru nemusí být z Běsích doupat úniku. A výpravě už všichni znamenitě posloužili. Kdo nyní odstoupí, nemusí se nijak stydět.“

Quaan se ostražitě zeptal: „A ty se obracíš nazpět. Nejvyšší Pane?“

„Ale ne,“ vzdechl Prothall. „Na mně spočívá ruka těchto časů. Neodvážím se zakolísat.“

Nato Quaan odpověděl: „Může se snad eoman Válečnictva z Citadely Pánů obrátit nazpět, když jde v čele Nejvyšší Pán? Nikdy!“

A eoman zazněl ozvěnou: „Nikdy!“

Covenanta zajímalo, kde je Pěnosledník a co obr udělá. Sám za sebe intuitivně naprosto jistě cítil, že nemá na vybranou, že ho jeho sen propustí jedině prostřednictvím Hole zákona. Nebo smrti.

V příštím okamžiku promluvila k Prothallovi hřívorab Lithe. Hlavu měla vztyčenou a její štíhlá postava byla napjatá, jako by měla každým okamžikem explodovat. „Já jsem dala slovo. O vaše koně ono bude postaráno. Provazenové o ně budou pečovat v naději na váš návrat. Ale já…“ Potřásla svázanými vlasy, jakoby se sebezapřením. „Já půjdu s vámi. Pod zem.“ Prothallovy námitky uťala rázným gestem. „Ty jsi dal příklad, který já musím následovat. Jak bych se já mohla znovu postavit před Ranyhyn, kdybych já došla tak daleko jenom proto, abych já se obrátila, když nebezpečí vzrostlo? A já cítím ještě něco. Ranové znají nebe a širou zemi. My známe vzduch a trávu. My neztratíme cestu ve tmě – Ranyhyn naučili naše nohy jistotě. Já cítím, že budu vždycky znát cestu – cestu ven. Vy mě můžete potřebovat, třebaže jsem daleko od plání Ra a od sebe samé.“

Stíny vykouzlily na Prothallově tváři škleb, ale on odpověděl klidně: „Děkuji ti, hřívorabe. Ranové jsou statečnými přáteli Končiny.“ Přejel očima celou družinu a prohlásil: „Pojďte tedy. Rozuzlení naší výpravy nás očekává. Ať už se nám přihodí cokoliv – dokud jsou na světě lidé a jejich písně, budou zpívat o tom, že v této temné hodině byla Končina směle bráněna. Nyní buďte věrní až do konce.“ Aniž by čekal na odpověď, vykročil z krvavého měsíčního světla do rozsedliny.

Válečníci nechali jít Covenanta za oběma Pány, jako by mu přiznávali čestné postavení. Prothall a Mhoram kráčeli vedle sebe, a když se blížili k Vyhlídce, spatřil Covenant Pěnosledníka, jak stojí na kraji útesu. Obr se oběma dlaněmi opíral o stěny rozsedliny nad svou hlavou. Byl obrácen zády k Pánům a hleděl do ponurého, krvavě zbarveného vření řeky. Jeho mohutná postava se temně rýsovala na pozadí rumělkového nebe.

Když se k němu Páni přiblížili, ozval se, jako by k nim dozadu promlouval z rokle: „Já zůstanu zde. Na hlídce. Budu vám krýt záda. Droslintova armáda vás neuzavře v pasti v Hromové hoře, dokud budu naživu.“ O chvíli později dodal, jako by nahlédl do nejhlubšího nitra své duše: „Odsud neucítím Běsí doupata.“ Jeho další slova však přinášela ozvěnu starého obřího humoru. „Katakomby nejsou dělané pro tvory velikosti obrů.“

„Rozhodl ses dobře,“ zamumlal Prothall. „Potřebujeme tvou ochranu. Ale nezůstávej zde po úplňku. Jestli se do té doby nevrátíme, jsme ztraceni a ty musíš varovat svůj lid.“

Pěnosledník odvětil, jako by odpovídal na něco zcela jiného. „Pamatujte na přísahu míru. Vaše čára života se táhne bludištěm, do kterého se nyní vydáváte. Ona vás ochrání před cíli Dušdrtiče, skrytými a zlými. Pamatujte na přísahu. Naděje možná zavádí. Ale nenávist – nená1vist kazí. Jsem příliš rychlý, co se týče nenávisti. Stávám se stejným jako to, co si ošklivím.“

„Měj alespoň trochu úcty k pravdě,“ štěkl Mhoram. Náhlá hrubost jeho tónu Covenantem trhla. „Ty jsi Slanomil Pěnosledník z přímořských obrů, skalní bratr lidí z Končiny. To jméno ti nikdy nemůže být vzato.“

Avšak Covenant neslyšel v obrových slovech žádnou sebelítost – jenom poznání a starost. Pěnosledník už nepromluvil. Stál stejně tiše a nehybně jako stěny, o které se opíral – stál jako socha, vytesaná pro Vyhlídku.

Páni se jím už nezabývali. Noc bledla a oni chtěli vstoupit do hory dřív, než se rozední.

Účastníci výpravy se seřadili. Za kapitánem Tuvorem šli Profhall, Birinair a dva strážci krve. Za nimi pak Mhoram, Lithe, Bannor, Covenant a Korik. Pak následoval dvacítník Quaan, jeho čtrnáct bojovníků a zbylí čtyři strážci.

Proti vší neznámé moci Droslinta Skáloplaza jich bylo pouhých devětadvacet.

Od Tuvora k poslednímu strážci natáhli clingorový provazec. V řadě za sebou se vydali po kluzkých schodech dolů do Rokle zrady.

DVACET DVA:

Katakomby pod Hromovou horou

DROOLOVÝM měsícem noc hořkla, jako když se polyká žluč. Pod ním se v Rokli zrady zmítala a burácela řeka, jako by ji její stěny drtily. Vodní tříšť a kluzký vlhký mech způsobily, že schody z Vyhlídky byly stejně zrádné jako močál.

Covenant se ježil nervozitou. Když na něj přišla řada, aby vykročil po schodech, ochromil ho zpočátku strach. Když mu však Bannor nabídl, že ho ponese, našel v sobě dost hrdosti na to, aby se dal do pohybu sám. Kromě provazce z clingoru se přidržoval i své hole, kterou mu Bannor a Korik drželi jako zábradlí. Zmučeně sestupoval do rokle, jako by se snažil při každém kroku zaklesnout nohu do skály.

Schody z útesu klesaly nepravidelně dolů do rokle. Družinu při slézání do řvoucí propasti brzy vedlo jen světlo Birinairovy hole. Když se blížili k cestě, zdálo se, že se šarlatová říční pěna po nich natahuje jako nenasytný mor. Pri každém kroku se jim nohy smekaly více než při předchozím. Covenant za sebou zaslechl zalapání po dechu, když jeden z válečníků uklouzl. Ten tichý výkřik s sebou nesl hrůzu jako šipka z kuše. Avšak stráži jistili clingorový provazec bezpečně, bojovník se zase rychle vydrápal na nohy.

Sestup se protahoval. Covenanta začaly od rostoucí nejistoty v nohou bolet kotníky. Snažil se vmyslet svá chodidla do skály, učinit je součástí kamene pouhou silou soustředění. A svíral hůl, až měl dlaně tak zvlhlé potem, že se zdálo, jako by se mu dřevo samo chtělo vysmeknout. Kolena se mu začala třást.

Bannor a Korik ho však podrželi. Vzdálenost k cestě se zkracovala. Po několika dlouhých mizerných okamžicích hrozba paniky ustoupila.

Pak dosáhl relativního bezpečí římsy. Stál uprostřed družiny mezi stěnou rokle a korytem řeky. Výřez nebe nad nimi už začal šednout, avšak svítání jen podtrhovalo temnotu v Rokli. Birinairova osamělá pochodeň se mihotala, jakovby byla ztracena v pustině.

Členové výpravy museli křičet, aby se přes burácení proudu dorozuměli. Quaan rychle vydal svému eomanu pokyny pro přesun. Válečníci si zkontrolovali zbraně. Tuvor se několika gesty a jedním či dvěma lehkými pokyny hlavou dohodl na posledních opatřeních se strážci krve. Covenant sevřel svou hůl a přesvědčil se, zda

má svůj skalnovský nůž – Atiaranin nůž. Měl nejasný dojem, že na něco zapomněl. Ale než se mohl rozmyslet, co to bylo, vyrušily ho výkřiky.

Starý Birinair křičel na Nejvyššího Pána Prothalla. Zdálo se, že správce projednou nedbá na svou důstojnost. Obrátil svou vrásčitou a chvějící se tvář k Prothallovi a překřikoval řev řeky: „To nemůžeš! To je riskantní!“

Prothall zamítavě vrtěl hlavou.

„Nemůžeš jít v čele! Nech jít mne!“

Prothall to opět mlčky odmítl.

„Zajisté!“ hulákal Birinair a snažil se, aby jeho rozhodnost přehlušila vytí vody. „To nesmíš! Já znám cesty! Zajisté. Jsi snad jediný, kdo je dost starý na to, aby studoval? Znám staré mapy. Nejsem pošetilec, víš? I když vypadám staře a…“ na okamžik se zakoktal, „a nepotřebně. Musíš mne nechat jít prvního!“

Prothall se snažil křičet, aniž by to znělo rozzlobeně. „Máme málo času! Nesmíme se zdržovat. Birinaire, starý příteli, nemohu přesouvat hlavní riziko této výpravy na jiné. Je to moje místo.“

„Blázne!“ vyhrkl Birinair, odvažující se jakékoliv drzosti, aby dosáhl svého. „Jak uvidíš?“

„Co tím myslíš?“ . „Zajisté!“ Hospodář se chvěl sarkasmem. „Půjdeš jako první! Budeš riskovat! Osvětlovat si cestu ohněm Pánů! Blázne! Droslint tě uvidí dřív, než se dostaneš k Mostu doupat!“

Prothall konečně pochopil. „Aha, to je pravda.“ Sklesl, jako by ho to poznání ranilo. „Tvé světlo je klidnější než mé. Droslint by určitě vycítil, že přicházíme, kdybych použil svou hůl.“ Prudce se obrátil stranou, tentokrát hněvivě. „Tuvore!“ rozkázal. „Hospodář Birinair půjde v čele! Bude nám osvětlovat cestu místo mne. Střež ho dobře, Tuvore. Nenech starého přítele trpět nebezpečími, která číhají na mne.“

Birinair se protlačil kupředu a s odpovědností nabyl opět i důstojnosti. Uhasil tyč, kterou nesl, a podal ji jednomu z válečníků, aby ji přibalil k jeho ostatním holím. Pak se rozmáchl koncem své hole, na kterém vzápětí vyskočil plamen. S příkrým pokynem rukou ostatním zdvihl svůj oheň a prkenně vyrazil po cestě k tlamě Hromové hory.

Terrel a Korik ihned drewora předběhli a zaujali průzkumné postavení dvacet stop před ním. Dva další strážci se zařadili hned za něj, za nimi kráčeli společně Prothall a Mhoram, potom další dva strážci, následovaní hřívorabem Lithe, Covenantem a Bannorem, jdoucími za sebou. Pak pochodoval Quaan se svým eomanem, seřazeným v trojicích, a poslední dva strážci uzavírali zadní voj. V této formaci se družina vydala ke vchodu do katakomb.

Covenant letmo pohlédl vzhůru, aby se naposledy podíval na Pěnosledníka na Vyhlídce. Obra však nezahlédl, rokle byla příliš temná a cesta vyžadovala jeho pozornost. Vešel do skály pod Pěnosledníkem bez zamávání či jiného znamení na rozloučenou.

Takto tedy družina opustila denní světlo – slunce, nebe, volný vzduch, trávu a možnost ústupu – a započala svou výpravu do jícnu Hromové hory.

Covenant kráčel do té říše noci jako do noční můry. Nemusel sbírat síly ke vstupu do katakomb. Přibližoval se jim beze strachu, úleva z toho, že přežil sestup

z Vyhlídky, ho na čas učinila imunním vůči panice. Nerozloučil se s Pěnosledníkem a na něco zapomněl, avšak tyto tíživé pocity rozptylovalo očekávání, pocit, že ho jeho dohoda vyvede z toho snu a zanechá ho netknutého.

Nebe nahoře – otevřený prostor, kterého si byl sotva vědom – však bylo uťato jako sekerou a nahrazeno mohutnou kamennou vahou hory, tak těžkou, že drtila už samotná její aura. V jeho uších duněla celá masa jako tichý hrom. Burácení řeky, jež v jícnu jeskyně zesílilo, potemnělo, jako by bolest stísněného proudu ještě vzrostla. Vodní tříšť byla hustá jako déšť, Birinairův plamen před družinou hořel kalně, téměř uhašený vlhkým vzduchem, a místo světla vrhal polostín. A povrch cesty byl zrádný, posetý děrami, kameny a zvětralou břidlicí. Covenant napínal pozornost, jako by v blábolu svého zážitku hledal zárodek smyslu, a pod touto ostražitostí choval naději, že se mu podaří zachránit se útěkem.

Cítil, že to je jeho jediná obrana. Družina se zdála být pateticky slabá a bezbranná proti jeskynním běsům a prazlochům, dlícím v těchto temnotách. Klopýtaje nocí, narušovanou pouze osamělou tečkou Birinairova ohně. předpovídal, že družinu brzy zpozorují. Pak Droslint dostane zprávu a z Běsích doupat se vyvalí domácí síly a armáda bude povolána nazpět – jakou šanci má Pěnosledník proti tolika tisícům jeskynních běsů? – a družina bude rozdrcena jako hrstka opovážlivých mravenců. A v tomto okamžiku rozhodnutí nebo smrti přijde jeho vlastní spása nebo porážka. Nedokázal si představit žádný jiný výsledek.

S těmito myšlenkami kráčel, jako by naslouchal, zda nezaslechne hluk řítící se laviny.

Když už urazili nějakou vzdálenost, všiml si, že se zvuk řeky mění. Cesta vedla dovnitř téměř vodorovně, ale řeka padala dolů do hlubin skály. Z proudu se stával vodopád, propastný skok jako ponoření do smrti. Jeho zvuk zvolna opadal, jak se řeka tříštila dál a dál od okraje propasti.

Nyní bylo ve vzduchu méně vodní tříště, která by tlumila Birinairův plamen. Když kolem zůstalo méně vlhkosti, která by zamlžovala kamennou stěnu, dalo se na stěně lépe rozeznat žulu, která ji tvořila. Covenant se bedlivě držel cesty táhnoucí se mezi stěnou a propastí. Kdykoliv tvrdě došlápl, cítil otřes až v páteři.

Z jeskyně kolem něj se stal jakoby tunel s propastí po levé straně. Bojoval se svým strachem tak, že se soustředil na své nohy a na dreworův plamen. Řeka bezmocně klesala a její burácení se ztrácelo jako škrábání prstů, chňapajících po ztraceném chytu. Zanedlouho začal vnímat i zvuky, které vydávala družina při pohybu. Obrátil se, aby se pokusil zahlédnout otvor do rokle, ale cesta se buď pozvolna zakřivovala, anebo se otvor ztratil v dálce, Covenant za sebou neviděl nic než noc stejně neproniknutelnou jako temnota před nimi.

Po čase však ucítil, že okolní tma ztrácí své hrany. Nějaká změna v ovzduší jako by umenšila půlnoční temno v katakombách. Hleděl vpřed a snažil se vyjasnit své vnímání. Nikdo nepromluvil, družina se halila do ticha, jako by se bála, že stěny mají uši.

Zakrátko však Birinair zastavil. Covenant, Lithe a Páni se ke starému dreworovi rychle připojili. Terrel stál vedle něj.

„Před námi leží Most doupat,“, pravil strážce. „Korik hlídá. Jsou tam stráže.“ Mluvil tiše, avšak po tom dlouhém tichu zazněl jeho hlas jako neopatrný hazard.

„Ach, toho jsem se bál," zašeptal Prothall. „Dá se tam přiblížit?"

„Skalní světlo vrhá temné stíny. Strážní stojí na vrcholu oblouku. Můžeme se k nim přiblížit na dostřel luku."

Mhoram tiše přivolal Quaana, zatímco Prothall se otázal: „Kolik strážných?"

Terrel odpověděl: „Dva."

„Jenom dva?"

Strážce maličko pokrčil rameny. „To stačí. Mezi nimi leží jediný vchod do Běsích doupat."

Prothall však vydechl znovu: „Jenom dva?" Zdálo se, že v duchu tápe, aby rozeznal nebezpečí, které neviděl.

Zatímco Nejvyšší Pán rozvažoval, Mhoram prohodil několik rychlých slov s Quaanem. Dvacítník se okamžitě otočil ke svému eomanu a zakrátko stáli vedle Terrela dva bojovníci a snímali se zad luky. Byli to vysocí a štíhlí Dřevnovští a v tom bledém světle vyhlížely jejich údy stěží dostatečně pevně na to, aby ty tuhé luky napjaly.

Prothall ještě chvíli váhal a popotahoval se za plnovous, jako by se snažil vtáhnout do vědomí nějaký dosud nejasný vněm. Potom však odsunul obavy stranou a ostře kývl na Terrela. Strážce krve odvedl rychle oba válečníky do slábnoucí tmy vpředu. Prothall napjatě zašeptal k družině: „Mějte se na pozoru. Nepodnikejte nic riskantního bez mého rozkazu. Mé srdce mi říká, že je zde nějaké nebezpečí – nějaké podivné nebezpečí, které Kevinovo umění pojmenovává – ale nemohu si na ně nyní vzpomenout. Ach, ta paměť. Tato vědomost je matná a nesouvisí s tím, co víme od znesvěcení. Nikdo nedělejte nic bez rozmýšlení. Mějte se ustavičně na pozoru."

Pomalu vykročil Birinairovi po boku dál a družina je následovala.

Nyní světlo stále jasnělo – oranžovočervené, horninné žhnutí, jaké Covenant viděl dávno předtím při svém kratičkém setkání s Droslintem v Kiril Threndor. Brzy členové výpravy viděli, že po několika stech yardech zahýbá jeskyně prudce doprava a že se zároveň strop tunelu zvedá, jako by se za zatáčkou nacházela veliká klenba.

Než urazili polovinu té vzdálenosti, přidal se k nim Korik, aby je odvedl do bezpečného úkrytu s výhodným výhledem. Cestou jim ukázal, kde jsou Terrel a oba válečníci. Částečně se vyšplhali na pravou stěnu a nyní klečeli na římse v ohbí jeskyně.

Korik vedl družinu těsně podél rozsedliny, jíž protékala řeka, až ke strmé kamenné zdi. Propast jako by se jim ztrácela – mizela přímo ve skále, která cestu stáčela doprava – avšak světlo svítilo jak nad touto skálou, tak skrze propast. Skála vlastně netvořila zeď, spíše to byl ohromný balvan, sedící zde jako dveře dokořán před vchodem do obrovské komnaty. Terrel zavedl oba bojovníky do postavení, ze kterého mohli střílet přes tento balvan.

Korik vedl Prothalla, Mhorama a Covenanta stínem, který balvan vrhal, tak daleko, až mohli kolem jeho okraje vyhlédnout doleva. Covenant zjistil, že hledí do vysoké jeskyně s plochou podlahou. Propast s řekou se za balvanem stáčela, v pravém úhlu ke svému původnímu směru protínala střed klenuté jeskyně a ztrácela

se v protější stěně. Podél toku řeky tedy již cesta nevedla. A ve vnější polovině jeskyně nebyly žádné další otvory.

V tomto místě byla propast nejméně padesát stop široká. Jedinou cestu přes ni tvořil mohutný most ze zdejšího kamene, který vyplňoval střed jeskyně.

Mhoram opatrně zašeptal: „Jenom dva. To stačí. Modlete se za dobrou mušku. Druhou příležitost mít nebudeme."

Covenant zprvu neviděl žádné stráže. Jeho zrak přitahovaly dva pilíře, pulsující ohnivým světlem žhavého kamene, které stály jako stráže vždy na každé straně vrcholu mostu. Ale donutil se most důkladně prohlédnout a zanedlouho rozeznal na jeho oblouku dvě černé postavy, u každého sloupu jednu. Tak blízko u skalního světla byly téměř neviditelné.

„Prazlochové," zamumlal Nejvyšší Pán. „U sedmi! Musím si vzpomenout. Proč to nejsou jeskynní běsi? Proč Droslint na takovou službu plýtvá prazlochy?"

Covenant Prothallově neklidu sotva naslouchal. Skalní světlo vyžadovalo jeho pozornost, zdálo se, že pro něj má nějakou přitažlivost, kterou nedokázal určit. Vinou nějaké zvrácené logiky jeho pulsace si uvědomil svůj snubní prsten. Ta slintovská mocná záře způsobila, že ho ruka kolem prstenu svědila jakoby v připomínku toho, že slib lásky, jehož zárukou měl prsten být, selhal. Zachmuřeně sevřel ruku v pěst.

Prothall se vzchopil a těžce řekl Korikovi: „Pokuste se o to. Nanejvýš se nám to nezdaří."

Korik beze slova kývl vzhůru na Terrela.

Dvě tětivy naráz hluboce zadrnčely.

V příštím okamžiku byli prazlochové pryč. Covenant je letmo postřehl, jak padají do propasti jako černé oblázky.

Nejvyšší Pán vydechl úlevou. Mhoram se odvrátil od klenuté jeskyně, gestem ocenil výkon obou lučištníků a pospíšil si nazpět, aby podal vysvětlení a pokyny zbytku družiny. Od eomanu se ozvaly tlumené výkřiky radosti a zvuky, naznačující uvolnění bojového napětí.

„Nepolevujte v ostražitosti," zasyčel Prothall. „Nebezpečí ještě není za námi. Cítím to."

Covenant stál na místě, hleděl do skalních světel a zatínal pěst. Dělo se něco, co nechápal.

„Vicepane," oslovil ho tiše Prothall, „co vidíš?"

„Sílu." To vyrušení ho rozčililo. Hlas se mu drsně dral z hrdla. „Droslint jí má dost na to, aby vás nechal vypadat jako blázny." Zdvihl levou pěst. „Venku je den." Prsten žhnul krvavou červení a pulsoval ve stejném rytmu jako skalní světla.

Prothall se na prsten zamračil a silně se soustředil. Rty měl napjaté, když mumlal: „Tohle není dobré. Musím si vzpomenout. Skalní světla tohle nedokáží."

Přiblížil se Mhoram, dřív než postřehl, co se mezi Prothallem a Covenantem děje, oznámil: „Terrel se k nám opět připojil. Jsme připraveni přejít." Prothall nepřítomně přikývl. Pak si Mhoram všiml prstenu. Covenant zaslechl zvuk, jako by Mhoram zaskřípěl zuby. Pán vztáhl ruku a sevřel ji na Covenantově pěsti.

O chvíli později se otočil a dal družině znamení. Quaan vedl svůj eoman vpřed spolu se strážci. Prothall se tvářil rozrušeně, ale vešel s Birinairem do jeskyně. Covenant šel automaticky za nimi k Mostu doupat.

Před Nejvyšším Pánem kráčeli Tuvor a ještě jeden strážce krve. Přiblížili se k mostu a prozkoumali jej, aby se přesvědčili, zda jeho oblouk je skutečně bezpečný, než na něj vstoupí Páni.

Covenant šel kupředu jako v transu. Vliv kouzla na něj rostl. Cítil, že se prsten začíná zahřívat. Musel vynaložit určitou duševní námahu, aby se podivil, že prsten má spíše barvu krve než oranžovočervenou jako žhnoucí sloupy. Ale neměl na to odpověď. Cítil, že se ho zmocňuje jakási změna, které nedokázal odolávat a kterou nedokázal změřit ani rozeznat její podstatu. Bylo to, jako by mu prsten mátl smysly a obracel je v pantech, aby nahlížely do jiných dimenzí.

Tuvor a jeho druh vyrazili po mostě. Prothall zadržoval družinu, navzdory nebezpečí, které plynulo ze zdržování se v otevřeném světle. Hleděl za Tuvorem a škubal se za vousy stařecky se třesoucí rukou.

Covenant cítil, jak ho kouzlo ovládá. Jeskyně se začala měnit. Skalní stěny se mu místy zdály tenčí, jako by měly každým okamžikem zprůhlednět. Quaan, Lithe a válečníci zprůhledněli právě tak a jejich vzhled se blížil nehmotnému zjevu duchů. Prothall a Mhoram vyhlíželi pevněji, ale zatímco Mhoram se zdál být stabilní, Prothall se mihotal. Jediní strážci krve nevykazovali žádné známky, že by se rozplývali či ztráceli svou podstatu v mlze – strážci a prsten. Covenantovo vlastní tělo nyní vyhlíželo tak nezřetelně, až měl obavy, že jím prsten propadne na skálu. U ramene mu stál Bannor – tvrdý, nesmiřitelný a nebezpečný, jako by samotný dotek strážce mohl Covenantovo mlžné tělo rozptýlit do větru.

Odplouval do nehmotnosti. Pokusil se sevřít prsty na vlastním těle, sevřely se naprázdno.

Tuvor se blížil k vrcholu oblouku. Most vypadal, jako by se pod ním měl každou chvíli rozpadnout – Tuvor vyhlížel o tolik pevněji než kámen.

A pak to Covenant uviděl: smyčka chvějícího se vzduchu, ovíjející střed mostu, horním obloukem přehrazující cestu a spodním zasahující až pod oblouk. Nevěděl, co to je, a nijak tomu nerozuměl, až na to, že věděl, že je to mocné.

Tuvor do toho už už vstupoval.

Covenant s křečovitým úsilím začal bojovat s kouzlem, odporovat mu. Nějaká intuice mu napověděla, že by to Tuvora zabilo. I malomocný! zapřísahal se. Tohle nebyla jeho dohoda, neslíbil, že zůstane mlčet a bude se dívat, jak lidé umírají. Sakra! S novým vztekem v duchu znovu vykřikl: Sakra!

„Stát," zasípěl. „Nevidíte to?"

Prothall ihned vykřikl: „Tuvore! Nehýbej se!" Obrátil, se ke Covenantovi a naléhavě se otázal: „Co tam je? Co vidíš?"

Prudkost Covenantova vzteku vrátila jeho vidění něco z dřívější plnosti. Prothall se však nadále zdál být nebezpečně prchavý. Covenant škubl svým prstenem a zavrčel: „Zavolejte je dolů. Jste slepí? To není skalní světlo. Je tam něco jiného."

Mhoram přivolal Tuvora a jeho druha zpět. Prothall však chvíli pouze hleděl na Covenanta s výrazem prázdného strachu. Pak náhle udeřil holí do skály a vyhrkl:

„Prazlochové! A skalní světla právě zde –jako ukotvení! Ach, jsem slepý, slepý! Udržovali zde moc!“

Mhoram nevěřícně zašeptal: „Výstraha?“

„Ano!“

„Je to možné? Cožpak už Droslint plně ovládl Hůl? Cožpak dokáže takové mocné kouzlo?“

Prothall už byl na cestě k mostu. Přes rameno odpověděl: „Měl Pána Zlora na to, aby se to naučil. My žádnou takovou pomoc nemáme.“ Za okamžik již kráčel po oblouku mostu s Tuvorem těsně za sebou.

Kouzlo se po Covenantovi opět vztáhlo. Nyní už si s ním však věděl rady a držel si je od těla klením. Stále viděl chvějivou smyčku výstrahy, když se k ní Prothall blížil.

Nejvyšší Pán se přibližoval pomalu a nakonec se zastavil krok před výstrahou. Uchopil svou hůl do levé ruky a pravou ruku zdvihl dlaní dopředu, jakoby v gestu

poznání. S chraplavým zakašláním se dal do zpěvu. Zpíval cosi tajemného v jazyce, kterému Covenant nerozuměl – v jazyce tak starém, že se zdál být stářím zešedlý – a neustále opakoval tentýž motiv. Zpíval tiše a důvěrně, jako by vstupoval do osobního styku s výstrahou.

Výstraha se postupně a nejasně, jako hrozící mlha, stala pro družinu viditelnou. Ve vzduchu proti Prothallově dlani se objevil neurčitý splývající cár červeně, jako zlomek neviděného gobelínu. Bledá svislá červeň se rozpínala, až proti jeho dlani visel velký, hrubě načrtnutý kruh. S nejvyšší možnou opatrností Prothall za stálého zpěvu zdvihl ruku, aby změřil výšku výstrahy, a pohyboval jí do stran, aby posoudil její uspořádání. Takto v útržcích viděla družina bariéru, která proti nim stála. A čím více se Covenant poddával svému mocnému vzteku, tím více jeho vlastní vnímání výstrahy bledlo, až viděl jen tolik, co ostatní.

Prothall konečně sklonil ruku a přestal zpívat. Útržky zmizely. Sešel sklíčeně dolů, jako by ho ve vzpřímené poloze držela pouze síla jeho odhodlanosti. Pohled však měl plný pochopení a zvažování rizika.

„Výstraha,“ informoval družinu stroze, „umístěná sem prostřednictvím moci Hole zákona, aby dala Droslintovi vědět, kdyby došlo k prolomení obrany – a zbořila Most doupat při prvním doteku.“ Jeho tón měl v sobě nádech představy pádu do propasti. „Je to dílo velké moci. Žádný Pán od znesvěcení nebyl takového činu schopen. A i kdybychom měli moc výstrahu zrušit, nezískali bychom nic, protože Droslint by byl varován. Přesto jedna věc hovoří pro nás. Takováto výstraha se nedá udržet bez neustálé pozornosti. Musí se o ni pečovat, jinak se rozplyne – třebaže pro naše účely ne dost rychle. To, že k ní Droslint jako stráž postavil prazlochy, možná ukazuje, že myslí prodlévá někde jinde.“

Nádhera! zavrčel Covenant sžíravě. Hrůza! Ruce ho svrběly intenzivním nutkáním někoho zaškrtit.

Prothall pokračoval: „Pokud je Droslintův zrak obrácen jinam, je možné, že dokážeme výstrahu ohnout, aniž bychom ji narušili.“ Zhluboka se nadechl a pak je ujistil: „Věřím, že se to dá provést. Tato výstraha není tak čistá a nebezpečná, jak by mohla být.“ Obrátil se ke Covenantovi. „Ale o tebe se bojím, Vicepane.“

„O mne?“ Covenant zareagoval, jako by ho Nejvyšší Pán z něčeho obvinil.

„Obávám se, že by pouhá blízkost tvého prstenu mohla výstrahu porušit. Musíš tedy jít poslední. A i potom se může stát, že budeme lapeni v katakombách a nebudeme mít most, který by nás opět vyvedl ven."

Poslední? Zmocnila se ho náhlá představa, že by zde mohl zůstat opuštěný nebo v pasti, odříznutý tou hlubokou trhlinou od úniku, který potřeboval. Chtěl protestovat: Nechtě mě jít prvního. Když to dokážu já, tak potom každý. Ale sám viděl pošetilost takového argumentu. Buď zdrženlivý, pobízel sám sebe. Dodržuj dohodu. Strach však způsobil, že slova, která procedil mezi zuby, zněla hořce: „Dejte se do toho. Během pár dní sem určitě pošlou nové stráže."

Prothall přikývl. Naposledy si Covenanta změřil pohledem a odvrátil se. On a Mhoram vyšli na most, aby se zabývali výstrahou.

Tuvor a Terrel šli za nimi se smotky clingoru, který uvázali Pánům kolem pasu a upevnili u úpatí mostu. Prothall a Mhoram, takto zajištění proti zhroucení oblouku, opatrně stoupali po mostě, až se octli na délku paže od neviditelné výstrahy. Tam společně poklekli a začali zpívat.

Když se objevil spodní okraj karmínově zbarvené výstrahy, položili své hole souběžně s ním na kámen před sebou. Pak s mučivou opatrností zasunuli hole pod měňavou moc. Na okamžik zůstali se zatajeným dechem tiše, jako by se v duchu modlili a zapřísahali dřevo, aby nenarušilo proud, který jim protékal kolem obličejů. Rudé chvění odpovědělo zamihotáním, které jim na chviličku zastavilo srdce. Pak však Páni začali znovu zpívat – a výstraha se zakrátko uklidnila.

Páni se vzchopili a pustili se do nejobtížnější části svého úkolu. Začali zdvíhat vnitřní konce holí.

Družina se užasle a obdivně nadechla, když spatřila, jak se spodní okraj výstrahy poodhrnuje vzhůru a zanechává pod sebou úzkou škvíru.

Když byla štěrbina více než stopu vysoká, Páni ztuhli. Bannor a dva další strážci se vyřítili po mostě a v běhu odmotávali lano. Jeden po druhém se proplazili mezerou a odnesli konec záchranného lana na bezpečný povrch za mostem.

Jakmile Bannor připevnil svůj konec lana, Mhoram převzal od Prothalla konec jeho hole. Nejvyšší Pán prolezl dírou a pak podržel hole Mhoramovi. Když Mhoram znovu zaujímal své postavení vedle Prothalla, už byl na mostě starý Birinair, připravený prolézt. Za ním v rychlé řadě za sebou následoval eoman a potom Quaan a Lithe.

Pak postupně proklouzli pod výstrahou Tuvor a Terrel a upevnili za propastí lana, na nichž byli uvázáni Páni. Poté poslední strážci omotali střední záchranné lano kolem Covenanta a prolezli škvírou.

Zůstal sám.

Pokrytý chladným potem zlosti i strachu vykročil k mostu. Měl pocit, jako by ho ty dva sloupy skalního světla zkoumaly. Prudce vyšel po oblouku, proklínal Zlora a proklínal i sebe za svůj strach. Do propasti ani nepohlédl. Hleděl na škvíru, soustředil se na svůj vztek a blížil se k chvějivému tkanivu moci. Jak k němu přicházel blíž, prsten na ruce ho bolel. Zdálo se mu, že se most tenčí, jako by se pod ním rozplýval. Výstraha sílila a stále více a více dominovalajeho zornému poli.

On se však držel svého vzteku. I malomocný! Dorazil k otvoru, poklekl před ním a na okamžik pohlédl skrze to chvění na Pány. Po tvářích se jim řinul pot a

hlasy se jim při zpěvu třásly. Sevřel v rukou Baradakasovu hůl a vplížil se do mezery.

Když prolézal pod výstrahou, zaslechl na okamžik vysoké pištění, jako by kvílela odporem mu kladeným. V tom okamžiku z jeho prstenu vyšlehl chladný rudý plamen.

Pak byl na druhé straně a výstraha i most byly stále neporušené.

Když klopýtal dolů po oblouku mostu, odhodil clingorové záchranné lano. Když se octl v bezpečí, obrátil se na tak dlouho, aby spatřil, jak Prothall a Mhoram vytahují hole zpod výstrahy. Pak se z klenuté jeskyně Mostu doupat vpotácel do temného tunelu, v němž mizela cesta. Téměř ihned ucítil u svého ramene Bannorovu přítomnost, ale nezastavil se, dokud tma, do které se vrhl, nebyla dost hustá na to, aby se zdála být neproniknutelná.

Plný frustrace a nahromaděného strachu zasténal: „Chci být sám. Proč mě nenecháš být?“

Bannor s potlačenou melodičností svého haruchaiského přízvuku odvětil: „Ty jsi Vicepán Covenant: My jsme strážci krve. Tvůj život je v naší péči.“

Covenant hleděl do tmy kolem sebe, jíž se nedalo uniknout, a přemýšlel o nepřirozené pevnosti strážců krve. Jaký zavazující princip působil, že se jejich tělo zdálo méně smrtelné než skála ve vnitřnostech Hromové hory? Pohled na prsten mu ukázal, že jeho růžový lesk téměř zcela pohasl. Zjistil, že žárlí na Bannorovu nezúčastněnost, jeho vlastní pronikavá nevyváženost ho urážela. Z okamžitého popudu zuřivě odsekl: „To není dostatečný důvod.“

Dokázal si představit Bannorovo lehké, lhostejné pokrčení ramen, i když je neviděl. Vzdorně vyčkával v temnotě, než ho družina dostihne.

Když však opět kráčel na svém místě ve výpravě – když ho minul Birinair se svým mdlým plamenem, kráčející v neviditelném směru cesty, jako by byl ohromen svým vedením – noc, panující v katakombách, se kolem něj shlukla jako myriády zírajících diváků dychtících po krvi a zmocnila se ho reakce na prožité napětí. Ramena se mu začala třást, jako by příliš dlouho visel za ruce, a myšlenky mu ztuhly, jako by se proměnily v chladný kámen.

Výstraha odhalila, že je Pán Zlor očekával, že věděl, že nepadnou za oběť Droslintově armádě. Droslint by výstrahu nedokázal ani zformovat, natožpak ji tak vhodně přizpůsobit bílému zlatu. Takže sloužila spíše Povýšencovým než běsovým cílům. Možná to byla nějaká zkouška – měření síly a vynalézavosti Pánů či pokus postihnout Covenantovu zranitelnost. Ať už to však bylo cokoliv, bylo to dílo Pána Zlora. Covenant zcela jistě cítil, že Povýšenec ví všechno – že všechno, co se výpravě přihodilo, každý čin i rozhodnutí naplánoval, zařídil a nastražil do cesty tak, aby se tomu výprava nemohla vyhnout. Droslint byl nevědomý, šílený a zmanipulovaný, jeskynní běs nejspíš nechápal polovinu toho, co pod vedením Pána Zlora vykonal.

V hloubi duše však Covenant tyhle věci věděl od samého začátku. Nepřekvapovaly ho, spíš v nich viděl příznaky jiné, podstatnější hrozby. Hlavní nebezpečí – nebezpečí, které tak zmrazilo jeho mysl, až to vypadalo, že pouze tělo je schopno na ně reagovat třesavkou – souviselo s jeho prstenem z bílého zlata. Vnímal to nebezpečí jasně, protože byl příliš otupělý, než aby se před ním skrýval.

Jediným účelem toho kompromisu, té dohody, kterou učinil s Ranyhyny, bylo udržet nemožnost a skutečnost Končiny oddělené, v rovnováze – Nechtě mě na pokoji! Nechtě mě být! – aby jim zabránil narazit do sebe a rozbít to nejisté pouto, které ho drželo při životě. Avšak Pán Zlor jeho prsten používal právě k tomu, aby dovedl ke srážce protikladná šílenství, kterým Covenant tak zoufale potřeboval uniknout.

Uvažoval o tom, že by prsten zahodil. Ale věděl, že by to nedokázal. Ten prsten byl příliš důležitý pro vzpomínky na ztracenou lásku, čest a vzájemnou úctu, než aby jej zahodil. A starý žebrák…

Kdyby jeho dohoda selhala, nezůstalo by mu nic, čím by se bránil temnotě – žádná síla, plodnost či soudržnost – nic kromě jeho vlastní vnímavosti k temnotě, zuřivosti a schopnosti zabíjet. A tyto schopnosti vedly – byl příliš otupělý, než aby se tomu závěru bránil – ke zkáze Končiny stejně nevyhnutelně jako lepra.

Tím se jeho otupělost podle všeho završovala. Dále už svou situaci rozebrat nedokázal. Jediné, čeho byl schopen, bylo vléci se za Birinairovým plamenem a přemítat své odmítání jako jáhen, dohnaný vírou k zoufalství a snažící se odvolávat na svou nezávislost.

Soustředil se na to, kam klade nohy, tak úporně, jako by sama skála byla nepevná – jako by ho Birinair mohl zavést přes okraj propasti.

Povaha jejich temné pouti se postupně měnila. Nejprve se proměnil dojem, jakým působil okolní tunel. Zdálo se, že za tmou se stěny občas otevírají do dalších tunelů, a v jedné chvíli nabrala tma nezměrnou hloubku, jako by družina kráčela dnem amfiteátru. Birinair si přes toto otevřené prostranství poslepu hledal cestu. Pocit velké prostory zmizel, když Birinair zavedl své společníky do kamenné chodby, tak nízké, že se jeho plamen málem dotýkal stropu, a tak úzké, že museli jít po jednom za sebou.

Pak je starý správce vedl cestou, která neustále měnila směr, terén i hloubku. Ostře odbočili z nízkého tunelu a scházeli po dlouhém příkrém svahu bez zřetelných stěn. Jak sestupovali a zatáčeli doleva a doprava podle značek, které viděl zřejmě pouze Birinair, černý vzduch se ochladil a nabyl na odpornosti, jako by přinášel ozvěnu prazlochů. Chlad přicházel v náhlých závanech a vzduchových kapsách a foukal z propastí a tunelů, které se neviděné otevíraly po obou stranách do nor. komor, chodeb a velkých sálů jeskynních běsů. Všechno to bylo neviditelné, rozeznatelné pouze podle závanů vzduchu, podle náhlého dojmu prostoru, který to temnotě dodávalo.

Ještě níže začaly náhlé závany získávat ostrý pach. Vzduch uzavřený v katakombách jako by vál přes špínu, nastřádanou za celá staletí, přes hromady nepohřbených mrtvol, přes dlouho opuštěné laboratoře, ve kterých vznikaly kletby. Chvílemi byla hniloba lak hustá, že ji Covenant ve vzduchu viděl. A z přilehlých otvorů vycházely chladné, vzdálené zvuky – chřestění břidlice, padající do nezměřitelně hlubokých rozsedlin, občasné tiché sténání hornin pod tlakem, tiché, krystalické cinkavé zvuky, jako klepání železných kladívek, tlumené, pohřebně znějící detonace, a dlouhé unavené vzdechy z prastarých základů hory. Jako by tma sama mumlala, když družina procházela kolem.

Na konci sestupu však narazili na schodiště skýtající jen nejistou oporu, vytesané do skalní stěny, pod nímž zely neosvětlené hladové propasti. A potom procházeli klikatícími se tunely, po dnech strží, přes ostré kamenné hřebeny, jako výběžky skal v horském úbočí, kolem jam, v jejichž hlubinách hučela voda, nad níž se vznášel puch rozkladu, pod oblouky připomínajícími vchod do groteskních slavnostních sálů – zatáčeli, stoupali a manévrovali v temnotě, jako by to bylo nebezpečné předpeklí, bez cest a smrtící, kde se mění pouze druh a míra nebezpečí. Covenant v potřebě ujistit se o tom, že on sám je skutečný, šel s prsty levé ruky zaťatými do roucha u svého srdce.

Třikrát se v širokých, rovných prostorách, které mohly být sály nebo římsami nebo vystupujícími vrcholky nad nižším terénem, družina zastavila a snědla studené jídlo ve světle Birinairovy hole. Každé jídlo jim pomohlo, pohled na ostatní tváře kolem plamene a konzumace hmatatelné potravy působily jako potvrzení schopnosti družiny vytrvat. Jednou se Quaan přiměl pokusit se o žert, avšak jeho hlas zněl v té trvalé půlnoci tak dutě, že nikdo neměl chuť na něj odpovídat. Po každém odpočinku se členové výpravy statečně vydali dál. A pokaždé jejich vzájemně předávaná statečnost vyprchala rychleji, jako by ji s rostoucí žravostí nasávala tma.

Později je starý Birinair vyvedl z chladných a větraných cest do stísněných, plesnivých a horkých tunelů daleko od hlavních Běsích doupat. Aby snížil riziko odhalení, zvolil cestu úsekem jeskyní, který byl mrtvější než ostatní – tichý a opuštěný, jen s malými zbytky čerstvého vzduchu. Jeho atmosféra však pouze zvýšila napětí družiny. Pohybovali se, jako by bezhlesně křičeli v očekávání nějaké neviditelné katastrofy.

Šli dál a dál a Covenant už věděl jenom to, že nepochodují celé dny, protože jeho prsten ještě nezačal zářit s východem měsíce. Po čase však bílé zlato začalo svítit jako rudé proroctví. Stále šli dál, i nyní, kdy, jak Covenant věděl, byla noc. Nemohli si dovolit spánek ani dlouhý odpočinek. Vrchol Droslintovy současné moci byl vzdálen pouhý den.

Procházeli tunelem, jehož stěny jako by se nacházely těsně za dosahem Birinairova skomírajícího ohně. Náhle se Terrel vrátil ze své průzkumné pozice vpředu a vynořil se ze tmy před starým dreworem. Prothall a Mhoram s Lithe a Covenantem v závěsu si rychle pospíšili po bok Birinairovi. Terrelův hlas měl v sobě nádech naléhavosti, když strážce oznamoval: „Blíží se prazlochové – asi padesát. Viděli světlo.“

Prothall zaúpěl, Mhoram zaklel. Hřívorab Lithe se syčivě nadechla a strhla z vlasů provaz, jako by se měla utkat s tím, z čeho se skládaly noční můry Ránů.

Než však mohl kdokoliv cokoliv podniknout, starý Birinair se utrhl jako suchá větvička. S výkřikem: „Za mnou!“ se otočil doprava a pádil do tmy.

Dva strážci ihned vysprintovali za ním. Páni na okamžik zaváhali. Pak Prothall vykřikl: „Melenkurion!“ a vyřítil se za Birinairem. Mhoram začal pokřikovat rozkazy, družina se hotovila k boji.

Covenant běžel za Birinairovým poskakujícím ohněm. Dreworův výkřik nezněl, jako by byl výrazem paniky. Ten výkřik – Za mnou! – Covenanta poháněl.

Za sebou zaslechl první povely a přípravy na boj. Upíral zrak na Birinairovo světlo a hnal se za ním nízkým tunelem, ve kterém se téměř nedostávalo vzduchu.

Birinair běžel tunelem, stále o krok nebo o dva před strážci.

Náhle se ozval ostrý zvuk jako výbuch blesku, drewora bez výstrahy zahalila plocha modrého plamene. Oslnivá a světélkující stěna přehradila tunel odshora až dolů. Hučela jako pec. A Birinair v ní visel s rozhozenými údy, ochromený a s tělem zkrouceným agónií. Jeho hůl vedle něj vzplála a změnila se v popel. Oba strážci se bez zaváhání vrhli do ohně. Ten je však odrazil zpět, jako by narazili na kámen. Společně přiskočili k Birinairovi a snažili se ho protlačit za plamennou stěnu. Ale bezvýsledně. Birinair stále visel na místě, spálená oběť v pavučině modrého ohně.

Strážci se chystali k novému skoku, když tu je dohonil Nejvyšší Pán. Musel křičet, aby ho bylo slyšet přes praskání energie. „Moje místo!“ vykřikl, ba téměř zaječel. „On zemře! Pomozte Mhoramovi!“

Zdálo se, že propadl zmatku. V očích měl výraz chaosu. Rozpřáhl ruce, vykročil kupředu a pokusil se Birinaira obejmout.

Oheň ho divoce odstrčil pryč. Nejvyšší Pán upadl a dlouhou chvíli ležel na kameni tváří k zemi.

Za nimi se vzmáhal boj. Prazlochové utvořili klín a Mhoram se i s pomocí strážců a válečníků držel jen stěží. První nápor zatlačil družinu nazpět, Mhoram ustoupil o několik yardů do tunelu, ve kterém visel Birinair. Tam zaujal postavení. Navzdory Prothallovým výkřikům a hučení ohně za sebou zůstal stále obrácen čelem k prazlochům.

Prothall se těžce zvedl. Hlava se mu na unaveném starém krku třásla. Ale divoký výraz už v očích neměl.

Chvíli mu trvalo, než se vzchopil, věda, že už je příliš pozdě. Pak sebral síly a mrštil svou holí po modrém světélkování.

Okované dřevo dopadlo s oslnivým zábleskem. Covenant po krátký okamžik neviděl nic. Když se mu zrak opět vyjasnil, zjistil, že hůl visí v plamenné stěně a Birinair leží v tunelu za ohněm.

„Birinaire!“ vykřikl Nejvyšší Pán. „Příteli!“ Zdálo se, že je přesvědčen, že by byl mohl dreworovi pomoci, kdyby zasáhl včas. Opět se vrhl do plamene a opět odlétl nazpět.

Prazlochové zuřivě, avšak mlčky útočili. Dva bojovníci z Quaanova eomanu byli sraženi, když se družina stahovala do tunelu, a nyní již umíral další s železným bodcem v srdci. Jedna žena se dostala příliš blízko ke klínu nepřátel a přišla o ruku. Mhoram s rostoucím zoufalstvím bojoval se strigoněm. Strážci kolem něj bojovali statečně a obratně, avšak v klínu nacházeli jenom málo mezer.

Covenant hleděl skrze modrou plochu na Birinaira. Dreworova tvář byla bez poskvrny, avšak v očích jí tkvěl výraz muk, jako by správce byl naživu ještě chvíli poté, co mu shořela duše. Pozůstatky pláště z něj visely jako zuhelnatělé chomáče.

Za mnou!

Ten výkřik nezněl jako výraz paniky. Birinair měl nějaký nápad. Jeho výkřik stále zněl ozvěnou a pobízel. Plášť visel kolem něj…

Za mnou!

Covenant na něco zapomněl – na něco důležitého. Divoce se vrhl kupředu.

Mhoram se snažil udeřit tvrději. Když zasazoval strigoňovi ránu za ranou, jeho síla plála podél jeho hole jako blesk. Klín oslabený ztrátami začal ztrácet půdu.

Covenant se zastavil několik palců od stěny síly. Prothallova hůl v ní visela svisle jako orientační značka. Zdálo se, že ten oheň spíše teplo pohlcuje než vydává. Covenant cítil, že je mu stále větší zima a že je stále otupělejší. V té oslnivé modré síle viděl příležitost obětovat se, uniknout.

Strigoň prazlochů znenadání vydal štěkavý výkřik a opustil formaci. Proklouzl kolem Mhorama a vrhl se do tunelu k ohni a ke klečícímu Nejvyššímu Pánovi. Mhoramovi se nebezpečně zablesklo v očích, ale z boje se neodvrátil. Křikl povel Quaanovi a udeřil na prazlochy ještě silněji.

Quaan skokem opustil boj. Hnal se, aby sňal luk, nasadil šíp na tětivu a vystřelil dřív, než se strigoň dostane k Prothallovi.

Covenant matně zaslechl, jak Nejvyšší Pán v tom mrtvém vzduchu zalapal po dechu: „Vicepane! Pozor!“ Ale neposlouchal ho. Jeho snubní prsten plál jako pod vlivem poskvrněného měsíce, jako pod vlivem skalních světel na Mostu doupat. Výstraha.

Vztáhl levou ruku, na okamžik zaváhal a pak uchopil hůl Nejvyššího Pána.

Moc se vzedmula. Z jeho prstenu vyšlehl krvavý oheň proti světélkující modři. Hukot plamene se zvyšoval až za hranici slyšitelnosti. Pak přišel mohutný výbuch, tichá exploze. Podlaha tunelu poskočila, jako by narazila kýlem na útes.

Modrá plocha se rozpadla v cáry. Quaan byl příliš pomalý, než aby zachránil Prothalla. Ale prazloch Nejvyššího Pána nenapadl. Skočil přes něj po Covenantovi. Quaan vší silou napjal luk a vystřelil tvorovi do zad. Covenant stál chvíli nehybně, naslouchal s hlavou přihlouple natočenou k jedné straně a v hrůze hleděl do náhlé tmy. Na ruce mu plál matně oranžový oheň, avšak zářivá modř byla pryč. Ten oheň mu nepůsobil žádnou bolest, ačkoliv na něm zprvu lpěl, jako by Covenant byl ze suchého dřeva. Byl chladný a prázdný a odumřel v prskajících jiskřičkách, jako by Covenant nakonec neměl dost tepla, aby jej užívil.

Pak do něj narazil strigoň s Quaanovým šípem přímo mezi rameny a připlácí ho na kamennou podlahu.

O chvilku později Covenant vzhlédl, hlavu plnou mlhy. Jediné světlo v tunelu pocházelo z Mhoramova ohně Pánů, jak zaháněl prazlochy. Pak i toto světlo zmizelo, prazlochové se obrátili na útěk. Tuvor a strážci krve vyrazili za nimi, aby jim zabránili donést zprávu Droslintovi, avšak Mhoram zavolal: „Nechtě je běžet! Už jsme odhaleni. Teď už na nějakých zprávách prazlochů nezáleží.“ Hlasy v temnotě sípaly a sténaly, zanedlouho dva nebo tři válečníci rozžehli pochodně. Jejich plameny vrhaly po stěnách podivné nejasné stíny. Družina se stáhla kolem Pána Mhorama a přešla k místu, kde klečel Prothall.

Nejvyšší Pán svíral v náručí Birinairovu spálenou postavu. Avšak mávl rukou na družinu, aby se nezdržovala soucitem a zármutkem. „Jděte dál,“ řekl chabě. „Poohlédněte se tam, co měl v úmyslu. Já budu s rozloučením brzy hotov.“ Na vysvětlenou dodal: „Šel v čele místo mne.“

Mhoram položil Nejvyššímu Pánovi na rameno ruku gestem útěchy. Nicméně nebezpečnost jejich situace mu nedovolovala zůstat tiše. Droslint nyní téměř jistě ví, kde jsou, energie, které uvolnili, na ně ukáží jako obviňující prst. „Proč?“ podivil se Mhoram nahlas. „Proč zde byla umístěna taková moc? To není Droslintovo dílo.“ S jednou pochodní v ruce vyrazil tunelem.

Ze své zhroucené polohy na kameni Covenant odpověděl groteskním, sklíčeným hlasem: „Zapomněl jsem své šaty – nechal jsem je tam venku.“

Mhoram se nad ním sklonil. Osvětlil mu tvář pochodní a otázal se: „Jsi raněný? Teď ti nerozumím. Jsou tvoje staré šaty ntjak důležité?“

Ta otázka podle všeho požadovala vysvětlení a Covenant díky otupělosti a mlze odpověděl ochotně a nenucené: „Samozřejmě jsem raněný. Celý můj život je jedna rána.“

Sotva sám sebe poslouchal. „Nechápeš? Když se probudím a zjistím, že jsem oblečený ve svých starých šatech a vůbec ne v tomhle od mechu zašpiněném hábitu – nu, to dokáže, že jsem skutečně snil. Kdyby mě to tak neuklidňovalo, byl bych vyděšený.“

„Ovládl jsi velkou sílu,“ zamumlal Mhoram.

„To byla náhoda. Stalo se to samo. Já jsem… já jsem se snažil uniknout. Spálit se.“

Pak ho to napětí přemohlo. Položil hlavu na skálu a usnul.

Neodpočíval dlouho, vzduch v tunelu byl příliš nepříjemný a družina vyvíjela příliš mnoho činnosti. Když otevřel oči, spatřil, jak Lithe a několik bojovníků připravují jídlo na malém ohni. Prothall s třaslavou písní na rtech a se slzami, které se mu řinuly se z očí, vypaloval svým modrým ohněm zraněné ženě pahýl zápěstí.

Covenant přihlížel, jak žena snáší bolest, dovolila sama sobě omdlít, až když měla zápěstí pevně ovázané. Potom se odvrátil a z té bolesti, kterou cítil s ní, se mu udělalo špatně. Vydrápal se na nohy, zakymácel se, jako by nedokázal najít pevnou půdu pod nohama, a musel se opřít o stěnu. Tak tam stál, nahrbený a s bolavým žaludkem, dokud se nevrátil Mhoram, doprovázený Quaanem, Kolikem a dalšími dvěma strážci.

Dvacítník nesl malou železnou truhličku.

Když Mhoram došel až k ohni, promluvil s výrazem klidného údivu. „Ta moc byla obrana, kterou sem umístil Nejvyšší Pán Kevin. Za tunelem se nachází komora. A tam jsme našli druhý oddíl Kevinova umění – druhý ze sedmi.“

Tvář Nejvyššího Pána Prothalla se rozsvítila nadějí.

DVACET TŘI:

Kiríl Threndor

PROTHALL s úctou převzal truhličku. Zatápal prsty po kování. Když zdvihl víčko, z kazety zasvítil bledý perlový svit jako jasné měsíční světlo. Ta zář dodávala jeho tváři výraz blaženosti, když se odvážil sáhnout dovnitř a vyjmout starý svitek. Jakmile jej zvedl, viděla družina, že zář vychází právě z něj.

Quaan a eoman před svitkem poklekli najedno koleno a sklonili hlavy. Mhoram a Prothall stáli vzpřímeně, jako by se podrobovali zkoumání od pána svých životů. Lithe se po chvilce zjevného úžasu připojila k válečníkům. Jedině Covenant a strážci krve nedávali najevo žádnou úctu. Tuvorovi druzi stáli kolem s výrazem nedbalé pohotovosti a Covenant, který se necítil ve své kůži, se opíral o stěnu a snažil se ovládnout svůj neklidný žaludek.

Nebyl vsak slepý k významu toho svitku. Jeho osobní naděje zápasila s jeho nevolností. Šel k věci oklikou. „Věděl Birinair… co tam najdete? Proto snad…?“

„Proto že snad běžel sem?“ odvětil Mhoram nepřítomně, kromě hlasu se v něm všechno soustředilo na svitek, který Prothall držel na odiv jako mocný talisman. „Je to možné. Znal staré mapy. Není pochyb, že nám byly dány v prvním oddílu, abychom sem v pravý čas našli cestu. Možná, že jeho srdce vidělo to, co neviděly naše oči.“

Covenant chvilku mlčel a pak se opět nepřímo zeptal: „Proč jste nechal i prazlochy utéci?“

Tentokrát se zdálo, že Páni slyší vážnost v jeho hlase. Prothall s pronikavým pohledem na Covenanta vrátil svitek do kazety. Když se víko zavřelo, Mhoram odměřeně odvětil: „Byla by to zbytečná smrt, Nevěrče. Nepřišli jsme sem zabíjet prazlochy. Zbytečné vraždění by nám ublížilo víc než riziko několika živých nepřátel. Bojujeme z nutnosti, nikoliv pro potěšení nebo ze vzteku. Z přísahy míru nelze slevit.“

To však také na Covenantovu otázku neodpovědělo. S námahou vyložil svou naději přímo. „Nevadí. Ten druhý oddíl… zdvojnásobuje vaši moc. Třeba byste mě mohli poslat zpátky,“

Mhoramova tvář změkla nad potřebou ujištění a útěchy před nemožnými požadavky, vyjádřenou v té otázce. Avšak jeho odpověď byla zamítavá. „Ach, příteli, zapomínáš, že jsme ještě neovládli ani první oddíl – ani po celých

generacích studia. Ani ti nejlepší z Radumi ještě nedokázali odhalit ta nejpodstatnější tajemství. S tímto novým oddílem nyní nemůžeme nic dělat. Snad. pokud přežijeme výpravu, se z druhého oddílu něco naučíme v příštích letech.“

Tu se zarazil. Tvářil se, jako by chtěl ještě pokračovat, ale neříkal nic, dokud Prothall nevzdychl: „Pověz mu všechno. Nemůžeme si nyní dovolit žádné klamné představy.“

„Dobrá,“ pravil Mhoram spěšně. „Po pravdě řečeno je naše vlastnictví druhého oddílu v takovéto době nebezpečné. Z prvního oddílu je zřejmé, že jich Nejvyšší Pán Kevin připravil sedm v pečlivě určeném pořadí. Jeho cílem bylo, aby druhý oddíl zůstal ukryt, dokud nebudeme znát první oddíl celý. Některé stránky jeho umění patrně přinášejí velké riziko těm, kdo nejdřív neovládnou bezpečně jiné stránky. A tak své oddíly ukryl a zabezpečil je silami, které nelze zlomit, dokud nebude zvládnuto předchozí umění. Nyní byl jeho záměr narušen. Dokud nepronikneme do prvního oddílu, velice bychom riskovali, kdybychom se pokoušeli použít druhý.“

Napřímil se a zhluboka se nadechl. „Nelitujeme toho. Přes všechno své nebezpečí se může tento objev stát největším okamžikem našeho věku. Ale nemusí nám bezpodmínečně přinést požehnání.“

Prothall tichým hlasem dodal: „Nevyslovujeme žádná obvinění ani pochybnosti. Jak by mohl kdokoliv vědět, co najdeme? Avšak osud Končiny spočívá nyní dvojnásob na našich hlavách. Mámeli nakonec porazit Pána Zlora, musíme ovládnout síly, na které ještě nejsme připraveni. Takže z jednoho zdroje čerpáme naději i obavy. Aby ses v nás nemýlil – to riziko podstupujeme ochotně a rádi. Ovládnutí Kevinova umění je cílem našeho života. Ale musí nám být jasné, že v tom spočívá riziko. Vidím naději pro Končinu, ale pro sebe jen nepatrnou.“

„1 tento výhled je nejasný,“ řekl Mhoram stísněně. „Je možné, že nás sem Pán Zlor zavedl, aby nás zradily síly, které nebudeme schopni kontrolovat.“

Na ta slova Prothall na Mhorama ostře pohlédl. Pak velký Pán zvolna přikývl na souhlas. Jeho tvář však neztratila výraz úlevy, výraz ulehčení od břemen, který jí dodal první pohled na druhý oddíl. Pod jeho vlivem se tvářil jako skutečný správce svého věku. Na dobu Nejvyššího Pána Prothalla, syna Dwillianova, se bude nadále vzpomínat v dobrém – pokud družina přežije výpravu. Truhličku s druhým oddílem zavíral s horlivým odhodláním: pohyboval se úsporně a rozhodně. Předal kazetu Korikovi, který si ji pruhy clingoru zavěsil na holá záda a zakryl ji pláštěm, jejž zavázal.

Covenant však hleděl, jak se stavbička jeho kratičké naděje hroutí jako skládací domek pro panenky, a nevěděl, kam se má obrátit pro novou. Nejasně cítil, že nemá žádný základ, na kterém by ji vystavěl. Byl příliš slabý a unavený, než aby o tom přemýšlel. Stál stále na témže místě, hlavu sehnutou, jako by se snažil rozluštit mapu na svém rouchu.

Navzdory nebezpečí si družina v tunelu odpočinula a najedla se. Prothall usoudil, že zůstat nějaký čas tam, kde právě jsou, je stejně nepředvídatelné jako cokoliv jiného, co by mohli udělat, a tak zatímco strážci krve stáli na hlídce, vybízel své společníky k odpočinku. Pak si lehl, položil si hlavu na ruce a zdálo se, že ihned usnul hlubokým spánkem, tak klidným a pokojným, že vypadal spíš jako

příprava než jako oddech. Většina družiny podle jeho příkladu zavřela oči, třebaže spala pouze lehce. Avšak Mhoram a Lithe zůstali vzhůru. On hleděl do malého ohně, jako by hledal vidění, ona seděla naproti němu s rameny nahrbenými pod tíživou vahou hory – neschopná usnout pod zemí, jako by nepřítomnost širého nebe a travnaté země urážela její ranskou krev. Covenant, opřený o stěnu, ty dva pozorovala trochu se i prospal, než skvrna jeho prstenu začala se západem měsíce blednout.

Tehdy Prothall vstal, probraný a ostražitý, a družinu vzburcoval. Jakmile se všichni znovu najedli, uhasil oheň. Místo něho rozžehl jednu z lillianrillových pochodní. Plamen v hustém vzduchu nebezpečně prskal a poskakoval, ale Prothall jej použil k osvětlení tunelu raději než svou hůl. Brzy byla výprava opět na pochodu. Protože nemohli udělat nic jiného, zanechali své mrtvé ležet na kameni v komoře, kde se předtím nacházel druhý oddíl. Byla to jediná pocta, kterou mohli Birinairovi a zabitým bojovníkům vzdát.

Opět kráčeli do tmy, vedeni Nejvyšším Pánem nekonečnými, černými a spletitými chodbami ve skalních hlubinách Hromové hory. Vzduch houstl, ohříval se a mrtvěl. Přes občasné vzhůru vedoucí úseky směřoval jejich hlavní postup dolů, k bezedným kořenům hory, s každou neviděnou, neměřenou leguí byli blíž nesmírným, pohřbeným, dřímajícím odpudivým zlům, strašlivým kostem Země. Dál a dál kráčeli, jako by byli udiveni tou temnotou, tou nevyléčitelnou nocí. Razili si cestu v hlubokém tichu, jako by měli rty ztuhlé potlačovanými vzlyky. Neviděli nic. Působilo to na ně, jako by byli oloupeni.

Jak se blížili k pulsujícímu jádru Běsích doupat, některé zvuky se stávaly hlasitějšími a zřetelnějšími – zvonění kovadlin, hučení pecí, mučivé sípáni. Čas od času prošli kolem výronů horkého páchnoucího vzduchu, připomínajícího vynucenou ventilaci márnic. A do jejich vědomí se vkradl nový zvuk – bublání bezedného varu. Dlouho se tomuto hlubokému kolotání přibližovali, aniž by jim cokoliv napovědělo, co to je.

Potom se dostali k jeho zdroji. Jejich cesta vedla po okraji obrovské jeskyně. Její stěny strašidelně zalévalo světlem kypící oranžové moře skalního světla. Hluboko pod nimi se nacházelo jezero roztavené horniny.

Po dlouhé temnotě jejich cesty je z jasného světla pálily oči. Štiplavé horko stoupající z jezera po nich chňapalo, jako by se je snažilo strhnout z jejich hradu. Ve vzduchu se chvěl hluboký zvuk vření. Ke stropu vystřikovaly gejzíry magmatu a padaly zpět do jezera jako drolící se věže.

Covenant nejasně zaslechl kohosi říci: „Za časů Nejvyššího Pána Lorika sem démondové házeli výsledky svých neúspěšných eugenických pokusů. Říká se, že odpor démondů – a zlochů, kteří je zplodili – k vlastní podobě převýšil veškerou zdrženlivost. Vedl je k šlechtění rasy, jehož výsledkem jsou jak prazlochové, tak cestlenové. A dohnal je k tomu, že všechny své slabé a nepovedené jedince házeli do děr, jako je tato – tak silně jim byla proti mysli skutečnost, že nemají oči.“

Covenant se se zaúpěním obrátil obličejem ke stěně a proplížil se jeskyní do chodby za ní. Když se přestal opírat o skálu, prsty se mu po bocích křivily, jako by ohmatával stěny rakve.

Prothall se zde rozhodl pro odpočinek, hned za jeskyní se skalním světlem. Družina se rychle najedla studeného pokrmu a pak se opět vedrala do temnoty. Z této chodby dvakrát zabočili, vyšli vzhůru po dlouhém svahu a nakonec se octli na římse nad jakousi soutěskou. Její stěna spadala dolů po jejich levici. Covenant šel nepřítomně a vrtěl hlavou ve snaze ujasnit si myšlenky. Jeho myslí se míhali prazlochové jako obrazy sebenenávisti, jako předzvěsti. Je snad odsouzen k tomu vidět sám sebe i v takovýchto stvořeních? Ne. Zaskřípěl zuby. Ne. Ve světle vzpomínek na výtrysky lávy se začal obávat, že svou šanci již propásl – šanci spadnout…

Časem se ho opět zmocnila únava. Prothall vyhlásil na římse zastávku a Covenant překvapil sám sebe tím, že málem usnul tak blízko strže. Avšak Nejvyšší Pán nyní spěchal za svým cílem a nenechal družinu odpočívat dlouho. Se svou prskající pochodní vedl výpravu opět kupředu do temnoty.

Jak se cesta vlekla, jejich ostražitost začala polevovat. Blížil se úplněk a někde vpředu se na ně připravoval Droslint. Prothall se hnal, jako by dychtil po poslední zkoušce, a vedl je po římse značně rychle. Vinou toho je osamělý prazloch překvapil.

Skrýval se v úzké trhlině ve stěně soutěsky. Když jej Covenant míjel, prazloch po něm skočil a narazil mu svou váhou do hrudi. Z prazlochovy tváře, ač bezvýrazné, bez vystupujících rysů a bez očí, čišela zuřivá bojovnost. Když se srazil s Covenantem, sáhl mu po levé

ruce.

Síla útoku odhodila Covenanta o krok nazpět ke strži. Po záblesk času si toto nebezpečí neuvědomil. Jeho pozornost plně zaměstnával prazloch. Přitáhl si Covenantovu ruku blíže k obličeji, vlhce mu očichal prsty, jako by něco hledal, a pak se pokusil nacpat si do zprohýbaných úst jeho prsteníček.

Covenant zavrávoral zpět o další krok, a došlápl mimo římsu. V témže okamžiku si uvědomil hladovou propast pod sebou. Instinktivně sevřel pěst ruky, kterou držel prazloch, a přestal si ho všímat. Svíraje svou hůl vší silou zmrzačené ruky, švihl jejím koncem směrem k Bannorovi. Strážce už se po něm natahoval.

Bannor zachytil hůl.

Na zlomek času se Covenant udržel.

Avšak na jeho levé paži visela plná prazlochova váha. Hůl se mu vysmekla z ruky. I se stvořením, které se snažilo ukousnout mu prst s prstenem, se zřítil do strže.

Než mohl vykřiknout hrůzou, udeřila ho jakási síla jako balvan, vyrazila mu vzduch z plic a nechala ho padat, nezdravě lapajícího po dechu. Se stlačeným hrudníkem a pocitem nevolnosti, neschopný vykřiknout, ztratil vědomí.

Když se po dopadu probral, bojoval o vzduch skrze nános hlíny na tváři. Ležel hlavou dolů na strmém svahu tvořeném břidlicí, jílem a smetím a obličej se mu pokryl hlínou, jak po přistání klouzal dolů. Dlouho se nedokázal pohnout, jenom se dusil a kašlal. Otřásal se svým úsilím, aniž se dokázal osvobodit.

Pak se s námahou, která mu roztřásla svaly, převalil a zvedl hlavu. Vykašlal chuchvalec hlíny a zjistil, že může dýchat. Stále však neviděl. Chvilku trvalo, než tato skutečnost pronikla k jeho vědomí. Ohmatal si tvář a zjistil, že má oči volné a

otevřené. Avšak nevnímaly nic než naprostou a bezútěšnou tmu. Bylo to, jako by ho oslepilo zděšení –jako by jeho zrakové nervy byly ochromené hrůzou.

Na chvíli se ho zmocnila panika. Když neviděl, měl pocit, že se k němu pustý vzduch přisává, jako by se topil v pohyblivém písku. Noc do něj bušila holými křídly jako supi, slétající se na mršinu.

Jeho srdce odbíjelo prudké záchvěvy strachu. Krčil se tam na kolenou, opuštěný, oloupený o zrak, o světlo a vinou nadměrného strachu i o rozum, a dech mu kňučel v hrdle. Když však pominul první nával paniky, poznal to. Strach – to byla emoce, které rozuměl, součást podmínek jeho existence. A jeho srdce bilo dál. Stále se držel naživu, třebaže nejistě, jako by byl zraněný.

Náhle křečovitě zdvihl pěsti a udeřil jimi do břidlice vedle své hlavy, bušil jimi do rytmu svého tepu, jako by se snažil vytlouci z hlíny rozum. Ne! Ne! lápřežijul

To ujištění ho uklidnilo. Přežít! Je malomocný, je zvyklý na strach. Věděl, jak se s ním vyrovnat. Sebekázeň – sebekázeň.

Stiskl si rukama oční bulvy, na pozadí černi vyskočily barevné skvrny. Není slepý. Vidí tmu. Spadl z dosahu jediného světla v katakombách, samozřejmě nic nevidí.

Sakra.

Instintivně si přetřel ruce a trhl sebou u každé pohmožděniny, kterou si způsobil.

Sebekázeň.

Je sám – sám… beze světla někde na dně soutěsky, dlouhé legue od nejbližšího volného nebe. Bez pomoci, bez přátel a bez záchrany je pro něj vnějšek hory stejně nedosažitelný, jako kdyby přestal existovat. Samotný únik z tohoto světa je nedosažitelný, dokud…

Sebekázeň.

… dokud nenajde nějaký způsob, jak zemřít.

Zatraceně!

Žízeň. Hlad. Zranění – ztráta krve. Probíral možnosti, jako by prováděl VKK. Může padnout za oběť nějaké temné kletbě. Může zakopnout o další smrtící propast. Šílenství, ano. Bylo by to stejně jednoduché jako lepra.

Půlnoční křídla mu bila kolem uší, závratně vířila slepou černotou. Mimoděk tápal rukama kolem hlavy a hledal nějaký způsob, jak se bránit.

Zatraceně!

Nic z toho se mi neděje.

Sebekázeň.

Hlavou mu bleskl zárodek myšlenky. Chytil se ho, jako by to bylo zjevení. Ano! Rychle se na břidlicovém svahu posadil. Zatápal po opasku, až našel Atiaranin nůž. Pečlivě jej stiskl ve svém napolo bezprstém sevření a začal se holit.

B.ez vody a bez zrcadla se nacházel hrozivě blízko nebezpečí, že si prořízne krk, a fakt, že měl vousy suché, mu působil bolest, jako by se snažil opracovat si obličej do nové podoby. Avšak toto riziko i tato bolest byly jeho součástí: nebylo na nich nic nemožného. Jestli se pořeže, hlína na kůži způsobí téměř okamžitou infekci. Uklidňovalo ho to jako demonstrace vlastní identity.

Takto přiměje temnotu, aby se stáhla a zadržela své pařáty.

Když byl hotov, sebral rozhodnost, aby prozkoumal svou situaci. Chtěl zjistit, na jakém místě se nachází. Opatrně, pomalu se začal po čtyřech šátrat se svahu.

Než urazil tři stopy přes plochý kámen, našel nehybné tělo. Bylo poddajné, jako by nebylo dlouho mrtvé, avšak jeho hruď byla chladná a kluzká a Covenantova ruka zůstala vlhká a páchla po zkažené krvi.

Schoulil se na svahu a znehybněl, zatímco mu plíce hlasitě pracovaly a kolena se mu chvěla. Prazloch – prazloch, který na něj zaútočil. Zabil se při pádu. Covenant se chtěl pohnout, ale nemohl. Otřesem z toho objevu ztuhl, jako by náhle otevřel dveře, za nimiž se skrývá nebezpečí, cítil se být obklopen hrozbami, které nedokázal pojmenovat. Jak ten tvor věděl, že má zaútočit na něj? Dokázal skutečně cítit bílé zlato?

Pak jeho prsten začal žhnout. Krvavě rudá zář jej proměnila v proužek mdlého ohně kolem levého prsteníčku, v karmínové pouto. Nevysílal však žádné světlo – neumožňoval Covenantovi vidět ani prst, na který byl navlečen. Žhnul neblaze před ním a vystavoval ho jakýmkoliv cizím očím ve tmě, ale neposkytoval mu nic, jen hrůzu.

Nemohl zapomenout, co to znamená. Droslintův krvavý měsíc vychází nad Končinou.

Přimělo ho to přikrčit se k břidlicovému svahu. V krku mu narostl knedlík, jako kdyby mu do hrdla nacpali násilím hrůzu. Dokonce i nekontrolovatelné syčení dechu jako by označovalo jeho polohu pro útok spárů a tesáků, v té tmě tak neviditelných, že si je ani nedokázal představit. Byl sám, bezmocný a žalostný.

Pokud nenajde nějaký způsob, jak využít moci svého prstenu.

UcouvJ od té myšlenky v témže okamžiku, kdy mu přišla na mysl. Ne! Nikdy! Je malomocný, jeho schopnost přežít závisí na úplném poznání a uznání své nemohoucnosti. To je zákon lepry. Nic by pro něj nemohlo být osudnější – nic víc by tak bolestně nezničilo jeho tělo i mysl – než iluze síly. Moc ve snu. A než by zemřel, stal by se stejně smrdutým a zdeformovaným jako onen muž, se kterým se setkal v leproserii.

Ne!

Raději se zabije rovnou. Cokoliv bude lepší.

Nevěděl, jak dlouho jím takhle vířila závrať, než zaslechl v temnotě tichý zvuk – vzdálený, nestálý a zlověstný, jako by okolní půlnoc začala tiše dýchat skrze zuby. Omráčil ho jako úder do srdce. Ve slepém strachu se schoulil a snažil se jej zapudit. Zvuk však zvolna zjasněl – klidný, šeptavý zvuk jako chraplavý výdech z mnoha hrdel. Zamořil vzduch jako hmyz a naháněl Covenantovi husí kůži.

Přicházejí si pro něj. Díky jeho prstenu vědí, kde je, a přicházejí si pro něj.

Před očima mu bleskla vize cestlena se železným bodcem v l.udi. Sevřel prsten pravou rukou. Ale jakmile to udělal, už věděl, že je to marné. Zuřivě začal prohledávat břidlici, aby našel nějakou zbraň. Pak si vzpomněl na svůj nůž. Připadal mu příliš lehký, než aby mu pomohl. Ale sevřel jej a pravou rukou pokračoval v hledání, aniž by pořádně věděl, co vlastně hledá.

Dlouho tápal kojem sebe bez ohledu na hluk, který tropil. Pak jeho prsty našly hůl. Bannor ji musel upustit a ona dopadla blízko něj.

Šeptavý zvuk se blížil, Byl to zvuk mnoha bosých nohou, sunoucích se po kameni. Přicházejí si pro něj.

Hůl! – to je dreworská hůl. Baradakas mu ji daroval. Vzpomeň si na dreworskou hůl v hodině temnoty. Kdyby ji dokázal rozsvítit…

Ale jak?

V černém vzduchu se začali rýsovat nepřátelé. Jejich kroky jako by k němu klouzaly shora.

Jak? křičel zoufale a snažil se hůl zažehnout čirou silou vůle. Baradakasi!

Kroky se stále blížily. Na pozadí jejich šelestivého přibližování slyšel chraplavý dech.

Přece, mu vzplála při slavnosti jara. Roztřesený spěchem přitiskl konec hole ke svému rudě žhnoucímu prstenu. Ze dřeva ihned vykvetl rudý plamen, změnil barvu na oranžovou a žlutou a jasně zaplál. To náhlé světlo ho oslnilo, ale vyskočil na nohy a podržel hůl nad hlavou.

Stál na dně dlouhého svahu, který zabíral polovinu dna strže. Ta břidlicová suť mu zachránila život tím, že se jeho dopadu poddala a sesunula se s ním dolů, místo aby ho zadržela na místě, na které dopadl. Soutěska před ním a za

ním se táhla daleko z dosahu jeho plamene. Opodál ležel na zádech zkroucený prazloch s černou kůží mokrou od krve.

Po dně soutěsky se k němu cílevědomě šourala nesouvislá skupina jeskynních běsů.

Byli ještě asi třicet yardů daleko, ale i na tu vzdálenost ho překvapil jejich vzhled. Nevypadali jako jiní jeskynní běsi, které dosud viděl. Rozdíl nespočíval pouze v oděvu, třebaže tito tvorové byli vystrojení vyumělkovaně a křiklavě, jako elitní a oplzlí příslušníci královského dvora. Lišili se i fyzicky. Byli staří – zestárlí předčasně a nepřirozeně. Rudé oči měli zastíněné kápí a dlouhé údy ohnuté, jako by se jim náhle zkroutily kosti. Hlavy jim podklesávaly na krcích, které dosud vypadaly dost silné na to, aby je mohli držet vzpřímeně. Těžké lopatovité ruce se jim třásly jako po mrtvici. Celá skupina páchla nemocí a sebeobětováním. Ale šli kupředu s umíněným odhodláním, jako by jim po splnění tohoto posledního úkolu slíbili mír smrti.

Covenant ze sebe setřásl překvapení a výhružně napřáhl svou hůl. „Nesahejte na mne!“ zasyčel mezi zuby. „Zpátky! Uzavřel jsem dohodu…!“

Jeskynní běsi nedali nijak najevo, že by ho slyšeli. Ale nezaútočili na něj. Když mu byli téměř na dosah, rozdělili se do obou stran a nemotorně ho obklíčili. Nechali jen volný průchod ve směru, ze kterého přišli, a tlačili ho tam.

Jakmile pochopil, že ho někam chtějí dostat bez boje, začal spolupracovat. Vytušil, kam jdou. A tak pod jejich nepřímým nátlakem zvolna kráčel soutěskou, až došel ke schodům v levé stěně. Schodiště bylo neupravené, jen hrubě vytesané do skály, ale bylo dost široké na to, aby po něm šlo několik jeskynních běsů vedle sebe. Covenant dokázal ovládnout závrať tím, že se držel u stěny, dál od strže.

Vystoupili do výšky několika set stop, než dosáhli otvoru ve stěně. Ačkoliv schody pokračovaly dále vzhůru, jeskynní běsové ho nasměrovali přímo do otvoru.

Octl se v úzkém tunelu, na jehož konci žhnulo skalní světlo. Tvorové ho nyní vedli svižněji, jako by s ním spěchali na popraviště.

Pak ho ovanulo horko a pach síry. Z tunelu vstoupil do Kiril Threndor.

Poznal zář žhavého kamene, která se linula z plošek stěn, čpavý zápach, jako když síra přebíjí shnilé maso, několik vchodů a ohnivý tanec světla na shlucích stalaktitů přímo nad hlavou. Bylo to pro něj tak živé, jako by to právě vystoupilo z noční můry. Jeskynní běsi ho vtlačili dovnitř a zůstali stát za ním, aby zablokovali vchod.

Podruhé se setkal s Droslintem Skáloplazem.

Droslint se krčil na svém nízkém pódiu uprostřed jeskyně. Oběma velkýma rukama svíral Hůl zákona a právě podle Hole ho Covenant poznal. Droslint se změnil. Napadla ho nějaká strašlivá choroba. Když postřehl Covenanta, začal se ječivě smát. Ale hlas měl slabý a jeho smích nesl stopy hysterie. Nesmál se dlouho, zdálo se, že je příliš slabý, než aby to vydržel. Stejně jako běsi, kteří přivedli Covenanta, i on vypadal zestárle.

Ale to, co ublížilo jim, postihlo Droslinta ještě více. Končetiny měl tak zkroucené, že sotva dokázal stát, Z pokleslých koutků mu nekontrolované tekly sliny a nesmírně se potil, jako by nedokázal vydržet vedro své vlastní říše. Svíral Hůl majetnickým a zoufalým gestem. Jen jeho oči se nezměnily. Rudě žhnuly, neměly ani duhovku, ani zornice a zdálo se, že pění jako zlověstná láva, dychtící všechno pohltit.

Covenant pocítil zvláštní směs lítosti a odporu. Ale na podivování, co se stalo s Droslintem, měl jen chvíli. Pak se musel vzchopit. Jeskynní běs začal bolestivě kulhat k němu.

Sténaje bolestí v údech se Droslint zastavil několik kroků od Covenanta. Pustil jednou rukou runami složitě pokrytou Hůl a ukázal třesoucím se prstem na Coyenantův snubní prsten. Promluvil a vrhal přitom neustálé kradmé pohledy přes rameno, jako by se obracel k nějakému neviditelnému divákovi. Hlas měl stejně pokroucený a sešlý jako ruce a nohy.

„Moje!“ zakašlal. „Ty slíbil. Moje. Pán Droslint, Hůl a prsten. Ty slíbil. Udělat tohle, ty řekl. Udělat támhleto. Nerozdrtit. Teď počkat.“ Znechuceně si odplivl. „Zabít později. Ty slíbil. Prsten, když udělám, co ty řekl. Ty řekl.“ Jako by mluvilo nemocné dítě. „Droslint. Pán Droslint! Moc! Teď moje!“

Za „mohutného slintání natáhl ruku po Covenantově prstenu.

Covenant okamžitě zareagoval s odporem. Prudce udeřil svou planoucí holí a Droslintovu ruku odrazil. Hůl se při dopadu rozlétla na třísky, jako by Droslintovo tělo bylo z pevného železa.

Droslint vydal kašlavý řev zuřivosti a udeřil okovanou patkou Hole zákona do podlahy. Skála pod Covenantovýma nohama poskočila, Covenant padl dozadu a přistál se žuchnutím, které mu málem zastavilo srdce.

Ležel tam omráčený a bezmocný. Skrze tepavý šum v uších uslyšel Droslintův výkřik: „Zabít ho! Dát mi prsten!“ Převalil se. Pot mu zastíral zrak, rozmazaně spatřil, jak se jeskynní běsi stahují k němu. Srdce měl v hrudi jako ochrnuté a nedokázal se zvednout. Lapal po dechu a snažil se odplazit z jejich dosahu.

První jeskynní běs ho chytil za krk a pak náhle zaúpěl a padl stranou. Pak padl další běs, ostatní se zmateně stáhli. Jeden z nich zděšeně zaječel: „Strážce krve! Pane Droslinte, pomoz nám!“

„Hlupáci!“ odsekl Droslint a rozkašlal se, jako by měl plíce na hadry. „Zbabělci! Já jsem moc! Zabít je!“

Covenant se vyhrabal na nohy, otřel si z očí pot a zjistil, že vedle něj stojí Bannor. Strážci viselo roucho na ramenou v cárech a velká modřina na obočí mu zavřela jedno oko. Ale ruce měl připravené v bojovém držení. Balancoval na špičkách, připravený skočit kterýmkoliv směrem. Jeho bezvýrazné oči se matně leskly zápalem boje.

Covenant pocítil takový nával úlevy, že se mu zachtělo Bannora obejmout. Po své dlouhé temné zkoušce se cítil náhle zachráněný, téměř spasený. Avšak jeho mrzutý hlas jeho city zakryl. „Kde ses, sakra, tak dlouho zdržel?“

Jeskynní běsi postupovali zvolna, bojácně kupředu a Covenanta s Bannorem obklíčili. Droslint je zuřivě pobízel chraptivým sípěním.

Nad hlavou jim v polostínu vesele tančil třpyt stalaktitů.

Bannor s děsivou nedbalostí odpověděl, že po zabití prazlocha přistál tvrdě a ztratil vědomí. Pak Covenanta ve tmě nedokázal najít. Jeden jeskynní běs, pobízený Droslintovými pronikavými povely, se vrhl na Covenanta zezadu. Bannor se však lehce otočil a tvora kopem porazil. „Odhalil tě plamen tvé hole,“ pokračoval. „Rozhodl jsem se jít za vámi.“ Odmlčel se, aby přiskočil ke dvěma nejbližším útočníkům. Ti spěšně ustoupili. Když Bannor opět promluvil, v jeho cizím haruchaiském přízvuku se ozýval tón krajní poctivosti. „Čekal jsem se svou pomocí na důkaz, že nejsi nepřítelem Pánů.“

Něco v oné nesobecké a nedbalý výraz mající tváři, již Bannor nastavoval smrti, promluvilo ke Covenantovi samo. Odpověděl beze zloby: „Vybral sis prima čas na to, abys mě zkoušel.“

„Strážci krve znají pochybnost. Chceme si být jistí.“

Droslint sebral síly, aby zuřivě vykřikl: „Hlupáci! Červi! Bát se jenom dvou!“ Odplivl si. „Jít stranou. Dívat se! Pán Droslint zabíjí.“

Jeskynní běsi ustoupili a Droslint trhavě vykročil vpřed. Hůl zákona držel před sebou jako sekeru.

Bannor skočil a kopl Droslinta do obličeje.

Droslint však byl přes svůj zmrzačený vzhled plný síly. Zdálo se, že Bannorův útok ani nepocítil. S těžkopádným vztekem zdvihl Hůl, aby zasadil úder, který Bannora a Covenanta na místě sežehne. Proti síle, jakou vládl, byli bezmocní.

Bannor se přesto postavil před Covenanta, aby úder zachytil. Covenant se přikrčil a čekal na bolest, která ho osvobodí.

Avšak Droslint se opozdil. Promeškal svou příležitost, neboť zanedbal ostatní nebezpečí. Když zdvihal Hůl, vtrhla do Kiril Threndor družina, vedená kapitánem Tuvorem a Nejvyšším Pánem Prothallem.

Vypadali potlučeně, jako by právě podstoupili potyčku s Droslintovou stráží venku, ale byli celí a neústupní a vřítili se dovnitř jako rozhodná vlna. Prothall zarazil Droslintův úder výkřikem plným autority. Než se jeskynní běsi dokázali

sebrat dohromady, eoman je napadl a vyhnal z jeskyně. Za okamžik byl Droslint obklíčen širokým kruhem válečníků a strážců krve.

Pomalu a se zmateným výrazem ustupoval, až se octl napůl schoulený na svém pódiu. Rozhlížel se po kruhu, který jej obstoupil, jako by si nedokázal uvědomit, co se děje. Jeho lopatovité ruce však svíraly Hůl stejně zarytě jako Smrt kosu.

Pak získaly jeho lávové oči groteskní výraz vychytralosti. Kývaje hlavou přes rameno, zasyčel chraptivě: „Tak – totíle krásné. Krásné. Lepší než sliby. Oni všichni – tady. Všichni malí Páníčkové a nedomrlí strážci krve – lidé. Nachystaní, abych já je rozdrtil.“ Začal se smát a ten smích se zlomil v záchvat kašle. „Rozdrtit!“ vyštěkl, když se opět ovládl. „Rozdrtit mocí.“ Vydal zvuk, jako když praskají kosti. „Moc! Malí Páníčkové. Mocný Droslint. Lepší než sliby.“

Prothall se postavil přímo před běsa. Podal svou hůl Mhoramovi a přistoupil k pódiu s Tuvorem po boku. Stál zpříma, ve tváři měl klidný a jasný výraz. Jeho pohled, za kterým stály roky sebezapření, ani nezakolísal, ani nezaplál. Naproti tomu Droslintovy rudé oči stravovala zkušenost nesčetných ukojení – obžerná závislost na moci. Když Nejvyšší Pán promluvil, dokonce i šelest jeho starého hlasu zněl autoritativně a rozhodně. Tiše pravil: „Nech toho. Droslinte Skáloplaze, vyslechni mě. Hůl zákona není tvá. Není určena tobě. Její síla smí být využita pouze pro zdraví Končiny. Dej mi ji.“

Covenant se přiblížil k Nejvyššímu Pánovi. Cítil, že musí být blízko Hole.

Avšak Droslint jen zamumlal: „Moc? Vzdát sejí? Nikdy.“ Rty se mu pohybovaly dál, jako by se s někým radil o tajných plánech.

Prothall dále naléhal: „Vzdej se jí. Kvůli sobě samému. Jsi k sobě tak slepý? Nevidíš, co se s tebou děje? Ta moc není určena pro tebe. Ničí tě. Užíváš Hůl špatným způsobem. Užíváš kámen Zlozemě. Takové moci jsou smrtící. Pán Zlor tě obelhal. Dej mi Hůl. Vynasnažím se ti pomoci.“

Ta myšlenka však Droslinta urazila. „Pomoci?“ rozkašlal se. „Hlupáku! Já Pán Droslint. Pán! Měsíc můj. Moc moje. Umím rozdrtit! Dědku – malý Paničku. Nechám tě žít, abys mě rozesmával. Pomoci? Ne, tančit. Tančit pro Pána Droslinta.“ Výhružně Holí zamával. „Rozesmát mě. Nechám tě žít.“

Prothall se napřímil a přikazujícím tónem řekl: „Droslinte Skáloplaze, pusť Hůl.“ O krok postoupil.

Droslint s trhnutím, s jakoby hysterickou křečí, zdvihl Hůl, aby jí udeřil.

Prothall skočil kupředu a snažil se ho zadržet. Tuvor však byl u jeskynního běsa dříve. Chytil konec Hole.

Zuřivě slintající Droslint bodl ocelovou patkou Hole do Tuvorova těla. Blesklo krvavé světlo. V tom okamžiku kapitánovo tělo zprůhlednělo, družina spatřila, jak mu kosti hoří jako suché větvičky. Pak se Tuvor zapotácel a pozpátku se zhroutil Covenantovi do náruče.

Jeho váha byla příliš velká, než aby ji Nevěrec udržel, dosedl pod ní na zem. Svíral Tuvora a díval se na Nejvyššího Pána.

Prothall se pustil do křížku s Droslintem. Uchopil Hůl oběma rukama, aby Droslintovi zabránil ho udeřit. Zápasili spolu o to, kdo sejí zmocní.

Potyčka vypadala pro Prothalla beznadějně. Navzdory svému zchátrání Droslint stále disponoval něčím ze svých běsích sil. A byl plný moci. A Prothall byl starý.

S Tuvorem v náručí nemohl Covenant dělat nic. „Pomoz mu!“ křičel na Mhorama. „On ho zabije!“

Pán Mhoram se však k Prothallovi obrátil zády. Poklekl vedle Covenanta, aby se podíval, zda může nějak pomoci Tuvorovi. Když kapitána vyšetřoval, řekl hrubě: „Droslint chce Hůl ovládnout špatností. Nejvyšší Pán dokáže zazpívat silnější píseň, než je tato.“

Covenant zděšeně vykřikl: „Vždyť ho Droslint zabije! Musíš mu pomoci!“

„Pomoci?“ Mhoramovy oči se nebezpečně zaleskly. Hlas mu zostřila bolest a kruté sebeovládání, když opáčil: „On by mou pomoc neuvítal. On je Nejvyšší Pán. Já bych navzdory své přísaze…“ na okamžik se mu zadrhl hlas v hrdle, plném hněvu „… Droslinta rozdrtil.“ Použil Droslintovo slovo rozdrtit s takovým nábojem zoufalství, že to Covenanta umlčelo.

Ztěžka oddechující Covenant sledoval boj Nejvyššího Pána. Děsilo ho to nebezpečí, cena, kterou byli oba Páni ochotni zaplatit.

Pak kolem něj vypukl boj. Jeskynní běsi vtrhli do Kiril Threndor z několika směrů. Droslint byl zjevně schopen vyslat neslyšné volání a stráže na ně zareagovaly. První síly, jež jeskyně dosáhly, nebyly velké, nicméně stačily k tomu, aby zaneprázdnily celou družinu. Jediný Mhoram se k boji nepřipojil. Klečel vedle Covenanta a hladil kapitánovu tvář, jako by ho Tuvorovo umírání hypnotizovalo.

Quaan chraptivými výkřiky, přehlušujícími třesk zbraní, uspořádal své bojovníky do obranného kruhu kolem pódia a Pánů. Ztráty a únava si na eomanu vybraly svou daň, avšak oddaný Quaan vedl své lidi, jako by ho nouze, v níž še Páni ocitli, učinila imunním vůči slabosti. A jeho eoman se mezi strážci krve bránil, útočil a bojoval, stržený jeho pobídkami.

Ze vzrůstajícího nebezpečí se Covenantovi zatočila hlava. Prothall a Droslint nad ním spolu zuřivě zápasili. Boj kolem něj nabýval každým okamžikem na rychlosti a zuřivosti. Umírající Tuvor mu ležel v klíně. A on nemohl udělat pro nikoho nic, nemohl pomoci ani jednomu z nich. Brzy jim bude odříznuta úniková cesta a jejich úsilí vyjde naprázdno.

Takový výsledek ve své dohodě neočekával. Droslint Prothalla pomalu zatlačoval nazpět. „Tančit!“ zuřil.

Tuvor se zachvěl a otevřel oči. Covenant spustil zrak z Prothalla. Tuvorovy rty se pohybovaly, ale nevydaly ani hlásku.

Mhoram se ho pokusil utěšit. „Neboj se. Toto zlo překonáme – Nejvyšší Pán drží vše v rukou. A tvé jméno bude vzpomínáno se ctí všude, kde ctí věrnost.“

Tuvorovy oči však lpěly na Covenantovi a podařilo se mu zašeptat jediné slovo: „Pravda?“ Celé tělo se mu prosebně napjalo, avšak Covenant nevěděl, zda si žádá slib nebo zhodnocení.

Přesto mu Nevěrec odpověděl. Nedokázal to strážci odepřít, nedokázal vzdorovat naléhání tak draze vykoupené věrnosti. To slovo mu vázlo v hrdle, ale donutil se je vyslovit. „Ano.“

Tuvor se opět zachvěl a zemřel s nevýrazným zasténáním, jako by se přetrhla struna jeho slibu. Covenant ho vzal za ramena a zatřásl jím. Žádná reakce.

Na pódiu zatlačil Droslint Prothalla na kolena a ohýbal Nejvyššího Pána dozadu, aby mu zlomil vaz. Covenant v zuřivé bezmoci zavyl: „Mhorame!“

Pán přikývl a vyskočil na nohy. Ale nezaútočil na Droslinta. Zdvihl svou hůl nad hlavu a zakřičel hlasem, který proťal bitevní vřavu: „ Melenkurion abatha! Minas milí khabaal!“ Jeho hůl od jednoho konce k druhému vzplála strašidelným ohněm.

Moc oněch slov Droslintem trhla a srazila ho o krok zpět. Prothall se opět zdvihl.

Do Kiril Threndor proudili další jeskynní běsové. Quaan a jeho eoman byli zatlačováni nazpět k pódiu. Konečně Mhoram přiskočil na pomoc jim. Jeho hůl při útoku zuřivě plála. Kolem něj bojovali jako ďábli stážci krve a skákali mezi jeskynními běsy a kopali je tak rychle, že se ti tvorové zasahovali mezi sebou navzájem, když se snažili rány vracet. Přibíhali však další a další Droslintovi obránci. Družina uvízla ve stále sílícím obklíčení.

A pak překřičel hluk Prothall: „Mám ji! Měsíc je volný!“

Stál vítězoslavně na pódiu s Holí zákona zdviženou nad hlavou. Vzlykající Droslint mu ležel u nohou jako kus ulomeného kamene. Mezi křečemi zármutku to stvoření sípalo: „Dát ji zpátky. Já ji chci.“

Ten pohled vzbudil v jeskynních běsech strach. Couvli a schoulili se u stěn sálu.

Quaan a jeho bojovníci se obrátili k Prothallovi a pozdravně vykřikli. Hlasy měli chraplavé a unavené, avšak jásali nad vítězstvím Nejvyššího Pána, jako by vyhrál celou budoucnost Končiny.

Světla Kiril Threndor nad jejich hlavami však pokračovala ve svém naparáděném tanci.

Covenant letmo pohlédl na svůj prsten. Jeho stříbrný lesk stále krvavě plál. Měsíc snad byl volný, on ne.

Než odumřela ozvěna jásotu – než se cokoliv mohlo pohnout – ozval se nad nimi nový zvuk. Začal tiše a mohutněl, až naplnil sál, jako by se hroutil strop. Byl to smích – smích Pána Zlora, pulsující veselím a neobměkčitelnou nenávistí. Pod jeho tíží si připadali maličcí, ten smích je pohřbíval v jejich bezmoci, ochromoval je a jako by je odděloval od vlastního dechu a úderů srdce. Byli jako ztracení, zatímco se nad nimi ten smích vršil.

Dokonce i Prothall stál nehybně. Navzdory svému vítězství vypadal staře a slabě a jeho oči hleděly do neurčitá, jako by se díval do vlastní rakve. A Covenant, který ten smích znal, se mu vzepřít nedokázal.

Pohnul se však Pán Mhoram. Vyskočil na pódium, zavířil svou holí nad hlavou, až vzduch zahučel a do shluku krápníků vyšlehl modrý blesk. „Tak se ukaž, Povýšenče!“ vykřikl. „Jestli jsi si tak jistý, postav se nám nyní! Bojíš se snad pokoušet s námi svůj osud?“

Smích Pána Zlora vybuchl s ještě silnějším opovržením. Vzdor Pána Mhorama však zlomil jejich omámení. Prothall se dotkl Mhoramova ramene. Válečníci sevřeli meče a s chmurným odhodláním se seřadili za Pány.

Dó sálu vtrhli další jeskynní běsi, třebaže nezaútočili. Při pohledu na ně se Droslint nadzdvihl na svých zmrzačených pažích. Jeho krvavé oči stále žhnuly, zuřivé a zlostné až do konce. Rozkašlal se, jako by měl vypustit duši, a zasípěl: „Hůl. Nevíte. Neumíte použít. Hlupáci. Není úniku. Žádný únik. Mám vojska.

Mám Kámen.“ S divokým úsilím překřikoval smích. „Kámen Zlozemě. Moc a sílu. Rozdrtím vás. Rozdrtím.“ Mávl jednou slabou rukou na své stráže a vášnivě zaječel rozkaz: „Rozdrtit je!“

Jeskynní běsi, mávajíce zbraněmi, vyrazili kupředu.

DVACET ČTYŘI:

Volání lvů

PŘICHÁZELI jako masa rudých očí, otupených bezvýraznou rozhodností. Netělesný smích Pána Zlora jako by je však zpomaloval. Brodili se jím, jako by to byl močál, a jejich těžkopádný postup poskytl družině čas zareagovat. Na Quaanův povel obklopili bojovníci Prothalla a Mhorama. Strážci krve zaujali bojové postavení spolu s eomanem.

Mhoram zavolal na Covenanta.

Covenant zvolna zvedl hlavu. Pohlédl na své společníky a zdálo se mu jich být žalostně málo. Pokusil se vstát. Ale Tuvor byl pro něj příliš těžký, než aby ho dokázal zvednout. Nesmírná kapitánova oddanost i po smrti převyšovala Covenantovy síly.

Zaslechl, jak hřívorab Lithe volá: „Tudy! Já znám cestu!“ Kličkovala mezi jeskynními běsy k jednomu z východů. Sledoval ji, jak odchází, jako by ji již odepsal. Nedokázal Tuvora zvednout, protože ho nedokázal sevřít pravou rukou, dva prsty na to nestačily.

Pak ho Bannor od kapitána odtrhl a mrštil jím do ochranného kruhu eomanu. Covenant odporoval: „Nemůžete ho opustit!“ Avšak Bannor ho vtlačil mezi válečtiíky. „Co to děláte?“ protestoval Covenant. „Musíme ho vzít s sebou. Když ho nepošlete zpátky, nikdo ho nenahradí.“ Obrátil se k Pánům. „Nemůžete ho tady nechat!“

Mhoramovy rty se napjaly: „Musíme.“

Z ústí tunelu, který si vybrala, volala Lithe: „Tudy!“ Zaklesla svůj provaz kolem krku jednoho jeskynního běsa a kryla se za jeho tělem před útokem. „Tohle je ta cesta!“ Stahovali se k ní další běsi a nutili ji ustupovat.

Prothall v odpověď zažehl svou starou hůl, mávl jí a vedl útok směrem k ní. S Mhoramovou pomocí si propalovali průchod mezi natlačenými jeskynními běsy.

Jasný oheň Pánů ty tvory vyděsil. Než však družina dosáhla tunelu, který Lithe zvolila, vtrhl do síně z blízkého vchodu vrčící klín prazlochů. Vedl je mohutný strigoň, černý jako samy katakomby, a mával železnou tyčí, jež se zdála být mokrá krví nebo mocí.

Prothall vykřikl: „Utíkejte!“ Výprava se vrhla k tunelu.

Prazlochové se hnali, aby jim v tom zabránili.

Družina byla rychlejší. Prothall a Mhoram doběhli ke vchodu a postavili se po jeho stranách, aby nechali ostatní vejít mezi sebou.

Jeden z válečníků se však rozhodl, že svým druhům pomůže utéci. Odbočil náhle z eomanu a se zuřivě mávajícím mečem se vrhl na klín prazlochů.

Mhoram vykřikl a rozběhl se zpět do sálu, aby mu pomohl. Strigoň však bojovníka srazil stranou úderem tyče, a ten upadl. Od hlavy k patě ho pokryla temná vlhkost, zaječel, jako by ho polili kyselinou. Mhoram se sotva vyhnul zpětnému máchnutí tyčí a vrátil se po bok Prothallovi k ústí chodby.

Tam se pokusili postavit na odpor. Celili prazlochům svým planoucím modrým ohněm. Strigoň na ně útočil znovu a znovu, oni zadržovali každý jeho úder svými holemi. Při každé srážce se na všechny strany rozstřikovaly výtrysky planoucí tekutiny, modře vybuchující a rychle černající. Klín však bojoval s divokostí, která Pány krok za krokem zatlačovala do tunelu.

Quaan se pokusil o protiútok střelbou svých nejlepších lučištníků. Šípy však byly k ničemu. V dosahu strigoňovy černé moci chytaly plamenem a ihned shořely na popel.

Za družinou se Lithe pokoušela nechat vést svým instinktem pro denní světlo. Opakovaně volala na Pány, aby ji následovali. Oni však nemohli, neodvážili se obrátit zády ke klínu.

Každý úder je zatlačoval nazpět. Přes všechnu odvahu a odhodlanost byli blízko vyčerpání a každý úder strigoňovy tyče je dále oslaboval. Jejich plamen byl nyní méně zářivý a hořící výtrysky černaly rychleji. Bylo zřejmé, že už dlouho bojovat nevydrží. A nikdo z družiny je nemohl vystřídat.

Náhle Mhoram zvolal: „Couvněte! Udělejte místo!“ Jeho naléhavý tón nedovoloval žádné námitky, dokonce i strážci krve poslechli.

„Covenante!“ vykřikl Mhoram.

Covenant přikročil, až byl na pouhou délku paže od žhnoucího boje.

„Zdvihni prsten!“

Pobídnut Mhoramovou prudkostí Nevěrec zvedl levou ruku. Karmínová skvrna dosud hyzdila jádro jeho snubního prstenu.

Strigoň zaměřil pozornost na prsten, jako by náhle ucítil jeho přítomnost. Poznal bílé zlato a zaváhal. Klín se zastavil, třebaže strigoň neslevil ze svého střehu.

„ Melenkurion abatha!“ zavelel Mhoram. „Spal je!“

Covenant napůl intuitivně pochopil. Vysunul prudce pěst proti strigoňovi, jako by odpaloval blesk.

Klín pronikavě vyštěkl strachem a ucouvl.

V tom okamžiku Páni zasáhli. S výkřikem „Minas milí khabaal!“ v rozdílných tónech napůl zaječeného akordu nakreslili svým ohněm ve vzduchu „X“, které přehradilo tunel odshora až dolů. Plamen ve tvaru „X“ visel ve vzduchu, a než mohl odumřít, Prothall do něj vzpřímeně vtiskl svou hůl. V chodbě okamžitě zaplála modrá stěna.

Prazlochové, vyjící vztekem nad Mhoramovou lstí, skočili kupředu. Strigoň mohutně udeřil do plamene svou tyčí. Ohnivá stěna se protrhla a zatřepetala – ale nedovolila klínu projít.

Prothall a Mhoram se zdrželi jenom okamžik, aby se podívali, jak jejich moc drží. Pak se obrátili a řítili se tunelem pryč.

Mhoram lapající po dechu družině vysvětloval: „Vložili jsme na tunel zábranu! Ale ta nevydrží dlouho. Nejsme .dost silní – k tomu, aby vůbec nějaká zábrana byla možná, bylo zapotřebí hole Nejvyššího Pána. A prazlochové jsou rozdivočelí. Droslint je dohání k šílenství kamenem Zlozemě.“ Navzdory spěchu se mu hlas zachvěl. „Nyní musíme utíkat. Musíme uniknout – musíme! Celé naše dílo by bylo k ničemu, kdybychom nedokázali dopravit Hůl i druhý oddíl do bezpečí.“

„Pojďte!“ odvětila Lithe. „Znám trávu a nebe. Umím najít cestu.“

Prothall přikývl na souhlas, avšak jeho pohyby byly navzdory naléhavé situaci pomalé. Byl vyčerpaný daleko za obvyklé meze své životní energie. S dechem šelestícím hluboko v hrudi, jako by se zalykal hlenem svého stáří, se ztěžka opíral o Hůl zákona. „Běžte!“ oddechoval. „Utíkejte.“

Dva strážci ho vzali pod paží a on mezi nimi klopýtal pomalým během po chodbě. Družina se shromáždila kolem něj a vyrazila za Lithe.

Zpočátku postupovali snadno. Tunel se větvil jen málo a Lithe u každé odbočky ihned věděla jistě, která z nich skýtá největší příslib denního světla. Osvětlovaná zezadu Mhoramovou holí se vrhala kupředu, jako by sledovala teplou stopu svobody.

Po krutém boji zblízka našla družina v prostém jednotvárném běhu úlevu. Dovoloval jim soustředit se a uchovat si sílu. Kromě toho se pozvolna vzdalovali z dosahu smíchu Pána Zlora. Brzy už za zády neslyšeli ani výsměch, ani hrozbu smrti. Přivítala je mlčenlivá temnota.

Téměř legui se hnali kupředu. Začali procházet úsekem katakomb, který se proplétal malými jeskyněmi, chodbami a zatáčkami, který však zřejmě neobsahoval žádné velké sály, strže či běsí dílny. Ani v těchto četných chodbách Lithe nezaváhala. Několikrát zvolila cestu, která zvolna stoupala vzhůru.

Když se však spletité tunely otevřely do širších a černějších cest, kde Mhoramův oheň neosvětloval žádné stěny či stropy jeskyní, nabyly katakomby nepřátelštějšího dojmu. Ticho se postupně změnilo – ztratilo nádech úlevy a získalo přídech léčky. Tma jako by se kolem Mhoramova světla stahovala stále více a více. V místech, kde se chodby zatáčely a protínaly, mátla temnota katakomb i Lithin instinkt. Hřívorab začala být na rozpacích.

Prothall za ní byl stále méně schopný držet krok. Jeho chraplavý, sípavý dech zněl stále namáhavěji, i ten nejunavenější válečník mohl slyšet, jak lapá po dechu, dokonce i přes vlastní těžký dech. Strážci ho téměř nesli.

Prodírali se stále dál do neústupné půlnoci. Nesli Hůl zákona a druhý oddíl a nemohli si dovolit se vzdát.

Pak se octli ve vysoké jeskyni, která tvořila křižovatku několika tunelů. Základní směr, kterého se drželi od Kiril Threndor, pokračoval jednou chodbou na druhé straně jeskyně. Lithe se však zastavila uprostřed křižovatky, jako by ji někdo zarazil. Nejistě se kolem sebe rozhlížela, zmatená množstvím možností volby – a jakýmsi intuitivním odmítnutím svého jediného možného rozhodnutí. Zavrtěla hlavou, jako kdyby ještě odolávala, a zaúpěla: „Ach, Páni. Já nevím.“

Mhoram štěkl: „Musíš! Nemáme jinou šanci. Staré mapy tyhle cesty neukazují. Zavedla jsi nás daleko za to, co známe.“ Sevřel její rameno, jako by si na ní chtěl rozhodnutí vynutit. V příštím okamžiku ho však vyrušil Prothall. S ostrým záchvatem kašle se Nejvyšší Pán zhroutil na podlahu.

Jeden strážce ho ihned zdvihl do sedu a Mhoram vedle něj poklekl a pohlédl mu s napjatým znepokojením do staré tváře. „Odpočívej krátce,“ zamumlal. „Naše zábrana už byla dávno zlomena. Nesmíme se zdržovat.“

Nejvyšší Pán mezi záchvaty kašle odpověděl: „Nechtě mě tady. Vezměte si Hůl a jděte. Já už nemohu.“

Jeho slova družinu vyděsila. Covenant a válečníci zatajili dech, aby slyšeli Mhoramovu odpověď. Vzduch byl náhle plný obav, že Mhoram Prothallovu oběť přijme.

Mhoram však neřekl nic.

„Nechtě mě tady,“ opakoval Nejvyšší Pán. „Dej mi svou hůl a já budu krýt váš ústup, jak jen budu moci. Jděte, říkám. Jsem starý. Svůj čas triumfu jsem si už prožil. Nic neztratím. Vezměte Hůl a jděte.“ Když Mhoram stále nic neříkal, Prothall prosebně zachraptěl: „Mhorame, vyslechni mě. Nedovol, aby moje staré kosti přivedly tuto vznešenou výpravu ke zkáze.“

„Slyším tě.“ Mhoramovi zněl hlas v hrdle tence a ublíženě. Klečel s hlavou skloněnou.

O chvilku později však vstal, zaklonil hlavu a dal se do smíchu. Byl to klidný smích, nenucený a nenásilný, smích úlevy a naděje. Družina na něj zírala s otevřenými ústy, dokud nepochopila, že to není hysterie. Pak, aniž by věděli proč, se všichni rozesmáli v odpověď. Humor vál jejich srdci jako svěží vítr.

Covenant málem zaklel nahlas, protože jej nedokázal sdílet.

Když smích přešel v tiché pochechtávání, řekl Mhoram Nejvyššímu Pánovi: „Ach, Prothalle, synu Dwillianův. Je dobře, že jsi starý. Nechat tě tu? Jak bych mohl mít potěšení z toho, že budu vyprávět Osondrei o tvých velkých činech, kdybys u toho nebyl, abys mohl mít námitky proti mému přehánění?“ Vesele se zasmál znovu. Pak, jako by si vzpomněl, se vrátil k Lithe, která zmateně stála uprostřed jeskyně.

„Hřívorabe,“ pravil mírně, „vedla sis dobře. Tvůj instinkt je spolehlivý – vzpomeň si na něj nyní. Odlož všechny pochybnosti. Nebojíme se tě následovat tam, kam tě vede tvé srdce.“

Covenant si všiml, že ani ona se nepřipojila ke smíchu družiny. Dívala se ztrápeně, dohadoval se, že její horkou krev urazila předešlá Mhoramova ostrost. Avšak nyní Pánovi vážně přikývla. „To je dobře. Moje myšlenky nevěří mému srdci.“

„V jakém smyslu?“

„Moje myšlenky říkají, že my musíme pokračovat směrem, jakým my jsme šli dosud. Ale moje srdce si přeje jít tam.“ Ukázala na otvor tunelu téměř ve směru, kterým do jeskyně vstoupili. „Já se v tom nevyznám,“ uzavřela to prostě. „Ono je to pro mne nové.“

Mhoram však odpověděl bez jakéhokoliv zaváhání. „Jsi hřívorab Ránů Lithe. Sloužila jsi Ranyhynům. Znáš trávu a nebe. Věř svému srdci.“

Lithe po chvilce přijala jeho radu.

Dva strážci pomohli Prothallovi na nohy. Podepírali ho mezi sebou, připojili se k družině a následovali Lithe do tunelu.

Tato chodba se brzy začala zvolna svažovat a oni v ní nasadili dobré tempo. Podporovala je naděje, že jejich pronásledovatelé neuhádnou, co dělají, a tak jim neodříznou cestu ani je nebudou přímo následovat. Všeobecná tma a ticho však nenesly žádná ujištění. Jejich cesta se nikde nevětvila, avšak vlnila se, jako by sledovala žílu v hoře. Konečně se otevřela do rozlehlého, jakoby prázdného prostoru a začala se šplhat sérií serpentin vzhůru po strmém, vroubkovaném skalním průčelí. Nyní se družina musela namáhat vzhůru.

Obtíže zpomalovaly jejich výstup stejně, jako kdyby museli šplhat. Čím výše vystoupili, tím chladnější byl vzduch a tím silnější průvan vál temnou propastí po jejich straně. Vinou chladu a větru pociťovali ještě nepříjemněji

svůj řinoucí se pot a vyčerpaný dech. Jediní strážci krve vyhlíželi, jako by je dlouhé dny námahy neunavily, kráčeli vytrvale vzhůru po svahu, jako by to byla vítaná změna v jejich neúnavné oddanosti. Jejich společníci však byli polomrtví. Válečníci a Covenant začali klopýtat jako mrzáci.

Nakonec Mhoram vyhlásil zastávku. Covenant dopadl do sedu a opřel se zády o skálu, čelem k černé, nezměrné jeskyni. Pot jako by mu na tváři zamrzal. Rozdali si poslední zbytky jídla a pití, ale na tomto pod zemí pohřbeném místě se zdálo, že obojí ztratilo schopnost osvěžit – jako by i potrava byla zastrašena temnotou katakomb. Covenant otupěle jedl a pil. Pak zavřel oči, aby na chvíli zapudil tu prázdnou čerň. Ale viděl ji, ať měl oči zavřené, nebo ne.

O nějaký čas později – Covenant už dobu neměřil – se ozval rezavým šeptem Pán Mhoram. „Slyším je.“

Korikova odpověď zněla dutě jako povzdech z hrobky. „Ano. Jdou za námi. Jejich velmi mnoho.“

Členové výpravy se dali znovu do šplhání, kymácivě, jako by byli omráčení, a vydávali ze sebe síly za hranicí svých možností. Cítili se slabí nezdarem, jako by je dopředu vlekl jenom Mhoramův plameň, pobízel je, zapřísahal je, lichotil jim, naléhal na ně, oživoval je a nepřipouštěl nic jiného než vytrvalost a zase vytrvalost. Odhlížejíce od všeho kromě nutnosti uniknout, pokračovali ve slézání skály.

Pak kolem nich začal výt vítr a jejich cesta se změnila. Propast se náhle zúžila, zjistili, že se nacházejí na úzkém točitém schodišti, vytesaném do stěn svislé šachty. Šířka hrubě tesaných schodů je nutila jít po jednom v řadě za sebou. A vítr skučel šachtou vzhůru, jako by prchal z katakomb v šílené hrůze. Covenant zaúpěl, když si uvědomil, že bude muset riskovat další nebezpečnou výšku, avšak větrný proud byl tak silný, až se zdálo nemožné spadnout. Omámeně se škrábal po schodech.

Šachta vedla kolmo vzhůru a vítr v ní bolestně skučel a družina stoupala vzhůru, jako by ji táhl proud vzduchu. Jak se však šachta zužovala, síla větru rostla, vzduch kolem nich se začal pohybovat příliš rychle, než aby se dal dýchat. Lapajíce po dechu se drali vzhůru, až se jim začala točit hlava. Šachta jako by se nejistě kymácela ze strany na stranu. Covenant už lezl po čtyřech.

A brzy lezla po čtyřech celá družina.

V tom bolestivém nedostatku vzduchu, který se kolem něj rozestřel do nekonečna, zůstal Covenant ležet na schodech. Nehýbal se. Matně slyšel hlasy, snažící se překřičet burácení větru. Ale už nevnímal. Cítil, že dosáhl nejzazší meze vyčerpání, a jediná věc, kterou se mu chtělo dělat, bylo plakat. Ani si nevzpomínal, co mu i nyní zabránilo dát průchod své bídě.

Nějaké ruce ho uchopily za ramena a vytáhly ho nahoru na plochý kámen. Pak ho táhly deset nebo patnáct stop po dně úzké rozsedliny. Vytí větru polevilo.

Zaslechl, jak Quaan vydal zdušený, zadýchaný výkřik radosti. S nesmírnu námahou zvedl hlavu. Ležel jak dlouhý, tak široký v úžlabině, která se otevírala na jednom z východních úbočí Hromové hory. Za rovnou šedivou plochou hluboko pod ním rudě vycházelo slunce.

Jeho ornámenému sluchu zněly i ty výkřiky radosti jako vzlyky. Sířily se, jak bojovníci za ním jeden po druhém vylézali do úsvitu. Lithe už vyskočila ven z úžlabiny a několik stop vedle na kolenou líbala zemi. Daleko odsud, za Sarangrave a lesklou linií Nečistého proudu a Velkého močálu se majestátně zvedalo slunce, zahalené rudou nádherou.

Covenant se vyškrábal do sedu a ohlédl se po Pánech, aby viděl jejich triumf.

Neviděl nic, co by připomínalo triumf. Nejvyšší Pán seděl zhroucený jako pytel starých kostí s Holí zákona na kolenou. Hlavu měl skloněnou a zakrýval si tvář oběma rukama. Mhoram vedle něj stál nehybné a zachmuřeně a pohled měl ponurý jako pustina sama.

Covenant nechápal.

Pak se ozval Bannor: „Můžeme se bránit zde."

Mhoramova odpověď byla tichá a prudká. „Jak? Droslint zná mnoho cest. Když mu zabráníme proniknout ven tudy, zaútočí zespodu nebo shora. Může proti nám přivést tisíce."

„Tak zavřete tu díru, abyste je zdrželi."

Mhoramův hlas se ještě ztišil. „Nejvyšší Pán nemá hůl. Já sám na tu díru zábranu uložit nemohu – nemám dost moci. Myslíš si snad, že jsem dost silný na to, abych strhl stěny této úžlabiny? Ne – ani kdybych chtěl Zemi takto ublížit. Musíme utéci. Tam…" Ukázal dolů po svahu rukou, která se třásla.

Covenant pohlédl dolů. Úžlabina ústila na dno soutěsky, která vedla přímo dolů úbočím Hromové hory jako rána po noži. Dno bylo pokryté změtí velkých kamenů – z vyšších skal odlomených a napadaných balvanů, ležících tam jako mrtvé úlomky hory. A stěny soutěsky byly strmé, nedalo se na ně vylézt. Před výpravou leželo asi půl legue těžko schůdné cesty po dně zářezu. Potom stěny ustupovaly a soutěska se přehoupla přes okraj útesu. Až družina dosáhne útesu, bude se moci pokusit obejít po vrstevnici úbočí, dokud nenajde další možnost sestupu.

Covenant stále nechápal. Zasténal, když si uvědomil obtížnost cesty soutěskou, ale byla to možnost úniku. Cítil na tváři sluneční zář. Ztěžka se postavil a zamumlal: „Tak jdeme."

Mhoram mu věnoval pohled plný potlačené bolesti. Ale nevyslovil ji. Namísto toho stroze prohodil několik slov s Quaanem a Korikem. Za několik okamžiků výprava vyrazila soutěskou dolů.

Postupovali mučivě pomalu. Aby se dostali dál, museli šplhat se skály na skálu, přelézat velké balvany, po čtyřech se protlačovat úzkými štěrbinami mezi mohutnými kusy kamene. A byli slabí. I nejsilnější z válečníků tu a tam potřebovali, aby jim strážci krve pomohli. Prothalla museli téměř úplně nést. Svíral Hůl a křehce se škrábal přes překážky. Kdykoliv seskočil s kamene, upadl na kolena, brzy měl předek roucha potřísněný krví.

Covenant začal cítit nebezpečí, které jim hrozí. Jejich tempo jim mohlo být osudné. Jestli Droslint zná jiné cesty na tento svah, může dosáhnout konce soutěsky dřív než družina.

Nebyl se svým dojmem sám. Po první úlevě se na tvářích válečníků usadil štvaný výraz. Brzy se lopotili, šplhali a zápasili s hlavami skloněnými a zády ohnutými, jako by měli na krku přivázanou tíhu všeho, co kdy znali. Ani sluneční světlo jim nedovolovalo zapomenout na nebezpečí.

Jejich obava se naplnila jako proroctví dříve, než družina dospěla do poloviny cesty soutěskou. Jeden bojovník eomanu vydal zklamaný výkřik a ukazoval přitom nahoru. Tam spatřili, jak z rozsedliny, z níž sami vyšli, vybíhá smečka prazlochů.

Snažili se po zataraseném dnu soutěsky postupovat rychleji. Avšak prazlochové za nimi proudili jako černá záplava. Ti tvorové jako by přeskakovali balvany, aniž by jim hrozil chybný krok, jako kdyby je nesl příval zuřivosti. Doháněli družinu nepříjemně rychle.

A prazlochové nebyli sami. Poblíž konce soutěsky se na vrcholu stěny náhle objevili jeskynní běsové. Jakmile postřehli výpravu, začali shazovat lana a spouštět se po nich dolů.

Družina byla lapena jako hrstka roztočů v pinzetě Droslintovy moci.

Zůstali stát na místě, ochromeni zděšením. I Quaana na chvíli opustil pocit odpovědnosti za jeho eoman, rozhlížel se prázdně kolem sebe a ani se nehnul. Covenant se ztěžka opřel o balvan. Chtělo se mu zaječet na horu, že to není fér. Už toho přežil tolik, vydržel tolik, ztratil tolik. Kde je jeho cesta k úniku? Je tohle cena za jeho dohodu, za jeho toleranci? Potom je příliš veliká. Je malomocný, není stavěný na takovéhle zkoušky. Hlas se mu nekontrolovatelně třásl, plný marné uraženosti. „Není divu, že… že nám Hůl přenechal. Tím hůř nás zasáhne teď. Věděl, že s ní neunikneme.“

Avšak Mhoram začal vykřikovat povely tónem, který přehlušil hrůzu. Popoběhl ještě kousek soutěskou a vyšplhal na širokou plochou skálu, vyšší než okolní. „Tady je pro nás místo! Pojďte!“ nařídil. „Tady přijmeme svůj konec!“

Válečníci se pomalu drápali na skálu, jako by je zatěžovalo břemeno porážky. Mhoram a strážci krve jim pomáhali nahoru. Nejvyšší Pán Prothall šel jako poslední, podpíraný dvěma strážci. Mumlal: „Ne. Ne.“ Ale Mhoramovým povelům se ne vzpíral.

Když se všichni octli na skále, Quaanův eoman a strážci se rozestavili po jejím obvodu. Lithe se k nim připojila se svým provazem napjatým v rukách a zanechala Prothalla, Mhorama a Covenanta uprostřed kruhu poslední obrany družiny.

Prazlochové nyní již urazili polovinu vzdálenosti ke Skále, na níž družina stála. Za nimi přicházely stovky jeskynních běsů, proudících z rozsedliny a valících se

soutěskou. A stejné množství se blížilo z druhé strany, od místa, kde jeskynní běsi sestoupili do soutěsky.

Mhoram přehlédl Droslintovy síly a tiše prohlásil: „Odvahu, přátelé. Vedli jste si dobře. Nyní přijměme svůj konec tak statečně, aby si to i naši nepřátelé pamatovali. Nezoufejte. Mezi začátkem války a vítězstvím se nachází mnoho příležitostí. Dejme Pánu Zlorovi znát, že neochutná vítězství, dokud nebude mrtev poslední přítel Země."

Avšak Prothall šeptal: „Ne. Ne." Obrácen tváří vzhůru k vrcholu Hromové hory se pevně postavil a zavřel oči. Pomalu, odhodlaně zdvihl Hůl zákona do výše srdce a sevřel ji oběma rukama. „Musí to jít," vydechl. „U sedmi! Musí." Kotníky mu na runami pokrytém záhadném povrchu Hole zbělely. „Melenkurion Nebehráz, pomoz mi. Nepřijmu takový konec." Obočí se mu zvolna semklo nad zavřenýma, zapadlýma očima a hlava mu poklesla, až se jeho plnovous dotkl srdce. Mezi jeho rty vycházela šeptavá píseň beze slov. Hlas mu však v hrudi šelestil tak chraplavě, že píseň zněla spíše jako žalozpěv než jako zaklínání.

Droslintovy. síly nezadržitelně proudily dolů a draly se vzhůru k družině. Mhoram je pozoroval s bezmocným úšklebkem na svých milosrdných rtech.

Náhle mu v očích zaplála zoufalá šance. Prudce se obrátil, upřel pohled na Covenanta a zašeptal: „Existuje cesta! Prothall se snaží zavolat Ohnivé lvy. Nemůže uspět – moc Hole je zavřená a my nemáme vědomosti, které by ji dokázaly odemknout. Ale bílé zlato tu moc uvolnit dokáže. Půjde to!"

Covenant couvl, jako by ho Mhoram zradil. Ne! vydechl. Uzavřel jsem dohodu…!

Pak v nepříjemném, závratném záblesku prozření zahlédl plán, který na něj měl nachystán Zlor, postřehl, co mu Povýšenec dělá. Zde byl smrtící úder, který ležel za všemi těmi machinacemi, za všemi těmi triky.

Sakra!

Zde byl bod střetu jeho protikladných šílenství. Když se pokusí použít divokou magii… jestliže jeho prsten má tu moc… jestliže nemá žádnou moc… Trhl sebou, když před ním zavířily a udeřily na něj temné vidiny – pobitá družina – zničená Hůl – tisíce mrtvých tvorů a všechna krev padající na jeho hlavu, jeho hlavu.

„Ne," zalapal zastřeně po dechu. „To po mně nechtějte. Slíbil jsem, že už nebudu zabíjet. Nevíte, co jsem udělal… Atiaran… co jsem udělal… Uzavřel jsem dohodu, abych už nikdy nemusel zabíjet."

Prazlochové a jeskynní běsi už byli téměř na dostřel luku. Eoman měl šípy na tětivách připravené k výstřelu. Droslintovy smečky zpomalily a začaly se řadit k závěrečnému náporu. Mhoram však nespustil z Covenanta oči. „Když to neuděláš, bude ještě více zabíjení. Myslíš si, že se Pán Zlor spokojí s naší smrtí? Nikdy. Bude vraždit a vraždit, dokud mu až na výjimky nebude patřit veškerý život, který by mohl zkazit nebo zničit. Veškerý život, slyšíš? Neušetří ani tyto tvory, kteří mu nyní slouží."

„Ne," zasténal Covenant znovu. „Nechápeš to? To je přesně to, co chce. Hůl bude zničena – nebo Droslint bude zničen – nebo my… Bez ohledu na to, co se stane, on vyhraje. Bude volný. Děláš právě to, co on chce."

„A přesto!“ odvětil Mhoram prudce. „Mrtví jsou mrtví – jedině živí mohou doufat, že budou vzdorovat zlobě.“

Sakra! Covenant tápal po odpovědích jako člověk, který je vinou choroby bezmocný. Ale žádné nenacházel. Žádná dohoda ani kompromis neodpovídaly jeho potřebě. Ve své bolesti divoce vykřikl, protestoval, prosil: „Mhorame! To je sebevražda! Ty chceš, abych zešílel!“

Nebezpečí v Mhoramových očích nezakolísalo. „Ne, Nevěrče. Neztratíš rozum. Existují jiné odpovědi –jiné písně. Dokážeš je najít. Proč by kvůli tvé bolesti měla být zničena Končina? Spas, nebo zatrať! Uchop Hůl!“

„Zatraceně!“ Covenant zuřivě zatápal po svém prstenu a zařval: „Udělej si to sám!“ Strhl prsten z prstu a pokusil se jej hodit Mhoramovi. Ale bláznivě se třásl a prsty mu sjely. Prsten spadl na kámen a odkutálel se.

Škrábal se za ním. Připadalo mu, že nemá dost prstů, aby jej chytil, prsten proklouzl kolem Prothallových nohou. Covenant se po něm opět sehnul – a ztratil rovnováhu, upadl a narazil čelem na kámen.

Vzdáleně zaslechl drnčení tětiv, boj už začal. Ale nevěnoval mu pozornost. Cítil, že má prasklou lebku. Když zdvihl hlavu, zjistil, že má v nepořádku zrak, viděl dvojitě.

Mapa, kterou na jeho rouchu vytvářely skvrny od mechu, se před ním nečitelně rozmazala. Nyní tedy ztratil jakoukoliv šanci ji přečíst, rozluštit záhadný vzkaz Morinmossu. Covenant před sebou viděl dva Mhoramy, když Pán zdvihl prsten. Viděl před sebou dva Prothally, svírající Hůl a snažící se z posledních sil své životní energie podřídit její moc své vůli. Dva Bannorové se obrátili od boje k Pánům.

Pak se Mhoram sehnul ke Covenantovi. Prudce po něm sáhl a chytil ho za pravé zápěstí. To sevření bylo tak silné, až Covenant cítil, jak mu skřípou kosti. Donutilo ho otevřít ruku, a když měl oba prsty natažené a zranitelné, Mhoram mu prsten nasunul na ukazováček. Zadrhl se pod prvním článkem. „Nemohu si přivlastnit tvé místo,“ zaskřípěl zuby zdvojený Pán. Napřímil se a hrubě Covenanta postavil na nohy. Přiblížil svou dvojitou tvář k Nevěrci a zasyčel: „U sedmi! Ty se bojíš moci víc než slabosti.“

Ano! zakvílel Covenant bolestí v zápěstí a v hlavě. Ano! Chci přežít!

Drnčení tětiv nyní zaznívalo tak rychle, jak si jen válečníci dokázali chystat šípy. Ale zásoba šípů byla omezená. A prazlochové a jeskynní běsi se drželi zpátky a riskovali jen natolik, aby bojovníky vyprovokovali ke střelbě. Droslintovy síly nijak nespěchaly. Zejména prazlochové se tvářili, jako když jsou připraveni vychutnat si pomalou smrt družiny.

Avak Covenant neměl nazbyt pozornosti, kterou by takovým věcem věnoval. Hleděl na Mhorama v jakési agónii. Pán jako by měl dvoje ústa – rty napjaté nad znásobeným počtem zubů – a čtyři oči, všechny planoucí pánovitostí. Protože si Covenant už nedokázal vymyslet žádnou další prosbu, sáhl volnou rukou k opasku, vytáhl Atiaranin nůž a nabídl jej Mhoramovi. Skrze zuby prosebně procedil: „Raději mě zabij.“

Mhoramův stisk se pomalu uvolnil. Rty mu změklý, oheň z očí se vytratil. Jeho pohled jako by se obrátil dovnitř a on sebou trhl při tom, co tam spatřil. Když

promluvil, jeho hlas zněl, jako když se sype prach. „Ach, Covenante – odpusť. Zapomněl jsem se. Pěnosledník… Pěnosledník to pochopil. Měl jsem mu pozorněji naslouchat. Je špatné žádat víc, než kolik můžeš svobodně dát. Takovým způsobem začínáme připomínat to, co nenávidíme.“ Pustil Covenantovo zápěstí a ustoupil zpět. „Příteli, toto nespočívá na tvé hlavě. To břímě je naše a my je poneseme až do konce. Odpusť mi.“

Covenant nedokázal odpovědět. Stál s tváří zkřivenou, jako by se chystal zavýt. Oči ho od rozdvojeného vidění bolely. Mhoramova milosrdnost se ho dotkla víc než jakýkoliv argument nebo požadavek. Obrátil se zničeně k Prothállovi. Nedokázal by někde najít sílu k takovému riziku? Možná leží cesta k úniku tímto směrem – možná, že hrůza z divoké magie je cenou, kterou musí za svoji svobodu zaplatit. Nechtěl se nechat zabít prazlochy. Když však zdvihl ruku, nedokázal říci, která z oněch rukou je jeho, či která z obou Holí je skutečná.

Pak s plochým zabzučením odlétl poslední šíp. Jeskynní běsi vydali mohutný výkřik zlomyslnosti a veselí. Na rozkaz prazlochů se začali přibližovat. Válečníci vytasili meče a připravili se na svůj zbytečný konec. Strážci krve balancovali na špičkách v bojovém postoji.

Chvějící se Covenant se snažil dosáhnout na Hůl. Hlava se mu však točila a omamoval ho vír temnoty, který se ho zmocnil. Nedokázal překonat svůj strach, byl zděšen představou, jak se mu lepra za takovou opovážlivost pomstí. Jeho ruka překonala polovinu vzdálenosti a zastavila se, zachycená bezprstou nemohoucností v prázdném vzduchu.

Ach! vykřikl opuštěně. Pomozte mi!

„Jako strážci krve…“ Bannorův hlas byl proti hlasitému jásání jeskynních běsů téměř neslyšitelný, „nemůžeme takový konec připustit.“

Pevně uchopil Covenantovu ruku a přitiskl ji na Hůl Zákona mezi Prothallovy napjaté kotníky.

Covenantovi jako by v prsou explodovala síla. Soutěskou projel bezhlesý náraz, neslyšitelný otřes, jako když se hora .zachvěje v křeči. Ten náraz srazil členy výpravy ha zem a všichni prazlochové a jeskynní běsi se rozplácli mezi balvany. Jediný Nejvyšší Pán se udržel na nohou. Jeho hlava sebou škubala a Hůl mu poskakovala v rukou.

V soutěsce se zpočátku rozhostilo ticho – tak intenzivní klid, až se zdálo, že ten náraz všechny bojující ohlušil. A v té chvíli celé nebe nad Gravin Threndor zčernalo neproniknutelným bouřkovým mračnem.

Pak se ozval zvuk –jeden hluboký výboj zvuku, jako by vykřikla sama skála, jež tvořila horu – následovaný dlouhou vlnou horkých syčivých prsknutí. Mraky klesaly, až zahalily vrchol Hromové hory.

Na zahaleném štítu začaly hořet velké žluté ohně.

Družina i útočníci chvíli leželi v soutěsce, jako by se báli pohnout. Všichni vzhlíželi k ohňům a k bouřkovým mračnům.

Náhle vyšlehly plameny. S burácením, jako by hořel sám vzduch, se ohně rozběhly dolů po všech stranách a úbočích hory jako hladové šelmy.

Jeskynní běsi zaječeli hrůzou, vyskočili a dali se na útěk. Několik se jich bláznivě vrhlo proti stěnám soutěsky. Většina jich však proběhla kolem skály, na níž našla útočiště družina, prchala dolů a snažila se Ohnivé lvy předběhnout.

Prazlochové zvolili jinou cestu. V zuřivém spěchu se drápali soutěskou ke vchodu do katakomb.

Než se však mohli dostat do bezpečí, vynořil se z rozsedliny nad nimi Droslint. Jeskynní běs se plazil, protože byl příliš zmrzačený, než aby dokázal stát. V pěsti však svíral zelený kámen, který skrze temnotu mraků vyzařoval prudké zlo. Jeho křik přehlušil burácení lvů:

„Rozdrtit! Rozdrtit!“

Prazlochové se zastavili, chycení mezi dvě hrůzy.

Zatímco váhali, družina se vydala dolů soutěskou. Prothall a Covenant byli příliš vyčerpaní, než aby se dokázali udržet sami na nohou, a tak je strážci krve nesli, podávali si je navzájem přes balvany a vlekli je po kameny posetém dnu soutěsky.

Jeskynní běsi před nimi začali dobíhat ke konci zářezu. Někteří pádili tak slepě, že se zřítili přes okraj, jiní se rozptýlili oběma směry podél jeho okraje a zoufale kvíleli po záchraně.

Prazlochové za družinou však utvořili klín a opět vyrazili dolů. Výprava si sotva dokázala udržovat od klínu odstup.

Burácení planoucího vzduchu bylo stále ostřejší a silnější. Ze skal se trhaly balvany, uvolněné mocí štítu. Ohniví lvi se hnali vpřed jako roztavený kámen a skákali po svazích, jako by je chrlilo samo jádro pekla. Stravující vytí jejich moci, dosud daleko nad soutěskou, jako by se s každým výpadem dolů zdvojnásobilo či ztrojnásobilo. Před nimi se valila vlna žhavého vzduchu jako herold, oznamující troubením postup ohně a sopečného hladu. Gravin Threndor se otřásala v základech.

Jak se družina blížila spodnímu konci soutěsky, obtížnost terénu klesala a Covenant se začal pohybovat po svých. Poháněný narušeným viděním, ohlušeným sluchem a narůstajícím vztekem se vytrhl strážcům. Se ztuhlými koleny mířil zarputile, klopýtavě jako loutka přímo k útesu.

Ostatní členové výpravy zahnuli podél okraje útesu k jihu. On však zamířil přímo ke srázu. Když k němu dorazil, měl v nohou sotva sílu se zastavit. Slabě rozechvělý pohlédl dolů. Stěna spadala dva tisíce stop kolmo dolů a útes byl nejméně půl legue široký. Nebylo úniku. Lvi dostihnou družinu dřív, než dosáhne jakékoliv možné sestupové cesty za útesem – mnohem dřív.

Lidé na něj křičeli a marně ho varovali, stěží je přes ten hučící vzduch slyšel. Nedbal na ně. Tento druh úniku nebylo to, co chtěl. A pádu se nebál: neviděl dost zřetelně na to, aby se bál. Musí něco udělat.

Chvilku zůstal stát a sbíral odvahu. Pak si všiml, že jeden strážce se ho nejspíš chce pokusit zachránit. Chtěl svůj úmysl uskutečnit dříve, než k tomu dojde. Potřeboval odpověď na smrt.

Stáhl si prsten, pevně jej sevřel ve své prstů napůl zbavené ruce a napřáhl ruku, aby hodil prsten z útesu.

Přitom prsten sledoval očima a náhle se zarazil, zasažen přívalem hanby. Kov byl čistý. Stále viděl prsten dvojmo, ale oba obrazy byly čistě stříbrné, poskvrnění z nich zmizelo.

Obrátil se od útesu a pátral v soutěsce pohledem po Droslintovi.

Slyšel, jak Mhoram křičí: „Bannore! Je to jeho rozhodnutí!“ Strážce krve sprintoval k němu. Na Mhoramův příkaz se navzdory svému slibu zastavil deset yardů od Covenanta. V příštím okamžiku však rozkaz zavrhl a opět se rozběhl k tomu, jehož měl ochraňovat.

Covenant nedokázal zaostřit pohled. Zahlédl Ohnivé lvy, jak se vysoko v soutěsce vrhají k rozsedlině. Jeho pohledu však dominoval klín prazlochů. Byl pouhé tři kroky od něj. Strigoň už zdvíhal svou tyč, aby udeřil.

Covenant se instinktivně snažil pohnout. Ale byl příliš pomalý. Teprve se nakláněl, když do něj Bannor narazil a odstrčil ho z cesty.

S šíleným, jásavým štěknutím, jako by náhle spatřili zjevení, skočili prazlochové jako jeden muž kupředu a vrhli se z útesu. Jejich výkřiky, když padali, zněly zuřivou vítězoslávou.

Bannor zvedl Covenanta na nohy. Pobízel ho směrem ke zbytku družiny, avšak Covenant se mu vytrhl, vykulhal několik kroků do svahu a napínal zrak do soutěsky. „Droslint! Co se stalo s Droslintem?“ Oči mu selhaly. Zastavil se, nejistě zakolísal a vztekal se: „Nevidím!“

Mhoram k němu pospíšil a Covenant mu svou otázku vykřičel do tváře.

Mhoram mírně odvětil: „Droslint zůstal v soutěsce. Moc, kterou nedokázal ovládnout, ho ničí. Už neví, co dělá. Za okamžik ho stráví Ohniví lvi.“

Covenant se snažil ovládnout hlas tím, že zaťal zuby. „Ne!“ zasyčel. „On je jenom další oběť. Zlor tohle plánoval celou dobu.“ Navzdory zaťatým zubům zněl jeho hlas zlomeně.

Mhoram se chlácholivě dotkl jeho ramene. „Uklidni se, Nevěrče. Udělali jsme, co jsme mohli. Nemusíš, se proto odsuzovat.“

Covenant náhle ucítil, že jeho vztek je ten tam – že se rozpadl v prach. Cítil se zničeně a zhrouceně a klesl na zem, jako by ho kosti už neudržely. Jeho oči byly strhané jako plachty na přízračné lodi. Aniž se staral o to, co dělá, navlékl si prsten zpět na prsteníček.

Zbytek družiny mířil k němu. Vzdali se svého pokusu o útěk, společně sledovali postup lvů. Půlnočně vyhlížející mraky zakrývaly šerem celou horu a řítící se ohně zářily a blyštěly se tmou jako zvířata zrozená ze slunečního ohně. Seskakovaly se stěn do soutěsky a některé mířily vzhůru do rozsedliny.

Pán Mhoram ze sebe konečně setřásl své vytržení. „Zavolejte své Ranyhyny,“ nařídil Bannorovi. „Strážci krve se mohou zachránit. Vezměte Hůl a druhý oddíl. Zavolejte Ranyhyny a utečte.“

Bannor se dlouho díval Mhoramovi do očí a zvažoval Pánův příkaz. Pak lhostejně odmítl. „Pojede jeden z nás. Aby odvezl Hůl a oddíl do Citadely Pánů. Ostatní zůstanou.“

„Proč? My nemůžeme uniknout. Vy musíte žít – abyste sloužili Pánům, kteří musí pokračovat v této válce.“

„Snad.“ Bannor lehce pokrčil rameny. „Kdo může říci? Nejvyšší Pán Kevin nám nařídil, abychom ho opustili, a my jsme poslechli. Takovou věc už nikdy neuděláme.“ „Ale taková smrt je zbytečná!“ vykřikl Mhoram. „Přesto zůstaneme.“ Tón strážce krve byl stejně bezvýrazný jako železo. Pak dodal. „Ale ty můžeš zavolat Hynaril. Udělej to, Pane.“

„Ne,“ vzdychl Mhoram s unaveným úsměvem uznání. „Nemohu. Jak bych mohl opustit tolik lidí, kteří mají zemřít?“

Covenant poslouchal jenom napůl. Cítil se jako opuštěný a probíral se troskami svých emocí, zda najde něco, co stojí za posbírání. Jakási část v něm však rozuměla. Vsunul dva prsty své pravé ruky do úst a jednou krátce, ostře zahvízdal.

Celá družina na něj užasle hleděla. Quaan vypadal, jako když si myslí, že Nevěrec ztratil rozum, Mhoramovi těkaly oči divokými dohady. Avšak hřívorab Lithe vyhodila svůj provaz vysoko do vzduchu a zavýskla: „Ranyhyn! Hříva světa! On je volá!“

„Jak to?“ namítl Quaan. „Vždyť je odmítl.“

„Oni se před ním vzepjali!“ odsekla se smíchem, připomínajícím zaržání. „Oni přijdou.“

Covenant přestal naslouchat úplně. Něco se s ním dělo a on se vydrápal na nohy, aby tomu čelil vzpřímeně. Dimenze jeho situace se měnily. Jeho zastřenému pohledu se společníci z družiny pomalu zdáli stále tvrdší a pevnější – získávali strukturu přírodní skály. A hora sama postupně nabývala diamantové tvrdosti. Zdála se neproměnná jako základní kámen světa. Covenant cítil, jak z jeho vnímání padají závoje, spatřil nezamlženou skutečnost Gravin Threndor v celé její nezodpověditelné moci. On sám vedle ní bledl, tělo mu řídlo a průhlednělo. Vzduch hustý jako dým proudil skrze něj a mrazil ho v kostech. Hrdlo jeho duše se stáhlo tichou bolestí. „Co se to se mnou děje?“

Po okraji útesu na jih od nich se tryskem blížili Ranyhynové. Jako plamen naděje závodili se sestupem lvů. Válečníci se ihned ozvali chraptivým výkřikem radosti. „Jsme zachráněni!“ zvolal Mhoram. „Máme dost času!“ Se zbytkem družiny spěchal kupředu, vstříc blížícím se Ranyhynům.

Covenant cítil, že zůstal sám. „Co se to se mnou děje?“ opakoval bezvýrazně k tvrdé hoře.

Avšak Prothall mu dosud stál po boku. Covenant slyšel, jak Nejvyšší Pán praví hlasem, který se zdál být silný jako úder hromu: „Droslint je mrtvý. On byl ten, kdo tě přivolal, a s jeho smrtí přivolání končí. Tak funguje tato moc.

Sbohem, Nevěrče! Buď věrný! Vykonal jsi pro nás mnoho. Ranyhynové nás ochrání. A s Holí zákona a druhým oddílem nebudeme neschopní bránit se Povýšencovu zlu. Měj odvahu. Zoufalství a hořkost nejsou jediné písně na světě.“

Avšak Covenant zakvílel němým hořem. Všechno kolem něj – Prothall, družina, Ranyhynové, Ohniví lvi i hora – se pro něj stalo příliš pevným. Zahltilo to jeho vnímání a ponořilo se to mimo dosah jeho smyslů do šedé mlhy. Hmatal kolem sebe a necítil nic. Nic neviděl, Končina se ztratila z dosahu jeho zraku. Znamenala pro něj tolik a on o ni přišel.

DVACET PĚT:

Přežití

ŠEDÁ mlha kolem něj vířila po dlouhou křečovitou chvíli. Pak se začala trhat a zmizela mu také. Vidění se mu rozmazalo, jako by je nějaký zloboh přetřel palcem. Rychle zamrkal a zkusil se dotknout očí, něco měkkého však jeho ruce bránilo. Jeho pohled stále nezachycoval nic.

Probouzel se, třebaže spíše cítil, jako by se propadal do nevědomí.

Postupně byl schopen rozeznat, kde je. Ležel na lůžku s válcovými ochrannými příčkami po stranách. Bílé přikrývky ho zakrývaly až po bradu. Šedé záclony ho oddělovaly od ostatních pacientů v místnosti. Ze stropu na něj prázdně hleděla zářivka. Vzduch byl mírně cítit éterem a desinfekcí. V hlavách postele viselo tlačítko zvonku.

Všechny prsty na rukou i na nohou měl necitlivé.

Nervy neregenerují, samozřejmě že ne, neregenerují…

To bylo důležité – věděl, že je to důležité – ale z nějakého důvodu to na něj nijak nedolehlo. Srdce mu příliš vřelo jinými city, než aby pocítil tento ojedinělý střípek ledu.

To, na čem mu záleželo, bylo, že Prothall, Mhoram a výprava přežili. Lpěl na tom, jako by to byl důkaz jeho duševního zdraví – doklad faktu, že to, co se mu stalo,

to, co dělal, nebylo výplodem šílenství a sebedestrukce. Přežili, alespoň tolik dokázala jeho dohoda s Ranyhyny. Udělali přesně to, co od nich chtěl Zlor – ale přežili. Nenesl alespoň vinu i za jejich smrt. Jeho neschopnost použít prsten, uvěřit ve svůj prsten, je ušetřila osudu bludiček. To byla jeho jediná útěcha v tom, co ztratil.

Pak rozeznal dvě postavy stojící v nohách postele. Jedna z nich byla žena v bílém – sestra. Když se na ni snažil zaostřit, řekla: „Doktore – přichází k sobě.“

Lékař byl muž středního věku v hnědém obleku. Pod očima měl váčky, jako by byl unaven vší lidskou bolestí, avšak jeho rty pod prošedivělým knírem byly laskavé. Přesunul se na bok lůžka, na okamžik se dotkl Covenantova čela, pak mu povytáhl oční víčka a posvítil mu do zorniček malou svítilnou.

Covenant s námahou zaostřil na světlo.

Lékař přikývl a svítilnu schoval. „Pane Covenante?“

Covenant polkl, protože měl sucho v krku.

„Pane Covenante.“ Lékař sklonil hlavu blízko k němu a mluvil klidně a tiše. „Jste v nemocnici. Přivezli vás, když jste vběhl pod policejní auto. Byl jste asi čtyři hodiny v bezvědomí.“

Covenant nadzdvihl hlavu a přikývl, aby dal najevo, že rozuměl.

„Dobrá,“ řekl lékař. „Jsem rád, že se zotavujete. Teď mi dovolte chvíli mluvit.

Pane Covenante, policista, který auto řídil, tvrdí, že vás nesrazil. Tvrdí, že zastavil včas – že jste prostě upadl přímo před ním. Na základě svého vyšetření bych se klonil k tomu s ním souhlasit. Máte trochu poškrábané ruce a modřinu na čele – ale takové věci se stávají, když upadnete.“ Na okamžik zaváhal a pak se zeptal: „Srazil vás?“

Covenant němě zavrtěl hlavou. Ta otázka se mu nezdála důležitá.

„Dobrá, předpokládám tedy, že jste se knokautoval sám nárazem hlavou na dlažbu. Ale proč jste upadl?“

To se mu také nezdálo důležité. Odbyl tu otázku pokrčením rukou. Pak se pokusil na lůžku posadit.

Podařilo se mu to dřív, než mu lékař mohl pomoci nebo ho“ zadržet, nebyl tak slabý, jak se bál, že by mohl být. Necitlivost jeho prstů na rukou i na nohou dosud nebyla přesvědčivá, jako by se mohly zotavit, jakmile se obnoví krevní oběh.

Nervy ne…

Za chviličku našel hlas a požádalo své šaty.

Lékař si ho upřeně prohlížel. „Pane Covenante,“ pravil, Jestli chcete jít domů, dovolím vám to. Podle mne byste měl zůstat ještě den nebo dva na pozorování. Ale nedokázal jsem na vás najít nic opravdu vážného. A o ošetřování lepry toho víte víc než já.“ Covenantovi neušel výraz odporu, který sestře přelétl po tváři. „A abych byl naprosto upřímný,“ lékař náhle změnil tón a mluvil nyní značně kysele, „nechce se mi hádat se s personálem, abych si byl jistý, že se vám dostane slušné péče. Cítíte se na to?“

Covenant v odpověď začal nemotornými prsty tápat po nevýrazné bílé nemocniční košili, aby ji svlékl.

Lékař prudce přešel ke skříňce a vrátil se s Covenantovými šaty.

Covenant jim věnoval cosi jako VKK. Byly zválené a zaprášené od toho, jak upadl na silnici, nicméně vypadaly přesně tak, jako když je měl naposledy na sobě v prvních dnech výpravy.

Přesně jako kdyby se nic z toho nestalo.

Když se oblékl, podepsal propouštěcí listinu. Ruku měl tak studenou, že sotva dokázal napsat své jméno.

Ale výprava přežila. Alespoň k tomu byla jeho dohoda dobrá.

Pak ho lékař odvezl v pojízdném křesle dolů k propouštěcímu východu. Před budovou se rozhovořil, jako by se snažil nepřímo omluvit za to, že nenechává Covenanta v nemocnici. „Být malomocný musí být peklo,“ řekl rychle. „Snažím se to pochopit. Je to jako… Studoval jsem před lety v Heidelbergu a viděl jsem tam spoustu středověkého umění. Hlavně náboženského. Být malomocný mi připomíná sochy Ukřižování ze středověku. Je tam Kristus na kříži a jeho rysy – tělo, a dokonce i tvář –jsou zpodobněny tak nejasně, že jeho postava je nerozpoznatelná.

Může to být muž i žena. Ale jeho rány – hřeby v dlaních a v nohách, kopí v boku, trnová koruna –jsou vytesány a dokonce nabarveny v neuvěřitelně živých podrobnostech. Až byste si myslel, že sochař svůj model ukřižoval, aby dospěl k takovému realismu.

Být malomocný musí být něco podobného.“

Covenant vycítil lékařův soucit, ale nedokázal na něj odpovědět. Nevěděl jak.

Za několik minut přijela ambulance a odvezla ho zpátky na „Bezpečný přístav“.

Přežil.

Kráčel po dlouhé příjezdové cestě ke svému domu, jako by v tom spočívala jeho jediná naděje.

Zde končí
KLETBA PÁNA ZLORA,
První kniha
Kronik Thomase Covenanta

O AUTOROVI

Stephen R. Donaldson, narozený v roce 1947 v Clevelandu ve státě Ohio, literárně debutoval Covenantovou trilogií. Od tří do šestnácti let žil v Indii, kde jeho otec, chirurg ortoped, provozoval rozsáhlou praxi mezi malomocnými. (Právě po vyslechnutí jedné otcovy promluvy na téma lepry si vytvořil postavu Thomase Covenanta jako hrdiny epické fantasy.) V roce 1968 absolvoval Woosterskou kolej v Ohiu, dva roky vykonával práce v nemocnici v rámci náhradní vojenské služby v Akronu a posléze navštěvoval Kentskou státní universitu, kde dosáhl v roce 1971 titulu mistr svobodných umění v angličtině. Dnes žije v Albuquerque ve státě Nové Mexiko.

„Covenant je výtvorem Donaldsonova génia!“
THE VILLAGE VOICE

„Dokonale vyzrálá fantasy trilogie, v níž je obdivuhodně skloubeno několik úrovní, v první řadě vzrušující dobrodružství meče a magie, plné nebezpečí a hrdinství. Ať už na knihu pohlížíme jakkoliv, jde o vysoce obrazný epos, který lze vychutnávat i po několikerém přečtení.“
ALA BOOKLIST

VICEPÁN THOMAS COVENANT
Sám si říkal Covenant Nevěrec, protože se neodvažoval věřit v onen podivný paralelní svět, ve kterém se náhle ocitl. Magie Končiny přece nemohla být skutečná. Mistři umění přece nemohli dokázat dotekem vznítit dřevo, jež předtím nehořelo, ani donutit kámen, aby jim volně tekl pod rukama. Jenže tak činili. Bolehlína přece nemohla regenerovat odumřelé nervy. A přesto to zázračně dokázala. Končina ho lákala. Býval nemocný; nyní se cítil lépe než kdy předtím. Bez vlastního zavinění býval vyvržencem, nečistým, páriou. Nyní ho pokládali za převtělení největšího hrdiny Končiny - Bereka Půlručka - vyzbrojeného tajemnou mocí bílého zlata. Tato moc sama o sobě mohla ochránit Pány Končiny před odvěkým zlem Povýšence, Pána Zlora.
Až na to, že... Covenant nemá ponětí, jak tuto moc použít!
Tak začíná jeden z nejslavnějších fantasy eposů...

KRONIKY THOMASE COVENANTA
Kniha první: KLETBA PÁNA ZLORA
Kniha druhá: VÁLKA O KÁMEN ZLOZEMĚ
Kniha třetí: MOC, KTERÁ CHRÁNÍ

ISBN 80-85782-95-2